P E A t h
3 P R I N G
MELISSA FU

Fitrle, drc'wn Ariel Corrip'any

WevvVoFk boston Condom

Personajele şi evenimentele din această carte sunt fictive. Orice asemănare cu

persoane reale, vii sau moarte, este întâmplătoareşi nu fost intenţionată de autor.

Copyright© 2022 de Melissa Fu

Ilustraţia hărţii copyright© 2022 Tim Peters

Ilustraţiile titlurilor parţiale de Sija Hong

: munţi, copaci© yangzai / Getty Images, mamă/fiu © Fumiko Inoue / Getty Images, petale© Ekaterina Koroleva / Shutterstock Fotografie autor: Susie Davidson

Copertă© 2022 Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group susţine dreptul la liberă exprimareşi valoarea drepturilor de autor. Scopul drepturilor de autor este de a încuraja scriitoriişi artiştii să producă lucrări creative care ne îmbogăţesc cultura.

Scanarea, încărcareaşi distribuirea acestei cărţi fără permisiune reprezintă un lurt al proprietăţii intelectuale a autorului. Dacă doriţi permisiunea de a utiliza materiale din carte (altele decât în scopul recenziei), vă rugăm să

contactaţi

permissions@hbgusa.com. Vă mulţumim pentru sprijinul acordat drepturilor de autor.

Little, Brown and Company

Hachette Book Group

1290 Avenue of the Americas, New York,
NY 10104 littlebrown.com

twitter. com/littlebrown

facebook.com/littlebrownandcompany _Prima

ediţie ebook: Martie 2022
/

Little, Brown and Company este o divizie a Hachette Book Group, Inc. Numelesi
/

logo-ul Little, Brown and Company sunt mărci comerciale ale Hachette Book Group,

Inc.

Editorul nu este responsabil pentru site-urile web (sau conţinutul acestora) care nu sunt

deţinute de editor.

Hachette Speakers Bureau pune la dispoziţie o gamă largă de autori pentru evenimente

cu discursuri. Pentru a afla mai multe, accesaţi hachettespeakersbureau.com sau sunaţi la (866)

376-6591.

ISBN 978-0-316-28869-9 E3-

20220125-JV-PC-COR

Cuprins

Copertă

Titlu Pagina

Copie

dreapta

Dedicaţie

Hartă

Origini

PRIMA PARTE: 1938-1941

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolulşase

PARTEA A DOUA: 1941-1948

Capitolulşapte

Capitolul opt

Capitolul nouă

Capitolul zece

PARTEA A TREIA: 1948-1960

Capitolul unsprezece

Capitolul

Doisprezece

Capitolul

Treisprezece

Capitolul Paisprezece

PARTEA A PATRA: 1960-1968

Capitolul

Cincisprezece

Capitolul

Şaisprezece

Capitolul

Şaptesprezece

Capitolul

Optsprezece

Capitolul

Nouăsprezece

Capitolul Douăzeci

PARTEA A CINCEA: 1968-1989

Capitolul Douăzecişi unu

Capitolul Douăzecişi doi

Capitolul Douăzecişi patru

Capitolul Douăzecişi cinci

Capitolul
Douăzecişi trei

Capitolul Douăzecişişase

PARTEA AsASEA: 1989-2000

----------r----------

Capitolul Douăzecişi

şapte Capitolul Douăzeci

şi opt Capitolul Douăzeci

şi nouă Capitolul Treizeci

Capitolul Treizecişi unu

Capitolul Treizecişi doi

Epilog

Recunoştinţe

Descoperă mai

multe Despre autor

Pentru familia meaşi în memoria (1932-2019)

Exploraţi ofertele de cărţi, oferteleşi multe altele.

Atingeţi aici pentru a afla mai multe.

0E 1 9 N I H 3

Origini

Spune-ne, spun ei*, spune-ne unde eşti.*

El vine de la merssi merssi mers. E de la pantofii plini de găuri, de la degetele băşicilor şi de la călcâiele calusate care cunosc asperităţile drumurilor de pietrişşi relieful din paie, din iarbă. A stat fiecare noapte într-un loc diferit, uneori în

oraş, alteori laţară. Din drumuri care se învârt în jurul munţilorşi coboară prin văi. De la cursuri de apă învăluite în ceaţăşi ceaţ ă.

El este de la plimbare prin China.

Spuneţi-ne amintirile voastre, spun ei.

Îşi aminteşte de lămpile cu kerosen care ardeau încet, de mirosul de fum de pădure, de podelele reci de piatră sub picioarele goale. Voci urgente, zgomot de monede, căruţe scârţâind noaptea. Îşi aminteşte de un tablou puzzle din lemn de santal. La un capăt, erau o sută de maimuţe. Întoarce-l, erau nouăzeci şi nouă. Cum a apărut şi cum a dispărut acea maimuţă? El este din acest mister.

Spune-ne mai multe, spun ele în timp ce se cuibăresc lângă el. *Cum aţi ajuns aici?*

A traversat râuri. A traversat oceane.

Avea un ceas cumpărat de la un marinar, o scrisoare pentru a deschide uşi. O valiză, un pachet de aerograme albastru deschis, o singură pereche deşosete de lână. A plecat spre chemarea unei ţări frumoase, a unui vis care îl chema, a unei promisiuni făcute din aer. Spre bătăile de aripi ale păsărilor, spre caleidoscoapele anotimpurilor pe care nuşi le imaginase până atunci.

Şi acum, spun ei, cu ochii limpezişi vocile jucăuşe, *spuneţi-ne o poveste.*

A cunoaşte o poveste înseamnă a mângâia suprafeţele mătăsoase ale pierderii, a simţi greutatea frumuseţii în mâinile sale.

A cunoaşte o poveste înseamnă a o purta mereu, întipărită în oase, chiar dacă este

latentă de zeci de ani.

Spune-ne, insistă ei.

Să spui o poveste, îşi dă seama el, înseamnă să plantezi o sămânţă şi să o laşi să
/
crească.

PRIMA

PARTE

1938-1941

Capitolul unu

Changsha, provincia Hunan, China, martie 1938

Dao Hongtse a avut trei soţii. Numele lor nu sunt importante.

Prima soţie a avut primul fiu, Dao Zhiwen. Acest băiat era prea sălbatic. Cu o mână şi-a apucat privilegiile de prim fiuşi cu cealaltăşi-a abandonat îndatoririle de prim fiu. Şi-a schimbat numele în Longwei şi a ieşit din casă pe străzi. A pariat şi a câştigat, apoi a pariatşi a pierdut. Longwei iubeşte tutunul, whisky-ulşi femeile.

Prima soţie a mai avut doi copii: o fată care a devenit o femeie slabăşi palidă, cu care nimeni nu voia să se căsătorească, şi un fiu care a murit la cinci luni. Cu inima legată de durereşi picioarele legate de vechile tradiţii, prima soţie nu mai este acum decât o fantomă pierdută în falduri

de fum de opiu. Ea se aventurează să iasă din camera ei doar pentru a-şi umple pipaşi pentru a condamna restul gospodăriei.

A doua soţie a lui Hongtse munceşte din greu. Spatele îi este latşi mâinile îi sunt aspre. Trăieşte cu frica de ţipetele şi urletele primei soţii. Hongtse nu o iubeşte, dar depinde de ea. Cu toate acestea, a doua soţie a născut doar fiice. Numele lor nu sunt importante. S-au căsătorit tinereşi au produs fii pentru alte familii.

A treia lui soţie era favorita. Hongtse chiar a iubit-o. Ea va fi veşnic frumoasă

pentru că a murit la naştere, aducându-i lui Hongtse cel mai tânăr fiu al său, Dao

Xiaowen.

Afacerea lui Dao Hongtse, Heavenly Light Kerosene and Antiques, a fost transmisă

din tată în fiu timp de generaţii. Kerosenul este o afacere bună: toată lumea are nevoie

de căldură, toată lumea are nevoie de lumină. Clienţii lui Hongtse sunt naţionalişti, comunişti, comercianţi, ţărani, fermieri. Într- o zi, Longwei va moşteni afacerea şi responsabilităţile ei.

Pe o scară îngustă, într-o cameră deasupra magazinului de kerosen, Dao Hongtse comercializează, de asemenea, monede de aur, jad, sculpturi anticeşi suluri de mână. Uşor de mutat, greu de urmărit, întotdeauna valoroase. El a antrenat-o pe Xiaowen în arta de a discerne între ceea ce are o valoare durabilă şi ceea ce este o plăcere de moment.

Între fiul său cel mareşi cel mic, Hongtse acoperă toate posibilităţile. Acolo unde Longwei este un om de stradă,

Xiaowen este un om de carte. Dacă Longwei oferă fanfaronadă, Xiaowen articulează cu o pensulă fină. Ceea ce Longwei rezolvă prin forţă, Xiaowen negociază. Pe măsură ce anii trec, Longwei are doar fiice, dar Xiaowen are un fiu.

Fiul lui Xiaowen se numeşte Dao Renshu – *renshu* însemnând bunăvoint ă,

amabilitate, nu *renshu* însemnând a ceda, a recunoaşte înfrângerea. Dao Hongtse se

asigură că nepotul său ştie diferenţa. Renshu este singurul nepot al lui Hongtse care este fiul unui fiu. Băiatul poartă numele familiei. Mai presus de toate, el trebuie protejat.

Este o după-amiază târzie de început de primăvară. Aerul freamătă
de prospeţime,

scuturându-se de ultima răceală a iernii şi făcând aluzie la florile care vor veni. Frunzele mici se deschid pe copaci, iar soarele oferă în fiecare zi un pic mai multă lumină. În magazinul de kerosen al lui Dao Hongtse, podelele de lemn sunt curate, tejgheaua este curată. Dao Hongtse poate fi văzut vorbind cu o femeie tânără care poartă o tunică simplă, verde închis. Părul ei este strâns într-un coc. Deşi este clar că el

îi este superior, atât ca vârstă, cât şi ca poziţie, există un aer de respect reciproc. Posturile lor relaxate sugerează
familiaritate, chiar afecţiune. El îi dă veşti care îi luminează fata. Deşi nu îl îmbrăţişează, euforia ei este evidentă.

Apoi îi întinde o pungă mică de mătase şi îi spune ceva în timp ce ea se uită

înăuntru. Ea ascultă cu atenţie, apoi răspunde. El ia în considerare răspunsul ei înainte

de a răspunde. Ei dau din cap în semn de acord. Ea oferă o jumătate de plecăciuneşi se

întoarce să părăsească camera.

O lumină se aprinde în camera de deasupra magazinului de kerosen.

Curând, profilul femeii poate fi văzut în fereastra de la etaj.

Shui Meilin înregistrează noul inventar în registrele ei, degetele ei subţiri şi rapide lucrând la abac. În ultima vreme, mulţi dintre clienţii socrului ei au schimbat aurşi jad pentru kerosen. Peste tot, banii sunt puţini, iar preţurile

au crescut. Dao Hongtse a ordonat ca aceste bijuterii să fie scoase la mezat. Clientul în lacrimi care le-a vândut pentru o săptămână combustibil l-a implorat pe bătrânul Dao să nu le vândă nimănui altcuiva, sperând că în curând îşi va putea răscumpăra bijuteriile

moştenite. Atât Meilin, şi Hongtse au fost deranjaţi de această afacere, încă un semn al apropierii războiului cu japonezii, dar Hongtse a acceptat comorile drept plată, desigur. La urma urmei, el este un om de afaceri.

Meilin se ridică pentru a pune deoparte obiectele de valoare, trecând prin cameră ca

prin amintire. După ce închide şi încuie vitrina sticlă, se uită pe fereastră. Soarele

apune, şi-a terminat treaba pentru astăzi şi se simte plină de speranţă. Dao Hongtse tocmai i-a povestit despre triumful armatei chineze la Taierzhuang. Ambii fii ai lui Dao Hongtse sunt aşteptaţi acasă în curând, fiind concediaţi după o rotaţie sângeroasă, dar victorioasă.

Meilinşi-a văzut ultima dată soţul, Dao Xiaowen,şi pe

fratele acestuia, Longwei, acum nouă luni. După incidentul Luguoqiao din nord, fraţii au plecat de acasă pentru a se luptei. Meilin şi cumnata ei, Xue Wenling, au fost mândre că soţii lor protejau viitorul Republicii. Familia aştepta veşti de pe linia îndepărtată a frontului, dar săptămânile treceau, apoi lunile,şi nimic nu venea. Deşi dezamăgitor, acest lucru era de înţeles; postul era sporadicşi trupele erau mereu în mişcare.

Cu toate acestea, valurile războiului au început să pătrundă în oraşul Changsha. La început a fost doar un firicel: hoteluri şi case de oaspeţi pline cu oameni mai bogaţi care se retrăgeau din estul turbulent. Wenling a remarcat că, cel puţin, putea vedea mai

repede stilurile din Shanghai. Apoi au sosit tot mai mulţi refugiaţi. Magazinele erau mai aglomerate ca niciodată, deoarece liniile de aprovizionare întrerupte de-a lungul râurilorşi căilor ferate făceau să crească preţurile. Străzileşi pieţele erau animate de mitinguri împotriva agresorilor japonezi. Dar, în ciuda acestor manifestări galante de patriotism, înaintarea japoneză a continuat. Shanghaiul a căzut în scurt timp, iar până în decembrie, Armata Imperială Japoneză a depăşit Nanjingul. Cu guvernul naţionalist al

lui Chiang Kai-shek mutat în Wuhan, în apropiere, un flux constant de evacuaţi se

varsă acum în Changsha.

Veştile lui Hongtse despre victoria de la Taierzhuang sunt foarte binevenite. Rezistenţa a fost puternică, japonezii au fost umiliţi. Toată lumea este sigură că acesta va fi un de cotitură. Mai presus de toate, Meilin poate număra pe degetele de la o mână zilele până când o va putea îmbrăţişa

din nou pe draga ei Xiaowen.

Gândurile lui Meilin sunt întrerupte deţipeteşi chicoteli, urmate de zgomotul unor paşi care aleargă prin curte. Ele urcă scărileşi coboară pe coridor. Renshuşi verişoara sa Liling dau buzna în cameră. Fără suflareşi râzând, cu părul răvăşit, cei doi cer gustări. Renshu are trei ani şi jumătate, iar Liling are cinci ani. Picioarele lui Renshu, încă dolofane, se luptă să ţină pasul cu verişoara lui adorată. Faţa lui Liling este atât de plină de căldurăşi veselie încât lui Meilin îi este greu nu zâmbească când vede. Când Renshu zâmbeşte, ochii lui rotunzişi solemni se încreţesc în semilună, iar gropiţa din obrazul stâng i se dezvăluie. Amândoi copiii sunt înroşiţi de la cursele prin complex. Au dat năvală prin casă, bătând la uşile nainailor înfricoşători, ale nainailor urâţişi ale nainailor morţi,

fugind înainte ca cineva să-i poată prinde. După ce au urmărit pisicile prin

colţuri, pe pereţişi străzi, au necăjit peştişorul auriu al lui Yeye iaz făcând umbre apăşi bătând suprafaţa cu beţele.

Acum, scormonesc prin coşul de cusut al lui Meilin, căutând seminţele dulci de lotus pe care ea le ascunde în faldurileţesăturii. Odată ce au devorat bunătăţile, Liling răcneşte la Renshu. Îl urmăreşte prin cameră, pe lângă vitrină, până când el se ghemuieşte în spatele unui paravan din lemn de trandafir sculptat. Când ea îşi întinde braţele, cu degetele mişcându-se pentru gâdila, el fuge în dormitorşi se ascunde sub aşternuturi, aruncând pe podea o grămadă de rufe frumos împăturite.

O bătaie ascuţită şi nerăbdătoare bate la uşă. Liling fuge sub pat, iar Renshu se

preface că doarme.

Meilin îi deschide uşa mamei lui Liling, Wenling. Deşi se apropie sfârşitul unei zile lungi, aspectul lui Wenling este imaculat. De când o cunoaşte Meilin, Wenling a renunţat la îmbrăcămintea tradiţională şi a insistat să comande cele mai noi modele occidentale. Întotdeauna are grijă ca faţa ei ovală să nu prezinte imperfecţiuni, deşi poate avea câte un punct frumos, în funcţie de tendinţe. Astăzi, îşi poartă părul în bucle lucioaseşi emană farmec cu rimelul închis la culoare, eyelinerul negruşi rujul stacojiu. Uneori, Meilin este puţin intimidată de sofisticarea cumnatei sale. Meilin nu s-a

preocupat niciodată de modă. În loc de pudră, nasul ei este presărat cu pistrui, iar faţa ei în formă de inimă sugerează un farmec radiant, mai aspru. Mai scundă decât Wenling, nu poartă tocuri care să o facă mai înaltă sau pantofi mici care să o facă mai feminină. Xiaowen a spus întotdeauna că este frumoasă exact aşa cum este, iar Meilin îl crede.

Ca de obicei, Wenling este supărată. Fără să se deranjeze să

o recunoască pe Meilin, îi strigă lui Liling să iasă acum, să nu se mai joace, e timpul să facă baie. Lilingşi Renshu înăbuşesc râsul.

Wenling intră furtunos în dormitorşi se apleacă să se uite sub pat. O trage pe Liling afară gleznă. Când Liling se ridică, Wenling se agită din cauza liniei de praf de pe partea din faţă a rochiei, uitându-se la Meilin. În timp ce Wenling îşi trage fiica la parter, certând-o, Liling se uită înapoişi îi face feţe lui Renshu.

Meilin îi face semn lui Renshu să aranjeze mizeria. Acesta face tot posibilul, dar oboseşte repede să se lupte cu aşternuturileşi se întoarce în camera din faţă pentru a sta alături de mama sa.

E timpul să te calmezi acum. Toşi vărul tău sunteţi prea obraznici!", o ceartă ea, scuturându-şi capul, dar vocea ei are o lejeritate care sugerează mai mult amuzamentul decât reproşul.

După cinaşi baia lui Renshu, Meilin îl pregăteşte pentru culcare. De la naşterea lui, zileleşi inima lui Meilin au fost pline. Îl iubeşte pe Renshu, nu pentru că naşterea lui îi ridică locul în familie, de mamă a unui fiu al unui fiu al lui Hongtse, şi nu doar pentru că ochiişi nasul lui îi amintesc de Xiaowen. Îl iubeşte pentru că râsul lui sună ca vântul care joacă clopotele templului primăvara. Îl iubeşte pentru că o umple de o bucurie despre care nuştia că există înainte ca el să îi ofere primul său zâmbet. Căsătorindu-se târziu, la 21 de ani, erau momente când se întreba dacă va fi vreodată mamă. Îl adoarme cu „Cântecul pescarilor". Ochii lui se închid; odihna îi netezeşte fruntea.

Ea ar face orice pentru acest copil.

În întunericul liniştit al camerei, Meilin stă o clipă, o fericire demult absentă urcând

prin ea. Xiaowen se va întoarce curând acasă. Aproape că îl poate simţi în umbră.

Închide ochiişi îşi aminteşte de ajunul plecării lui.

Se întorseseră în camerele lor după ultima masă în familie pentru a se bucura de ultima lor seară singuri. Renshu, în vârstă de doi ani, stătea în poala tatălui său, răcnind ca un tigru, excitat de noutatea de a sta treaz până târziu. Xiaowen a radiat să vadă spiritul băiatului său.

„Uită-te la acest băiat. A crescut fiorosşi puternic ca mama lui.

Renshu s-a zvârcolit din poala lui Xiaowenşi a răcnit din nou. Xiaowen l-a luat pe Renshu înapoi. „Ai grijă de mama ta, da?" Renshu a dat din cap.

„Trebuie să plec, dar mă voi întoarce curând. Chiar acum, e timpul ca acest pui de tigru să doarmă'. L-a strâns puternic pe Renshu, iar fruntea băiatului s-a momentan. Xiaowen i-a sărutat capul fiului său.

După ce îl aşezase pe Renshu spate, Meilin ieşise din nou în chiar camera în care

stătea acum. Xiaowen era la masă, cu o cutie îngustă de lemn în faţa lui. Meilinşi-a pus

braţele în jurul luişi i-a sărutat gâtul în timp ce se aşeza lângă el. El i-a înmânat cutia,

indicându-i să deschidă.

Înăuntru se afla o rolă de brocart de mătase: flori de bujor cremoase urcând pe un grilaj verde pe un fundal închis. Fire aurii trasau un model de nor de bun augur de-a lungul marginilor. Meilinşi-a luat răsuflareaşi s-a uitat la Xiaowen

neîncrezătoare. Un

sul de mână. Xiaowen a dat din cap, încurajând-o să îl examineze mai atent. Meilinşi-a periat mâinile, l-a ridicat şi a desfăcut ciucurele roşu. Încet, încet, a derulat mătasea pentru a dezvălui prima scenă pictată: munţi străvechi şi tăcuţi, un râu curgător albastru-verzui, un grup de călători.

S-a aplecat în faţă pentru a examina tuşele delicate, fascinată de detaliile fine ale

fiecărei păsări, pietreşi copaci, de distincţiile dintre feţele călătorilor. Era uimitor. O

lucrare mai fină decât văzuse Meilin vreodată.

„Când ai găsit asta?

„Cu ani în urmă, în timp ce căutam antichităţi pentru tatăl

meu. „Şi nu i-ai dat-o?

„Nu, nu asta", a spus el, cu vârful degetului urmărind vârtejurile norilor. „Am vrut

să o salvez.

„Trebuie să valoreze o avere", a murmurat ea.

„Meilin, este pentru viitorul nostru. Când se va termina războiulşi mă voi întoarce, îi vom putea folosi pentru a ne deschide propriul magazin". „Ce zici de Heavenly Light Antiques?

El a scuturat din cap şi a zâmbit. „Bătrânul Hongtse va fi bine cu ajutorul lui Longweişi cu amestecul lui Wenling. Hai să visăm la altceva. China se schimbă. Nu trebuie să urmăm toate tradiţiile vechi.

/

Imaginaţi-vă un magazin de specializat, doar pentru noi doi'.

Meilinşi-a aruncat braţele în jurul soţului ei, minunându-se

că a

s-au căsătorit cu un bărbat care le putea imagina un astfel de viitor. Ceva al lor. Vor

construi ceva al lor.

Meilin, trebuie să-mi promiţi două lucruri: să ai grijă de tine şi de Renshu şi să păstrezi în siguranţă pergamentul nostru pentru viitorul nostru.

„Îţi promit.

Unul lângă altul, au stat până târziu în noapte, asimilând poezia fiecărei scene din pergament. După ce l-au pus deoparte, s-au întins împreună întuneric, urmărind curbele braţelor, picioarelor, feţelor. Îşi petreceau orele dinaintea zorilor memorând forma celuilalt.

Meilin stă la fereastră în magazinul de la etaj şi aşteaptă. Regimentul lui Xiaowen este

aşteptat să se întoarcă astăzi.

Cu aproape cinci ani în urmă, el intrase în magazinul de antichităţi al familiei ei din oraşul Yichang din vestul ţării cu o magnifică figurină de cămilă Tang sancai de vândut. În ciuda vârstei sale, glazurile verde, cafeniuşi crem erau clareşi neşlefuite. Pe spatele ei se aflau trei muzicieni. Detaliile erau neobişnuit de delicate. Meilin aştiut imediat că o vrea pentru colecţia lor. În timp ce negociau pentru un preţ corect, a fost încântată să descopere că împărtăşea cu tânărul nu doar o dragoste pentru comorile vechi, cişi o pasiune pentru idealurile noii Chine.

Părinţii lui Meilin, susţinători timpurii ai Mişcării 4 Mai, credeau în drepturile femeilorşi în alte reforme pentru noua

republică. Îşi crescuseră toţi copiii astfel încât să cunoască valoarea educaţiei, a muncii asidue şi a independenţei economice. Din când în când, însă, ei erau disperaţi că Meilin, mezina lor, era *prea* independentă; deja

speriase mulţi potenţiali partenerişi îi refuzase pe alţii.

Cu toate acestea, Dao Xiaowen, acest nou comerciant din Changsha, revenea mereu. Uneori pentru a cumpăra, alteori pentru a vinde, dar întotdeauna căutându-l pe Meilin. Schimburile de mărunţişuri s-au transformat în discuţii aprinse despre

înlocuirea vechilor tradiţii cu rigorile domnuluiŞtiinţăşi ale domnului Democraţieşi în disecţii ale celor mai fine puncte ale celor trei principii ale doctorului Sun Yat-sen. După câteva luni, nimeni nu a fost surprins când Xiaowen şi Meilin s-au îndrăgostit. Spre bucuria părinţilor ei, ea a fost de acord să se căsătorească cu el, cu doi ani mai în vârstă decât ea, dar egalul ei în intelectşi perspective.

În noua ei casă, Meilin s-a acomodat rapid la etajul lui Dao Hongtse magazin de antichităţi. Hongtse se minuna de uşurinţa cu care locaţiaşi provenienţa fiecărui obiect din inventar. El a observat repede că sumele impecabile din registre erau mereu în mâna ei. Hongtse glumeşte, cu drag, că Meilin este, fără îndoială, cea mai frumoasă comoară pe care Xiaowen a găsit-o vreodată.

Fie datorită perspicacităţii în afaceri, fie datorită previziunii înţelepte cu privire la personalitatea puternică a nurorii sale, Hongtseşi-a dat binecuvântarea ca Xiaowenşi Meilin să locuiască în camerele din spatele magazinului de antichităţi. Deşi se află încă complexul familiei Dao, Meilinşi Renshu locuiesc separat de restul familiei separaţi de curte. În acest fel, Meilin poate scăpa de o gospodărie plină de ,

surori mai mari, nepoate, nepoţişi o colecţie rotativă de veri, unchi, mătuşişi alte rude îndepărtate care apar continuu cu speranţa că Hongtse va împărtăşi norocul său.

Acum, urechile lui Meilin se ascut când un jeep al armatei se întoarce şi se îndreaptă pe drum, încetinind pe măsură ce se apropie de complex. Ea strigă entuziasmatăşi aleargă la parter să întâmpine, ajungând înaintea celorlalţ i.

Când uşa jeepului se deschide, Longwei coboară. Poartă uniforma de serviciu verde măsliniu, cu nasturi de alamă strălucitori,şi cizme de piele neagră care îi ajung până la genunchi. O curea groasă din piele maro închis îi strânge talia, iar pe cap poartă oşapcă elegantă cu însemnele Republicii „Blue Sky with a White Sun". Îşi ia geanta, apoi îşi îndreaptă corpul înalt,ţinând capul sus. Salutăşoferul, iar jeep-ul porneşte. „Dar – unde este...?

Ochii în mod normal imperioşi ai lui Longwei par îndureraţ i.

„Xiaowen? Vocea lui Meilin sună micsi nu este a ei. Se aşterne o
tăcere ciudată. „A fost un erou", spune Longwei în cele din urmă. „A fost un erou la Taierzhuang. „Unde este el?

Longwei repetă încă o dată. „A fost un erou.

Trebuie să fie o neînţelegere. Meilin se învârte, căutând un alt jeep. Drumul este

pustiu. Unde este Xiaowen? Ambii fraţi erau aşteptaţi. Hongtse a spus amândoi. El

trebuie să vină în curând.

„A fost un erou la Taierzhuang", spune din nou Longwei, cu o voce marcată de

mândrie, neîncredereşi, mai presus de toate, tristeţe.

„Nu mai spune asta. *Eroul* nu înseamnă nimic. Vocea ei se

ridică până la unţipăt.

a murit? Spuneţi-mi!

Dar Longwei doar îşi coboară ochiişi dă din cap.

Ea se năpusteşte asupra lui, lovindu-şi pumnii de pieptul lui. „Nu! Nu! El îi prinde braţele şi le ţine. Ea suspină, suspină. Simte cum corpul ei se prăbuşeşte în al lui.Ţesătura aspră a hainei lui este aspră pe obrazul ei. „Nuştiu", spune el liniştit. „Nu l-am mai văzut.

O tuse rece se aude în spatele lor. Ea abia îşi poate ridica capul ca să se uite în sus. Este Wenling. Longwei se îndepărtează uşor de Meilin pentru a-şi îmbrăţişa soţia. Acum, restul familiei a ieşit să-l întâmpine pe Longwei. Meilin le urmăreş te

reîntâlnirile caşi cum ar fi actori pe o scenă. Fiecare părticică din ea se simte uimită, iar întrebarea *Unde este Xiaowen?* îi răsună în cap, răspunsul fiind de neconceput: *Nimeni nu ştie.* În restul după-amiezii şi până seara, totul este înăbuşit, amorţit. *Unde esteXiaowen?*

Recunoscătoare pentru întoarcerea lui Longwei, casa lui Hongtse este învăluită într- o sumbră. Victoria este costisitoare: multe familii nu au niciun fiu care să se întoarcă. Cel puţin ei au unul.

Cumva, Meilin reuşeşte să treacă peste zi până la ora cinei. Este recunoscătoare pentru distracţia rutinei, ajutând la aducerea unei multitudini de feluri de mâncare la masă în timp ce soţiileşi copiii încep să se adune. O aude pe Wenling strigând la fetele ei. Wenling are o voce ca porţelanul. Alunecă peste ureche, lăsând ascultătorul conştient de propriile suprafeţe aspre. Pe măsură ce Wenling merge coridoare, brăţările ei de jad se ciocnesc la fiecare pas, anunţându-i apropierea. Când intră în , păşind pragul înalt,

face semn din cap în direcţia lui Meilin, fără a stabili contact vizual, şi trece în revistă masa, verificând numărul de , numărând vaseleşi acordând

zâmbete sau cenzură printre cei adunaţ i.

Lucrând în afacerea cu kerosen a tatălui său, Longwei a petrecut ani de zile călătorind pe Chang Jiang între Wuhan şi Shanghai, colectând transporturi şi supraveghind distribuţiile în oraşele de pe malul râului. Într-una din aceste călătoriia găsit-o pe Wenling. Fiica unui importantşi bogat om de afaceri din Nanjing, eleganţa şi pedigree-ul ei lau fermecat pe Longwei. Acesta a curtat-o cu o pasiune ambiţioasă şi posesivă. Curând s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii grandioase, cu sute de invitaţişi o banchet elaborat. Pe măsură ce soacra ei îmbătrânită a devenit tot mai retrasă, Wenling

a devenit taitai în casă, dominatoareşi leneşă. se potriveşte.

Toate femeileşi copiii sunt acum la masă, cu excepţia fiicelor lui Wenling, Lifenşi Liling. Ea le cheamă din nou, nerăbdătoare. Deşi Wenling pare să

aibă suprafeţe netede, fisurile se văd când vorbeşte cu fiicele ei. Lifen se furişează în cameră, cu ochii coborâţi, dar fără scuze. Fata are toate manierele mamei sale, dar nuşi frumuseţea ei devastatoare. În schimb, chipul fetiţei deşapte ani seamănă cu trăsăturile tatălui ei, cu nasul puternicşi sprâncenele încărcate care vorbesc despre autoritatea unui bărbat, dar care într-o zi vor face ca oamenii să o descrie pe Lifen ca fiind „izbitoare”. Are umerii laţişi spatele scurt. Lobii urechilor sunt prea lungi, iar braţeleşi picioarele prea scurte pentru a se mişca cu graţia lui Wenling, dar are deja

acelaşi aer de a aştepta mult mai mult decât i s-a oferit. La doi paşi în spatele lui Lifen se află Liling, cu codiţe dezordonate şi pete de cerneală pe faţă. Are constituţia şi oasele delicate ale lui Wenling, pielea netedă şi ochii limpezi, dar cumva farmecul pare şters, ca şi cum copilul ar fi conştient dezamăgirea perpetuă pe care o reprezintă pentru tatăl său pentru că nu este un fiuşi pentru mama sa pentru că este prea visătoareşi prea blândă.

Pe tot parcursul mesei, Wenling îşi linguşeşte soţul, urmărind periodic însemnul roşu cu trei triunghiuri aurii de pe reverul lui. Fiicele lui se agaţă de el. Dao Hongtse îi dă lui Longwei un rarşi reticent semn de aprobare. Meilin încearcă să fie fericită – *este* fericită pentru Longwei – dar cum rămâne cu Xiaowen? Când Renshu întreabă de ba-ul lui, Meilin îlţine aproapeşi îi murmură pe creştet că ba-ul lui este un erou. Şi poate că ba-ul lui va veni acasă cu următorul grup de soldaţi. Meilin ridică privireaşi observă că Dao Hongtse o . Când ochii lor se întâlnesc, ea vede că ochii lui sunt plini de îngrijorare şi teamă pentru fiul său pierdut.

Meilin reuşeşte să treacă peste seară, păstrându-şi calmul. Dar în liniştea camerei sale din acea noapte, după ce Renshu a adormit, ea scoate sulul lui Xiaowenşi plânge până în zori.

Vara trece într-o confuzie de tristeţe şi neîncredere. Xiaowen nu se mai întoarce cu următorul convoi, nici după aceea. Soţiileşi surorile, cu intenţii de bunătate, o presează pe Meilin să se mute în casa mare, dar Meilin refuză. Ea vrea să rămână acolo unde ea şi Xiaowenşi-au stabilit viaţa împreună. Poate că el

va veni totuşi acasă. Hongtse, distrus de pierderea fiului său

cel mai mic, o lasă să facă

ce doreşte.

Frunzele devin auriişi roşii, iar Xiaowen tot nu apare. Fără el, Changsha nu se mai simte ca acasă. Meilin îi scrie sale din Yichang, implorându-i să o lase să se întoarcă acasă şi să-l ia pe Renshu cu ea. Cu toate acestea, cu toate opiniile lor progresiste despre Noua Cultură, ei aderă la tradiţia conform căreia ea este acum un membru al familiei Dao. Ea şi fiul ei trebuie să rămână. În plus, intenţionează să îşi închidă magazinul şi să se mute în complexul lor ancestral de pe dealurile de deasupra Yichangului. Având în vedere toate tulburările din est, este o măsură de precauţie necesară.

Muntele Yuelu, provincia Hunan, China, octombrie 1938

Meilin aprinde un chibrit. Focul se aprinde, apoi se stinge în aerul umedşi picurat. Ea

suspină.

'Poate că nu ar trebui să ardem bani de hârtie pentru Xiaowen. Dacă el nu este mort cu adevărat? Dacă toate aceste bogăţii apar pentru el în viaţa de apoi şi el nu este acolo?

„Nu cred nimic din toate astea. Longwei scrutează familiile care merg pe cărarea ce

urcă pe Yuelu Shan, aici pentru a venera mormintele strămoşilor lorşi aşi aminti de

cei pierduţi. Chiarşi cu incertitudinile războiului, oamenii tot au ieşit pentru Festivalul Dublei Nouă. Poate că în aceste

vremuri este şi mai necesar să păstrăm sărbătorile. Longwei pare să caute pe cineva. Meilin se întreabă pe cine. Nu pe soţiaşi fiicele lui, cu siguranţă. Wenling sa scuzat repede când dimineaţa a venit cu nori grei care scuipau ploaie. Brusc maternă, a subliniat natura delicată a lui Lifenşi tusea slabă a lui Liling, susţinând că aerul rece le va face să sufere. A spus că va rămâne acasă pentrua supraveghea prăjiturile Chongyang pentru mai târziu. În plus, a adulmecat Wenling, nu era soţul *ei* cel care era probabil mort.

Hainele lor se rupşi flutură în vânt. Meilin încearcă din nou. Chibritul se rupe în

două fără să se aprindă. Îl aruncă pe grămada de frunze galbeneşi maro de la picioarele

ei.

În apropiere, Hongtseşi Renshu lansează bărci de bambus pe un iaz mic.

Hongtse i-a promis lui Renshu o monedă de aur pentru cea care va transporta cele mai multe pietre fără să se scufunde.Şi-au petrecut dimineaţa aliniind bărcile, încercând să decidă care ar putea echilibra viteza şi navigabilitatea, maximizând în acelaşi timp încărcătura. Copiii din alte familii au venit să participe şi ei, confecţionând bărci improvizate din crengişi frunze uscate.

„Pe de altă parte”, se gândeşte ea, „poate că este caşi cum ai umple un cont bancar

pentru viitor. Dacă va ajunge în viaţa de apoi, va constata că este deja un om bogat”. Când Longwei nu răspunde, Meilin se uită la el. El supraveghează marginile cimitirului, observând cine intră şi cine iese. De când s-a întors din Taierzhuang, Longwei nu a mai purtat uniforma de soldat.

El spune că a fost promovat. Indiferent de noul său rol, Longwei nu mai este strict un militar. În majoritatea zilelor, stă în magazinul de kerosen al lui Hongtse. Bărbaţii vinşi pleacă. Uneori poartă jambiereleşi

uniforma Kuomintangului. Uneori poartă costume occidentale sau veşminte tradiţionale de învăţători. Nu sunt clienţii obişnuiţi ai lui Hongtse. Sunt o specie mai dură, careşuieră nume de oraşeşi răspântii. Se pare că sunt mult mai multe discuţii decât vânzări de kerosen. De pe un scaun din colţ, Hongtse se încruntă şi mormăie despre pietatea filială, dar Longwei îl ignoră. În cele din urmă, el se linişteşteşi ascultă cuvintele dureşi urgente care trec între Longweişi aceşti oameni. Longwei îi numeşte fraţii săi. Niciunul dintre ei nu este fratele lui.

Acum studiază profilul lui Longwei. Ar putea fi un Hongtse mai tânăr, mai nemilos. Amândoi au peste 1,80 m înălţime, dar umerii mai largi ai lui Longwei sugerează o dominaţie, o forţă care îi lipseşte bătrânului. Este musculos acolo unde tatăl său este

slab. O cicatrice lungă îi coboară pe antebraţul stâng. Este de la o luptă? Încearcă să vadă vreo urmă de Xiaowen în el. Nu. Nu există nimic care să sugereze că cei doi au avut un tată comun.

Caşi cum i-ar auzi gândurile, Longwei se întoarce spre ea, cu ochii strălucitori. Îşi

arată dinţii pătaţi de ceaişi nicotină în timp ce ia oţigară dintr-un pachetşi oţine în

gură. Când aprinde un chibrit, acesta se aprinde instantaneu. Îşi aprinde ţigara, apoi

stinge flacăra.

„Fratele meu a fost un prost.

Meilin este luată prin surprindere. A vorbit cu voce tare?

'Xiaowen a fost un om bun', contraatacă ea. Nu ar fi jucat mahjong şi nu ar fi

urmărit fete cântăreţe în ceainării. Nu ar fi avut de-a face cu bătăuşii ăia ai / / tăi care vin

şi pleacă de la magazin ziua”. Ea face o pauză. Longwei

încă priveşte pământul, dar maxilarul i s-a înăsprit. Deşi de obicei este precaută, foşnetul activităţii magazinul de kerosen din ultimele săptămâni şi preocuparea de astăzi a lui Longwei o fac să fie îndrăzneaţă. „Nuşi-ar înşela propriul tată cu livrările şi nu ar lustrui registrele”.

Meilin se aşteaptă la o mustrare, la o negare sau măcar la o justificare. În schimb, Longwei îşi aruncăţigara pe josşi striveşte scrumul sub picioare. Inspiră adânc, suflă printre dinţi, apoi se uită fix la Meilin. Se apropie. Ea seţine tareşi se uită înapoi.

„Un om bun”, rânjeşte el. „Oamenii buni mor sau dispar. Nuţi-ai dat seama până acum? Se pregătea să continue când Renshu se apropie în fugă,ţinând barca de bambus a campionului într-o mânăşi o nouă monedă de aur în cealaltă. Expresia lui Longwei trece de la răutăcioasă la primitoare. Îl ia pe Renshu în braţeşi îl ridică la pieptul său. Băiatul chiţăie, dând din picioare şi râzând. Stomacul lui Meilin este cuprins de nelinişte.

În curând, grâul îşi va pierde coajaşi va ieşi afară”, îi spune Longwei băiatului în

timp ce îl aşează jos. Renshu ignoră cuvintele unchiului său şi aleargă înapoi la Hongtse. Longwei se întoarce să i se

adreseze din nou lui Meilin. „Schimbarea se apropie, Meilin. Abia au trecut zece zile de când Guangzhou a căzut, iar acum această înfrângere în Wuhan. Am avut norocul să evităm bombardamentele până acum, dar Changsha nu mai este în siguranţă'. Longwei îi apucă umeriişi se uită direct la ea, faţă

în faţă.
Puterea strânsoarei lui este tulburătoare, iar îngâmfarea lui obişnuită a dispărut. De

ce nu ripostat când ea l-a provocat?

„Fiţi pregătiţi. Pentru orice. Înţelegi? O căldură piperată, cu aromă de tutun, radiază din el. El îşi ridică capul, priveşte dincolo de ea. Orice ar fi , în sfârşit îl vede. După ce îi strânge ferm umerii, el îşi lasă mâinileşi pleacă.

Meilin înghite. Îşi masează unul dintre umeri.

O familie de trei persoane s-a adunat la un mormânt din apropiere: doi părinţişi o . Ei poartă coşuri de salcie pline cu flori, tămâieşi alte ofrande. Tatăl îşi foloseşte haina pentru a-şi proteja familia de vânt, iar mama îngenunchează şi instalează altarul. Fata aşează o coroană de crenguţe de zhuyu pe pământ, fructele roşii fiind un punct luminos

ziua mohorâtă. Împreună, mamaşi fiica aranjează un teanc de portocaleşi pun alături

un flacon mic de lichior de crizantemă. O piramidă perfectă a devotamentului. Cu un

fin-

cu o pensulă cu vârf şi un vas cu vopsea roşie, mama împrospătează inscripţiile decolorate, în timp ce tatăl îi face cu ochiul fetei. În cele din urmă, ea aprinde tămâiaşi toţi trei stau în picioareşi se înclină. Un subţire de fum se ridică,

apoi se îndepărtează în bătaia vântului.

O rafală bruscă împrăştie banii de hârtie pe care Meilin îiţine lejer în mână.

Se grăbeşte să adune resturile ude, acum mototoliteşi murdare.

Changsha, provincia Hunan, China, noiembrie 1938

Astăzi, totul pare diferit pentru Renshu. Vocile din magazinul de la parter sunt mai puternice decât de obicei. Uşa se deschide şi se închide la fiecare câteva minute. O paradă de paşi grei intrăşi iese.

Se instalează într-o activitate familiară: în timp ce mama lui coase, Renshu desface cele trei secţiuni stivuite ale coşului ei de cusut, scotoceşte printre bobinele de aţă, căutându-şi favoritele. Albastrul păunului, purpuriul împăratului, auriu ca o ceaşcă de oolong. Îşi muşcă buza în semn de concentrare, le aşează longitudinal, una lângă alta, pe podeaua de lemn. Apoi, cu ajutorul unei scânduri lungi de lemn, le împinge pe toate cu aceeaşi putere. Firele colorate se derulează ca un curcubeu şubred. În unele zile, câştigătorul este cel mai rapid. Alteori, este cel care se rostogoleşte cel mai departe. El înfăşoară firele la locşi se întrece cu alte culori, alte combinaţii, căutând campionul.

Când se plictiseşte de joc, sortează prin cutia de cinabru sculptat cu talismane de jad, clopoţei de aurşi monede de argint care stă lângă mama sa. Din când în când, ea ia o monedăşi continuă să coasă. Se pare că face asta de săptămâni întregi. Lui îi place să examineze pandantivele de jad: o prună, unşarpe, un buddha. Leţine la fereastră, pe rând,şi priveşte lumina târzie a soarelui cum trece prin ele,

dezvăluind venele albe din piatra verde. Preferatul său este broasca cu trei picioare şi o monedă de aur în gură. Partea cea mai bună este că moneda se roteşte. Renshu o învârte cu degetul arătător, urmărindu-i zornăitul inegal până când se opreşteşi apoi o învârte din nou. Când aud scările scârţâind, fruntea lui Meilin se încreţeşte. Îlşochează pe Renshu şi ia comorile din mâini, le bagă înapoi în cutie, închide capaculşi o pune în partea de jos a coşului ei. Îşi împătureş te

coase deasupra cutiei. Simţindu-i urgenţa, Renshu aliniază partea din mijloc a coşului şi îl strânge bine. Meilin aşează ultimul coş, cel cu bobine, ace, nasturi şi foarfece deasupra. În timp ce îşi ridică tricoul, expiră lungşi atent, iar linia de îngrijorare de pe frunte i se estompează. Renshu îşi umple mâinile cu nasturi pe care să i-i arate unchiului sau lui Yeye, sau oricui vine coridor.

Este unchiulşi doi bărbaţi mari. Deşi Renshu sare de obicei în braţele / / / / unchiului când îl vede, bărbaţii îl fac timid, aşa că Renshu rămâne tăcut. Bărbaţii cară o ladă mare de lemn. Au un miros de piele, de fum, de care Renshu nu este sigur. Unul dintre bărbaţi cizme mari, iar celălalt o barbă lungăşi mustaţă. Unchiulşi mama lui încep să se certe.

Unchiul face semn cu mâna la câteva dintre antichităţi, iar bărbaţii deschid ladaşi încep să încarce lucruri în ea: lămpi, tablouri, sculpturi mici. La început împachetează neglijent. Mama lui Renshu spune câteva cuvinte tăioaseşi caută în spatele tejghelei un teanc de cârpe moi. Unchiul latră la bărbaţişi aceştia scot toate piesele, una câte una,şi o iau de la capăt. De data aceasta, folosesc pânzele pentru a înveli fiecare obiect. Unchiul se duce la un vas din colţ în care se află multe pergamente. Ia un braţ plin de eleşi o întreabă ceva pe mama. Ea nu este mulţumită. Ea se încruntăşi îi dă o cutie cu farmece, dar nu pe cea din coş. Bărbaţii au umplut

lada cu comori. Acum bat cuie în partea de sus pentru a o sigila. După ce au pus lada pe umerişi au plecat, mama scoate un oftat mareşi alunecă pe podea cu spatele lipit de uş ă.

După câteva momente, Meilin se ridicăşi merge în dormitorul lor. Renshu o aude mutând mobila. Ea se întoarce cu o cutie îngustă din lemn. Îi face semn să se aşeze lângă ea, la o masă joasă de lemn pe care, până câteva momente, se aflau lămpi cu dragonişi sculpturi cu phoenix. Îl invită să deschidă cutia. Înăuntru este un pergament. Renshu îl ridică. El desface ciucurele. Meilin se apleacă în faţă pentru a-l ajuta să îl aşeze pe masă. Când prima scenă este pe deplin dezvăluită, ea îi pune o mână pe a lui pentru a-l opri să o deruleze mai departe. Cealaltă stă deasupra coloanelor de personaje în timp ce ea citeşte cu voce tare. Aceasta, îi spune ea, este o poveste despre savanţii călători. Aici ei încep cu picioare puternice şi ochi strălucitori. Ei vor urma râulşi soarele.

Sub ei, magazinul de kerosen fierbe de certuri şi râsete grosolane care nu aduc

veselie. Cuvintele îngrijorate înceţoşează aerul: *Abordarea japoneză*

din nordsi din sud. Ca o cleStară.

Renshu o împinge pe Meilin. El vrea să vadă mai mult. În timp ce el derulează următoarea scenă, Meilin derulează secţiunea pe care tocmai au citit-o. Încă o dată, ea îi opreşte mâna când scena completă este dezvăluită. Din nou, ea citeşte poezia, conducându-i muzica şi povestea. Pentru restul după-amiezii, călătoresc prin pergament, scenă cu scenă, descoperind detaliişi poveşti. Ghidându-l pe Renshu, ea îi

arată părţile ei preferate: aici, tigrul doarme şi călătorii trec fără să păţească nimic. Acolo, în piaţa aglomerată, cel mai isteţ cărturar câştigă un joc de norocşi spirit. Pe podurile înguste peste râurile de munte, călătorii contemplă constanţa mişcării care curge mereu.

Renshu", îi şopteşte mama sa, „ai observat că niciunul dintre călători nu se uită

înapoi? Ei merg înainte prin peisajeşi nu se uită niciodată înapoi".

Fumul de ţigară şi zăngănitul sticlelor de kerosen plutesc din magazin. Vorbe despre poduri, căi ferateşi râuri se strecoară de-a lungul pereţilor. *Nu lăsaţi nimic de valoare în urmă.*

Nu uitaţi, spune ea, că aceşti savanţi călători poartă în spate tot ce au nevoie. Ei lasă în urmă tot ceea ce îi împovărează. Amintiţi-vă, spune ea, că regretul este o povară grea. În timp ce îl îmbrăţişează pe Renshuşi arată spre călătorul care se odihneşte sub florile de cireş la sfârşitul călătoriei sale lungi, ea îi şopteşte: „Nu uita că a avea o livadă înseamnă a onora generaţiile care au venit înainteşi care vor veni după".

El dă din cap. Îşi va aminti.

În acea noapte, când o mână o apucă de umărşi o trezeşte, Meilin nu este surprinsă. Vocea lui Longwei este joasă, dar urgenţa este inconfundabilă. „Trebuie să plecăm. Acum. leşiţi prin spate.

Ea clipeşte în noapteşi îi vede silueta dispărând prin uşă.

Deşi este linişte şi întuneric, dacă se străduieşte, poate auzi foşnet prin curte, în

casă.

Meilin îşi apropie coşul de cusut, desface straturile, verifică cutia cu monedeşi talismane este încă la fund. De sub patul ei, scoate cele două jachete de mătase, una mare, una mică, pe care le-a umplut cu bancnoteşi monede timp de săptămâni întregi. Pachetele umflate din mâinile ei îi oferă o răcoare,

reasigurare moale. Ea le pune deoparte; ei le vor purta. Pe podea se află cutia cu pergamentul. O înfăşoară în pânză şi o pune în coşul ei. Inima îi bate cu putereşi lacrimile îi năvălesc în spatele ochilor. Alte sunete de mişcări înăbuşite şi grăbite tulbură casa. Meilin îşi reuneşte coşul. Strânge mânerele împreună. Coşul este greu, dar nu este nimic în el pe care să vrea să-l lase în urmă.

O căruţă trece pe lângă noi. Afară, câteva lumini mai clipesc în caseşi pe străzi. Ea stăşi îl priveşte pe Renshu, cu ochii închişi, cu respiraţia lui caldăşi fără grabă. O altă căruţă se opreşte afară şi ea aude şoapte aprinse. Ea mai aşteaptă încă treizeci de secunde în linişte absolută, inspiră adâncşi îşi pune mâna în jurul umărului lui mic.

În căruţă, Renshu îşi întinde picioarele, împingându-se de coşul ei de cusut. Tocmai când au ieşit de pe strada lorşi se apropie de piaţă, o explozie zguduie aerul. Renshu se răsuceşteşi îşi arcuieşte spatele pentru a vedea, dar Meilin îşi strânge mâna pentru a-i bloca vederea. Ea îi dă un puzzle din lemnşi îi spune să numere maimuţele. Absorbită de sarcina lui, ea îlţine cu faţa în faţ ă.

Călduraşi strălucirea luminează noaptea. Flăcările trosnesc, strigătele sunt purtate de vânt. Ochii lui Meilin ustură din cauza fumului, iar inima bate cu putere. Când se întoarceşi se uită în urmă, tresare: Magazinul lui Hongtse

arde.

„Ce , mamă? întreabă Renshu, clătinându-se.

Meilin îşi înghite frica, se linişteşte, „Shhh, e în regulă”, îi spune ea. Han, servitorul care trage căruţa, coboară pe o altă alee. „Unde mergem? Dar ceilalţi?”, întreabă ea.

'Foc mare, doamnă, foc mare! La locul de întâlnire”, spune elşi continuă. Clopotele de alarmă sună. Trec pe lângă o structură după alta care arde în noapte. Nu era doar magazinul lui Dao Hongtse.

Oraşul este o mare de flăcări. Drumurile se umplu pe măsură ce alţii fug de flăcări.

Unii în căruţe, alţii în căruţe pline cu familii, mobilă, oale, saci de cereale. Mulţi oameni sunt pe jos, echilibrând stâlpi de umăr cu coşuri împachetate în grabă şi revărsate. Şi sunt unii care au scăpat doar cu hainele de noapte şi cu tot ce au putut apuca. Jeep-urile armatei se strecoară printre mase, îndreptându-se împotriva curentului, spre oraşul în flăcări. Câteva maşini cu motor,

prinşi în învălmăşeală, claxonează şi îşi tură motoarele. Clopotele de alarmă de

incendiu sună peste fumulşi flăcările continue.

Căruţa se clatină pe drumul accidentat, făcându-l pe Meilin să clănţăne dinţii. Han se grăbeşte după un colţ, iar Renshu este aruncat din braţele lui Meilin, spre marginea scaunelor. „Mamă!”, strigă el alarmat. Meilin îl trage înapoi în poala eişi se apleacă în faţă pentru a-l proteja, acoperindu-i urechileşi ochii.

O altă explozie, ca un tunet în plămânii ei. Valize cad din spatele căruţei, dar Han nu se opreşte. O adiere de vânt fierbinte îi învăluie, aruncând fumşi cenuşă în noapte. Meilin

se mai uită o dată peste umăr. Deşi flăcările fac aerul să sclipească, fiori îi străbat braţele. Nu se va mai uita înapoi.

Capitolul doi

Spre interior, China, noiembrie 1938

La , Han le spune să coboareşi să-i aştepte pe ceilalţi. Abia când Han îi atinge umărul, apoi îl scuturǎ, Meilin îşi dă seama că încordat, cu maxilarul încleştat şi mâinile strânse în pumni. În ciuda valurilor de căldură şi flăcări, Meilin tremură. Han o

înfăşoară cu o pătură în jurul ei.

Înainte ca Meilin să poată pune vreo întrebare, el pleacă în grabă. Meilin se uită în jur, uimită. Staţia este deja aglomerată de alte familii. Ea vede un alcov gol şi îl îndrumă pe Renshu spre el.

„Mamă, ce se întâmplă? întreabă Renshu.

„Îi aşteptăm pe toţi ceilalţi. Aici”, spune ea, ridicându-l pe un perete ca să poată

vedea peste mulţime, „îi vezi pe unchiul sau pe Yeye venind? Îşi face vocea calmă,

strălucitoare.

Îşi roteşte capul înainte şi înapoi, veghind. Din când în când, raportează că nu îi

vede încă, apoi îşi reia supravegherea.

Când el nu-i poate vedea faţa, Meilin renunţă la zâmbet. O ploaie de întrebări îi fâlfâie prin minte. Longweiştia că se va produce incendiul? Despre asta o avertiza? De ce atâtea incendii? În jurul ei, zvonurile foşnesc: *Japonezii i-au dat foc la Changsha. Nu, a fost Kuomintang-ul, orice pentru a opri*

înaintarea inamicului. Nu, au fost bandiţii care iubesc haosul de dragul lui. Au fost ordinele Generalissimo-ului. Nu, el nu ne-ar trăda niciodată aşa.

Renshu se uită la Meilinşi clătină din cap, înlăcrimat. „Eu nu-i văd, mamă. „E în regulă, vor fi aici în curând. Ea îl ajută să coboare de pe perete. Renshu se aşează în poala eişi se apleacă spre ea, cu vârful capului chiar sub bărbia ei. „Mamă, unde este Yeye al

meu?" „Nu-ţi face griji, vine.

Câteva minute mai târziu: „Mamă, de ce a trebuit să ieşim din casă?"

„Shhh", murmură ea.

„Vreau să merg acasă. El se ridică din poala ei. 'De ce sunt atât de mulţi oameni? Mi-e frig. Îl vreau pe Yeye. Mama. Îşi lipeşte faţa de a ei. „Vreau să merg acasă. „!"spune ea.

El este luat prin surprindere. Lacrimile îi izvorăsc în ochişi începe să plângă. Meilin se blestemă. Nu a vrut să pară atât de furioasă. Îl trage în poala eişi îi freacă spatele,şuşotindu-l mai uşor. Plânsul lui Renshu se linişteşte. Unde sunt ei? Dacă nu vin? Ar trebui să se întoarcă? Înapoi la ce? Unde se duc toţi ceilalţi oameni? Ar trebui să-i urmeze? Nu, va aştepta. Dacă Longwei i-a spus lui Han să îi lase la gară, înseamnă că are un plan. Dă cu degetul pe tivul jachetei, urmărind monedele încastrate. Ce vor face dacă ceilalţi nu vin? Clopotele de alarmă de incendiu trosnesc peste strigăte

şi agitaţie.

„Meilin! Vocea lui Longwei trece peste zgomot. Longwei, Wenling şi fetele au ajuns în sfârşit. Coborând din căruţă, Wenling pare agitată, iar

fetele sunt cu ochii mari şi neobişnuit de tăcute. Longwei

începe să descarce valizele.

„Eşti în siguranţă, eşti în siguranţă! Meilin îl alunecă pe Renshu din poala eişi sare

în picioare. Renshu o apucă de mânăşi se cuibăreşte în coasta ei. Ea îşi pune braţul în

jurul lui. 'Ceilalţi? Unde sunt ei?' întreabă Meilin. Longwei face o pauză. „Nu sunt aici? Han trebuia să le aducă'. Meilin dă din cap. „Nu s-a mai întors.

Longwei se uită în jur. Este caşi cum ar observa pentru prima dată toţi oamenii,

zgomotul, disperarea.

„Han... el...” Îşi lăsă propoziţia neterminatăşi continuă să mulţimea. „Vor fi aici în

curând.

Longwei începe să facă cu mâna la cineva. Se grăbeşte în mulţime. Trebuie să fie

Han. Dar nu, el se îndreaptă spre un ofiţer care stă lângă un jeep militar. Ofiţerul începe să vorbească şi îi întinde nişte hârtii. Longwei răsfoieşte documentele, spune ceva, apoi gesticulează spre oraş. Se consultă, se uită laşine, scrutează mulţimea. De mai multe ori, Longwei se ridică în picioareşi dă din cap.

Se întoarce, fluturând hârtiile. Ceva în firea lui s-a schimbat după schimbul cu

ofiţerul. „Bilete de tren. Vocea lui este ascuţită. „Un tren este

vine în curând. Trebuie să plecăm”.

„Dar cum rămâne cu ceilalţi? Nu ar trebui să aşteptăm?

întreabă Meilin. Longwei o ignoră. Face un gest către bagajeşi le spune celor din familia sa să îşi facă bagajele. O singură valiză fiecare. Lasă restul cu Xu, spune el, semnşoferului său. Cuprinse de ciudăţenia situaţieişi de duritatea tonului lui Longwei, Wenlingşi fetele încep să- şi sorteze valizele, certându-se şi chinuindu-se să decidă ce să păstreze. Renshu stă lângă Lilingşi Lifen,şi aşezând lucrurile – cărţi, păpuşi mici, piepteni de lemn, rochii de mătase – pe care trebuie să le lase în urmă.

„Ştiai despre incendiu? Meilin îl provoacă pe Longwei. „Ţi-am

spus să fii pregătit pentru orice.

„Dar restul familiei? persistă Meilin.

'Xu va căuta. Colegul meu îi va trimite cu alt tren. Nu putem aştepta, trebuie să

plecăm.

„Unde?

„Japonezii coboară din Wuhan. Unii spun că sunt deja la lacul Dongting. Alte trupe

inamice avansează dinspre sud, dinspre Guangzhou. Suntem striviţi”. Îşi ridică mâna

pentru a-şi arăta degetul arătătorşi cel mare care se unesc. „Nu mai avem timp. Este

tăios. „Trebuie să plecăm.

Ea se uită la el neîncrezătoare. „Dar tatăl tău, îl laşi…” „Nu-l las în urmă.

Ţi-am spus, Xu îi va '.

Se aude fluierul şi ţipătul trenului care soseşte. Wenling şi fetele stau în tăcere,

ţinând fiecare câte o valiză. Renshu se întoarce lângă Meilin.

„Îi părăseşti”, insistă Meilin.

„De ce vă certaţi? strigă Longwei. Se uită la mulţimea de oameni, apoi la tren. „Tatăl meu”, spune el încet, uitându-se la Meilin, apoi la Renshu, apoi din la Meilin, „tatăl meu ar vrea săştie numele familiei este în siguranţă”.

Oamenii îşi adună bunurile şi se îndreaptă spre peron.

„Unde mergem? întreabă din nou Meilin.

„Chongqing, noua capitală. Trenul ne va duce la Chang Jiang, de unde vom lua un

vapor spre vest, spre interior. Guvernul se relochează. Îl vom urma.

Meilin se uită din nou la mulţime, sperând să o vadă pe Hongtse sau pe restul

familie.

„Ce mai ? spune Longwei. 'Oraşul este pârjolit; magazinul a ars. Asta e şansa noastră. Şansa *lui.* Îl adună pe Renshu cu un braţşi valiza lui cu celălaltşi începe să . Bolnavă de neîncredereşi consternare, Meilin îşi ia coşulşi se grăbeşte după el.

În trenul aglomerat, Renshu stă în poala lui Meilin. În ciuda îndoielilor ei iniţiale, Meilin îşi dă seama că au fost norocoşi să obţină bilete. Longwei are prietenii potriviţi, tipul potrivit de influenţ ă.

Trenul se târăşte spre nord. La fiecare staţie, nimeni nu coboară şi tot mai mulţi oameni se înghesuie să urce, cu braţele încărcate cu valize zdrenţuite şi pachete incomode. Cei care fug din calea focului sunt însoţiţi de alţii care îşi

abandonează caseleşi oraşele în faţa japonezilor. Aerul vagon este închisşi stătut, cu mirosuri de prea multe cadavre, de camforşi ulei de gătit. Faţa lui Renshu este înroşităşi pătată. Trebuie să mâncărimi şi să transpire sub toate hainele lui. În cele din urmă, aţipeşte într-un somn agitat şi neuniform. Trenul se umple prea mult şi oamenii se urcă pe acoperiş, sprijinindu-se de vântul înţepător din noiembrie.

În acea noapte, în cele mai întunecate ore, trenul se opreşte brusc, nicăieri în apropierea unei staţii, trezindu-i pe oameni. *Ce se întâmplă? Unde ne aflăm?* Meilin încearcă să scuture de somnolenţă. Îl trezeşte pe Renshu.

„„,şopteşte ea.

Capul i se îndepărtează de ea şi se sprijină de Wenling, care se încordează şi se ridică. Trupul lui Renshu, îngreunat de somn, se prăbuşeşte în locul cald pe care l-a lăsat în urmă.

„Renshu. Meilin îi zgâlţâie braţul, încearcă să-l ridice.
„Renshu, trebuie să plecăm.

„Mamă?” clipeşte el.

După ce Meilin reuşeşte în sfârşit să-l ridice pe Renshu în picioare, ea îşi ia coşul. Încă pe jumătate adormit, Renshu se poticneşte pe culoar, iar Meilin îl ajută să coboare din tren.

Oamenii coboară din vagoane şi continuă să meargă spre nord, părăsind carcasa tăcută a motorului. Renshu rămâne în urmă. Meilin încearcă să nu piardă din vedere siluetele lui Longwei, Wenlingşi ale fetelor.

Se uită înapoi la tren. Ridicându-se la orizont în depărtare,

urmele sunt linii paralele care strălucesc în lumina lunii. Se

uită în faţă. Nu nicio strălucire. Urmele lipsesc. În această noapte tulburătoare, se pare că de fiecare dată când se întoarce, altceva este , altceva este pierdut.

„Ce s-a întâmplat cuşinele?”, întreabă cineva, iar Meilin se apleacă în faţă, disperat

să afle răspunsul.

„Japonezii naibii au luatşinele!”, răspunde un bărbat.

„Nu, a fost armata”, susţine altcineva. 'Le-au luat pentru a încetini înaintarea

inamicului'.

„Dar cum rămâne cu noi?”, întreabă

bărbatul. Răspunsul este neinteligibil.

Pe parcursul nopţii, ei mergşi merg. Când copiii sunt prea obosiţi pentru a merge mai departe, se adăpostesc sub o livadă de copaci pentru câteva ore. Îngrijorată pentru Hongtse şi restul familiei, nesigură de ceea ce o aşteaptă, Meilin nu poate dormi. Renshu se mişcă nelinişti în braţele ei, căutând alinare. În cele din urmă, el aţipeşte, iar Meilin adoarme uşor, atentă la sunetele altor familii din apropiere.

La lumina zilei, Meilin se trezeşte şi constată că Longwei nu este acolo. Unde a plecat? Peste câmp, vede un sat mic. În întunericul nopţii trecute, nuşi-au dat seama cât de aproape era. Wenling şi fetele se strâng una lângă alta, încă adormite. Când

Meilin se agită, Renshu se trezeşte. Meilin îi freacă mâinile reci cu ale ei, încercând să

le .

„Unde este
unchiul?”, întreabă el, observând grupurile de oameni care se zbat lungul drumului, unii mergând pe jos, alţii mergând

în căruţe sau ricşe. „Nu sunt sigur. Se va întoarce curând', spune Meilin.

Dar apoi începe din nou cu întrebările sale: *Unde este Yeye al meu? De ce l-am lăsat în urmă? Ce s-a întâmplat cu trenul? De ce am dormit afară? Putem merge acasă?*

Meilin nu ştie cum îi va explica toate astea lui Renshu. Cum îşi va explica toate astea ei însăşi. El tace câteva clipe. Apoi: „Unde este

puzzle-ul meu cu maimuţe? În sfârşit, o întrebare la care poate
răspunde. Meilin găseşte puzzle-ul în coşul eişi i-l dă.

Până când Renshu a număratşaizecişişapte de maimuţe, îl vede pe Longwei se întoarce pe câmp. Merge cu un fermier într-o căruţă albastră, trasă de un măgar.

Renshu scapă puzzle-ulşi aleargă în întâmpinarea lui Longwei. „Unchiule!

Strigătul lui o trezeşte pe Wenlingşi pe fete. În lumina crudă a dimineţii, Meilin vede că faţa lui Wenling este murdară cu urme de machiaj vechi. Wenling îşi caută în valizăşi scoate o mică oglindăşi o trusă de cosmetice,ştergând murdăria de ieri.

Longwei le explică că fermierul, Hu,şi măgarul său îi vor ajuta. În căruţă se află câteva pături, saltele de bambus pentru a acoperi pământulşi o pungă cu cartofi dulcişi varză.

Mănâncă, apoi îşi stivuiesc valizele în căruciorul lui Hu. Copiii fac cu rândul săşi să călărească. Aşa se întâmplă. Merg, călăresc, merg, alăturându-se procesiunii constanteşi lente de căruţe,

camioane, convoaieşi oameni pe jos care încearcă ajungă la Chang Jiang. Noaptea, se adăpostesc împreună lângă căruţă sau sub copaci. Când trec printr-un sat, se aventurează în pieţe pentru a negocia pentru mâncare. Cu fiecare zi care trece, picioarele şi temperamentele devin mai dureroase. Cu fiecare noapte, speranţa de a se reîntâlni cu Hongtse sau cu oricine altcineva scade. Chiar dacă familia ar supravieţui incendiului, cum i-ar putea găsi vreodată?

A trecut o săptămână de când au plecat din Changsha. Nu sunt departe de oraşul Yueyang când apare un jeep cu personal militarşi un ofiţer coboară pentru a vorbi cu Longwei. Cei doi se îndepărtează, dar Meilin priveşte. Longwei are o poziţie uşor rezervată, caşi cum ar omulşi mesajul său. Apoi sprâncenele lui Longwei se ridicăşi ochii lui se deschid larg. Ea prinde cuvântul „Generalissimo”. Longwei dă viguros din capşi face un gest către Meilin, Wenlingşi copii. Ofiţerul aruncă o privireşi scutură din cap. Longwei se încruntă. Ofiţerul salută, se urcă înapoi în jeepşi aşteaptă.

Longwei vine şi spune că trebuie să plece în sud; este chemat la o conferinţă

importantă în Hengyang. Ei trebuie să continue fără el.

„Ne lăsaţi în urmă? bolboroseşte Wenling.

Ochii îi zboară spre jeep-ul care aşteaptă. 'Este prea periculos să veniţi. Tuşi Meilin mergeţi în Yueyang şi aşteptaţi. Voi trimite pe cineva care vă poate duce la Yichang. Vă voi însoţi acolo după conferinţă”.

„Dar dacă oraşul este ocupat? izbucneşte Meilin, spunând cu voce tare de ce se

temeau cu toţii.

Bandiţii japonezi ne vor torturaşi ne vor ucide!”, strigă Wenling.

Eşti un ticălos egoist dacă îţi părăseşti soţiaşi copiii. Vocea ei se ridică în disperare.

'Ia-ne cu tine sau rămâi. Avem nevoie de tine!

Longwei se ridică.Ţara mea are nevoie de mine”, spune el, cu o voce măsurată.

Wenlingşi Longwei îşi închid ochii.

„Du-te”, spune Wenling în cele din urmă, cu vocea rece ca gheaţa. Părul îi este

neîngrijit, iar faţa îi este palidă. În ultimele zile, a renunţat să mai încerce să se

machieze dimineaţa. „Du-teSi fă-te ucisăsi fii un erou mortsi inutil, la fel ca fratele

tău! Ea pleacă. Lifen o urmează.

„Nu am timp pentru prostiile tale, femeie! strigă Longwei

după ea. Făcând abstracţie de izbucnirea ei, el îşi trage

valiza de pe cărucior. Sortează câteva lucruri,

apoi vorbeşte cu Hu.

RenshuSi Liling au izbucnit în lacrimi, iar Meilin se grăbeşte să le aline. Îi aşează pe copii pe o saltea de bambusşi le dă chiflele pe care le păstrase pentru călătoria de astăzi. Feţele lor sunt pătate de lacrimi şi murdare. „Mâncaţi încet”, le spune ea. Mă duc să vorbesc cu unchiul. Orice s-ar întâmpla, voi avea grijă de voi. Îţi promit.

Când se apropie de Longwei, acesta se întoarceşi se uită la

ea cu atâta intensitate încât i se face pielea de găină pe braţe. În mână,ţine un plic gras cu bani. 'Meilin, după ce plec eu, Hu te va duce la ceea ce pare a fi o pistă părăsită pentru măgari. Îţi va arăta o cale prin câmpurişi apoi va pleca. În zori, ia această scurtătură spre Yueyangşi du-te la această casă". Longwei sprijină plicul pe valiză, desenează pe spate o hartă aproximativă a oraşului şi marchează un „X" pe una dintre străzile secundare. Adaugă un numeşi o adresă. „Aşteaptă acolo o escortă. Îi înmânează plicul lui Meilin.

Meilin rosteşte numele cu voce tare. „Liu Shufan.

„Ai încredere în mine, Meilin. Shufan va avea grijă de tine. Rosteşte încet numele

lui Shufan.

Meilin se uită la Wenling, care stă îmbufnată lângă un tufiş. „Wenling are dreptate.

Aceasta este o nebunie.Ştii ce au făcut soldaţii japonezi în Nanjing. Cum poţi să crezi

că asta e sigur?'

El dă din cap. „Nu am spus niciodată că este sigur. Dar este cea mai bună alegerea

noastră. Dacă nu mă duc la Hengyang, voi pierde această oportunitate pentru noi toţi'.

„Şi te vei întoarce la Changshaşi îl vei căuta pe Hongtse? Vei lăsa un mesaj pentru

Xiaowen, în caz că vine acasăşi nu ne găseşte?

Expresia lui Longwei se îndulceşte. „Meilin", spune el cu blândeţe. Tatăl meu,

fratele meu..." Vocea i se stinge.

Meilin nu suportă să se gândească la ceea ce el nu spune. 'Este prea riscant să ne separăm, Longwei. Ce se întâmplă dacă ceva nu merge bine? Cum te vom găsi în Yichang?

El o studiază, apoi pune mai mulţi bani în plic. „Mereu te gândeşti, nu-i aşa? Va fi

bine, aşteaptă escorta în Yueyang. Dar dacă ceva nu merge bine, ar trebui să fie

suficient aici pentru a te duce la Yichang, iar noi ne putem întâlni la templul

Huangling'.

„Când?

„Două, trei săptămâni? Dacă ajung acolo primul, te voi . Dacă ajungi tu primul,

aşteaptă-mă pe mine.

Îi înmânează plicul exact când Wenling şi Lifen se întorc. Greutatea banilor din mâna lui Meilin este liniştitoare. Recunoaşte un acord, o înţelegere, între Meilinşi Longwei. Wenling tace. Longwei încearcă să ajungă la ea, dar ea se îndepărtează, refuzându-i atingerea. El le îmbrăţişează pe fiicele lui, distrate, şi strânge pe Renshu.

„Rămâneţi împreună. Promiteţi? Aşteaptă până când Wenling şi Meilin dau din

cap. „Ne vedem în Yichang.

Îşi ridică geantaşi se îndreaptă spre jeep.

După plecarea lui Longwei, Meilin îi transmite instrucţiunile lui Wenling. Ea ascultă fără să întrerupă, dar teamaşi furia îi strălucesc pe faţă. Când Meilin termină, Wenling îşi strânge buzele într-o linie subţire.

„Bine”, spune Wenling. Începe să scotocească prin valiză,şi împăturind o rochie de mătase, o pereche de pantaloni. Îşi iaşi-şi lasă peria de păr, apoi scoate o pereche de mănuşişi le pune pe ea.

„Soră mai mare, îmi pare rău că...

„Nu. Wenling o întrerupe, ridicând o mână, dar fără să-şi ridice privirea din valiză. 'Să nu crezi că suntem prietene. Să nu crezi că poţi rezolva această situaţie oribilă. Pur şi simplu nu o face.

Meilin se simte caşi cum ar fi fost pălmuită. „Wenling. Surprinsă să audă tremurul

din propria voce, linişteşte. Apoi i se aprinde furia şi, cu o voce mai puternică, continuă: „Wenling, cel mai important lucru este să ajungem la Yueyang. Nu trebuie să ne plăcem unul pe celălalt, dar trebuie să ne ajutăm reciproc”.

Wenling se uită la Meilin cu atitudinea unei creaturi încolţiteşi furioase. Meilin nu mai spune niciun cuvânt. Wenling îşi rearanjează încă o dată lucrurile şi îşi închide geanta.

În acea noapte, Hu îi lasă sub un copac mare, unde aşteaptă. La primele ore ale dimineţii, când mişcarea de-a lungul drumului principal s-a oprit, ei îi trezesc pe copii. Meilin leşopteşte întrebărileşi îi asigură că vor fi bine, simţind povara încrederii lor în ea. La lumina lunii, se îndreaptă în tăcere peste câmpuri.

Pe măsură ce se apropie de Yueyang, Meilin vede că multe caseşi clădiri flutură steagul japonez. Inima ei se prăbuşeşte. Îi face semn lui Wenling, . Oraşul este ocupat. Şi acum ce facem?

„Găsiţi-l pe Liu Shufan”, Wenling.

Meilin dă din capşi scoate plicul. Rămânând în umbrăgăsesc în curând drumul spre

casă.

Meilin respiră adânc înainte să bată uşor la uşă. Ei

aşteaptă.

La început, femeia dinăuntru deschide uşa doar pentru a spune: „Pleacă”. Meilin îşi stăpâneşte frica din burtăşi bate din nou, insistând că Dao Longwei i-a trimis. În acest moment, uşa se deschide largşi femeia îi pofteşte înăuntru, repede. Dao Longwei, aşa?”, spune ea, chicotind pentru sine. 'Ticălosul ăstaştie că aş face

orice pentru el. Şi care dintre voi este soţia?

„Sunt”, spune Wenling.

Se uită la Wenling de sus în jos. „Bineînţeles că eşti. Întotdeauna i-a plăcut o faţă

frumoasă.

Wenling se încruntă.

„Şi tu? îl întreabă Shufan pe Meilin.

„E cumnatul meu”.

„Ah, da. Liu Shufan pare să îşi amintească ceva. 'Tu trebuie să fii soţia lui

Xiaowen. Longwei a vorbit despre tine'.

La menţionarea lui Xiaowen, ochii lui Meilin se umplu. Ea nu poate vorbi.

„Ce s-a întâmplat cu fraţii Dao de te-au trimis aici? Wenling bâlbâie o explicaţie,

în timp ce Meilin îşi stăpâneşte lacrimile.

După ce se agită pe lângă copii, Shufan le serveşte boluri pline cu mai mult orez decât au văzut de când au plecat din Changsha. Apoi, toarnă apă într-un lighean mare de cupruşi îl pune pe aragaz. Ei trebuie să se speleşi apoi să se odihnească. În timp ce apa se încălzeşte, ea le arată o cameră a cărei uşă este ascunsă în spatele unui dulap din bucătărie. În cameră sunt saltele de paie curate, acoperite cu pânză grosolanăşi uzată. Nu există ferestre, dar Shufan aprinde o mică lampă cu kerosenşi spaţiul se simte cald şi sigur. Odată ce toată lumea este curată şi uscată, Wenling spune că va rămâne cameră pentru a-i aşeza pe copii.

Afară, în bucătărie, Meilin îl ajută pe Shufan să curat.

„De unde îl cunoşti pe Longwei? întreabă Meilin.

„Îl cunosc pe Longwei de mulţi ani. Shufan se uită la Meilin cu o expresie care spune mai mult decât ar putea spune orice explicaţie. 'Suntem prieteni vechi', conchide ea. Când iese Wenling, toţi trei se aşează.

Shufan toarnă trei căni de ceai.

„Ai văzut pe cineva când ai trecut prin oraş în dimineaţa asta? Meilinşi
Wenling dau amândouă din cap.

Shufan se ridicăşi se duce la fereastră. Se uită prin perdelele închise. Strada a prins viaţă. Oamenii s-au trezit să îşi hrănească animalele, să aşeze pământul pentru noapte, să ia apă pentru zi. Kempeitai ăştia blestemaţi patrulează străzile în fiecare dimineaţă şi după-amiază. E bine că nu te-a văzut nimeni. Se întoarce spre femei, cu vocea fermă. De îndată ce se întunecă, vă voi arăta calea de ieşire din Yueyang.

Dar Longwei a spus să aşteptăm cu tine până când soseşte escorta care să ne ducă

la Yichang”, protestează Wenling.

Shufan îşi încruntă fruntea. 'Te poţi odihni în camera din spate. Poate va veni cineva după tine în timpul zilei'. Apoi scutură din capşi ridică mâinile. 'Oricum ar fi, nu poţi rămâne. Odată ce se întunecă, va trebui să continui să mergi.

Wenling devine palidă. Furia i se iveşte la suprafaţă. Mâinile îi tremură, îşi pune

ceaiul josşi intră în cameră cu copiii.

Meilin se întoarce spre Shufan. „Te rog, ne laşi să mai stăm puţin? Sunt sigură că nu ne-a văzut nimeni. Longwei va trimite pe cineva,ştiu că o va face'. „Nu pot risca să compromit reţeaua. Longwei ştie asta. Vocea lui Shufan este fermă.

Sub masă, Meilin trage de manşeta jachetei sale. Îşi miş că

degetele pentru a desface firele şi eliberează o monedă de aur. O pune pe masă. „Te

rog.

Shufan ezită, apoi ia moneda. O întoarce în palmă, scuipă pe ea şi o freacă până

când străluceşte. În cele din urmă, o muşcăşi inspectează micile lovituri lăsate în urmă.

Satisfăcută, o bagă în buzunar. „Doar o zi în plus.Şi apoi, chiar dacă nu a venit nimeni, trebuie să pleci. Dacă stai mai mult, cineva va observa. Cineva observă întotdeauna. „Desigur”, este de acord Meilin.

A doua zi, Shufan pleacă dimineaţa devreme. Meilin îi distreazăşi îi linişteşte pe copii în camera din spate, asigurându-i că fie va veni cineva, fie ei vor merge să caute o barcă pentru a se întâlni cu Longwei. Wenling, nelinişti tă, dă târcoale ferestrei. Când

Shufan se întoarce, o ceartă pe Wenling, temându-se că a fost văzută. Ziua treceşi nicio escortă nu soseşte. Shufan este de neclintit. Ei

/ /

trebuie să plece în acea noapte. Meilin apasă o a doua monedă în palma lui Shufan. „Soră, vrei să ne ajuţi să facem rost de provizii?

Cele două femei se consultăşi Shufan iese din nou din casă.

Se întoarce cu /

saltele de dormit proaspete din bambusşi o cuvertură căptuşită pentru fiecare dintre ele, o oală emailată pentru spălatşi gătit orezul, pantaloni la mâna a doua pentru copii – aceştia sunt un pic prea mari, darţesătura în plus va fi utilă – o pungă mică de orez, un pachet de sareşi o sticlă de ulei.

După două zile de odihnă, căldurăşi mese generoase, este timpul să plecăm. Meilin îi mulţumeşte lui Liu Shufan. Wenling nu spune nimic. La lăsarea serii, pleacă din oraş, luând-o pe o cărare mai puţin cunoscută a măgarilor până la drumul care merge de-a lungul Chang Jiang.

Capitolul trei

De-a lungul râului Chang Jiang (Yangtze), China, noiembrie 1938

Până în zori, au ajuns într-un oraş fluvial suficient de mare pentru ca navele care

călătoresc în amonte să se oprească pentru pasagerişi

provizii.

Mă voi ocupa de bilete”, spune Wenling, pornind spre docuri.

Copiii rămân în urmă, obosiţi de la mersul pe jos în timpul nopţii. După ce Meilin le dă dejun, ei devin mai animaţi. Lilingşi Renshu încep să se joace. Lifen încearcă să li se , dar ei ignoră. Pe faţa lui Lifen se citeşte furia. „Oricum, nu vreau să joc jocul vostru de copii”, spune eaşi se aşează, întorcând spatele la ei.

Meilin se uită la mulţimea de oameni campaţi lângă docuri. Nu pot aştepta toţi

vapoarele, nu-i aşa?

Wenling se întoarce cu o faţă posomorâtă. „Bărcile nu vin des, iar când , nu prea

sunt bilete.

„Cât costă?

Wenling numeşte o sumă astronomică. Meilin îi înmânează plicul cu al lui

Longwei. La jumătatea numărătorii, Wenling se opreşte. Nu au cum să aibă destul.

„Va trebui să mergem pe jos”, spune Meilin.

„Să mergem? se tânguie Wenling. Tot drumul până la Yichang? Cum se vor

descurca copiii?

Meilin se gândeşte la ascunzătoarea ei de monede şi comori. Wenling trebuie să

aibăşi ea ceva. Dacăşi-ar aduna toţi banii, ar fi suficienţi pentru a cumpăra bilete?Şi apoi cum ar putea plăti pentru

mâncare sau provizii? Nu merită riscul. „Uită-te la toti oamenii ăştia. Meilin face cu mâna mulţimii. Ar fi o prostie să o barcă care s-ar putea să nu aibă loc nici măcar pentru noi.

În ciuda protestelor lui Wenling, Meilin prevalează. Merg pe jos. În următoarele câteva zile, Meilin şi Wenling ajung la o înţelegere rece. Nu au de ales decât să se bazeze unul pe celălalt. Majoritatea călătorilor pe lângă care trec sunt familii ca ei, dar bandiţiişi hoţii nu sunt niciodată departe. Meilin oscilează între oboseală şi vigilenţă, recunoscătoare pentru fiecare zi care îi aduce mai aproape de Yichangşi, speră ea, deo reîntâlnire cu Longwei.

Zilele trec într-o ceaţă de oraşe, sateşi zone rurale. Meilin nu maiştie cât timp a trecut. Trec pe lângă forme de pe marginea drumului care miros a urină şi putregai. Sunt pachete abandonate de haine murdare, saltele pătate. Improvizează locuri unde să doarmă, se târguiesc în pieţe pentru cartofi dulci micişi mucegăiţi. Deşi nopţile sunt reci, nu fac focuri după lăsarea întunericului, pentru a nu atrage avioanele japoneze. Gătitul se face rapid, în lumina timpurie a zilei, pregătind suficient pentru raţiile de câteva zile.

Aşa se întâmplă: o brăţară de jad pentru o pungă de orez, un cercel de aur pentru o locuinţă călduroasă, monede de argint pentru ulei. Odată ce banii lui Longwei au dispărut, monedele, bancnoteleşi talismanele pe care Meilin le cususe în jacheteşi pe care Wenling, de asemenea, le ascunsese în lucrurile ei apar pentru a fi schimbate pentru necesităţile zilei.

Uneori, chiar dacă au bani, nu au ce să cumpere. Ei iau ce le-a mai rămas din zilele anterioare şi amestecă cu rădăcini sau frunze comestibile pe care le găsesc pe drum. Traşi în prea multe direcţii, fără nicio uşurare, oboseala lui Meilin

devine profundă. Atât Renshu, cât şi Liling răcnesc constant, iar Renshu are o tuse răguşită. Obrajii şi degetele lor sunt roşii şi crăpate din cauza vântului aspru. În curând va fi decembrie, iar în nopţile reci şi senine, temperatura scade. Ea speră să poată ajunge la Yichang înainte de venirea gerului.

„Ce este asta? întreabă Renshu într-o dimineaţă lângă Jingzhou, încă la mulţi kilometri de Yichang. El arată spre un grup de băieţi în uniformă care mărşăluiau pe drum. Cei mai tineri nu sunt cu mult mai în vârstă decât Renshu; cei mai în vârstă sunt aproape tineri. Fiecare are o geantă mică pe umăr şi cântă în timp ce mărşăluiesc.

„Trebuie să fie oşcoală”, spune Meilin.

Îi grăbeşte pe Renshu şi Liling să se apropie pentru a putea auzi ce spun. Curând,

ea prinde cuvintele: recită versuri din *San Zi*

Jing. Meilin murmură împreună cu ei, tripletele familiare. Formarea cuvintelor pe limba ei evocă un alt timp, o altă lume. Îşi aminteşte că le-a învăţat de la tatăl ei, vers cu vers, pe când era copil. O parte din ea vrea să se întoarcă în timp şi să redevină acel copil, departe de acest război, de această rătăcire.

„Ce spun, mătuşă? Liling îi întrerupe gândurile. „De unde ştii cuvintele? „Este *San Zi Jing.* Baba mea învăţat', spune Meilin, aproape singură. „Ne-ai învăţat şi pe noi, mătuşă? întreabă Liling.

Bineînţeles! De ce nu s-a gândit la asta înainte? Sunt exact la vârsta potrivită pentru

a învăţa această poezie.

„Spunem *San Zi Jing* cu trei caractere la un moment dat. Este un poem foarte vechi.

Învăţarea ei este importantă. Ne învaţă moralitate, istorie,ştiinţăşi bună purtare”.

Copiii par alarmaţ i.

'Oh, ce priviri serioase! Nu vă faceţi griji, nu este prea greu şi este distractiv. În fiecare zi, vom adăuga câteva tripleteşi, în curând, le

veişti pe toate pe de rost. „Ca tine?

„Ca mineşi ca băieţii ăia. Meilin face semn din cap spre elevii care nu mai sunt

acum la ureche. 'Doar repetaţi după mine:

„Oameni la naştere.

„Oamenii la naştere.

„Sunt buni în mod

natural. „Sunt buni în

mod natural.

„Naturile lor sunt similare.
„Naturile lor sunt similare. „Obiceiurile lor devin diferite.
„Obiceiurile lor devin diferite.
„Din nou.

Ei repetăşi repetă, până când primul vers li se scufundă în limbă. , Meilin îşi dă seama că, în ciuda a tot ceea ce au lăsat în urmăşi a tot necunoscutul care aşteaptă, ei au descoperit, în acest moment, o mică insulă în mijlocul haosului. Ea nu le poate promite siguranţa exterioară, dar îi poate ajuta să îşi creeze propriile rezerve interioare de frumuseţe.

Meilinşi Wenling recunosc rapid că grupulşcolar le oferă siguranţăşi posibilitatea de a fi însoţite. În următoarele zile şi nopţi, ei rămân aproape de profesori şi elevi. În nopţile în care şcoala îşi găseşte adăpost într-un hambar sau într-o structură abandonată, Meilinşi Wenling campează în apropiere. Lifen chiar se împrieteneşte cu câţiva dintre elevii mai tineri. Profesorii nu par să se supere. Poate că văd cât de vulnerabile sunt femeile. Uneori, Wenling discută cu câteva dintre femeile din grup. Meilin, recunoscătoare pentru spaţiu, cu ochii pe Renshuşi Liling.

În fiecare zi, pe măsură ce se apropie de Yichang, Meilin la orizont repere familiare. Timp de aproape o săptămână, ceaţaşi norii joşi au făcut ca distanţele să fie greu de măsurat. Dar în această după-amiază, cerul este senin, aerul este calm, iar Meilin poate vedea crestele Muntelui Yellow Ox înălţându-se spre vest. Sunt la doar o zi de mers pe jos de Yichang. Când grupulşcolar se opreşte la un templu pentru câteva zile suplimentare, Meilinşi Wenling decid să continue singure. Sunt atât de aproape. Cu siguranţă Longwei va fi acoloşi le va aştepta.

În dimineaţa următoare, pornesc împreună. Dar la doi sau trei kilometri distanţă, Renshu spune că trebuie să facă caca. Meilin se opreşte să îl ajute. Wenling, supărată pe băiat, pe Meilin, pe întreaga situaţie, merge înainte cu fetele, refuzând să aştepte.

În momentul în care Meilin îşi dă seama că Wenling luat geanta cu toată mâncarea lor, ei nu mai sunt nicăieri în vizor. O blestemă pe Wenling pentru nerăbdarea ei egoistă, apoi se blestemă pe ea însăşi pentru că a fost atât de proastă încât a pus totul într-o singură pungă. Ar fi trebuit să ştie că Wenling nu va aştepta. lacrimile de frustrare, se uită la dealuri. Cel puţin acumştie unde se află. Un gând

răzvrătit îi trece

prin minte: eaşi Renshu ar putea merge la complexul familiei ei în loc de Yichang. Nu e departe de aici. Wenling se poate descurca singură. „Mamă? Renshu o trage de mână.

„Ce ?”, ea, încă supărată pe Wenling. „Ce e zgomotul

ăsta?”, întreabă el.

„Ce zgomot?”, spune ea.

Un zumzet ciudat deasupra capului taie aerul.

Se aud strigăte. *Fugiţi! Adăpostiţi-vă!* Oamenii încep să se

împrăştie în toate direcţiile.

Meilin se uită în sus. Un avion japonez coboară în picaj, forţa lui spulberându-i părul

şi hainele pe spate. Ar fi putut să vadă faţa mitraliorului dacă

nu ar fi fost ochelarii lui. Pentru o clipă, este paralizată de neîncredere. După atâţia kilometri şi greutăţi, nu şi-a imaginat niciodată că japonezii ar putea ataca civili. Avionul ăsta chiar trage în ea? Pe Renshu? Şi totuşi, *ratatatatatatatatatatul* străpunge aerul.

Haosul abundă. Căruţele sunt răsturnate în timp ce oamenii fug, abandonându-şi

bunurile.

„Mamă! Vocea lui Renshu o pune în mişcare.

Îl conduce până la marginea drumului şi se scufundă sub acoperirea frunzişului. Meilin îl împinge înainte, ignorând crengile care îi zgârie braţele pe măsură ce se îngroapă mai

adânc. Ghemuită în frunze, cu inima bătându-i în piept, atentă la toate mişcările, ea îlţine în braţe. *Te rog, te rog, te rog, lasă-ne să supravieţuim.*

Avionul se întoarce, ţintind pe toţi cei rămaşi pe drum. O rafală de gloanţe ţâşneşte deasupra noastră. Crăpături şi prăbuşiri împrăştie în aer resturi şi crengi. Renshuţipă. Meilin se aruncă peste fiul ei, . El tremură sub ea, plângând.

Din nouşi din nou, cu o indiferenţă dezgustătoare, fără milă, avionul tună înainteşi înapoi. *Oare aşa a fost Xiaowen în ultimele sale clipe?* Gândul îi apare în minte lui Meilin, scoţând la suprafaţă ceea ce aştiut, dar nu a vrut să recunoască. Xiaowen nu

mai este. O nouă durere izbucneşteşi ea îşi strânge ochii. Meilin îl îmbrăţişează mai strâns pe Renshu, rugându-se ca ambuscada să înceteze. Când se pare că nimeni nu a mai rămas în picioare, avionul decolează în cele din urmă.

Timp de câteva secunde, Meilin nu se mişcă. Apoi, încet, îşi ridică capul. Totul este liniştit. Se scutură de frunze şi crengi şi se ridică în picioare. Cu inima zburând, picioarele tremurând, respiraţia întretăiată, ea îl trage pe Renshu în picioare. Tremurăşi e palid de groază, dar e viu.

„Eşti bine? Te doare undeva? Caută frenetic vreo rană, vreun rău pentru băiatul ei.

El se îngroapă în coasta ei.

Îi strânge braţele şi picioarele, îi verifică trunchiul, şterge sângele de pe câteva

zgârieturi mici. Simţirea membrelor lui calde în mâinile ei o asigură că este bine.

Ei ies din tufişuri. Drumul este plin de cadavre. Găuri de gloanţe pământul în locul

în care se aflau cu doar câteva momente în urmă.

Încet, Meilin o conduce pe Renshu printre epave. Aproape că nu poate suporta

să le caute pe Wenling, Lifenşi Liling, darştie că trebuie. Trebuie săştie dacă sunt nevătămate. Şi dacă nu sunt, dacă au suferit cel mai rău, trebuie să ajungă la Yichang pentru a-i spune lui Longwei.

'Liling! Liling! Unde eşti? Renshu strigă şi strigă până când vocea îi devine

răguşitășişi slabă.

Peste tot, oamenii se străduiesc să îşi găsească familiile, se străduiesc să strângă ce a mai rămas din bunurile lorşi să continue spre vest. Dacă avionul ar fi atacat cu câteva minute mai devreme, sau dacă s-ar fi îndreptat spre tufişurile de pe cealaltă parte a

drumului, ar fi putut foarte bine să fie ucişi. Meilinştie că sunt norocoşi, dar nu simte

asta.

Simte, în schimb, un sentiment profund de neajutorare. Până acum, întotdeauna a ceva ce putea face pentru a o proteja pe Renshu, întotdeauna a existat o cale prin care putea face lucrurile un pic mai bune. Întotdeauna a crezut că, în cele din urmă, totul va fi bine. Incendiul din Changsha? Cel puţin au scăpat cu viaţă. Longwei lăsându-i în urmă? A existat un plan de a se întâlni din nou. Toate acele zile drum? Era o chestiune de a pune un picior în faţa celuilalt. Atâta timp cât se îndepărtau de război şi se

îndreptau spre Yichang, în cele din urmă îşi vor găsi siguranţa. Dar nu a visat niciodată că ei înşişi vor fi atacaţi. Este lovită

realitatea

cutremurătoare că, în ciuda intenţiilor ei feroce, nu poate promite că o vaţine mereu pe Renshu în siguranţ ă.

Nu ar trebui să fie aşa, vrea să strige. Vrea să dea vina pe cineva. Longwei pentru că i-a lăsat în urmă, Wenling pentru că a fost atât de egoistă, războiul, japonezii. O furie începe să fiarbă în ea. Cum a putut...

Renshu trage de ea. „Mamă, ce face?

Meilin se scutură de furie pentru a vedea spre ce arată Renshu. O femeie ţine în

braţe trupul unei fetiţe. Ea scutură copilul, plângândşi înjurând.

„De ce nu se trezeşte fata? întreabă Renshu.

Faţa obosită a femeii se prăbuşeşte de disperare. Plânsul ei se transformă într-un ţipăt incontrolabil. Renshu se prinde de braţul lui Meilin, nedumerit. Meilin spune, blând: „Fetiţa trebuie să fi murit. Probabil că gloanţele au rănit-o prea tare ca să se mai facă bine".

Renshu se uită în sus la ea. „A murit? Dar de ce nu se trezeşte?' 'Nu

poate. Ea nu mai poate face nimic. E moartă.

Faţa lui este solemnă. Niciunul dintre ei nuştie ce să spună. Încep să meargă din

nou.

„Mamă?

„Da?

„Toată lumea moare?

Meilin îşi muşcă buza. Întrebările astea. Ar fi trebuit săştie că vor veni.

„Da, Renshu”, spune ea. „Toată lumea o face. „Şi

cum rămâne cu noi? Vom murişi noi? „Într-o zi,

da. Cu toţii vom muri.

„Când?

Meilin are nevoie de un minut pentru a înţelege ce îl întreabă. „Nuştiu. Nimeni nu

ştie când va muri. Dar nu pentru mult timp, sper.

„Baba mea a murit.

Meilin se opreşteşi îşi lasă coşul jos. Închide ochii, acoperindu-şi gura cu mâna rece. Auzindu-l pe Renshu spunând acest lucru atât de clar, atât de simplu, o zdrobeşte. Deschizând din nou ochii, expiră încet. Îi ia ruloul de dormitşi îl aşează pe jos, astfel încât să-i vadă faţa. „Da, Renshu, el este. Dar trebuie să-ţi aminteşti că baba ta a fost un om bunşi blând'. Apucându-i ambele mâini, ea îl întreabă: „Îţi aminteşti de el?

Ochii băiatului se umpluşi el scutură din cap.

Faptul că Renshu nu-şi mai aminteşte de Xiaowen o doare mai mult decât orice răceală sau durere pe care a cunoscut-o vreodată. Un gol teribil, crud, îi mănâncă ultimele rezerve de tărie de caracter. Îi strânge mâinile, apoi le freacă cu ale ei, încercând să-i încălzească degetele.

„Dar Yeye? Yeye este mort?

Meilin se gândeşte la flăcări, la noaptea incendiului. Ea dă din cap.

'Dar Liling?Şi mătuşaşi Lifen?Şi unchiul? Suntşi ei morţi cu toţii? O avalanşă de temeri îi curge de pe buze, iar Meilin nu le poate opri. „Toată lumea e moartă? Toată lumea e moartă! strigă Renshu. Nu vrea să se calmeze, nu se poate .

Meilin nu poate suporta să-i audă cuvintele. Dacă sunt adevărate?

„! ! Meilin, plesnindu-l înainte de a-şi da seama ce face.

Se opreşte la jumătatea propoziţiei. Trec două, apoi trei secundeşi el începe să urle

din nou. Meilin vrea să plângăşi el.

„Îmi pare atât de rău. Îl strânge în braţe pentru calma. Braţele şi spatele îi sunt

osoase prin jacheta lui subţireşi căptuşită. Părul îi este mătăsosşi tern,

îi atârnă pe faţă, iar obrajii îi sunt slăbiţi. Ce s-a întâmplat cu scandalagiul dolofanşi

chicotit care alerga prin curţile din Changsha?

Cărbunele unui foc mic, lăsat în urmă de alţi călători, îi atrag atenţia. O idee îi vine lui Meilin. Deşi e un lucru mărunt, se simte ca un izvor de speranţă după zile de disperare. Îl împinge pe Renshu spre cărbunii stinşi şi încălzesc mâinile. Meilin le desface aşternutul pe pământul rece şi compact şi se aşează. Atinge pânza moale de lângă ea, făcându-i semn lui Renshu să se aşezeşi ea.

Aceasta", face ea un gest către peisajul din jurul lor, marcat de câmpuri arseşi structuri abandonate, bombardate, râul aglomerat de bărci de toate dimensiunile care se îndreaptă în amonteşi de oameni care merg cu abandonate, „aceasta este doar o scenă. Este ca pergamentul nostru. Nu-l putem derula decât o scenă la rând. Trebuie să mergem mai departe pentru a vedea care este următoarea".

Se prăbuşeşte la pământ, plânsul i se transformă în sforăiturişi sughiţuri. Îşi deschide coşulşi se întinde după pergament. Când deschide cutia, aproape că izbucneşte în

lacrimi când vede ciucurii roşii strălucitori pe care îi fixase cu atâta grijă în ultima lor noapte în Changsha. În trecut, nu ar fi atins niciodată pergamentul cu mâinile nespălate, dar acum îşi plimbă degetele de-a lungul lui. Firele fine ale bujorilor de pe învelişul de mătase sunt o mângâiere reconfortantă. Faptul că această comoară este intactă, neatinsă de toate epavele din jurul ei, se simte ca un mesaj de la Xiaowen. Deşi este mort, nu a dispărut.

Desfăcu pergamentul pentru a arăta o fermă înfloritoareşi nobil cu barbă căruntă stând călare pe un armăsar. Renshu se apleacă spre ea, uitându- se la cal. Ea ştie că aceasta este una dintre scenele lui preferate de pe pergament.

„A fost odată un bătrân de graniţă care avea un armăsar grozav”, începe ea. Era

maro închis, luciosşi puternic, cu o coamă lungăşi neagrăşi o privire sălbatică în ochi.

Era cunoscut ca fiind cel mai galant cal din toate oraşele şi satele învecinate”. Pe măsură ce spune povestea, simte că se relaxează în ritmurile ei, lăsându-se purtată de imagini, chiar dacă pentru scurt timp, departe de propria disperare.

'Toată lumea spunea că trebuie să fie cel mai norocos om să aibă o fiară atât de nobilă. Era invidiat de toţi. Dar într-o zi, armăsarul a . Desigur, toată lumea a spus că aceasta a fost o mare tragedie. Ce noroc teribil!

Renshu geme în semn de compasiune.

'Dar bătrânul nu a disperat. În schimb, el a spus: „Ce te face

atât de cu siguranţă nu este o binecuvântare?” Câteva

săptămâni mai târziu, armăsarul s-a

întors acasă galopând, urmat de o frumoasă iapă sălbatică. În curând, a apărut şi un

mânz. Cele trei creaturi magnifice i-au adus omului mândrie şi prosperitate. Toată lumea a spus că acesta era un motiv de mare sărbătoare. Dar bătrânul a spus: „Ce vă face atât de siguri că nu este un blestem?” Sătenilor nu le venea să creadă că ar fi spus aşa ceva, dar câteva zile mai târziu, singurul fiu al bărbatului a căzut în timp ce

armăsarul şi şi-a rupt piciorul. Cu recolta care urma să vină în curând, acest lucru a dublat munca pe câmp. „O, ce nenorocire!”, spus sătenii. Dar bătrânul a spus... ' „Ce te face atât de sigur că nu este o binecuvântare?” ' Renshu încheie. 'Da, exact asta a spus,' zâmbeşte Meilin. 'Nu după mult timp, o bătălie

a izbucnit între războinici vecinişi toţi bărbaţii din sat au trebuit să plece la luptă. Cu excepţia celor bătrânişi bolnavi. Din cauza piciorului său rupt, fiul bărbatului a fost cruţat. Lupta a fost sângeroasăşi vicioasă. Niciunul dintre bărbaţii care s-au dus nu s-a mai întors. Doar pentru că bărbatul era bătrânşi fiul său eraşchiop, au supravieţuitşi au avut grijă unul de celălalt timp de mulţi ani”. Meilin face o pauză pentru o clipă. 'În fiecare nenorocire există o binecuvântare, iar în fiecare binecuvântare, seminţele nenorocirii.Şi aşa va fi, până la sfârşitul timpului. „Dar mamă, care este

binecuvântarea în toate astea? Renshu se uită la roiurile de

oamenii, căruţeleşi măgariişi boii obosiţi care se târau de-a lungul lor.

Meilin tace câteva clipe, în timp ce înfăşoară pergamentul şi îşi reface coşul. Amândoi se ridică în picioare. Ea înfăşoară din nou patulşi îl ajută pe Renshu să pună pe spate. Îşişterge praful de pe pantalonişi îşi ridică coşul.

„Nuştiu”, spune ea, în cele din urmă. „Încă mai caut.

Poate că binecuvântarea este că este aproape de casă. Poate că a găsit, prin intermediul pergamentului, o modalitate de a conecta din nou Renshu cu Xiaowen. Poate că, în curând, drumul face câteva curbe, iar Meilin vede zidul unui oraş. Yichang.

Capitolul patru

Yichang, provincia Hubei, China, decembrie 1938

Odată ajunsă în oraş, Meilin se îndreaptă spre templul Huangling. Dacă îl găsesc pe

Longwei, va trebui să-i spună că au fost despărţiţi în timpul atacului. Dar poate că

Wenlingşi fetele vor fi deja acolo? Poate că vor fi în siguranţă.Şi dacă nu e nimeni acolo? Poate că e o binecuvântare teribilă. Poate că Meilin o va duce pe Renshu la complexul familiei ei de pe dealuri. Ea va merge acasă.

Pe măsură ce se apropie de templu, Meilin simte atracţia de antichităţi al familiei sale. Este pe drum.Ştie că familia ei nu mai este, dar vrea să o vadă. „Ce facem? întreabă Renshu odată ce se află în faţa magazinului.

Un lanţ masiv fixează mânerele uşilor de lemn. Meilin se uită prin ferestre, prăfuite de neglijenţă. Înăuntru, rafturile sunt goale, pereţii sunt goi, câteva bucăţi de hârtie rătăcite împânzesc podeaua. Este acelaşi spaţiu în care şi-a petrecut zilele copilăriei ascultând poveştile bunicii sale, unde a învăţat să facă diferenţa între bunşi mediocru şi unde a cunoscut-oşi s-a îndrăgostit de Xiaowen. Deşiştie că familia ei a plecat în siguranţă cu luni în urmă, nuşi-ar fi putut imagina niciodată că va arăta atât de receşi lipsită de suflet fără agitaţia părinţilor eişi fără toate comorile din interior.

„Doar mă uitam”, spune Meilin. Se uită la camerele de deasupra, unde eaşi familia

ei au locuit. Ferestrele sunt închiseşi nu există niciun semn de viaţă.

„Ştim cine locuieşte aici? întreabă Renshu. 'Nu, nu

maiştim', murmură ea.

Îi ia mâna în a eişi îşi continuă drumul spre templu.

Sosesc la asfinţit. Deşi sunt mulţi oameni care stau pe trepteşi chiar mai mulţi care se adăpostesc înăuntru, niciunul nu este din familia lor. După ce cumpără nişte cartofi dulci de la un vânzător, mănâncăşi adorm, epuizaţi, pe treptele templului.

În timpul nopţii, Meilin continuă să se trezească, adrenalina pulsându-i prin membre. De câteva ori, Renshu strigă de frică, bolborosind despre avion. De fiecare dată, ea îl adoarmeşi rămâne trează, atentă, până când ochii ei înceţoşaţi se închid.

„Renshu! Mătuşă!

Meilin se scutură. Probabil că încă doarme. 'Renshu!

Trezeşte-te, eu sunt!'

El îşi freacă ochii. 'Liling!' strigă el şi sare în sus, îmbrăţişând- o. 'Credeam că ai

murit', spune el.

'Morţi? Nu, nu suntem morţi. Suntem cu Baba!

Meilin nu visează. Este Liling. Nepoata ei este acolo, cu codiţe dezordonatesi toate

cele. Şi urcă treptele, chiar în spatele ei, Longwei.

Longwei se uită atât la Meilin, câtsi la Renshu casi cum ar bea după o lungă sete. Renshu aleargă la elsi Longwei îl strânge în braţe. Băiatul îsi sprijină capul pe pieptul unchiului său.

Longwei arată puternic, costumul elegant. Faţa lui este plină de culoaresi sănătate,

ca şi cum ar fi prosperat în ultima lună. Meilin se simte înlăcrimată, iar obrajii i se

încălzesc. Nu se astepta la o asemenea emoţie. Se uită la picioarele lui: cizme noi din

piele.

Meilin", spune el, lăsând-o pe Renshu jossi întinzând o mână pentru a o ajuta

sus.

Ea se ridică, dar nu-i ia mâna. „Frate mai mare", răspunde ea, bărbia, dar fără să-şi coboare privirea. „De cât timp esti aici?" „Aproape o săptămână. Am venit la templu în fiecare zi, sperând împotriva

speranţa că vei apărea. Când am auzit că ai plecat din Yueyang fără escortă, am disperat. Nu puteam decât să-mi imaginez ce e mai rău. Dar când am ajuns aici, am hotărât să astept o săptămână, chiar două. Ieri, am găsit-o pe Wenlingsi pe fete. Mi-au

spus că despărţit pe drum".

„Unde sunt Wenling şi Lifen? Sunt în siguranţă? În usurarea şi bucuria ei de a-l

vedea pe Longwei, îşi uită furia.

„Sunt pensiune, se odihnesc. Vocea îi tremurăşi face o pauză. „Ştiam că vei veni.

Ştiam că o să reuşeşti, Meilin.

El îi face din nou semn să-i ia mâna. Ea

cedează şi o apucă.

Vino, spune el, coborând treptele şi merg la pensiune.

pensiune există orez şi peşte proaspăt, ceai fierbinte şi portocale pentru toţi. După ce îi face o baie fierbinte lui Renshu, Meilin îl usucă cu un prosop de pânză aspră, uitându-se la apa gri închis lăsată în cadă de metal. Părul îi este alunecos, iar obrajii îi strălucesc pentru prima dată în ultimele săptămâni. Epuizat şi uşurat, doarme toată după-amiaza

şi toată noaptea.

Wenling este slab amabil şi spune că se bucură că sunt cu toţii în siguranţă. După o noapte la pensiune, faţa ei este proaspăt spălată şi machiată, dar nu poate ascunde umbrele de sub ochi. Nu îşi cere scuze pentru că i-a lăsat în urmă pe Meilin şi Renshu. Explică că, din moment ce Meilin a spus că sunt atât de aproape de Yichang, a crezut că vor fi bine. Iar după atac, ea a vrut doar să le ducă pe fete în siguranţă. La jumătatea

scuzelor sale, Meilin nu mai ascultă. Nu are energie să fie furioasă şi, oricum, nu

contează. Toate sunt din nou împreună.

Longwei raportează că întâlnirea sa la Hengyang a decurs bine. Meilin se întreabă

dacă aceasta este o binecuvântare sau un blestem. Cu promovarea sa şi noile

responsabilităţi, asigură el, pot călători cu toţii împreună pe Chang Jiang până la Chongqing. Le promite că vor avea un

loc unde să stea,şcoli pentru copii, o anumită stabilitate.

Dimineaţa, Longwei iese să facă aranjamentele pentru următoarea etapă a călătoriei lor. Când se întoarce, aduce ciorapi de mătaseşi cosmetice pentru Wenling, prăjituri de lună pentru copiişi o bucată de mătase albastru închis pentru Meilin. El spune că va fi loc pe un vas pentru ei a doua zi.

În acea seară, Meilinţine mătasea la obraz,ţesătura ei netedă fiind reconfortantăşi moale pe ei. Se gândeşte la ce poate face cu ea: o căptuşeală nouă pentru jacheta ei, tricouri călduroase pentru Renshu. Fiecare bucăţică va cârpi ceva rupt sau rupt. Se gândeşte la impulsul ei anterior de a se întoarce la familia ei. Acum, ea ezită. Nuştie

sigur dacă părinţii ei se află la complexul familial. Renshu are doar patru ani şi este deja obosit de călătoria de la Changsha. Ar putea el să facă călătoria suplimentară pe dealuri pe vreme de iarnă? Ce se întâmplă dacă ajungşi nu este nimeni acolo? Oricât de mult ar tânji după ei, în acest moment este mai sigur să rămână cu Longwei. Ea va veni

înapoi la Yichang mai târziu. Poate că până la primăvară, războiul se va termina. Va fi

mai cald, Renshu va fi mai mareşi mai puternică, iar atunci îi vor putea găsi familia.

Chang Jiang, spre vest, provinciile Hubeişi Sichuan,

China, decembrie 1938

La docuri, muncitorii încarcă utilaje şi echipamente de fabrică pe un mic vapor. Bunurile abandonate zac împrăştiate în jur, lăsate în urmă a face loc mai multor

pasageri. Există, de asemenea, oameni abandonaţi, care au rămas fără resurseşi influenţă. Refugiaţii s-au revărsat în Yichang din toate provinciile tulburi din est. Vin pe râu în bărci marişi mici, în vapoare, joncişi sampane. Vin pe jos, prin munţi, pe drumuri, arătând la fel de obosiţi cum se simte Meilin. Câţiva ajung în camioane sau maşini. Toţi vor ajungă în noua capitală, Chongqing. Pentru a ajunge acolo, toată lumea trebuie să treacă prin Yichang, acest gât de gâtuire al disperării.

La Yichang, Chang Jiang îşi schimbă natura de la o cale navigabilă largă şi generoasă la un râu şerpuitor şi înşelător care şerpuieşte între lanţurile muntoase Dabashanşi Wushan, cu stâncişi defileuri care se ridică brusc de pe malurile sale.

Familia se îmbarcă la bordul unei corăbii vechi. Marinarii ridicăşi coboară pânza zdrenţuităşi peticită, trăgând de ea înainteşi înapoi, încercând să stăpânească vântul atunci când acesta suflă favorabilşi să eficientizeze impulsul lor atunci când nu suflă. Împreună cu căpitanulşi vâslaşii, există loc doar pentru câteva zeci de pasageri, care se adună sub un adăpost în spate. Când Wenling s-a arătat deranjată de mărimeaşi starea vasului, Longwei a lătrat că au fost norocoşi să obţină bilete. Cealaltă opţiune ar fi fost să meargă pe jos prin munţi. Meilin se gândeşte la cât de repede sa răcit întâlnirea caldă a cuplului, în timp ce Wenling se retrage în îmbufnarea ei obişnuită.

Pasagerii se înghesuie sub adăpost, unde acoperişul este prea jos pentru a sta în picioare. Meilin este ameţit. Wenling şi Lifen par amândoi verzi. Copiii mai mici se împiedicăşi cad la loc de fiecare dată când încearcă să se ridice. La început, este un joc – cine poate sta în picioare cel mai mult timp? – dar curând apele aruncă barca prea bruscşi ei doar

stau, agăţându- se unii de alţii. Când barca se răstoarnă sau se clatină, lucrurile alunecă pe podeaşi toată lumea se înghesuie să

să le recupereze. Ceilalţi călători sunt mai rezervaţi, ghemuiţi sau aşezaţi pe rogojini

de bambus învelite în cuverturişi pături.

După câteva ore, Meilin se ridică şi se îndreaptă şovăind spre deschidere. Are nevoie de aer proaspăt; este prea aproape în cală. Se stabilizeazăşi se îndreaptă spre faţă. Cel puţin afară va putea să vadă ce urmează, în loc se simtă victima valurilor imprevizibile.

„Bine aţi venit la Porţile Iadului”, îi spune unul dintre vâslaşi când ea iese la suprafaţă. Luminozitatea de afară o uimeşte şi se simte ameţită şi oarbă până când ochii i se adaptează.

„ Xiling”, spune el, în timp ce ea îşi întoarce capul dintr-o parte în alta.

Privind în sus, Meilin vede o fărâmă de cer încadrată între două stânci înalte. În jurul lor, stâncile ies din maluri şi din albia râului ca nişte dinţi, ameninţând să străpungă pereţii de lemn ai bărcii. Vârtejurile spumegă pe ambele părţi. Apele îngheţate aruncă barca în sus, în jos, în sus, în jos. Deşi părea luminoasă când a ieş it

afară, Meilin îşi dă seama repede că sunt în umbră adâncă în acest defileu. „Cât durează să ajungi la Chongqing?”, întreabă ea. El râde. „Ce, eşti deja obosită?

„Cât timp?” repetă ea.

Strânge ochii spre râu, ridică din umeri. „Depinde de apă, de trafic, de vreme – atât

de mulţi factori. Poate trei săptămâni, poate cinci?

Cinci săptămâni? Chiar atunci, strigă căpitanul şi vâslaşul se întoarce la treabă. Meilin se linişteşteşi se întoarce în cală, bucuroasă că mai sunt încă multe versuri din *San Zi Jing* pe care să le înveţe pe Renshuşi Liling.

Câteva ore mai târziu, junk-ul se izbeşte de mal, la copacilor. Soarele a apusşi a rămas puţină lumină. Vor rămâne aici peste noapte. Prea ameţiţi de valurişi ameţiţi de greaţă pentru a mânca sau a se odihni, prea speriaţi pentru a pune întrebări, îşi petrec noaptea legănându-se curenţii laterali.

Când se face dimineaţă, somnul pe care l-a găsit cineva este alungat de picioarele care lovesc puntea din faţa adăpostului. „Afară! Afară! Toată lumea afară! Luaţi-vă lucrurile şi coborâţ i!

Confuzia se răspândeşte în cală. Ameţiţi, pasagerii îşi strâng lucrurile în lumina

slabă.

„Afară!”, repetă membrii echipajului, bătând în perete pentru a-i trezi pe cei care mai

sunt încă

dormit.

Afară, ei explică faptul că, fiind iarnă, apa este scăzută. Pasajul este deosebit de

îngust în această secţiune. Căutătorii de râu vor trage barca, dar toţi pasagerii trebuie să

traverseze o potecă de-a lungul stâncilorşi să întâlnească barca mai în amonte. În zorii reci, cu degetele amorţite şi trupurile dureroase, ei urmează echipajul, determinarea

propulsându-i înainte, sus, susşi în jur.

Drumul nu este prea lung, dar sunt multe alte bărci înaintea lor – canoniere, vapoare

mici, sampane, vase de pescuit – aşa că trebuie să aştepte. Meilin stă jos, cu Renshu

aţipind lângă ea, şi îi priveşte pe cei care urmăresc râul în echilibru pasarela precară

tăiată în marginea stâncii.

Urmăritorii se luptă cu curentul, trăgând bărcile, pas cu pas, peste adâncurile stâncoase de mai jos. De-a lungul anilor târâre, frânghiile lor au săpat gropi adânci în stâncă. Se apleacă în faţă, cu pieptul aproape paralel cu solul, mâinile apucându-se de

stâncilor pentru a se smuci în faţă. Unii poartă turbane în jurul capului. În ciuda frigului, cei mai mulţi sunt goi, cu sudoarea aburind de pe umerii lor chinuitori. *Hei zo, hei zo,* cântă ei, picioarele lor musculoase lucrând în tandem.

În cele din urmă, un urmăritor îşi pierde echilibrul pe o secţiune alunecoasă. Nu îşi eliberează hamul suficient de repede şi cei trei urmăritori legaţi de aceeaşi frânghie sunt traşi în jos cu el. Grupul celor patru se pierde, iar apele albe şi învolburate îi mistuieşi îi duc departe. Meilin strigă, protejându-l pe Renshu. Ceilalţi urmăritori se

opresc pentru scurt timp, dar nimeni nu se opreşte. Nu pot risca; trebuie să continue. Trezită brusc, Renshu întreabă ce s-a întâmplat. Meilin scutură din cap, spunând că nua fost nimic.

Când barca lor este din nou gata, urcă la bord cu tristeţe. Pericolul nu a trecut, nu a

trecut niciodată, dar cel puţin au trecut de Xiling.

Treptat, râul se lărgeşte şi încetineşte. La fiecare câteva zile, barca se opreşte în sate mici unde fermierii vând peşte uscatşi portocale. De o parteşi de alta, lanţurile munţilor Wu aparşi dispar în ceaţă. Când ceaţa se risipeşte, lasă praf de zăpadă sus pe dealuri. *Mamă, e ca munţii de pe pergamentul nostru,* şopteşte Renshu într-o dimineaţă. *Da,* murmură ea, *aşa este.*

La câteva săptămâni de la începutul călătoriei, aşa cum devenise obiceiul lor, Renshuşi

mama lui

staţi pe punte, în aer curat, privind apa.

Lui Renshu îi place să caute forme interesante printre stâncile de piatră. El observă o pereche de vârfuri despre care spune că arată nişte urechi de lup. Mama lui arată spre o coloană de stâncă, văzând o zeiţă graţioasă care veghează asupra văii de mai jos. El strânge ochii, încercând să vadă şi asta, când Liling aleargă în sus, cu faţa pătată de lacrimi. Mama ei trebuie să fie din nou supărată. De când s-a urcat pe vapor, mătuşa o ceartă mereu pe Liling, spunându-i că este obraznică sau prea sălbatică. De fiecare dată când mama ei strigă la ea, Liling vine la Renshuşi la mama lui.

„Liling, vino să te uiţi la râu cu noi”, spune mama lui.

În faţă se află un mic oraş pe un deal. Spre deosebire de multe dintre celelalte sate riverane pe lângă care au trecut, acesta se ridică de pe o bucată de pământ care se întinde spre apă. Oraşul Împăratului Alb”, anunţă căpitanul. Oraşul Împăratului Alb este casa poeţilorşi a eroilor. Cu secole în urmă, Li Baişi Du Fu au locuit aici când au scris unele dintre cele mai faimoase poezii ale lor”.

„Şi”, adaugă o voce joasă, „aici este onorat marele Zhuge

Liang”. Renshu zâmbeşte să vadă că unchiul li s-a alăturat. Curând, Longwei le spune lui Liling şi Renshu poveşti străvechi despre cele Trei Regate. Ei urlă de bucurie la povestea lui Zhuge Liang care a câştigat 100.000 de săgeţi cu douăzeci de bărci de paie. Ma spune că a auzit de prea multe ori aceste poveşti vechi despre fraţi de sânge, trădare şi înşelăciune. Dar Renshu îşi dă seama că încă se bucură de ele după felul în care se uită la unchiul ei. Lilingşi Renshu chicotesc la feţele înspăimântătoare pe care le face, iar toată lumea aplaudă când îşi ridică vocea în cântec, răsunând peste apă. La final, Renshuşi Liling cer mai mult, dar unchiul spune că nu acum, poate mai târziu. Pot să vă spun o poveste despre curaj. Curaj adevărat”, le spune mama copiilor, în timp ce unchiul păşeşte spre marginea bărcii şi se alătură unui grup de bărbaţi care fumează ţigări şi împart o sticlă de coniac.

„Curaj adevărat? îi face ecou Liling.

„Este o poveste despreşerpi. Mama îşi deschide coşul. Din partea de jos, ea ridică cutia dreptunghiulară din lemn. Sulul de mână. Renshu o apucă de mână pe Lilingşi sare, emoţionată. Cei doi copii se înghesuie în jurul lui Meilin pentru a se uita mai atent. Pe măsură ce mă-sa derulează din stângaşi derulează din dreapta, figurile de pe pergament sunt chiar mai încântătoare decât îşi aminteşte Renshu. Aproape că poate

auzi cormoraniiţipând pescarilor pictaţi în timp ce îşi scufundă vâslele în apă. Într-o scenă de vânătoare, el este sigur că simte tunetul copitelor unui armăsar. Liling exclamă din nou

şi din nou cu încântare la fiecare detaliu pe care îl descoperă. Florile! Păsările! Culorile

munţilor!

În cele din urmă, mama lui se opreşte la o scenă care prezintă case, grădinişi

temple aşezate la poalele munţilor. „Odată, în acest mic sat”, începe ea, arătând pergament, „era o fată pe nume Li Chi”. Se uită gânditoare la Liling. „Numele ei nu era foarte diferit de al tău, Liling. Poate că nici natura ei nu era.

„Li Chi era aşasea fiică a unui fermier sărac care trăia într-un sat de sub Munţ ii

Yung. Foarte sus, lângă vârful muntelui, trăia un şarpe înfricoşător. Într- o noapte,

acesta a apărut în visele tuturor sătenilor şi a cerut să i se dăruiască o fecioară de treisprezece ani în fiecare an, în a opta zi a lunii a opta. În caz contrar, el va jefui întregul sat.

'Bineînţeles, toată lumea trăia cu frica în sân de bestie. Aşa că magistraţii satului au luat asupra lor să sacrifice fiicele escrocilorşi hoţilor. Timp de nouă ani, nouă tinere au fost dateşarpelui lacom. Dar în ajunul celei de-a opta zile din cea de-a opta lună a celui de-al zecelea an, Li Chi s-a dus la părinţii eişi le-a spus: „Lăsaţi-mă pe mine să fiu cea care merge laşarpe. Aveţi mai multe fete decât aveţi nevoie, iar magistraţii vă vor da o sumă mică pentru mine, deoarece nu sunteţi nici escroci, nici hoţi.” '

Liling, care asculta cu atenţie, se aplecă mai aproape pe poala

lui Meilin. „Îl vezi pe Li Chi? întreabă Meilin.

Renshu arată spre o fată care stă departe de locul unde se joacă copiii. Un câine stă lângă ea. Liling arată spre o figură solitară într-o pelerină, care se îndreaptă în sus pe cărarea de munte.

Renshu o împinge pe mama sa să continue.

„Ei bine, desigur, părinţii lui Li Chi au spus nu! Dar Li Chi, deşi era cea mai tânără şi cea mai mică, eraşi cea mai curajoasăşi cea mai încăpăţânată dintre toate surorile ei. Ea s-a dus oricum la magistraţi. „Deoarece părinţii mei nu sunt nici escroci, nici hoţi, le veţi da o sumă mică pentru mine?” Magistraţii au fost de acord.

„A doua zi, Li Chi s-a îndreptat spre munţi cu o sabie ascuţită, un câine care se lupta cu şerpii şi un coş cu bile de orez îndulcit. Era speriată, dar era şi hotărâtă. Aceste două sentimente merg întotdeauna mână în mână'.

'Când Li Chi a ajuns la gura peşterii, a întins bilele de orez pe pământ şi a : „O,

Şarpe, nu vrei să mănânci aceste delicioase bile de orez înainte să mă devorezi?”

'Şarpele, acea bestie lacomă, a venit în fugă în faţa peşterii şi şi-a coborât capul pentru a înghiţi bilele de orez. În acel moment, Li Chi şi-a eliberat câinele răcnitor. Acesta a sărit şi şi-a înfipt dinţii în spatele gâtului şarpelui. Luat prin surprindere, şarpele s-a ridicat în sus de durereşi surprindere. Profitându-şişansa, Li Chişi-a înfipt sabia în pieptul şarpelui, adânc şi puternic. Şarpele a urlat, s-a zvârcolit şi a gemut, până când, în cele din urmă, s-a prăbuşit la picioarele ei”.

„Ura!” strigă Renshu.

Ochii lui Liling sunt la fel de mari ca luna plină. „Şi apoi ce?

Vocea lui Ma devine oşoaptă. 'După ce a fost sigură căşarpele era mort, Li Chi s-a strecurat în peştera lui. Pew-ee! Mirosea îngrozitor! Şi chiar în spate, a găsit nouă cranii

aliniate de-a lungul peretelui. „O, dragii mei”, a spus ea, ridicându-le pe fiecare în parte, „pentru timiditatea voastră aţi fost devoraţi. Cât de jalnic!” Apoi şi-a luat sabiaşi câineleşi a coborât muntele, înapoi la familia eişi la sătenii recunoscători. După multe sărbători, ea a fost lăudată ca o eroină pentru veacurile următoare”.

Renshuşi Liling aplaudă, mulţumite poveste.

„O, dragii mei”, le spune Meilin copiilor, „indiferent deşerpii care ne aşteaptă, să fim îndrăzneţi ca Li Chi”. Ea îi sărută pe fiecare pe cap şi înfăşoară pergamentul, vârându-l la loc în fundul coşului ei.

Mai târziu, în timp ce vasul se îndreaptă spre Chongqing, la
adăpostul întunericului, Meilin stă din noupunteşi priveşte în susul râului. Au trecut zile întregi de când nu a mai auzit zgomotul unui avion sau ţiuitul sirenelor de alarmă aeriană. Vârfurile munţilor au devenit / /
mai puţin spectaculoase, caşi coamele unui câine de luptă care s-a culcat. Au călătorit atât de departe, trebuie să fie mai în siguranţă. Nu-şi poate imagina că inamicul a ajuns atât de departe. Cu toate acesteachiar dacă stâncileşi defileele le ascund barca de avioanele japoneze, râul este un balaur care respiră propriile sale zdrobitoare. Deşi nu este un inamic, poate fi la fel de periculos. Chiar şi pe timp de pace, călătoria prin defileuri este precară. Planul ei de a se întoarce şi de a-şi căuta părinţii în primăvară pare acum naiv. Nebunesc, chiar. Meilin se întreabă dacă a greşit că a ezitat în Yichang, dacă ar fi trebuit să profite ocazie atunci. Să fi fost ea, la fel caşi iubitele lui Li Chi, prea timidă?

Capitolul cinci

Chongqing, provincia Sichuan, China, februarie 1939

Ajung în Chongqingşi găsesc un oraş învăluit în frigşi ceaţă. Clădirile, îngrămădite unele peste altele, se agaţă de versanţii peninsulei Yuzhong. Dacă pământul ar ridica din umeri, totul s-ar prăbuşi în râurile de dedesubt.

La aproape trei luni după ce a fugit din Changsha, Meilin nu simte atât uşurare, cât mai degrabă amorţeală, când coboară din junkşi priveşte la ceea ce trebuie să fie sute de trepte abrupte care duc de la docurile Chaotianmen pe străzi. Pretutindeni, printre grămezi de lăzişi bagaje, se află noii sosiţi, la fel de ameţiţişi uzaţi de călătorie caşi ea. Ei se amestecă cu cerşetori în zdrenţe care speră să primească pomană şi cu vânzători ambulanţi care strigă într-un dialect necunoscut. Portarii cu umerişi gambe umflate urcăşi coboară treptele într-un flux continuu. Aceştia transportă tot ce se poate imagina, de la scaune cu rotile în care suntţinuţi cei care nu vor sau nu pot să meargă, la coşuri pline cu bunurişi echipamente, la stâlpi de bambus scârţâitori, încărcaţi cu găleţi cu apă, care stropesc la fiecare pas.

Un tânăr în uniformă de soldat şi cu o şapcă de pânză vine să- l întâmpine pe Longwei. După un scurt schimb de replici, îi face semn unui hamal să le transporte bagajele pe scări. Meilin îşi cară singură coşul. Tânărul îi conduce pe coridoare întortocheate până la un mic apartament într-una dintre casele de pe deal. Sunt trei camere: una pentru Longwei, Wenlingşi fete, una mai mică pentru Meilinşi Renshuşi o a treia care funcţionează ca bucătărie, spălătorieşi spaţiu comun. Există o cadă plină

cu apă, o masă cu două bănci lungişi trei lămpi mici cu kerosen. Deşi este mai mică decât camerele servitorilor din complexul de la

Changsha, Meilin este recunoscătoare. Acestea sunt camere, nu hambare, barăci sau adăposturi improvizate sub copaci. În ciuda curenţilor de aer rece de afară şi , a vacarmului şi mirosurilor de gătit din

care înconjoară apartamentele, este infinit mai bine decâtţinuta umedăşi apropiată a

gunoiului.

În acea noapte, Meilin încearcă să doarmă, dar când închide ochii, se simte caşi cum ar fi încă apă. Renshu este agitat, tresărind la fiecare scuturare pereţilor sau lovitură de sus. Când în sfârşit adoarme, Meilin zace pe spate, turtită de oboseală. O ceartăşoptită, dar aprigă, între Longweişi Wenling în camera alăturată străbate pereţii.

„La ce bun aşa-zisa ta promovare dacă trebuie să locuim într-un apartament mizerabil din acest oraş murdarşi înapoiat? Suntşobolani în pereţişi gândaci care se târăsc pe podea”.

„Aveţi un loc unde să locuiţi. Avem apă, mâncare, căldură.

„Nu putem măcar să locuim undeva cu electricitate în loc de cocioaba asta murdară? „Tot ce faceţi este să vă plângeţi. Suntem norocoşi. Eu trebuie să fiu aici pentru slujba mea. „Munca ta? Care este slujba ta? Spui nu eşti un soldat, dar militar personal apar oriunde mergem. Sunteţi ofiţer? De ce nu ai o uniformă? spion? Nici măcar nuştiu cine eşti!

„Ajunge, femeie!”, şuieră el. 'Ar trebui să fii recunoscătoare căţi-am oferit. Dacă

eşti atât de nefericită, pleacă'.

Chiar atunci, una dintre fete , trezindu-se dintr-un vis urât. Meilin o aude pe Wenling traversând camera pentru a calma copilul. În cele din urmăcamera se linişteşte. În frig, sub o cuvertură subţire, Meilin îşi pune mâna pe Renshu, iar ridicareaşi coborârea spatelui lui o adoarme.

După ce s-au instalat, Meilin le scrie părinţilor ei. Scrisoarea ei este scurtă: le spune că sunt în siguranţă în Chongqing, că Renshu creşte. Îi este dor de eişi speră să îi vadă curând. Deşi nu există nicio garanţie că o scrisoare va ajunge la cineva în China, ea tot

scrie. A nu scrie ar însemna să renunţe.

/

Longwei nu explică niciodată munca, dar este clar că s-a făcut util Kuomintangului. La fel de dubios ca întotdeauna, el vine, pleacă. Uneori este plecat zile . Indiferent de rolul său, nimeni nu-i deranjează în aceste camere. În fiecare dimineaţă,

un portar aduce găleţi cu apă proaspătă pentru a doua zi. Longwei este întotdeauna capabil să producă ceea ce familia are nevoie: orez, sare, ulei, bani. La periferia zilelor lui Meilin planează o durere imensă. Marea,

viziuni prăbuşite pentru viaţa ei cu Xiaowen, visele lor de afaceri şi de familie înfloritoare, de creştere a Chinei în democraţie. Tristeţea ei vineşi în moduri mai mici. Plânge absenţa amabilităţii brusce a lui Hongtse, vederea mâinii lui Renshu în mâna lui Xiaowen, ritualul zilnic de a magazinulşi de a-şi actualiza registrele contabile. Umbra pierderii sale este atât de copleşitoare încât se teme că, dacă ar privi-o direct, ar . Nu poate permite ca aceasta să o copleşească – sunt prea multe de făcut pentru ca toată lumea să fie hrănită, în siguranţăşi bine.

În realitate, ea este încântată de distracţiile legate de cumpărături, gătit şi spălat. După doar câteva vizite la piaţă, Wenling refuză acum să o ajute cu comisioanele, spunând că zgomotulşi mirosul îi dau dureri de cap, aşa că Meilin îşi lasă cumnata să se moţăie apartamentşi să-şi critice fiicele. Iniţial, Meilin este epuizată de faptul că se ocupă singură de atâtea sarcini. Nu se simte obişnuită cu o astfel de muncă fizicăşi este încă epuizată după lunga călătorie. Dar, cu timpul, Meilin ajunge să aprecieze libertatea de a fi în oraşul plin de viaţăşi departe de mizeria lui Wenling.

În martie, trupele japoneze avansează spre Nanchang. Pe măsură ce refugiaţii continuă să fugă spre interior, locuinţele din Chongqing devin şi mai limitate. Apar structuri construite în grabă, din scânduri de lemnşi bambusţinute împreună cu sârmă şi noroi. Meilin se simte din ce în ce mai puţin ca un nou venit. Acum cunoaşte străzile şi aleile peninsulei Yuzhong şi a început să înveţe dialectul sichuanesei. În piaţă, recunoaşte feţele vânzătorilor ei preferaţişi crede căşi ei o recunosc. Chiarşi Wenling a găsit câteva magazine înfiinţate de familii relocate din Shanghai care o satisfac cu revisteşi mici obiecte de lux.

Pe Renshu nu-l deranjează haosulşi zgomotul din Chongqing. Îi plac vocile, limbileşi mirosurile noi. Îi plac drumurile care duc în sus la trepte, în jurul şi în jurul uşilor neaşteptate. Fiecare întoarcere conţine o surpriză, o familie diferită, o locuinţă diferită. Deşi încă este ceaţăşi acoperit de nori, unele zile sunt suficient de calde pentru ca Renshuşi Liling să poată merge cu mama lui la piaţă. Mama îşi croieşte drum tarabe, în căutare de cele mai bune chilipiruri ale zilei. Renshu şi Liling rămân în urmă, cărându-i varza

verde, ceapa şi fructele. Odată, aproape că au pierdut-o după ce au făcut la un băieţel care călătorea într- un coş pe spatele mamei sale. O acută,

Mirosul piperat îi furnică nasul lui Renshu ori de câte ori trec pe lângă cuvele de bambus la fel de mari ca el, pline cu ardei iuţi tocaţi, usturoişi Sichuan. Când mama lui îl lasă să guste o bucăţică din pasta de ardei iute, condimentele i se prind în gâtşi el urlă, nefiind încă obişnuit cu mâncărurile iuţi din Chongqing.

Alteori, îşi petrec după-amiezile cu unchiul Longwei în parc. Se opreşte să cumpereţigărişi discută cu vânzătorul, care are un păun pe nume Man Zi. Mulţi alţi copii se adună în jurul păsării pentru a se holba la . Renshu şi Liling li se alătură în timp ce toată lumea ciocneşteşi răcneşte, încercând să îl facă pe Man Zi să îşi arate coada strălucitoare. Atunci când o face, ei aplaudăşi el flutură. Cea mai bună comoară de găsit în parc, pe alei sau sub tufişuri, este unul dintre penajele lui Man Zi.

După ce îşi face provizii deţigări, unchiul trece la jocurile de mahjong. Grupuri de bărbaţi râd la glume pe care Renshu nu le înţelege. O percuţie constantă de loviturişi scuipături se ridică deasupra fumului deţigară, a amesteculuişi a stivuirii plăcilor pe mese. Renshu şi Liling stau cu ochii pe Old Catfish. Chelios pe creştet, cu mustăţi lungişi argintii, el planează deasupra mesei, râgâindşi frecându-şi burta. Ori de câte ori se află prin preajmă, îşi umblă prin buzunarele jachetei prea strâmte şi le aruncă copiilor câteva monede. Aceştia se grăbesc la vânzătorul de mahua din apropiere pentru a cumpăra bucăţi lungi de aluat prăjit. Orele trec în timp ce unchiul împarteţigărişi veşti.

Zilele preferate ale lui Renshu sunt cele în care unchiul îi

duce la Chaotianmen pentru a se întâlni cu noii sosiţi obosiţi, cu picioarele şubrede pe treptele lungi. Întotdeauna este ceva de văzut. Vapoare, junk-uri şi sampane care acostează şi se îmbarcă, muncitori care încarcăşi descarcă, constructori care repară pânzele, care bat cu ciocanul în noi garnituri pe bărcile din lemn. Aproape de vârful peninsulei, Renshu şi Liling stauşi privesc cum Chang Jiang, maroniuşi noroios, se amestecă cu curentul Jialing, verde ca jadul, care se mişcă rapid.

Deşi au trecut doar câteva luni, parcă au trecut secole de când au sosit. Şi mai îndepărtată este amintirea iernii reci de pe drum. Primăvara se apropie, ceaţa se ridică, iar Renshu a încetat să se mai sperie noaptea.

Este începutul lunii mai, o zi plină de soare, cu o promisiune de primăvară înfloritǎ în aer. Meilin şi-a terminat cumpărăturile şi, pentru că vremea este atât de minunată, acceptă să treacă prin parc. Renshu vrea să i-l arate pe Man Zişi, ca întotdeauna, speră să fie suficient de norocos încât să găsească o pană. Pe drum, ei zăbovesc în faţa unei bănci nou construite, unde Renshu admiră un

ricşă cu ornamente aurii. Meilin respinge gândul dureros că, dacă nu ar fi venit războiul, ar fi călătorit mereu într-un asemenea stil. Poate că atunci când totul se va termina, o vor face din nou.

„Mamă, o minge roşie! Renshu arată spre ceva din afara băncii.

Meilin se uită. Nu este o minge, ci un felinar roşu. colţ, un alt felinar roşu este

înălţat pe un stâlp. De-a lungul străzii apar tot mai multe felinare.

Pe cerul senin, Meilin poate vedea un „V” întunecat, ca nişte

păsări în formaţ ie

strictă.

Consternarea se răspândeşte în corpul ei. Japonezii au ajuns la Chongqing.

stradă, mulţimea se dispersează. O sirenă antiaeriană începe să sune: la început încetşi scăzut, apoi creşte în înălţimeşi volum până când ajunge la unţipăt care îţi taie urechile. Se opreşte pentru a se reseta şi începe din nou, insistentă. E prea tare. Neputinţaşi teama pe care le-a simţit în timpul atacului cu rachete de lângă Yichang, absente timp de luni de zile, revin acum şi copleşesc. Nu poate gândi. Nu se poate mişca. Oamenii trec în fugă, *se grăbesc, se grăbesc, se adăpostesc.* Acum avioanele sunt atât de aproape încât poate vedea cercurile roşii strălucitoare de pe aripile lor. Uşile magazinelor se închid. Obloanele zornăie în jos. Renshu începe să scâncească. Un bărbat cu un copil în braţe îi scutură umărul lui Meilin, rupându-i paralizia. El face un gest în josul străzii. *Du-te la Marele Tunel. Poarta Shibati este acolo.* Cu coşul într- o mânăşi cu degetele lui Renshu strânse în cealaltă, ea o urmează. Coboară pe o scară care dispare în pământ exact când porţile se închid în urma lor.

Un şuierat taie aerul, vântul suflă în rafale în spatele lor. Apoi, o explozie asurzitoare. Renshuţipăşi Meilin îl trage mai aproape. Pământul tremură. În interiorul tunelului, becuri goale pâlpâie şi se clatină. Ochii speriaţi strălucesc lumină. Alte fluierăturişi ecouri de explozii. Din nouşi din nou. Luminile mai clipesc o dată, apoi se sting. În jur, oamenii plângşi strigă. Renshu începe să plângă. Meilin îşi înfăşoară braţele în jurul lui. Piele la piele, ea încearcă să-l liniştească, să se liniştească pe sine. Încearcă să îndepărteze

sentimentul dezgustător de înfrângere. Acest oraş de munte ar fi trebuit să îi protejeze. Au fost atât de în siguranţă. În întuneric, lacrimile alunecă pe faţa lui Meilin. Aşteaptă. Îşi pierde noţiunea timpului. Pereţii tunelului plâng şi ei, eliberând umezeală. Au trecut minute? Ore?

Ocazional, o lanternă sau o lumânare sclipeşte în întuneric. Tunelul este presărat cu strălucirea roşie a ţigărilor care produc prea mult lum. Aerul este acru, cu miros de usturoişi tutun. Oamenii se împingşi se îmbrâncesc, încercând să

faceţi mai mult loc. Renshu tuşeşte, iar Meilin încearcă să respire pe gură. Exploziile

tunătoare nu contenesc.

Peste tot în jurul lui Renshu, degetele îl înţeapă, mâinile îl pipăie, genunchii îi lovesc picioarele.Şoldurileşi burţile celorlalţi se lovesc prea aproape de gâtul lui, de urechile lui. Nu poate să respire. Îl doare capul şi este ameţit. Vrea să iasă din acest

tunel. Cineva strigă că uşile sunt deschise, iar oamenii se grăbesc să iasă afară. Cineva îl împinge din spate, iar Renshu pierde mâna mamei sale. Un val de oameni îl ia de lângă ea.

„Ma! Ma!” Strigătele lui se pierd într-o învălmăşeală de umerişi coate. În momentul în care Meilin simte că mâna lui Renshu se îndepărtează, începe să tremure. Panica îi străbate braţele. Dacă nu poate ajunge la el, va fi călcat în picioare. Ea se împinge înapoi împotriva valului. Oamenii înjură, se împingşi se mişcă în jurul ei. Ea aude. Trebuie să-l găsească pe Renshu. Nimic nu contează mai mult. Acolo! El a căzut. Îngenunchează să îl ia. El a leşinat.

Îl ridicăşi îl cară, împiedicându-se înainte, acum mişcându-se odată cu mulţimea, până când ajung, în sfârşit, afară.

Strângându- l în braţe pe Renshu, se prăbuşeşte împotriva unui perete, trăgând în piept înghiţituri mari de aer.

Amurgul a întunecat cerul, dar flăcările ard puternic în toate direcţiile. Sulful se încolăceşte în jurul grămezilor de moloz. Cenuşa pluteşte pe lângă ele. Oamenii ies din adăposturi în tăcere stupefiată, mergând încet. Strigătele încep să se audă din toate direcţiile pe măsură ce se descoperă pierdere după pierdere. Unii se grăbesc spre sunetele de durere pentru a ajuta la scoaterea celor îngropaţi în moloz; alţii rătăcesc neîncrezători, sufocându-se şi tuşind. Deşi sirenele sunt tăcute şi bombele nu mai fluieră, există un crepitul constant al flăcărilor, punctat de scârţâitul şi prăbuşirea

clădirilor care se prăbuşesc.

Blocuri întregi au fost demolate. Cratere late cât casele marchează locul unde au explodat bombele. Printre dărâmături se află fragmente de mobilă ruptă, mese răsturnate, rafturi aplatizate. Faţadele magazinelor se clatină, reclame vesele la ţigări

sau croitorie. În spate se află doar grămezi de zidărie spartăşi sticlă spartă.

La câteva străzi distanţă, în mijlocul străzii, ei văd din nou ricşa de lux, răsturnată. Una dintre roţi încă se învârte, scârţâind. Lacul negruşi ornamentele aurii sunt stropite cu sânge, prafşi bucăţi de albşi roz. Meilin aproape că vomită. Îşi înghite greaţaşi

îl trage pe Renshu înainte ca acesta să vadă ce are: o mână legată de un braţ legat de

niciun corp.

În parc, standul vânzătorului de ţigări este un morman de

cenuşă. Când Renshu vede penajele de păun împrăştiate, dar nici urmă de Man Zi, izbucneşte din nou în lacrimi.

Înapoi în camerele lor, Meilin nu a fost niciodată atât de uşurată să-i vadă pe Longwei, Wenlingşi pe fete. Cumva,şi ei au supravieţuit. Longwei spune că s-au adăpostit într- un alt tunel public, mai aproape de casă. În timp ce Wenling se plânge de cât de incomod, întunecatşi murdar a fost, Meilin disperă. Cum au putut japonezii să ajungă până ? În timpul ierniişi la începutul primăverii, ceaţaşi bruma au fost atât de dense încât auţinut cerul liniştit. Începuse să creadă că ar fi putut scăpa de tot. A crezut că vor fi în siguranţă în interior. Acum, unde au mai rămas să fugă?

În timpul nopţii, oraşul ardeşi nimeni nu doarme.

A doua zi dimineaţa răsare seninşi luminos. Este aniversarea Revoluţiei / / / din 4 mai. Dintre toate zilele, astăzi este una în care sărbătorim Republica, spiritul poporului chinez. Meilin se mobilizează. Hotărâtă să găsească ceva care să înveselească ziua familiei, eaşi Renshu se întorc la piaţă. Meilin este încurajată să vadă că magazinele

care încă mai sunt în picioare îşi ridică obloaneleşi îşi deschid uşile. Pe străzi, oamenii

curăţă dărâmăturile, vorbind despre rezilienţă.

La ora cinci, sirenele antiaeriene pornesc din nou. *Din nou?* Meilin disperă. Pe cer, se apropie un roi de . Optimismul de câteva clipe înainte este spulberat. Meilinşi Renshu se adăpostesc cu familia în tunelul public cel mai apropiat apartament. Îndură raidul repetând versuri din *San Zi Jing,* iarşi iar. Chiarşi Wenling se alătură lor. În cele din urmă, vremea devine înnorată. Urmează o pauză de la bombardamente. Zilele sunt petrecute căutând supravieţuitori, ajutând răniţii, pompând apă pentru a stinge

incendiile. Călugării de la Templul Arhat circulă printre dărâmături, incantând, conducând ritualuri pentru morţi. Căruţeleşi coşurile se umplu cu membre. Corpurile sunt aşezate în rânduri ordonate, astfel încât oamenii să îi poată recunoaşte pe cei dragi. Doar câteva sunt revendicate şi duse înmormântarea corespunzătoare. Rămân mai multe şi în curând viermii se hrănesc cu carnea în putrefacţie. În toiul nopţii, când străzile sunt pustii,şobolaniişi paraziţii aleargă.

Cerul senin al verii devine o invitaţie pentru mai multe avioane japoneze, iar Meilin pierde zilelor pe care le petrec ghemuiţi sub pământ. Când vine toamna, deşi este clar că războiul este departe de a se fi terminat, Chongqing a devenit un oraş al rezistenţei şi, cumva, viaţa continuă. Wenling şi Longwei înscriu fetele la internatul din Shapingba, un cartier aflat la aproximativ 15 mile distanţă. Wenling pledează să se muteşi ea la Shapingba, dar Longwei refuză. Sunt norocoase să aibă camerele pe care le au, spune el. Ea aşteaptă întotdeauna prea mult, nu este niciodată mulţumită, mormăie el. Când Longwei sugerează ca Renshu să meargă şi el la şcoală, Meilin protestează că are doar cinci ani. Îl va învăţa singură. Ceea ce nu spune este că urăşte să devinăşi mai dependentă Longwei. Nuştie niciodată când se va termina bunăvoinţa lui sau dacă aşteaptă ceva în schimbul generozităţii sale. Este caritatea lui încă un act de pietate filială, onorându-şi tatălşi fratele pierduţi? *Familia rămâne unită,* spune el. Dar ea nu are încredere în el.Ştie prea puţine despre unde îşi petrece el zilele.

Curând, Wenling se împrieteneşte cu unele dintre mamele de la şcoala de fete. Acestea sunt soţii de bancheri, oameni de afacerişi funcţionari de rang înalt. Wenling începe să meargă de câteva ori pe săptămână cu un scaun cu rotile la

casele lor din Shapingba pentru a bârfi sau a juca mahjong, susţinând că trebuie să fie aproape de fete,şi rămâne adesea peste noapte.

Meilin, de asemenea,şi-a făcut noi prieteni printre vânzătorii ei preferaţi din piaţa Shibati. Este vorba despre mătuşa Dengşi unchiul Liang, care aduc produse frumoase din Chengdu. Unchiul Liang are o slăbiciune pentru Renshu şi îi dă mereu fructe în plus. Amândoi râd de faptul că Meilin vorbeşte Sichuanese amestecat cu Mandarin, dar o şi încurajează. De la sosirea lor în februarie anul trecut, fluenta lui Meilin s-a îmbunătăţit foarte mult. Meilin începe să cunoască şi alte fete familiare. Domnului Huang, care conduce un restaurant, îi placşi produsele mătuşii Deng. Bunica Xi, care vindeţesături, admiră lucrul manual al lui Meilin cu acul. De mai multe ori, toţi au fost nevoiţi să fugă împreună în Marele Tunel în timpul unui raid aerian.

Cu fetele la şcoală şi Wenling plecată frecvent, Meilin şi Renshu sunt adesea singuri. În zilele mai liniştite, ei derulează pergamentul şi zăbovesc asupra scenelor, spunându-şi unul altuia poveştile vechişi inventând noi. De fiecare dată când Meilin desface ciucurele, parfumul rolelor de lemn de santal se ridică ca o fantomă şi ea inspiră adânc. Este caşi cum, doar cu acea singură respiraţie, Xiaowen s-ar fi întors. Firele de aur de pe margini strălucesc o

salut. Meilin găseşte întotdeauna ceva nou de admirat în detaliile pe care le preţuieşte de atâta timp. Pergamentul – existenţa sa miraculoasă, frumuseţea sa nesfârşită – este un izvor de speranţ ă.

Locul preferat al lui Renshu este piaţa. Le place să vadă câţi trişorişi ticăloşi pot descoperi. Priviţi! Un băiat fură peşte dintr-o găleată în timp ce vânzătorul se târguieşte cu o bătrână în şal. Acolo, în spatele găinilor din cuşti de răchită,

un bărbat înalt strecoară ouă în buzunarele sale adânci. Balanţa vânzătorului de sorg se înclină într-un unghi necinstit. Vedeţi, sub masă, fiul său – deja un escroc expert – trage de o sfoară pentru a indica un echilibru aparent cu mult înainte ca părţile să aibă greutăţi egale.Şi peste tot, hoţii de buzunare se servesc din coşurile ţăranilor naivi care, după ce au călătorit departe pentru a-şi vinde recoltele, îşi sărbătoresc câştigurile cu prea mult vin de prune. Chiar şi câinii sunt hoţi în această piaţă, strâmbându-şi nasul de-a lungul meselor pentru a smulge o chiflă sau un rulou de porc înainte ca cineva să-i .

În colţ este o ghicitoare. Meilinşi Renshu nu sunt siguri dacă este o escroacă. În unele zile, ei decid că este singura persoană adevăratăşi bună din piaţă. Ghicitorile ei din frunzele de ceaişi citirile din *I Ching* sunt cunoscute de kilometri întregi. Oamenii au încredere în ea pentru a rosti cântece care vindecă bolile, pentru a le spune ce sacrificii îi vor onora pe strămoşişi pentru a citi stelele copiilor lor în speranţa unor

începuturi favorabile. Dar în zilele proaste, ei spun că este cel mai rău escroc dintre toţi. Ea vinde promisiuni de proastă calitate, ceea ce este mult mai rău decât a vinde haine ieftine sau a folosi cântare defecte. Răul pe care îl face este de neiertat pentru că le răneşte inimile.

Uneori, Meilin se întreabă ce urmează în povestea lor. Cât timp vor sta în

Chongqing? Toată lumea aşteaptă să plece acasă. Dar Meilin nu mai este sigură unde

este casa. Nu primeşte niciun răspuns la scrisorile trimise sale. În primăvară, decide ea, îl va înscrie pe Renshu la şcoala locală. Fără compania verilor săi, se teme că se va

simţi singur. Şi, în timp ce el este la lecţii, poate că ea poate găsi ceva de lucru plătit în apropiere. Nu vrea să rămână pentru totdeauna umbra lui Longweişi Wenling.

Capitolulşase

Chongqing, provincia Sichuan, China, iunie 1941

La începutul lunii iunie, fetele se întorc la Chongqing pentru o scurtăşedere. Odată cu

/

întoarcerea lor, Wenling este mai fericită să fie acasă şi se comportă civilizat, chiar

conversaţional, cu Meilin.

Lifen, acum în vârstă de unsprezece ani, o ajută pe Wenling să facă ceai pentru familie. Aburul se ridică din oală în timp ce ea toarnă apă fierbinte peste frunze. Wenling aranjează cinci căni de ceaişi câteva farfurii cu aluneşi seminţe de pepene pe

o tavă emailată. Când ceaiul şi gustările au fost distribuite, Wenling îi face semn din cap lui Lifen, care se întoarce la cartea ei. Wenling ridică ziarul cu mare interes. Meilin se uită la Lilingşi Renshu cum stau de vorbă într-un colţ. Stau împreună pe o cuvertură. pus ceştileşi farfuriile cu gustări pe un scăunel, caşi cum ar fi o masă mică,şi stau cu picioarele încrucişate de o parteşi de alta. Meilin observă că Lifen se uită la ei din vârful cărţii sale.

Lifen”, spune Meilin, „spune-mi despreşcoala ta din Shapingba”. Fata, recunoscătoare că a fost inclusă, se alătură lui Meilin la masă. Discută despre profesori, prieteni, materiile preferate. În cele din urmădiscuţia se îndreaptă spre raidurile aeriene.

Mătuşă”, i se adresează Lifen lui Meilin. 'În şcoala mea, chiar şi atunci când

alergăm la adăposturi, tot ne facem lecţiile'.

Este bine, învăţarea este importantă”, spune Meilin, dorind să îşi laude nepoata,

care a părut întotdeauna prinsă între copilărieşi maturitate.

Da, şcoala este foarte bună”, remarcă Wenling, ridicând privirea la ziar. 'Adăposturile lor antiatomice sunt dotate cu scaune şi lumini pentru studiu. Când sirenele, elevii îşi iau cărţileşi fug în peşteri'.

„Aici, în oraş”, se plânge Meilin, „tunelurile sunt înghesuite, sufocanteşi fierbinţ i.

Şi acum că au sosit şi mai mulţi refugiaţi, sunt atât de aglomerate. Toată lumea are adăposturi desemnate, dar când sună sirenele de alarmă aeriană, nu există întotdeauna timp pentru a ajunge la ele. Oamenii se înghesuie în oricare este

cea mai apropiată.

'Am auzit că există adăposturi speciale pentru birocraţişi funcţionari', comentează Wenling. 'Cu barurişi provizii. Aceşti oameni petrec raidurile aeriene bucurându-se de cărţi, dansatoareşi băuturi'.

„Dans! exclamă Meilin neîncrezătoare.

E adevărat”, insistă Wenling. Mi-a spus una dintre mamele de laşcoală. Oftează şi se uită în jurul camerei. Mi-aş dori ca soţul meu să ne transfere la Shapingba. Acolo sunt mai puţine bombardamente, iar adăposturile sunt mai bune. Prietenii mei se ascund în peşteri săpate în flancurile dealurilor. Acolo depozitează saltele ca să nu fie nevoiţi să

stea pe pământul rece”. Wenling îşi ridică ceaşca de ceai pentru a lua o înghiţiturăşi face o grimasă. O scuipă înapoi în ceaşcă. „Prea rece! Se ridică. Lifen, Liling, haideţi. Trebuie să mergem la croitor să alegemţesături pentru rochiile voastre de vară'.

Lifen, fericită pentru atenţie, începe să se pregătească. Dar Liling îşi ignoră mama

şi continuă să se joace cu Renshu.

„Liling! repetă Wenling, bătând din palme. „Nu

vreau să plec”, murmură Liling.

„Ce? spune Wenling, cu vocea periculos de scăzută. Liling îşi întoarce faţa spre mama ei. 'Vreau să stau aici cu Renshuşi mătuşa. Nu- mi pasă arată rochiile mele', declară ea.

„Liling! Wenling păşeşte înainte, cu mâna ridicată pentru a lovi.

'Aşteaptă', strigă Meilin instinctiv.

Wenling se întoarce spre Meilin. „Nu te amesteca. Asta nu e treaba ta'.
'Nu, bineînţeles că nu, soră mai mare'. Meilin se retrage. 'Dar sunt fericit să mă uit după ea dacă vrei să iei Lifen. E atât de cald afarăşi cu picioarele ei scurteşi starea de spirit acră, ea va încetini doar în jos. De ce nu mergeţi voi doi înainte? Wenling fumegă scurt. „Bine”, spune ea în cele din urmă. 'E mai uşor fără tine, Liling. Doar să nu îndrăzneşti să te plângi dacă nu-ţi plac rochiile'.

Liling îşi plimbă privirea între Meilinşi mama ei. Când Wenling cedează, Liling îi

zâmbeşte, un pic prea dulce,şi se întoarce să se joace cu

Renshu.

După ce Wenling şi Lifen au plecat, Meilin pune deoparte lucrurile pentru ceai,

apoi îşi ia coşul de cusut pentru a face unele reparaţii.

Renshu şi Liling vorbesc despre şcolile lor. Lui Liling îi place şcoala ei, dar lui Renshu nu-i prea placeşcoala lui. Îi este greu să stea locului. Iar repetarea de sute de ori a tuşelor pentru a exersa caracterele este plictisitoare.

Renshu", îl întrerupe Meilin, urând să-l audă plângându-se. 'Nu-ţi pot schimba

profesorii sau metodele lor. Dar pot să-ţi spun o poveste'.

„O poveste cu suluri?"

„Da, o poveste cu

suluri.

Faţa lui Renshu se luminează şi el se duce la coşul ei să scoată comoara lor. Meilin

îşi pune deoparte cusăturile, iar Lilingşi Renshu stau lângă ea. „Poţi găsi un pustnic într-o de munte cu paie, un oraş aglomerat în valeşi un palat, cu caişi soldaţişi steaguri fluturând în vânt?

Ei răsfoiesc pergamentul, derulându-lşi derulându-l din nou, secţiune cu secţiune,

scena descrisă de ea. Când o găsesc, Meilin începe:

'A fost odată un împărat care iubea cocoşii. Într-o zi,şi-a întrebat sfetnicii: „Cine

este cel mai bun artistţară?"

' „Excelenţa Voastră", au spus ei, „de departe cel mai

talentat artist dintre toţi este

Maestrul Wen, care trăieşte pe dealurile din Dabashan.”

' „Aduceţi-l aici!” a bubuit împăratul.

„Aşa că oamenii împăratului s-au dus în munţi, căutând pe poteci vechi, aproape pierdute în timp, până când, în sfârşit, l-au găsit pe maestrul Wen. I-au explicat că trebuie să vină imediat să-l vadă pe împărat.

„Maestrul Wenşi-a lăsat pensulele josşi încălţat.Şi-a înfăşurat veşmintele în jurul săuşi, fără un cuvânt, i-a urmat pe oamenii împăratului în josul munteluişi în palat. Câtă bogăţie! Atâta aur! condus de-a lungul unui coridor străjuit de o sută de soldaţişi o sută de lămpi strălucitoare de dragon. La sfârşit, Maestrul Wen s-a înclinat în faţa împăratului, care stătea pe un somptuos tron de aur.

' „Mi-au spus că eşti cel mai bun artist din ţară.” '

Maestrul Wen s-a ridicat dreptşi a dat din cap.

' „Vreau cea mai bună pictură a unui cocoş pe care a văzut-o lumea vreodată. Doar

pentru mine. Te însărcinez pe tine.”

' „Desigur, excelenţa voastră. Dar am nevoie de doi ani.”

' „Doi ani?” a scuipat împăratul, devenind roşu aprins. Împăratul nu era obişnuit să aştepte două minute pentru nimic, darămite doi ani. 'Cei o sută de soldaţi priveau drept în faţă. Nimeni nu clipea sau

rostit un cuvânt.

„Dar maestrul Wen a ridicat purşi simplu două degete.

' „Foarte bine, ia-ţi doi ani, apoi întoarce-te cu pictura mea.

Dacă este la fel de minunată precum mă aştept, atunci vei avea tot ceaiul, cernealaşi pergamentele pe care ţi le doreşti. Îţi poţi petrece restul anilor scriind poezii, practicând caligrafiaşi pictând peisaje.”

„Au existat murmure liniştite întreaga sală.

' „Dar”, a tunat împăratul, ridicând o mână pentru a-şi clarifica condiţiile, „dacă nu reuşeşti să produci o pictură care să mă mulţumească, atunci pictura va fi arsă şi tu odată cu ea.

„Maestrul Wen a dat din capşi s-a întors la coliba sa.

„Au trecut doi ani, iar oamenii împăratului au venit din nou în munţi. Mustaţaşi barba maestrului Wen se lungiseră şi încărunţiseră, dar ochii lui erau la fel de ageri ca întotdeauna. I-a întâmpinat la coliba sa, apoi a luat un pergament, pensula sa preferată, piatra sa de cernealăşi un tort de cerneală.

' „Sunt gata.”

„Înapoi pe munte, înapoi în oraş, la palatşi acelaşi coridor lung cu o sută de soldaţi

şi o sută de lămpi strălucitoare. De data aceasta, împăratul, care se îngrăşase şi mai

mult, stătea pe perne de mătase, îmbrăcat în haine roşiişi aurii.

„Maestrul Wen s-a înclinat.

' „Unde este tabloul meu?”, a bubuit împăratul.

„Maestrul Wen a derulat pergamentulşi, spreşocul tuturor, mătasea era albă.

' „Îmi puteţi da nişte apă, excelenţă?” 'Un servitor

s-a repezit în faţă cu un flacon.

„Maestrul Wen a luat apa, a turnat-o în fântâna de la baza pietrei sale de cerneală, şi-a desfăcut tortul de cernealăşi a început să răzuiască tortul de fântână, amestecând cerneala. Un miros minunat de camfor, pinşi flori proaspete umplea aerul. Când a fost mulţumit de consistenţa cernelii,şi-a înmuiat pensula în balta întunecatăşi a , având grijă nu verse nici măcar o picătură.

„A atins pergamentul cu pensulaşi cerneala a început să curgă pe mătase. Mâna lui se mişca cu îndemânare, făcând pauze aici, accelerând acolo, făcând uneori liniuţa groasă, alteori subţire. Pensula dansa cu agilitateşi graţie. Şi în faţa ochilor tuturor, a

apărut un cocoş. Cu ultima picătură de cerneală în farfurie, Maestrul
Wen a adăugat o

ultimă înfloritură cojoace.

„Pentru o vreme, sala a rămas tăcută. În cele din urmă, împăratul a vorbit. '

„Maestre Wen, aceasta este, într-adevăr, cea mai uimitoare

pictură de cocoş pe care am

văzut vreodată. Vei avea ceaiulşi cerneala ta. Dar mai întâi, trebuie săştiu: nuţi-a luat

mai mult de trei minute. De ce ai avut nevoie de doi ani?”

Artistulşi-a uscat piatra de cerneală cu rochiei saleşişi-a învelit tortul de cerneală în mătase, ştergându-şi pensula cu tandreţe. Când a terminat, i-a făcut semn împăratului să se apropie.

' „Vino să-mi vizitezi atelierul”, i-aşoptit el împăratului la

ureche. „Când împăratulşi oamenii săi au ajuns la casa maestrului Wen din munţi, au găsit teancurişi teancuri de hârtie, acoperite cu schiţeşi studiişi picturi parţial terminate cu cocoşi. Cocoşişi cocoşi, care ajungeau până la tavan”.

Renshuşi Liling râd. Asta Meilin, asta mereu când le spune o poveste. Dacă râd,

vor aminti de ea.Şi dacăşi-o vor aminti, vor avea mereu această parte din casă, din ea.

Câteva zile mai târziu, Meilin, Renshuşi Liling sunt în piaţă, în vizită la prietenii lui Meilin. Renshuşi Liling stau pe o ladă răsturnată, fiecare mâncând o tulpină de longans de la unchiul Liang. Mătuşa Deng se agită în jurul lui Liling, spunând cât de frumoasă este, ce păpuşă. Liling rânjeşte. Meilin se gândeşte că este mai mult un băiat de teren

decât o păpuşă, dar în ultimii doi ani, fata a o adevărată frumuseţe, semănând izbitor cu Wenling. Meilin se întreabă dacă acest lucru se află în spatele luptelor lor tot mai dese. Liling, din ce în ce mai rebelă, s-a certat cu Wenling pe tot parcursul vizitei lor de vară, dorind să petreacă din ce în ce mai mult timp cu Renshuşi Meilin. Excursia de

astăzi a provocat, desigur, o nouă confruntare. În cele din urmă, Wenling şi-a ridicat mâinile, spunând: „Du-te! Du-teşi aleargă prin piaţa murdară cu vărul tău. Aş prefera oricum linişteaşi pacea'. Liling aţipat înapoi: „Şi eu aş prefera să fiu cu mătuşaşi cu Renshu. Aş vrea ca tu să nu fii mea; aş vrea ca mătuşa să fie mea!' În acest moment, Wenling a pălmuit-o pe fată, puternic, şi a părăsit camera. Liling a avut nevoie de aproape toată dimineaţa pentru a se calma. Hotărâtă să le ţină pe Wenling şi Liling

departe una de cealaltă cât mai mult timp posibil, Meilin a rămas în piaţă mult mai mult

decât era necesar.

Dar soarele apune. Ar trebui să plece. Oricât mult s-ar teme Meilin de Wenling,

trebuie să înceapă să pregătească masa de seară. Longwei este aşteptat înapoi de la

întâlnirile din Guilinşi întreaga familie trebuie să fie împreună înainte ca fetele să se

întoarcă laşcoală. Meilin se uită la cer. Poate că

poate persista doar pentru încă puţin timp. Au trecut câteva zile de la ultimul atac aerian. La începutul războiului, armata japoneză s-a lăudat că va cuceri China în doar câteva luni. Acum au trecut aproape patru ani, iar China încă îi ţine la distanţă pe agresori. Dar aceasta nu este decât o consolare. Până acum, Meilin şi Renshu au supravieţuit sutelor de bombardamente. Totuşi, Meilin este neliniştit. Cerul senin este întotdeauna cel mai rău, cel mai periculos. Nu ar trebui să stea în aer liber.

Mătuşa Deng spune o poveste când începe să se audă gemetele sirenelor antiaeriene. Se opreşte la jumătatea propoziţiei.

Renshu
scrutează cerul în căutarea formaţiei care se apropie. Liling se uită la Meilin, cu ochii mari.

„Mătuşă, mi-e frică”, şopteşte ea.

'Va fi bine, Liling', o linişteşte Meilin, încercând să pară calmă. 'Vom merge în

Marele Tunel. Este în apropiere. Rămâi aproape de noi'.

„O vreau pe „, se tânguie fata, izbucnind în lacrimi.

„Aici,ţine-mă de mână, „, îi spune unchiul Liang lui Liling.

„ voiţine în siguranţ ă.

Îi ia mânuţaşi încep să alerge spre Marele Tunel.

Meilin îl grăbeşte pe Renshu, dar acesta îl trage înapoi.

„Grăbeşte-te!”, spune ea. 'Se va umpleşi nu vom putea intra. Trebuie să plecăm

acum/ Dar Renshu este încăpăţânat. Nu. Nu vrea să cedeze.

Familiile trec grăbite. Sirenele răcnesc. Meilin strigă: „Renshu! Nu e timp de ceartă! Flota se apropie; Meilin prinde sclipiri de lumină solară reflectându-se în aripile lor. Uşile se închid, comercianţii abandonează tarabele proaspăt reparate.

În cele din urmă, Meilin încearcă ridice fiul. Laşase ani, este prea mare pentru a-l căra. El loveşte aerul cu piciorulşi se zbate din braţele ei. „Urăsc tunelul! Aerul este rău. Nu vreau să merg! Meilin vede în ochii lui o nouă încăpăţânare şi o teamă profundă.

Se poticneşte. Renshu se eliberează şi începe să alerge în direcţia opusă.

„Nu! Întoarce-te!”, strigă ea, dar el este prea rapid.

Trei străzi mai târziu, Meilin îl prinde, dar au pierdut din vedere mătuşa Deng, unchiul Liang şi Liling. Certându-l pe Renshu, ea se luptă să-l tragă înapoi. Pe la jumătatea scărilor până la intrare, vede că porţile sau închis. Oficialii refuză să îi lase să intre. *Prea aglomerat, deja plin,* spun ei,

implacabil. Meilin se uită peste umerii lor. Tunelul este plin de oameni, mai aglomerat decât văzut vreodată. Se ghemuiesc în faţa porţii, sub adăpostul parţial, sperând că va fi suficient.

Timp de ore întregi, avioanele se învârt deasupra capului.

Fără pereţi groşi care să amortizeze exploziile, fiecare fereastră spartă sau perete dărâmat vibrează direct în Meilin. Urechile îi ţiuie şi corpul îi tremură din cauza replicilor. Aşteptându-se ca fiecare clipă să fie ultima, ea pluteşte deasupra lui Renshu, care plângeşi plânge.

Odată cu lăsarea întunericului, mai puţine bombe aterizează, dar zgomotul înfricoşător avioanelor continuă. La câteva ore după lăsarea întunericului, Meilin ridică în sfârşit capul. În sfârşit, avioanele se aud din ce în ce mai departe. Poate că în curând

va suna semnalul de alarmăşi porţile se vor deschide. Îl ajută pe Renshu să se ridiceşi

se aventurează să urce scările.

Apoi, strigăte din tunelul din spatele lor: *Lămpile se sting!*

Nu există suficient oxigen pentru flăcări. Ceea ce înseamnă că nu e suficient oxigen pentru oameni. Întorcându-se să se uite în jos la intrare, Meilin simte un nou tip de teroare.

În ciuda apelurilor tot mai numeroase de ajutor, gardienii refuză în continuare să

deschidă porţile. Ei insistă că trebuie aştepte instrucţiuni oficiale.

Pandemoniul izbucneşte în tunel. Oamenii ţipă, se împing, gem, încearcă să iasă. Se zgârie, îşi sfâşie hainele. *Deschideţi porţile, deschideţi porţile!* Până la urmă, a fost o binecuvântare să ne fie refuzată intrarea? se întreabă Meilin, apoi este şocată de propriile ei gânduri. Mătuşa Deng, unchiul Liang şi Liling sunt prinşi înăuntru. O poartă de lemn se deschide parţial şi mulţimea începe să iasă ca un torent, o debandadă. Meilin se agaţă de partea laterală a treptelor, protejând-o pe Renshu, în timp ce oamenii trec în

valuri, împiedicându-se, poticnindu-se, călcându-i în picioare pe cei care au căzut. Mătuşa Deng iese înşovăială, gâfâind, cu hainele rupte. Meilin simte cum pumnul din jurul inimii ei începe să se slăbească.

Meilin o ajută pe mătuşa Deng să vină la ei. Glezna ei este luxată. Cei trei urcă

scările a-i aştepta pe unchiul Liangşi pe Liling.

„Unde este Liling? întreabă Renshu.

„Erau chiar în spatele meu", a spus mătuşa . „Vor ieşi în curând". Dar după acest prim val, deşiţipetele înfiorătoare de sânge continuă, oamenii nu mai ies. Unii dintre tinerii care au scăpat din tunel încearcă să reintre pentru a-i ajuta pe cei aflaţi încă înăuntru. Eforturile lor sunt zadarnice. Când ies din nou afară, ei spun că tunelul a fost blocat de corpurile celor care au leşinat sau, mai rău, s-au sufocat.

Meilin îşiţine ochii fixaţi pe deschiderea tunelului, vinovăţiaşi teama ei crescând pe măsură ce orele trec. Renshu, înspăimântat de tăcere, se agaţă de ea. Deşi e epuizat, îngrijorarea îlţine treaz.

„Liang! Liang!" Mătuşa Deng păşeşte înainteşi înapoi, uitând de propriile răni în

timp ce strigă.

În timpul nopţii, celelalte porţi ale tunelului rămân încăpăţânate să fie închise. Oficialii nu au dat undă verde. Fără instrucţiuni de la superiori, gardienii refuză să cedeze. Nu sosesc echipe de salvare. Mii de oameni rămân blocaţi căldura insuportabilă şi în aerul toxic.

Abia după răsăritul soarelui vin ofiţerii – nu pentru a salva,

ci pentru a curăţa

cadavrele.

Printre cadavre se află cele ale unchiului Liangşi ale lui Liling.

În săptămânile care urmează morţii lui Liling, toată lumea este cuprinsă de durere. Longwei îşi canalizează angoasa în munca sa. Prin canale oficiale, încearcă să afle cea mers prost în lanţul de comandă. El raportează că Generalissimo a fost afectat de dezastru, iar comandantul apărării aeriene şi comandantul adjunct al apărării aeriene vor fi eliberaţi din funcţie. El depune mărturie în faţa unei comisii că oficialii de rang superior nu au reuşit să protejeze publicul.

În schimb, Wenling se retrage în patul ei, abia mănâncă sau vorbeşte, cu ochii umflaţi şi faţa goală, neinteresată de vizitele prietenilor ei din Shapingba. Abia protestează când Lifen refUză să se întoarcă la şcoală. Renshu, de asemenea, rămâne

acasă, nedorind să meargă în oraş. Încearcă să se joace cu Lifenşi, deşi ea este uneori

amabilă, nu este la fel. Nimeni nu mai este ca Liling.

Disperată săţină gospodăria în funcţiune, Meilin încearcă să-şi menţină obişnuită, dar în interior se simte mizerabilă. Tragedia este din vina ei. Este vina armatei japoneze. Este vina oficialilor. Gardienii care se supuneau orbeşte. Inginerii care au proiectat tunelurile. Nu e vina nimănui. E vina tuturor.

Încercând să scape din acest vârtej al regretului neputincios, Meilin încearcă să o

consoleze pe Wenling. Nu există cuvinte care să poată alina

această pierdere, aşa că

Meilin pregăteşte mâncărurile preferate ale lui Wenling.

Astăzi a adus verdeţuri proaspeteşi o cantitate mică de carne de porc. A petrecut

ore întregi gătind. Când Meilin serveşte mâncarea, Wenling o îndepărtează

bolul ei cu dezgust. „Nu mai încerca să faci lucrurile mai bune. Tot ce faci nu face

decât să înrăutăţească lucrurile'.

„Toţi suntem în doliu”, murmură Meilin, epuizat, apoi regretă imediat

ea.

Wenling îşi ridică capul, cu ochii sclipind de ostilitate. „Ai fost

trebuia să aibă grijă de ea”, spune ea.

Meilin vrea să plângă. Nu poate nega asta.

„De ce am avut încredere în tine? Ai împotriva mea încă de la plecarea din

Changsha. Dacă nu erai aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

„Îmi pare atât de rău, Wenling. Aş face orice să schimb acea zi. I' m-'

Wenling o întrerupe. 'De ani de zile, prietenii mei mă întreabă de ce am lăsat ca

familia mea să fie târâtă în jos de văduvaşi fiul cumnatului meu mort. De ce nu m-am

apăratşi nu v-am cerut să plecaţi, să vă găsiţi o viaţă a . Dar întotdeauna am spus, *Nu,*

mezinul meu îi iubeşte atât de mult.Şi acum această blândeţe a mea a dus la moartea ei. Ar fi trebuit să insist să mergi pe drumul tău cu mult timp în urmă. Ar fi trebuit să fiu mai puternică. Nu adus decât nenorociri. Din cauza taşi a fiului tău, copilul meu este mort".

„A fost un accident! Furia lui Meilin se aprinde, apoi dispare când vede durerea

acută de pe faţa lui Wenling. Wenling a pierdut un copil. Meilin nu poate face nimic

pentru a schimba asta. „Nu vreau să ne certăm, Wenling", spune Meilin.
'Şi eu simt că pierdut o fiică'.

La asta, Wenlingţipă: „Nu, nu, nu! Ea nu era fiica ta. Cum îndrăzneşti! Tu care i-ai

luat viaţa, acum încerci să o revendicişi în moarte?'

„Ce pot să fac? întreabă Meilin, epuizat.

Wenling trece pe lângă Meilin, uitându-se perete. Vreau ca tuşi fiul tău să ieşiţi. Vreau" – se uită spre tavan, iar vocea îi este nesigură – „Vreau să nu mai fiu nevoită să te văd niciodată".

Meilin a cunoscut batjocura, dispreţulşi dispreţul din partea lui Wenling. A primit

batjocuraşi nerăbdarea ei, dar sub toate acestea, Meilin a crezut întotdeauna că există

un fel de legătură, un sentiment de familie, oricât de mic.

Dar acest lucru este diferit. În vocea lui Wenling, nu există nicio urmă de căldură

sau rudenie. Doar o ură receşi sigură.

Renshuşi Lifen s-au oprit din mâncat, mamele într-o tăcere

friguroasă.

Vino”, îi spune Meilin lui Renshu, lăsându-şi beţişoareleşi bolul jos.

Se ridică de la masăşi se duce în camera lor.

Deşi este vara toridă din Chongqing, Renshu nu protestează când Meilin îi spune să-şi pună toate hainele pe el, cât mai multe straturi. Nu scoate un cuvânt când Meilin le împachetează cele mai preţioase lucruri în coşul ei de cusut. În ciuda vârstei sale,

acesta este încă puternicşi conţine tot ce au nevoie.
Solemnşi tăcut, el înţelege că, din nou, este timpul să plece.

Când pleacă, Wenling nici măcar nu ridică privirea.

PARTEA A

DOUA 1941

1948

Capitolulşapte

Chongqing, provincia Sichuan, China, august 1941

„Această pierdere ar trebui să vă unească familia, nu să o destrame”, se jeleşte mătuşa

Deng.

Meilin îşi şterge lacrimile care îi curg pe obraji. Neştiind unde altundeva să

meargă, venise la piaţ ă.

„Deci, ai nevoie de un loc unde să stai? întreabă mătuşa

Deng. Meilin dă din cap.

Rămâi cu mine pentru puţin timp. Fără Liang, mi-ar prinde bine nişte ajutor aici în piaţă. Să vedem ce se întâmplă. Poate că avem nevoie cu toţii de ceva timp să ne vindecăm'. Mătuşa Deng strânge mâna lui Meilinşi îl îmbrăţişează pe Renshu.

„Nu vreau să mă întorc”, şopteşte Meilin, surprinzându-se pe sine.

Trec doar câteva zile până când Longwei vine la piaţă, căutând-o pe Meilin. Renshu îl vede primul şi aleargă la unchiul său, îmbrăţişându-l puternic şi povestindu-i cu entuziasm despre cum au stat la mătuşa Deng. Când Meilin iese din spatele grajdului, unde a ajutat la descărcarea unui nou transport de verdeţuri, Longwei îl lasă jos pe Renshu.

Obrajii lui Longwei par goişi el este nebărbierit. Durerea lui este încă crudă. „Ce s

a întâmplat?”, o întreabă el pe Meilin,ţinând-o pe Renshu de el. „Wenling nu mi-a spus. A spus doar că ai plecat'. Meilin se uită în altă parte, refuzând să facă contact vizual.

Meilin, ascultă. După Liling...” Se opreşteşi încearcă din nou. „Meilin, cererea mea de a mă transfera la Shapingba a fost acceptată. Ne mutăm unde vom fi mai în siguranţă. Vrei să vii cu noi?

Frate mai mare”, spune Meilin, „Wenling nu ne vrea acolo.Şi are dreptate. Ne-am

bazat pe bunătatea ta prea mult timp. Trebuie să ne facem

propria cale.

„Şi cum o să faci asta?”, întreabă el, cu vocea ticsită de

neîncredere. Meilin se înfurie la tonul lui. Este adevărat că s-a bazat pe el până acum, dar poate avea grijă de ea şi de Renshu. La urma urmei, aceasta a fost promisiunea ei faţă de Xiaowen.

Longwei ridică o portocală, trecând-o din mână în mână. Meilin se întoarce pentru a

ajuta un alt client la tarabă.

„Mai vrei portocale? Mătuşa Deng se apropieşchiopătând de el, adunând mai multe

şi punându-le în mâinile lui. „Foarte suculente, foarte gustoase. Când clientul a plecat, iar mătuşa Deng i-a vândut lui Longwei multe portocaleşi o jumătate de duzină de kaki, el îi spune lui Meilin: „Plecăm din apartament la sfârşitul lunii. Cel puţin, tuşi Renshu puteţi rămâne acolo după ce plecăm". Meilin nu spune nimic.

El oftează, îşi ia rămas bun de la mătuşa Deng şi de la Renshu şi îi spune lui

Meilin să se gândească la asta. Apoi pleacă.

„Meilin! spune mătuşa Deng, de îndată nu mai aude. 'Acum poţi întoarce. Vezi,

totul se rezolva'.

„Dar nu vreau. Nu mai ai nevoie de ajutorul nostru aici, mătuşă?" „Meilin",

mătuşa Deng. 'Nu fi prostuţă. Ei sunt familia ta'.

„Nu, nu mai sunt. Uite, ai un client'. Meilin dă din cap spre o

femeie care răsfoieş te cartofii dulci.

Dar mai târziu în acea săptămână, mătuşa Deng îi spune lui Meilin: „Când se termină vara, mă întorc la Chengdu. Tuşi Renshu aţi fost de mare ajutor, dar e prea greu să fiu

aici fără Liang. Nu mă simt bine”.

Deşi mătuşa Deng îşi arată rar durerea, Meilin a auzit-o plângând noaptea. „În plus”, continuă mătuşa Deng, „fiica mea are un nou copil, are nevoie de ajutor cu ceilalţi copii”. Ridică mâna înainte ca Meilin să poată protesta. 'La sfârşitul lunii, când voi pleca, dacă tot nu vrei să te alături cumnatului tău, atunci întoarce-te în apartamentul acela. Dacă va rămâne gol, altcineva se va muta acolo şi vei pierde aceastăşansă. Lasă-ţi mândriaşi furia deoparte, Meilin. Lucrurile sunt deja destul de grele.

În septembrie, când căldura se domoleşte, Meilinşi Renshu se întorc în casa vacantă

camere. În timpul zilei, ei stau în apartament, astfel încât, atunci când sirenele antiaeriene pornesc, să se poată grăbi la adăpostul mai mic din apropiere. Desigur, Renshu este îngrozitşi de acest tunel. De fiecare dată, Meilin trebuie să-l convingă că

este singura alegere sigură. Ei evită Shibati cu totul. Fără mătuşa Deng, piaţa devine doar o amintire a acelei zile teribile din iunie. Veselia lui Renshu s-a diminuat. În locul ei, Meilin a mai protectoare şi mai precaută. Deşi îi este dor de unchiul, mătuşaşi Lifen, pare să fi simţit rupturaşi nu mai întreabă nimic despre ei.

Cel mai , însă, lui Renshu îi lipseşte Liling. În fiecare noapte, plângeşi plânge până adoarme. Temerile lui se transformă în coşmaruri, iar nopţile lui Meilin sunt şi ele distruse, în timp ce ea încearcă să-l convingă să adoarmă la loc. El spune căşi-ar dori să se trezească şi să o găsească pe Liling acolo, râzând, cerându-i să se joace, spunându-i o poveste amuzantă sau împărţind cu el dulciurile ei. Dar indiferent cât de mult plânge sau cât de mult îşi doreşte,

nimic nu o aduce înapoi.

Odată cu luna octombrie, ceaţa revine, iar bombardamentele încetează în sfârşit. Meilin o aduce pe Renshu înapoi laşcoală. Rutina îi ajută pe amândoi. Totuşi, în acest anotimp mai liniştit, nefericirea şi singurătatea lui Meilin se adâncesc. Când Renshu este laşcoală, ea constată că nu se poate opri din plâns. Un baraj s-a rupt, iar anii de durere o inundă. Atât de mult timp, Meilinşi-aţinut durerea la distanţă. Întotdeaunaa existat ceva mai presant decât durerea: nevoia de a găsi mâncare şi adăpost, de a se ocupa de sentimentele familiei, de a supravieţui pur şi simplu zilei. Dar acum, fără presiunea crizei imediate, fără tensiunea zilnică constantă de a naviga între Longweişi Wenling, vigilenţa ei se transformă în melancolie. În urma atâtor pierderi, ea deplânge nu numai viaţa pe care i-ar fi dorit-o lui Renshu – stabilitateşi siguranţă, o copilărie liniştită supravegheată de Xiaowen – cişi tot ceea ce a trăit elşi pe care ea nu-l poate repara. Chiar dacă războiul s-ar termina mâine, el va moşteni o ţară cu oraşe arse, oameni strămutaţi, familii distruse.

În disperarea ei, Meilin descoperă şi altceva: furie. Furie pentru răul care a fost făcut. Furie pentru că atâtea posibilităţi au fost luate fiului ei, pentru că viitorul a fost şters. Furie pentru cât de neajutorată se simte. Din această furie începe să prindă rădăcini o hotărâre. O hotărâre ca circumstanţele care au distrus atât de mult din copilăria lui Renshu, atât de mult din viaţa ei, să nu fure şi ultima speranţă. Ea se hotărăşte să îşi imagineze un nou viitor pentru el. Un viitor de stabilitate, învăţare, sănătate, prosperitate. El va creşte puternicşi va merge la universitate. Va deveni un savant, va urma o viaţă de

mintea. El va merge înainte. Într-o zi, va putea chiar să uite toate aceste suferinţe.

Chongqing, provincia Sichuan, China, februarie 1942

Deşi nu se aştepta la el, Meilin nu este surprinsă când Longwei apare la scurt timp după Anul Nou, aducând orez, ulei, sareşi pânză. Îi acceptă darurile; ar fi o prostie să nu o facă. Aceste lucruri esenţiale sunt încă greu de obţinutşi preţioase.

„Meilin,ţi-a trecut timpul. Vino să locuieşti în Shapingba acum". Tunsoarea îi este

îngrijită, iar faţa îi este proaspăt rasă. Stă drept, aproape că şi-a recăpătat vechea

prezenţă impunătoare, dar în vocea lui se simte o licărire de nesiguranţ ă.

Meilin nu spune nimic.

„Uite, America s-a alăturat războiului. Acesta este un punct de cotitură. În curând chinezii vor fi victorioşi, sunt sigur de asta. Ne putem reconstrui naţiunea, ne putem reconstrui familia. Întoarce-te, Meilin.

„Nu, Longwei. Durerea lui Wenling este prea mare. Ea mă învinovăţeşte pentru

moartea lui Liling. Prezenţa noastră acolo o va chinuişi mai mult pe Wenling. „Furia lui Wenling nu este furia mea. Ne împărtăşim durerea, dar nuşi furia. Întoarce-te", îi solicită el, de data aceasta mai blând.

„Frate mai mare, îţi ofer respectulşi mulţumirile mele pentru multele moduri în care ne-ai ajutat pe mine şi pe Renshu, dar nu ne vom muta la Shapingba cu tine. Du-te

acasă. Ai o soţieşi o fiică pe care trebuie să le consolezi.

În cele din urmă, văzând că nu va convinge, se întoarce să plece, mormăind: „Cum

am ajuns să fiu prins între cele mai încăpăţânate două femei din toată China?

Data viitoare când vine Longwei, este plină
vară. Longwei îi aduce lui Renshu o

maşinuţă de jucărie. Uimit de norocul său, copilul de opt ani acceptă cadoul cu bucurie.

Meilin îl ceartă pe Longwei pentru că l-a răsfăţat cu atâta extravaganţă, dar Longwei trece peste protestele ei. Îi aranjează părul lui Renshu, iar băiatul pleacă să se joace cu noua sa comoară.

'Nu trebuie să tot vii aici, Longwei', spune Meilin. „Suntem bine.

„Ştiu.

„Şi de o faci?

'Trebuie să mă interesez de singurul meu nepotşi de văduva fratelui meu. Pentru

familie.

Familia ramane unita

„Ce mai fac Wenlingşi Lifen?”, întreabă ea.

„Lifen este bine. Laşcoală, învaţă din greu. Iar Wenling, ei bine, are o mulţime de

prieteni cu care poate plânge de soţul ei”.

Meilin îşi strânge buzele, ascunzând un zâmbet. Longwei îi vede amuzamentulşi

izbucneşte într-un râs puternic.

Meilin se retrage, alarmată de alunecarea lor spre convivialitate. Ea îmbracă o faţă formalăşi îi mulţumeşte, spunând: „Frate mai mare, ai fost prea generos. Îmi imaginez că trebuie să ai o treabă importantă de făcut. Nu vă vom mai întârzia”. Şi, caşi cumşi-ar fi amintit rolul, expresia i se întunecăşi dă din cap. Curând după aceea, pleacă.

Pe măsură ce anii trec, Meilin reuşeşte doar să-l hrănească, să-l îmbrace şi să-l protejeze pe Renshu. Îşi găseşte mici slujbe la şcoala lui sau la unele organizaţii de ajutorare a femeilor, adunând pături,
materiale medicaleşi haine pentru soldaţii de pe front. Uneori ajută la una dintre şcolile pentru orfani de război ale doamnei Chiang Kai-shek, cusând haineşi având grijă de cei mai mici copii. În conversaţiile cu celelalte femei, Meilin ajunge să formeze propria părere despre război. Începe să nutrească două vise: un viitor mai bun pentru Renshu şi o independenţă continuă pentru ea. Deşi urăşte tot ceea ce războiul ia luat, această nouă autonomie, oricât de modestă, este preţioasăşi puternică.

Apare un tipar: Longwei îl vizitează de două ori pe an, cu daruri de orez, uleişi sare. Uneori includeşiţesături sau lână. Se întâmplă de obicei în preajma Anului Nou şi apoi, mai târziu, în apropierea unui festival sau a unei sărbători. Nu stă niciodată mult. Treptat, conversaţiile lor se

îndepărtează de durerea lor comună şi se îndreaptă spre starea lumii, speranţa de pace şi victoriile şi pierderile forţelor chineze. Meilin este surprinsă de cât de mult îi plac discuţiile cu Longwei. Acestea îi amintesc puţin de discuţiile ei din tinereţe cu Xiaowen. Dar Longwei este mai curajos, mai realist, iar în aceste zile, la fel esteşi ea.

Chongqing, provincia Sichuan, China, februarie 1945

Anul acesta, când vine Longwei, pe lângă cadourile obişnuite, aduce pantofi noi pentru Renshu şi un pachet de ceai pentru Meilin. Meilin este recunoscătoare. Cu braţeşi picioareşi în vârstă de aproape unsprezece ani, Renshu creşte constant în afara hainelor sale. În ultimii câţiva ani, nu numai că a crescut în statură, dar a crescut şi în personalitate. A devenit un rezolvator imaginativ de probleme, la fel ca Dao Hongtse. Lui Renshu îi place să le arate celorlalţi copii de laşcoală cum să facă bărci din frunze şi crenguţe. Munceşte din greu şi îşi face lecţiile cu sârguinţă. Meilin se umple de mândrie când vede că Longwei îl priveşte cu admiraţie.

Mulţumesc”, spune Meilin, punând deoparte cadourile şi luând jos două ceşti de ceai. Deschide pachetul de ceaişi scutură o mână de frunze într- un ceainic de tinichea. Aprinde aragazul cu kerosenşi aşteaptă ca apa să fiarbă.

Turnându-le fiecăruia câte o ceaşcă, ea oftează. „De ce mai războiul ăsta?
Au trecut trei ani de când s-au alăturat americaniisi încă nu am obtinut

nicio victorie”. Longwei suflă pe suprafaţa din cap. A fost un an sumbru pentru controlează acum provincii pe ambele

/ /

ceaiului său şi scutură Kuomintang.

Galbenşi continuă să avanseze în interior. /

'Am auzit chiar că pierderea din Henan a fost cauzată de revolta poporului chinez. Ţăranii au vrut să se răzbune pe Kuomintang pentru că a rupt râulşi pentru foameteaşi inundaţiile care au urmat', remarcă Meilin.

Luat prin surprindere, Longwei se încruntă. Apoi se aşează mai drept.
Cu reproşşi

mândrie în acelaşi timp, el răspunde: „A fost, este încă, o perioadă de sacrificiu

naţional. Trebuie să schimbăm părţi din aceastăţară pentru timp. Pentru a face acest

lucru, trebuie să distrugem orice bun care ar putea fi folosit de inamic”.

„Ca incendiul din Changsha? întreabă Meilin, cuvintele scăpându-i. Se întreabă de

mult. 'Ştiai dinainte, aşa? Kuomintangul a incendiat oraşul intenţionat. Se uită cum

Longwei refuză să o privească în ochi. „Şi ce e mai rău”, ea, „japonezii nu au atacat niciodată. Generalul vostru suprem nu preţuieşte viaţa oamenilor, ci doar propria moştenire. Oamenii sunt sătui de nepăsarea lui”.

„Nu înţelegeţi ce decizii trebuie să ia un lider”, mormăie el.

'Înţeleg că îşi sacrifică oamenii fără să stea pe gânduri. Înţeleg că trenurile,

camioaneleşi bărcile transportă dosare guvernamentaleşi

când ar putea duce familiile în siguranţă”. „Ar trebui să fii mai

atentă la ceea ce spui”. „De ce? Greşesc?”, contestă ea.

Longwei scuipă, clătinând din cap, luat prin surprindere de francheţea ei. Revenindu-şi, el spune: „Vom fi victorioşi, Meilin. În curând. El pleacă brusc. Timp de aproximativ o săptămână, darurile sale rămân nefolosite. Dar apoi Meilin, hotărât să fie practic, le foloseşte.

În primăvara anului 1945, stăpânirea nazistă asupra Europei slăbeşte. Aliaţii îşi îndreaptă atenţia către Japonia, bombardând oraşele Tokyo, Nagoya şi Osaka. În China, bătăliile continuă, chiar dacă toate armatele – naţionaliştii, comuniştiişi japonezii – sunt epuizateşi aproape de colaps.

După mai bine de opt ani, poporul chinez se trezeşte într-o dimineaţă de august să audă că America a lansat bombe înfricoşătoare asupra a două oraşe din Japonia, bombe numite Little Boy şi Fat Man. Norii în formă de ciupercă pe care i-au format în Hiroshima şi Nagasaki au fost imenşi. Pierderea a iradiat spre exterior, înflorind pe kilometri întregişi uimindu-i pe japonezi, care s-au predat rapid. Şi-au lăsat armele jos şişi-au pus la sol Zero-urile. Războiul de rezistenţă, în sfârşit, s-a încheiat.

Chongqing, provincia Sichuan, China, august 1946

Este sfârşitul festivalului Fantomei Flămânde, iar Meilin îngenunchează lângă râu, aprinzând mici felinare în bărcuţe de hârtieşi lăsându-le în derivă pe apă. Cu fiecare dintre ele, ea se gândeşte la un strămoş sau la o persoană dragă pierdutăşi murmurăo mică binecuvântare. Priveşte cum acestea se alătură altor zeci de bărci care în amurg. Mai jos, departe de urechi, dar încă la vedere, Renshu şi un grup de băieţi lansează propriile bărci în râul aglomerat.

În ciuda revenirii păcii, Meilin se simte mai departe ca

niciodată de viaţa pe care

spera să şi-o construiască atunci când s-a căsătorit cu Xiaowen. Acele vise aparţin altcuiva. Ea nu mai este cea care a fost. Nu mai este atât de dispusă să urmeze toate ideile vechi, ideile noi sau orice idei, doar pentru că erau ale tatălui ei, ale socrului ei sau ale soţului ei.

Gândurile ei s-au întors, în schimb, din nouşi din nou, la familia ei din dealurile de deasupra Yichang-ului. Se întreabă dacă aşezarea lor izolată a continuat să funcţioneze în linişte în timpul schimbărilor obişnuite ale anotimpurilor, neperturbată de violenţa oraşelor. Orice ruşine pe care ar fi putut-o simţi cândva pentru că a părăsit familia răposatului ei soţ pentru a se întoarce la a ei pare irelevantă acum. Vrea să fie printre cei care au cunoscut-oşi au iubit-o dintotdeauna. Vrea oşansă ca băiatul eişi părinţii ei să se cunoascăşi să se iubească.

„Mai crezi în fantomele înfometate? Vocea este profundă, gravăşi batjocoritoare.

Deşi a trecut mai bine de un an, ea cunoaşte acea voce.

Se uită în sus. Longwei. Când a sositşi de ce este aici? El se uită în jos la ea cu un

amestec de amuzamentşi dispreţ.

„Da. Mai ales cei care nu au avut parte de o înmormântare corespunzătoare. Se ridică şi îşi îndreaptă tunicaşi pantalonii. „Cel puţin eu cred în ceva. „Eu cred în ceva.

„Ce? Ea se aşteaptă ca el să spună aur, sau putere, sau credulitatea celorlalţi. Sau că el crede în strategie: că există

întotdeauna un unghi din care poţi vedea cum să câştigi. „China.

Ea îl studiază, căutând sarcasm în expresia lui. Faţa lui Longwei este serioasă. Nici o urmă de ridicol nu-i aliniază ochii sau nu-i tremură pe marginea buzelor. Cum poate să spună asta? Deşi sfârşitul războiului ia dat iniţial speranţe lui Meilin, pacea din China a fost de scurtă durată. După capitularea japonezilor, a existato scurtă cooperare între Partidul Comunist Chinez şi Kuomintang. Mao Zedongşi Chiang Kai-shek au semnat chiar un pact de solidaritate în Chongqing. Dar acesta a fost doar un de păpuşi, ambele părţi trăgând de timp în timp ce îşi adunau trupeleşi forţele. Doar zece luni mai târziu, armistiţiul a căzut, iar luptele dintre naţionaliştişi comuniş ti au fost reluate în iunie.

Chiarşi bătrânul Hongtse crezuse în bogăţieşi petrol, nu în patriotism. Putea fiul său mercenar să aibă cu adevărat o credinţă pentru ceva atât de nesubstanţial ca o gură plină de sloganuri?

„Ce este China?”, reuşeşte ea în cele din urmă.

„China” – inspiră, îşi ridică bărbia, îşi aranjează umerii ca într-un salutşi priveşte în depărtare, ca şi cum l-ar vedea apropiindu-se pe Generalissimo însuşi – „este a noastră.

„Ea nu aparţine japonezilor, imperialiştilor, străinilor care

s-a rostogolit în Shanghai. Ea nu este a lorzilor războiului, a împăraţilor sau a

americanilor. Ea este pentru poporul chinez. Un popor, oţară”.

Longwei, întrerupe Meilin, de ce eşti aici? De ce nu eşti cu soţiaşi fiica ta? „China a devenit o tablă de şah”. Longwei continuă,

ignorând întrebările ei. „Graniţele sunt restabilite, teritoriile trasate”.

„Pah! Oţară nu este o tablă deşah!

Sprâncenele lui ridicate o determină să continue.

„Oţară este un loc în care îţi faci case, în care creşti familii, oraşeşi municipii”,

spune ea. „Nu este un exerciţiu de pricepere militară”.

„Nu, Meilin. China este o tablă deşah, iar jucătorii sunt albulşi roşul. Trebuie să

demonstrăm valoarea în faţa jucătorilor sau să devenim pioni”.

Meilinştie că el nu greşeşte în totalitate. Dar nici ea nu crede că are dreptate. „De

ce eşti aici?” întreabă ea din nou. Nu are chef de metafore.

„Trebuie să plecăm. Mergem la Shanghai. Veţi veni cu noi. „Shanghai! Wenling

trebuie să fie entuziasmată! De ce?

„Am un nou post. Funcţionar public în Kuomintang”.

„Deci acum ai un titlu? Trebuie să fii foarte important. Războiul ăsta a fost bun pentru tine, aşa?”, tachinează ea, fără să se obosească să-şi ascundă dispreţul. El ignoră. „Vei veni cu noi. Nu este o

întrebare.

Meilin nu vrea nimic din toate astea. Nu este interesată de jocurile deşah, sau de

şansă, sau cum vrea Longwei să le numească. Tot ce vrea este suficientă paceşi stabilitate pentru ca băiatul ei să

crească, să înţeleagă că lumea nu este mereu în război, că pierdereaşi fuga nu sunt experienţele principale ale vieţii.

„Meilin, sunt aici pentru că familia rămâne împreună. Veţi veni cu noi. „De

ce crezi că vom veni cu tine?

Familia rămâne unită!” spune el din nou, ca şi cum repetarea ar echivala cu explicaţia. Ea se holbează la el, iar el începe să tuşească tusea aia de fumător. Flegma se adună în gât, şi el o taie, apoi o scuipă. Longwei îşi curăţă din nou gâtul şi mai scoate oţigară, oferindu-işi ei una. Ea dă din cap dezgustată.

Vârful roşu alţigării sale străluceşte în amurgul tot mai adânc. Mai multe felinare plutesc, flăcările lor portocalii şi galbene reflectându-se pe apă. În timp ce stau în tăcere, propria ei familie îi vine în minte. Ea nu are nicio dorinţă de a se alătura

Longwei şi Wenling. Dar posibilitatea de a se întoarce la părinţii ei, care a părut o

fantezie, începe să strălucească cu potenţial.

În ce poate avea încredere în acest bărbat? Poate avea încredere în foamea lui de putere. Poate avea încredere în ambiţia lui de a ajunge la Shanghai şi de a-şi „demonstra valoarea”, aşa cum spune el. El vrea să fie valoros, nu ca un sacrificiu, ci ca un strateg. Determinarea lui creşte. Războiul l-a servit bine.

Insist. Tuşi Renshu, veniţi cu noi', repetă Longwei. Nici Meilin nu este străin de strategie. Orice vas care coboară Chang Jiang trebuie să oprească în Yichang. Cunoscându-l pe Longwei, cunoscându-l pe Wenling, în Yichang, probabil că se vor transfera pe un vapor mai mare şi mai confortabil

care îi va duce la Shanghai. Acest vapor va fi suficient de mare încât să navigheze atunci când este programat, indiferent dacă toţi pasagerii sunt sau nu la bord.

Meilin îşi ţine privirea drept înainte. Nu vrea ca ochii sau vocea ei să trădeze

gândurile. „Când?” întreabă ea.

„Vom naviga la sfârşitul lunii.

Meilin se mai uită o dată la Longweişi dă încet din cap. „Bine”, ea. Longwei rânjeşte; a în sfârşit o victorie mult dorită. Se gândeşte că ea îi doreşteşi îi caută protecţia, că îi va fi recunoscătoare pentru generozitatea sa. În semn de respect faţă de Meilinşi de fantomele ei, el ridică ultimul felinar, îl aprindeşi îl pune pe linia de plutire.

Dar el se înşeală. Meilin nu vrea protecţia lui. Ea vrea un loc pe barcă.

Capitolul opt

Chang Jiang, spre est, China, septembrie 1946

În urmă cu opt ani, Meilin şi Renshu au călătorit pe Chang Jiang într- o ceată de

îngrijorareşi angoasă. Acum, coborând râul, Meilin este mai putin disperată, mai plină

de speranţă. În loc de adrenalina nevoii imediate, ea începe să simtă temerile de a îndrăzni să privească înainte, să viseze. Într-un fel, nu este sigură ce este mai înfricoşător.

Râul este plin de bărci care merg spre est; toată lumea încearcă să ajungă acasă. Meilin stă singură pe punte,

gândindu-se la satul de pe dealuri. Odată ce ideea de a se întoarce la Yichang a prins contur, a putut să o vadă pe Renshu cu tatăl ei, îngrijind ridichile şi cartofii dulci. Îi simţea mâinile masând spatele mamei sale, înlăturând

tensiunea spălăriişi bătutului hainelor. Dacă îşi putea imagina aceste momente atât de

viu, cum ar putea ele să nu fie posibile?

Ai noroc că soţului meu i se face milă de tine". Vocea lui Wenling îi întrerupe reveria. De-a lungul anilor, a devenit fragilă şi dură. Ea este încă frumoasă, dar o fragilitate a pus stăpânire pe ea. Nu contează cât de elegant este îmbrăcată sau de expert este machiată, rafinamentul ei pluteşte doar la suprafaţă, incapabilă să ascundă o ruptură dedesubt.

Aceasta este prima dată când Wenling vorbeşte direct cu Meilin de când a plecat

din Chongqing. Până acum, ea a refuzat, trecând pe lângă Meilin şi Renshu sau

referindu-se la ei caşi cum nu ar fi acolo. Longwei nu a părut să observe. Fie că este orb la animozitatea ei, fie că o ignoră, considerând-o o neplăcere. Dar Meilin vede că timpul nu a atenuat nici resentimentele lui Wenling, nici durerea ei. „Dacă ar fi fost după mine, te-am fi lăsat în urmă. Meilin îşi strânge buzele. În loc să răspundă, ea studiază munţii. Frunzele schimbătoare stropesc dealurile cu roşu, portocaliu, galben.
„Tuşi băiatul tău staţi departe de familia mea. Aţi adus necazuri. Lasă-mi soţul în

pace'.

„Soră mai mare", începe Meilin, dar Wenling s-a întors. Meilin o priveşte pe femeia

furioasă retrăgându-se în cală. Se gândeşte dacă să o

urmezeşi să o liniştească. Poate

că la un moment dat ar fi încercat. Dar acum i s-ar părea un gest gol.

Câteva momente mai târziu, Renshu i se alătură. La doisprezece ani, el este mai

înalt decât ea, picioarele sale lungişi constituţia sa slabă prezicând un pas rapid ca un

bărbat. Pometii şi maxilarul puternic al lui Xiaowen încep răsune în faţa odată

rotunjită a lui Renshu.

„Mamă, mi-e dor de Liling. Întotdeauna mi-e dor de ea, dar când sunt cu unchiul,

mătuşaşi Lifen mă doare din nou.

Meilin îşi pune mâna pe a luişi strânge în semn de aprobare. 'E în regulă să fii încă

trist', murmură ea. 'Tristeţea noastră ne aminteşteşi de toate momentele fericite'.

Barca a încetinit. Defileul Wu se află în fată. Urmăritorii de râu

pregătesc frânghii pentru a ghida barca prin rapide. Deşi de aceasta se deplasează odată cu cursul apei, călătoria rămâne periculoasă. Trecerea prin defileu poate dura ore, sau chiar zile, dacă aşteaptă multe bărci.

„Mamă, îţi aminteşti că ne-ai spus mie şi lui Liling că acest râu era un şarpeşi

muntii erau dragoni?

Meilin dă din cap.

'Îti aminteşti că ne-ai spus „Li Chi ucide şarpele”? Spune-mi

altă poveste?” „Nu

eşti prea bătrân pentru poveştile mele?

„Nu, mamă, niciodată nu eşti prea bătrân pentru poveşti. Pentru o clipă, Meilin îl vede pe băieţelul cu picioare dolofaneşi un râs vesel. Se uită de-a lungul râului, apoi în sus, la stânci. Observă o mică crăpătură în coasta dealului. Începe să pună cap la cap piesele unei poveşti pe care oştia cândva. Cum a mers din nou?

Scoate pergamentul, îl derulează şi îl derulează din nou până când ajunge la o

secţiune în care un pescar îşi conduce mica barcă printr-un pat de trestii. Deasupra lui

se înalţă munţi albastru-verzui ale căror vârfuri dispar în vârtejuri de nori. „Aceasta este povestea”, începe ea, „primăverii cu flori de piersic. „Odată, nu departe de aici, era un pescar, pe nume bătrânul Zhu din

Wuling, care s-a rătăcit”. 'Când?' îl

întrerupe Renshu. 'Cu mult timp

în urma.' „Când Qing încă mai domnea? Renshu a devenit atât de precis. Vrea săstie exact

cândsi unde s-au întâmplat, se întâmplă, se vor întâmpla lucruri.

„Cu mult înainte de asta. Meilin îşi flutură mâna ca şi cum ar vrea să Şteargă

secolele. „Cu multe, multe imperii în urmă.

„?

Meilin se gândeşte la lui. Îşi face griji că anii de război l-au făcut precaut; el adună

mereu informaţii, caşi cum arşti că trebuie să fie pe fază.

„Cred că a fost vremea Jin. Da, Jin. Gata cu întrebările, acum ascultaţi. Bătrânul Zhu, care nu avusese noroc cu peştele în acea zi, a închis ochiişi a adormit. A plutit pe râuşi, când s-a trezit, a descoperit o privelişte minunată: o livadă de piersici în plină înflorire! Dorind să vadă mai de aproape, şi-a târât barca pe mal. Frumuseţea lor l-a atras mai departe şi a mers din ce în ce mai adânc în pădure. Floarea era atât de abundentă încât pământul era acoperit de flori căzute. A luat o mână şi a inspirat, petalele moişi mătăsoase gâdilându-i nasul”.

Un alt pasager aflat pe punte ascultă. Meilin îşi poate da seama după felul în care

îşi ajustează poziţia pentru a se apleca mai aproape. Poate căşi el este pescar. Ea îşi

ridică puţin voceaşi continuă.

'La capătul crângului, era o deschizătură în coasta muntelui. Ca asta. Meilin gesticulează spre crăpătura întunecată pe care o zărise mai devreme. Renshu îşi ridică gâtul să vadă, apoi se întoarse spre ea.

„Ce urmează? A intrat bătrânul Zhu?

'Bineînţeles că a făcut-o! Nu-i aşa? La început, deschizătura era suficient de mare

pentru ca el să ajungă deasupra capului, să-şi întindă braţeleşi să nu atingă pereţii. Pe măsură ce mergea, însă, peştera devenea din ce în ce mai mică. Deşi simţea că pereţii se închid în jurul lui, el a continuat să meargă înainte.

'În cele din urmă, când peştera era atât de mică încât nu mai era loc decât pentru înălţimea şi lăţimea unui singur om, el a ieşit pe partea cealaltă. Aha!” Meilin îşi deschide larg

braţele. 'În faţa lui se întindeau câmpuri cultivate cu orezşi ceai, oameni care munceauşi râdeau, copiişi câini care se jucau. Ei bine, bătrânul Zhu s-a gândit că trebuie să viseze. Nu mai văzuse atâta armonieşi calm de ani de zile.

Cu toate acestea, a continuat să coboare în sat. Dacă visa, spera să nu se trezească prea

curând.

'S-a apropiat de un grup de oameni îmbrăcaţi într-un stil pe care nu îl mai văzuse niciodată. Ei l-au întrebat de unde a venit. Pe măsură ce a explicat, a aflat că oamenii din această vale abundentă nu auziseră niciodată de Han sau Wei, cu atât mai puţin de

Jin. Strămoşii lor au fugit de haos în timpul epocii lui Qin. Au trăit acolo de atunci,

izolaţi lumea exterioară.

Sătenii au adus vin pentru a închina în cinstea oaspetelui lorşi au ucis un pui pentru

un ospăţ, rugându-l pe bătrânul Zhu să rămână. S-a cântatşi s-a veselit toată noaptea.

Meilin face o pauză. Renshu se uită la ea aşteptând. Pasagerul se întoarce. Are mustăţi lungişi ochi veseli. Obrajii îi sunt pătaţi de pete de ficat. Îşi scoate oţigarăşi ascultă deschis, sprijinindu-se pe coate.

„Şi apoi ce? întreabă Renshu.

Meilin trage de timp, amintindu-şi acum mai clar cum povestea. Luând o decizie, Meilin conchide: „După mai multe zile şi mai multe ospeţe, Bătrânul Zhu a decis să rămână satşi să-l facă casa lui. Era fericit în Primăvara Florilor de Piersic. De ce ar fi

vrut să părăsească un tărâm al abundenţei paşnice? „Serios? Ăsta e un final ciudat”. Renshu este sceptică. „Ce vrei să spui? E un final frumos.

„Se pare că ar trebui să se mai un lucru. O glumă sau o tragedie sau o lecţie?'
/

sugerează Renshu.

Meilin ridică din umeri. „Nu, asta . Sfârşitul.

Renshu îşi îngustează ochii. „Poate că sunt prea bătrân pentru poveştile tale, până la urmă”, spune el. Se ridicăşi se îndreaptă spre cealaltă parte a bărcii. „Ştii, povestea asta nu se termină aici”, murmură pasagerul, stingându-şiţigara. Ştiu”, suspină Meilin. Apoi îşi strânge coşulşi pleacă.

Râul se lărgeşte, îşi împinge malurile înapoi, transformându-se într-o cale navigabilă largă care se extinde peste câmpii, întinzându-se spre est. Meilin nu i-a spus lui Renshu planul ei. El este tânăr, iar eaştie cum secretele se pot scurge chiarşi din guri închise. E mai bine ca el să afle doar când se întâmplă.

La Yichang, ei debarcă. Din nou, în jur sunt grupuri de epuizaţ i,

feţe subţiri, înconjurate de posesiuni sărace. Longwei aranjează biletele pentru următorul vapor. Wenlingşi Lifen stau pe valize, apatice. Cum nimeni nu se uită la ea, Meilin începe sorteze coşul. Îşi ridică cutia cu amulete de jadşi monede, încercând să nu scoată niciun sunet. O deschide. A mai rămas doar o mână de obiecte de valoare, suficiente pentru a acoperi fundul cutiei. Pentru a le înăbuşi zăngănitul, pune înăuntru câteva bucăţi de pânză. Mâna ei se odihneşte pe cutia cu pergament de la fundul coşului.

Strâmbând din ochi cerul receşi senin, îşi pune un pulover,şosetele cele mai groaseşi o pălărie. În spaţiile pe care le eliberează, depozitează o cutie de chibrituri, un mic sac de orezşi un bloc de ceai. În partea din mijloc coşului, împătureşte o cuvertură călduroasă. În partea de sus, ca întotdeauna, se află bobinele, aceleşi foarfecele. Încă o dată, este pregătită.

Meilin îşi ia coşulşi se duce la Renshu.

„Vino, să mergem la piaţă. Poartă-ţi haina, zilele astea se răcesc repede”.

„De ce ai coşul tău?

„Vom lua portocale pentru drum. Pune-ţi haina pe tine”, repetă ea.

Conversaţia lor a captat interesul lui Wenling.

Nu este timp pentru o excursie la piaţă!”, se plânge Longwei, care tocmai s-a întors

cu un pumn de bilete.

„A trecut atât mult timp de când nu am mai mâncat portocale”, Wenling. „Şi toată lumea ştie că portocalele Yichang au cea mai bună aromă. Simţind că hotărârea lui Longwei slăbeşte, Wenling încearcă o altă tactică. „Meilin cunoaşte oraşul; poate fi rapidă.

Meilin rămâne tăcută în timp ce Longwei se gândeşte. Ea se bazează pe pasiunea

lui Wenling pentru fructeşi pe tendinţa lui Longwei de a-i face pe plac.

„Nu întârzia. El se încruntă. Vaporul va sosi în curând. Dacă întârzii, vom pleca

fără tine”.

„Ştiu”, spune Meilin.

Odată ajunsă în oraş, Meilin constată că picioarele ei îşi amintesc scurtăturile către piaţă. Se mişcă repede. Renshu se străduieşte săţină pasul. Ea nu vrea să se oprească. Se teme că, dacă se lasă să vadă ce s-a stricat, ce s-a pierdut, îşi va pierde concentrarea. La o tarabă de fructe, cumpără un braţ plin de portocale. „Poftim”, spune Meilin, înmânându- i lui Renshu un vas de tablă pe care tocmai îl cumpărase de la o tarabă vecină. „O să le cărăm în asta”. Apoi se târguieşte cu un bărbat

vinde pere de zăpadă. După ce a umplut cu pere cele câteva goluri rămase în coşul ei,

studiază dealul.

„Ne vom întoarce acum, mamă?

„În curând”, murmură eaşi începe să meargă prin piaţă, departe de docuri.

El se uită înapoi bărci, apoi se grăbeşte să o ajungă din urmă. „Mamă, trebuie să ne

întoarcem.

„Barca nu a ajuns încă”, spune ea, fără să se întoarcă să se uite. „Vreau doar să văd

dacă pot găsi ceva.

„Ce cauţi?” El a ajuns din urmă. 'Mamă, un vapor mare a ajuns în port.
Uite!

Meilin aruncă o privire. „Da, dar va lua timp să andocăm, apoi să descărcămşi să încărcăm. S-ar putea să nu fie chiar barca noastră. Suntem pe apă de atâtea zile, hai să mai

întindem puţin picioarele'.

Merge mai repede acumşi se întoarce pe un drum care urcă. Mamă," o Renshu de braţ. „Trebuie să plecăm. Trebuie să ne întoarcem la familia noastră.

Meilin îşi răsuci braţul liber. Când a devenit el atât de puternic?

„Renshu, ai familie aici. Părinţii mei. Wai gongşi wai po ai tăi.
„Wai gong? Wai

po?'

„Nu-ţi aminteşti de ei, dar te-au cunoscut când erai mică, cu baba ta. Când a venit războiul, nu i-am mai putut vedea. Acum, că s-a terminat războiul, hai să mergem să-i găsim.

Rămâne cu gura căscată de neîncredere. Meilin continuă să vorbească.

„Trebuie să-i lăsăm pe unchiulşi mătuşaşi pe Lifen să plece la Shanghai. Noi.. Ochii băiatului se umplu de lacrimi în timp ce înţelege ce spune ea. El începe să alerge în josul dealului spre docuri. Portocalele sar din oală în timp ce el merge. Îşi încovoaie braţul stângaci peste vârf şi continuă, dar când goarna vaporului îi semnalează plecarea, umerii îi cadşi el încetineşte, izbucnind în plâns.

Meilin aleargă după el, adunând fructele căzute. Când ajunge la el, lasă fructeleşi îl strânge în braţe, mângâindu-i părul. Nu îi spune că *îi vom revedea* sau *că este doar pentru o perioadă scurtă de timpşi* nici nu îi oferă vreun alt fel de confort fals. Îl lasă

să plângă până când îşi epuizează lacrimile. Apoi pune portocalele înapoi în oală, una

câte una.

Privesc în tăcere cum vaporul se îndreaptă în josul râului cu Longwei,

Wenling, Lifenşi mulţi alţii, dar nu cu ei.

Meilin speră că a luat decizia corectă.

„Vino, Renshu. Meilin îşi ridică coşul şi îi întinde oala.
„Trebuie să mergem mai

departe.

Drumul de pământ urcă în dealuri. Ziua este caldă, iar poteca este abruptă. Cu fiecare pas, sentimentul de optimism precaut al lui Meilin se transformă în euforie. În sfârşit! După atâţia ani, a fost îndrăzneaţă, nu timidă. Este pe drumul spre casă. Inima ei este fericită.

Renshu se târăşte în urmă, lovind cu piciorul în praf. După douăzeci de minute,

spune că este obositşi înfometat.

Se aşează pe o stâncă cu vedere la valeşi mângâie locul de lângă ea. Au urcat mult şi repede. E bine să se odihnească. Meilin caută în coşul eişi îi oferă o pară de zăpadă. El nu-i răspunde la privire, dar ia perele. Este rotundă, cu mici pistrui albi pe o coajă aurie translucidă. El ia o înghiţitură. Crocantă ca castanele de apă. Meilin ia una pentru ea. Sucul dulce îi potoleşte setea.

„Păstraţi-vă seminţele”, spune ea.

Urmează o potecăşerpuitoare printr-o pădure de bambus deasă, cântând în vânt de bun venit. Curând, Meilin recunoaşte o livadă de copaci. Se grăbeşte să îi examineze. Printre butuci, câţiva încă mai cresc. Meilin trage de o creangă şi smulge o frunză ţeapănă, ceroasă. Este roşie, pestriţă cu pete verzişi galbene.

„Camfor”, spune Meilin. 'Folosim uleiurile pentru medicamente. E bunşi pentru a

ţine departe moliile'.

„De ce au fost unele?

„Este o tradiţie să se planteze un arbore de camfor de fiecare dată când se naşte o . Copaculşi fata cresc împreună. În acest fel, cu o singură privire, peţitoarea satului vede câte fete are o familieşi vaşti când acestea sunt suficient de mari pentru a se căsători.

Când una dintre fiice se logodeşte, familia taie copacul pentru a face un trunchi pentru

zestrea de nuntă”.

„Ai avut un cufăr cu camfor, mamă?” „Da,

am avut”, spune Meilin, încet.

Peisajul o cheamă pe Meilin. Ea cunoaşte aceste dealurişi stânci. Dincolo de

sunt munţii tinereţii ei. Ca fetiţă, a petrecut multe veri aici cu bunicii ei, în timp ce părinţii ei se ocupau de magazinul din oraşul de jos. Respiră parfumul pinilor, devenind din ce în ce mai sigură că stratul gros de copaci i-a ferit satul de orice bombă. Fiecare cărare cu vegetaţie abundentă o asigură că aşezarea îndepărtată ar fi fost ratată de trupele în marş. Tatăl ei va fi afară, privind în sus, nu de teama avioanelor, ci citind modelele norilor. Mama ei îşi va face griji cu privire la ce verdeţuri să-şi hrănească boii. Ei îi vor ura bun venit acasă.

Totuşi, ceva nu pare în regulă. Nu au mai văzut pe nimeni pe acest drum. Meilin continuă să se aştepte să întâlnească un căprar şi turma lui sau să audă zgomotul neuniform al roţilor de car pe pietriş. Fermele sunt nemişcate, câmpurile

de ceai prea liniştite. Ceva lipseşte. Au fost opt ani de război, se gândeşte ea. Bineînţeles că vor exista schimbări. Este optimistă, dar nu prostuţă. Dar pe măsură ce continuă, îngrijorarea ei creşte.

Când trec pe lângă un coteţ de porci dărăpănat, Meilin îşi dă seama: *Animalele!* Unde sunt măgarii care râdşi porcii care grohăie? Nici un miros de capre masculine nu împrospătează aerul. Nu există găini care să se fi agitatşi să cotcodăcească pe drum.

Ea umple liniştea cu discuţii despre căsuţa familiei sale, despre animalele lor, pârâul cu apă dulce. Îi povesteşte lui Renshu despre *Thump! Thump! Thump!* pe care îl auzea în unele dimineţi când soţia fermierului Liao bătea covoarele, căutând monedele care îi căzuseră din buzunare când băuse prea mult vin cu o seară înainte. Îşi aminteşte cum ţesea frunze de bambus pentru a face rogojini pentru uscarea ceaiului, despre ploaia asurzitoare din aceste păduri în timpul musonilor.

După ultimul colţ, vede pete de pământ pârjolite unde au fost structuri de lemn, din care au mai rămas doar jumătate din pereţi. Sunt grămezi de , dar niciun om. Îşi scuturăcapul neîncrezătoare. Imposibil. Trebuie să fi greşit drumul. Acesta trebuie să fie un alt sat nefericit.

Dar când ochii ei urmăresc forma dealurilor la orizontşi curba râului de mai jos, Meilin vede peisajul pe care şi l-a amintit cu ani în urmă. Greşeala ei nu este că s-a rătăcit; greşeala ei este că a visat că acest loc va fi neatins. Coşul ei cade la pământ, în timp ce strânsoarea i se slăbeşte. *Nu aici, nu aici.*

Aleargă pe lângă grajdurile abandonate, dincolo de zidurile de piatră distruse, până

la mormintele strămoşilor. Nu poate vedea sanctuarele de la capătul terasei. Nu

ar trebui să fie felinare roşii strălucitoare atârnate pe stâlpişi bannere fluturând în vânt. Chiar dacă fructeleşi florile proaspete nu sunt acolo, bannerele vor fi. Chiar dacă nu vor mai fi strălucitoare, ci decolorate şi ponosite, vor fi acolo. Dar la poalele sanctuarelor, Meilin nu găseşte nici flori, nici fructe, nici bannere.

Morminteleşi tăbliţele de familie au fost distruse în bucăţi, împrăştiate în grămezi de moloz. Ea cade în genunchi şi scotoceşte printre resturi, căutând fragmente de nume, de personaje, orice. Sapăşi sapă. Nimic nu a rămas intact.

Mâinile îi sunt iritateşi sângerează din cauza eforturilor depuse. Furiaşi durerea îi străbat sângele, adunându-se în gât. Izbucneşte, urlând o durere dincolo de cuvinte. Uită de băiat, uită unde se află, cine este, şi se prăbuşeşte la pământ. Atâta timp cât acest loc era sigur şi părinţii ei trăiau, iar strămoşii erau bine îngrijiţi, Meilin putea suporta orice, putea parcurge orice distanţă. Dar acum, totul este pierdut.

Renshu a privit cu consternare. În momentul în care au trecut de colţşi mama lui tăcut, aştiut că ceva nu era în regulă. Pulsul i s-a accelerat de frică în timp ce ea s-a întors într-un cerc lent. Când ea şi- a aruncat coşul şi a fugit spre morminte, el a urmat-o neputincios. Acum stătea în picioare, uimit să o vadă pe mama lui plângând pe jos. Scuturat, el îi ridică coşul. Îl aduce şi se aşează lângă ea. A mai rămas puţină lumină; se face frig. Din coş, el scoate cuvertura de lânăşi io înfăşoară pe umeri.

El nu a niciodată aşa. În amintirea lui, ea fredonează mereu, coase, găteşte, se plimbă, spune poveşti. Chiarşi în

timpul războiului, eaştia întotdeauna ce să facă în continuare. Pentru prima , mama lui pare micăşi tristă.

Renshu îi freacă spatele cu palma deschisă, aşa cum făcea ea pentru el când era bolnav sau supărat. Pe măsură ce se lasă întunericul, plânsul ei se retrage, dar ea nu vorbeşte. El îşi întinde braţul în jurul ei pentru a- iţine de cald amândurora. Este frig, dar cerul este senin. Deasupra siluetelor copacilor, el vede mai multe stele strălucitoare decât a mai văzut vreodată.

Au trecut două zile pline. Renshu o veghează pe mama sa cât poate de bine, dar ea este închisă într-o durere pe care el nu o poate pătrunde. El şi-a făcut un adăpost lângă ruine, o mică zonă în care să steaşi să se odihnească, folosind crengi căzute pentru a se acoperi. Din

la pârâu, el adună apă proaspătăşi o convinge să bea dintr-o cană de ceai spartă pe care a găsit-o printre dărâmături. În fiecare seară, face un foc mic pentru a găti orez şia prepara ceai. Flăcările oferă puţină căldură. Mai târziu, o ţine aproape, liniştindu-i visele turbulente. Când vine ziua, încearcă să îi dea portocalele rămase. Ea abia ia o înghiţitură înainte de a îndepărta fructul.

Deşi soarele este strălucitor, temperatura este în scădere. În curând, vor veni primele ninsori. Jachetele lor căptuşite şi cuverturile nu vor ţine gerul departe. Proviziile lor sunt aproape terminate. Nu pot rămâne. Renshu trebuie să găsească o cale de a ajunge la Yichang.Şi apoi ce? O barcă până la Shanghai să-l caute pe unchiul? O barcă înapoi la Chongqing? El nuştie. Dar trebuie să meargă în altă parte. Într-un loc în care Meilin se va trezi din această transăşi va fi din nou mama lui.

În această dimineaţă, ea doarme liniştită după o altă noapte agitată. O acoperă cu haina luişi se ridică pentru a-şi întinde

picioarele. De obicei, când ea se odihneşte, el nu se aventurează prea departe, dorind să fie la îndemână. Dar astăzi, în loc să se întoarcă când ajunge la marginea aşezării, el continuă în pădure. Lumina se filtrează printre copacii groşi. Un luminiş se află în faţă. Curios, se apropie şi descoperă o livadă de copaci bătrâni. Mulţi sunt desfiguraţişi încovoiaţi de vârstă, ramurile lor sunt sălbaticeşi neîngrijite. Aventurându-se mai aproape, descoperă că sunt peri. Unii încă mai dau fructe. Renshu găseşte câteva pere care nu au căzut încă. Le va duce Meilin.

Bagă în buzunar seminţele mici, maro, de pară pe care mama lui i-a spus să le păstreze pe drum. Le scoateşi le studiază. Arată ca nişte picături de ploaie de culoare roşiatică. Sau lacrimi. Din impuls, ia un băţ, sapă o mică gaură şi pune seminţele înăuntru. Le acoperă cu pământ moaleşi bate pământul. Îngenuncheat lângă pârâu, îşi împreunează mâinile. Cu mâinile picurate, udă seminţele. Se uită la soare. Apoi Renshu îşi adună perele noişi se întoarce.

Meilin încă doarme. Renshu îşi deschide coşul. Înăuntru sunt hainele lor, pergamentul şi cutia ei cu comori. Este mult mai uşoară decât îşi aminteşte el. Înăuntru găseşte un pumn de monedeşi talismane. Meilin se trezeşte. El bagă în buzunar câteva monede de aurşi un talisman de jad, apoi pune capacul la loc. Va fi suficient, se gândeşte el. Când Meilin deschide ochii, el îi toarnă căni de apă pe mâini pentru a spăla murdăriaşi sângele uscat. Îşi umezeşte pânza cămăşiişişterge

cu faţa curată de lacrimile murdare.

„Bea. El pune cana în mâini. „Mănâncă. Îi dă muşcături mici de pară.

Se aşează şi scutură din cap, uitându-se la rămăşiţele sale.

„Vino, mamă”, insistă el. Trebuie să mergem unde va fi mai caldşi mai sigur. El o ajută să se ridice în picioare. Îi cară coşulşi aşternuturile. Ea se sprijină pe el. Ea nu vorbeşte. El o uşor departe.

Meilin îl urmează pe Renshu pe tot parcursul coborârii muntelui. Deşi nuştie cum să ajungă la Yichang, se gândeşte că, atâta timp cât merg la vale, vor ajunge în cele din urmă la râu. Acolo, el va cumpăra bilete de vapor. Îl vor găsi pe unchi în Shanghai. El îi va explica că s-au rătăcit în piaţă. El va spune că le pare rău. Totul va fi bine. Vor fi din nou în siguranţ ă.

După-amiază, sunt în oraş. Schimbă talismanul de jad pe mâncare pentru călătorie. La docuri, găseşte un bărbat care vinde bilete. Renshu spune că vor să meargă la Shanghai.

„Biletele sunt foarte scumpe”, spune bărbatul şi se uită pe lângă el la următorii

clienţ i.

Renshu rămâne acolo.

Bărbatul se întoarcesi îl vede din nou. „Mai eşti aici? Cât de mult ai?

Renshu îi arată bărbatului cele două monede de aur din buzunar.

Ochii bărbatului se îngustă. „Da, da, barca asta vă va duce acolo”, spune bărbatul,

luând monedeleşi punând nişte hârtii în mâinile lui Renshu. Urcând la bordul vasului,

Renshu respinge sentimentul persistent că ar fi putut fi înşelat. Nu contează, gândeş te

el, se îndreaptă spre unchi.

Meilin spune „da” la orice îi sugerează Renshu. Uneori, fără avertisment, începe să

plângă. Apoi rămâne mută zile întregi. Renshu nuştie cum să o consoleze. Ea nu arată

ca mama lui. Arată ca un copil pierdut, cu părul înşuviţe uleioase care îi cad în jurul umerilor şi cu tunica ruptă şi murdară. Ochii ei, de obicei atenţi şi iuţi, nu se concentrează pe nimic. Renshu scoate pergamentul. Deschizând spre vârfurile munţilor,

invocă Li Chişi curajul ei în ucidereaşarpelui. Apoi găseşte un pescar singuratic pe un râu. Acesta trebuie să fie bătrânul Zhu, care se îndreaptă spre Izvorul Florilor de Piersic. Dar când el

începe să spună povestea despre omul careşi-a pierdut calul, Renshu nu se poate gândi la nicio binecuvântare, aşa că se opreşte. Meilin nu pare să observe. Într-o dimineaţă, Renshu se trezeşte la auzul zgomotului de monede care clipesc. Meilin umblă prin cutia ei. Numărăşi numără, mormăieşi din cap. S-a spălat pe faţă şişi-a strâns părul într-un coc.

„Mamă! Ce ?”, întreabă el.

„Lipsesc două piese de aur. Vocea ei este clară.Şi furioasă.

„Mamă”, îi aminteşte el, „le-am folosit pentru biletele de

vapor.

„Două bucăţi? Două bucăţi de aur? Aiee! Este prea mult!”, strigă ea. Lui Renshu îi pică stomacul. Încerca să ajute. Încerca să găsească o cale să se întoarcă la Unchiul.

'Aţi fost înşelaţi! Nu e de mirare că nenorocitul ăla de hoţ s-a grăbit să ne împingă

pe barcă. O bucată pentru ar fi fost mai mult decât suficient'.

Renshu se bâlbâie: „Mamă, tu, tu ai spus că e în regulă.

„Am fost de acord? Nu, nu aş fi fost niciodată de acord cu asemenea escrocherie!” „Nu am putut face nimic altceva. Erai prea tristşi a trebuit să ajungem pe această barcă pentru a-l găsi pe unchiul.

Meilin îşi numără din nou monedele. *Clink, clink.*

„Mamă, îmi pare rău”, şopteşte Renshu.

Meilin îşi înghite următoarea propoziţie şi aruncă restul de monede şi talismane înapoi în cutie. A dispărutşi amuleta mea de jad cu vinete”, mormăie ea. Chiar dacă urăşte când ea este supărată pe el, Renshu se simte uşurat. Dacă e supărată, înseamnă că îşi revine din tristeţe. Mama lui s-a întors.

Capitolul nouă

Shanghai, China, ianuarie 1947

Intrând în Shanghai, Meilinşi Renshu se uită la clădirile europene de pe mal. *Bund,* le spune unul dintre ceilalţi pasageri. Chiarşi după un deceniu de războişi ocupaţie,şi acum, în timpul luptei pentru reconstrucţie, eleganţa

şi statura promenadei sunt izbitoare. Meilin înţelege de ce Wenling iubeşte atât de mult acest oraş.

Străzile sunt animate de troleibuze, automobile strălucitoare, ricşe, jeepuri. Pentru prima dată, Meilinşi Renshu văd oameni din toate colţurile lumii: Europeni cu părulşi ochii de culoare deschisă, poliţişti sikh purtând

turbane roşii, americani, ruşi. Există limbi şi accente necunoscute care îi uimesc. Shanghaineza este atât de diferită de mandarinăşi de sichuanese, încât la început Meilin nu o înţelege deloc. Totuşi, în oraş au venit destui oameni din toată China, astfel încât Meilin se descurcă cu un amestec de mandarină, sichuaneseşi gesturi atente.

Cheltuiesc o săptămânăşi o preţioasă monedă de aur pentru a sta la un han în timp ce îl caută pe Longwei. Este copleşitor. Tot ceştie Meilin este că Longwei a spus că acum este funcţionar public. Întreabă la câteva birouri guvernamentale. I se spune că „funcţionar public" nu este un de muncă suficient. Ştie ea în ce domeniu lucrează el? Ştie cine este superiorul său? Are mai multe informaţii? Cele câteva date pe care le oferă nu sunt suficiente. Meilin nu aştiut niciodată ce făcea Longwei. De fapt, nici nu voia săştie. Ştia doar că a lucrat pentru Generalissimoşi că îl venera.

Dao Longwei avea relaţii peste tot, dar acum nimeni nu pare să fi auzit de . Există un vârtej de sugestii, dar niciun răspuns precis: dacă face parte din guvern, nu va fi în capitala din Nanjing? Sau poate a plecat la Chengdu? Sau s-ar putea să fi plecat în Taiwan pentru a lucra în guvern după retrocedare?

Schimbând strategia, Meilin este convinsă că Longwei nu va putea sta departe de tentaţiile jocurilor de noroc şi ale băuturilor. Îşi îndreaptă atenţia către unele dintre colţurile cele mai murdare ale Shanghaiului. Într- o seară, urmăreşte lucrători guvernamentalişi ofiţeri naţionalişti în afara serviciului la Madame Zi's Emporium.

Glamourosşi sofisticat, Madame Zi's Emporium oferă ceva pentru toată lumea: o casă de ceai pe timp de zi, unde au loc afaceri de tot felul; un shulou seara pentru poveştişi operă,

cu gramofoaneşi dansatoare; iar noaptea, există camere la etaj pentru plăceri cu doamnele changsan.

Meilin a început să vadă dincolo de strălucirea străinilor înstăriţi, dincolo deşoferii de la Hotelul Palace, cuşepcileşi costumele lor elegante, care deschid uşa doamnelor în blănuri. Vede dincolo de luminile de neon ale Teatrului Cathay, chiar şi dincolo acordurile strălucitoareşi atrăgătoare ale jazz-ului care se revarsă din cluburile de dans şi pe străzi. Aici, mulţi încă se luptă pentru supravieţuire. Necesităţile de zi cu zi sunt scumpeşi rare. Dacă vor supravieţui, îşi dă seama că trebuie să-şi găsească un loc de muncă.

În după-amiaza următoare, Meilin se întoarce la Madame Zi. Femeia de la uşă este mai în vârstă, poate în jur de 50 de ani,şi impecabil îmbrăcată. Costumul ei din brocart maro bogatşi profund are acel amestec inconfundabil de stiluri orientaleşi occidentale din Shanghai. Părul ei permanentşi vopsit contrastează cu faţaşi obrajii ei umflaţi. În jurul încheieturilor groase îi atârnă brăţări de jad, în timp ce cerceii de aur îi sclipesc din urechi.

Ce vrei? Acesta este un loc pentru domni”, se încruntă ea la Meilin. Meilin roşeş te

şi ezită.

„Căutaţi pe cineva?”, întreabă femeia, devenită suspicioasă de reticenţa lui Meilin.

„Sunteţi doamna Zi? Meilin ezită. „Caut de lucru.

/

Ochii femeii alunecă peste Meilin, evaluând-o. Meilin se ridică mai dreaptăşi îşi

strânge buzele.

Doamna Zi clătină din cap. „Eşti prea bătrân. Nu e nimic pentru tine aici”. În acel moment, una dintre fetele din interior se plânge că costumul ei nu i se potriveşte. Meilin observă că unele paiete auşi că tivul este sfâşiat. Doamna Zi se uită la fatăşi îi blestemă nepăsarea.

„Ştiu să cos”, spune Meilin. „Pot să vă repar costumeleşi să leţin în ordine.

Se apleacă să ia din geantă o bucată de broderie. Este un mic pătrat de mătase neagră, ceva ce a făcut în lunga călătorie cu vaporul spre Shanghai. Fără un plan, urmând înţelepciunea degetelor ei, broderia părea să se ţese aproape singură. Dea lungul

săptămânilor de călătorie, a apărut un piersic în plin rod, cu frunze în multe nuanţe diferite de verde. Îl întinde acum doamnei Zi. Femeia îl ia, se uită la el, îşi trece degetele graseşi moi de-a lungul cusăturilor. I-o dă înapoi lui Meilin.

„Ce altceva puteţi face?

Meilin se uită dincolo de doamna Zi. În jurul camerei sunt mese cu bărbaţi care beauşi mănâncă gustări. Mai multe mese trebuie curăţate. „Pot să pregătesc mâncare, să servesc la mese, să repar costume. Pot face multe lucruri care să vă menţină” – face o pauză, nefiind sigură cum să numească locul, apoi îşi aminteşte de semnul de afară -

„Emporiul să funcţioneze fără probleme”.

Doamna Zi se uită din nou la Meilin. De data aceasta, când femeia evaluează, Meilin îşi ridică bărbia. Expresia ei este respectuoasă, dar nu servilă. I-a oferit doamnei Zi ceva de care aceasta are nevoie.

„Întoarce-te mâine. O să mă gândesc la asta. Doamna Zi este tăioasă, dar tonul ei a

trecut de la respingere la interes.

Ajung la o înţelegere: Meilin va repara costume, va ajuta la supravegherea

clienţilorşi va avea grijă de fete. Doamna Zi nu poate oferi decât un salariu mic, dar Meilin şi Renshu pot sta într-un apartament situat mai jos pe stradă, într-o clădire shikumen pe care tot ea o deţine. Apartamentul este mic: o camerăşi un tingzijian, un
mic birou orientat spre nord, deasupra unei bucătării reci şi strâmte. Dar există o chiuvetăşi electricitate. În plus, ea poate folosi resturi de pânză de la costume pentru a face papuci, pentru a repara haina şi pantalonii lui Renshu şi, ocazional, când este suficient, pentru a coase haine noi.

În noile lor camere, Meilinşi Renshu împart resturile de la un banchet organizat mai devreme în acea seară. Afară, oamenii aprind felinare de hârtie şi le lansează pe cer pentru a sărbători încheierea festivităţilor de Anul Nou. Este Anul Porcului, un simbol al bogăţieişi abundenţei. Ei ies afară să privească. Ca o surpriză, Meilin produce două felinare pe care le aprindă. Este o mică extravaganţă pentru caşi ei să poată întâmpina

noul an, când speranţa este un obicei.

„Ce speri pentru anul acesta? o întreabă Meilin pe Renshu.

Băiatul este tăcut. Meilin se uită la el. Pare slab, prea slab. În ciuda

înfometat, nelinişstit, el a crescut. În Chongqing, ea îi cususe o jachetă căptuşită despre care era sigură că va rezista. Mânecile erau prea lungi şi a trebuit să împăturească manşetele. Acum abia îi mai întinde pe umeri. Cândva pufoasăşi plină, căptuşeala este acum plată. Acolo unde

satinul sa rupt, umplutura de bumbac iese afară. Marginile sunt marcate cu pete de ulei, murdărie de pe drum, pete unde aşters ceva sau a ceva.

„Cărţi”, spune Renshu.

„Cărţi? Răspunsul lui o surprindeşi o încântă. „Ce fel de cărţi?” „De toate felurile. Vreau să învăţ mai multe. Vreau să iau exameneşi să merg la universitate. Fii un savant.

Dorinţa lui îi alină tristeţea pentru Xiaowenşi pentru familia ei pierdută. Toţi ar fi

atât de încântaţi să vadă tânărul care devine.

„Atunci îţi vom găsi oşcoală”, spune ea. Deşi rezervele ei sunt mici, încă mai are ceva bani. Educaţia este un fel de investiţie, motivează ea,şi una pe careşi-a dorit-o întotdeauna pentru el.

„Dar tu, mamă, ce îţi?

Meilin se gândeşte ce să spună, privind un felinar plutind pe cer. Fiecare felinar care se ridică este un răspuns sfidător la toate bombele care au căzut. Felinarele nuşterg pierderile, dar se simt ca o dovadă de speranţă, de rezilienţă. Deşi comunişti şi Kuomintangul se luptă din nou în nord-est, cel puţin în această seară, Shanghaiul se simte linişti t.

Ce îţi doreşti? Întrebarea lui răsună în mintea ei. Când a fost ultima dată, dacă a fost vreodată, când cineva a întrebat-o asta? Când a fost ultima dată când s-a întrebat? De atâta timp, răspunsul a fost unul imediat: adăpost, mâncare, bani, siguranţă, pânză, lemn, căldură.

Ea are nevoieşi îşi doreşte toate aceste lucruri. Dar

dorinţele de Anul Nou sunt un prilej de a merge dincolo de aspectele practice. Desigur, există imposibile: ca Xiaowen să se fi întors, să îşi fi găsit familia, ca războiul să nu fi avut loc niciodată. Dar ce îşi

ea care ar putea fi încă posibil? Cum ar putea nu
doar să supravieţuiască, ci să

înflorească?

„O livadă”, spune ea. „O

livadă?

Vino, să intrăm”, spune ea.

În camera lor, Meilin ia pergamentul din coşul ei. Este ultima ei legătură cu viitorul la care ea şi Xiaowen au visat cândva. Ea plimbă cu grijă mătasea de la un capăt la altul, caşi cum ar pune în aplicare un ritual, până la ultima

scena în care călătorul se odihneşte sub copacii înfloriţ i.

„Asta. Ea arată spre copaci. „Asta este ceea ce vreau.

Renshu zâmbeşte. Poate că acum este momentul să-i povestească despre vechea livadă pe care o descoperise în Yichangşi seminţele pe care le lăsase acolo. Ţi-am spus vreodată povestea cu parul magic? întreabă Meilin, întrerupându-i gândurile.

„Copacul magic de pere?” El dă din cap. Şi înainte ca el să mai poată spune un

cuvânt, ea începe.

„A fost odată un fermier dintr-un oraş numit Bailizhou, nu departe de locul unde am crescut eu. Într-o toamnă, fermierul a avut o recoltă splendidă de pere. Şi-a umplut căruţa cu fructeşi s-a îndreptat spre piaţ ă.

Pe măsură ce muzica poveştii curge din limba mamei sale, Renshu se umple de căldură. Noaptea rece dispare şi el este transportat în lumea evocată de ea. Ea pare, pentru prima dată, fericită. Îi va spune mai târziu seminţe.

„La piaţă, fermierul făcea o afacere bună. Îşi petrecea dimineaţa schimbând acele globuri de aur cu monede de argint. După fiecare achiziţie, îşi imagina ce va cumpăra: cizme negre puternice, o haină de blană pentru iarnă, poate chiar un alt măgar sau o căruţă nouă. Pe măsură ce ziua trecea, poşeta luişi visele lui deveneau din ce în ce mai grase.

„A venit un călugăr. Marginile veşmintelor sale erau prăfuiteşi sfâşiate. Parcursese o distanţă mare pe jos, trecând munţii în drum spre un templu sacru. Deşi călugărul renunţase cu mult timp în urmă la majoritatea dorinţelorşi bunurilor sale pământeşti, perele arătau atât de delicioaseşi miroseau atât de dulce, tânjea după una.

„Apropiindu-se fermier, el a spus: „Vă rog, bunule domn, în

bunăvoinţa şi generozitatea dumneavoastră, îi veţi da unui

călugăr umil una dintre perele dumneavoastră dulci?”

„Fermierul a ezitat. Dacă îi dădea călugărului o pară, oamenii ar fi putut crede că el

îşi dădea fructele gratis. Dar ştia că nu ar trebui să refuze un călugăr, aşa că s-a

prefăcut că nu audeşi a sperat că călugărul va pleca.

' „Dragă frate”, a insistat călugărul, „ţi-ai onora numele de familie dacă ai împărţio

pară. Ai din belşug. Nu ai putea să dai măcar una?”

„În acel moment, fermierul vindea pere unei familii bogate. După ce a turnat monede în palma fermierului, mama a dat fiecăruia dintre copiii ei câte o pară. Fermierul s-a întors cu spatele la călugărşi a bătut în aer cu mâna liberă, caşi cum ar fi

lovit unţânţar.

„O bătrână vânzătoare de ceai din apropiere privea. Ea ştia câte ceva despre obiceiurile călugărilor, aşa că a aruncat o monedă în direcţia fermierului. „Dă-i bătrânului o pară! Nuţi-e ruşine?” Fermierul a prins moneda în zborşi a strecurat-o în punga sa de mătase. „Foarte bine”, i-a spus fermierul călugărului, „ia o pară”.

„Călugărul s-a înclinat în faţa vânzătorului de ceai. „Mulţumesc pentru amabilitate”. Apoi s-a întors la căruţa fermieruluişi a ales o pară. S-a aşezat în mijlocul pieţeişi a muşcat din pară cu ochii închişi, fredonând de plăcere. În acest fel, a mâncat tot fructul, cu codiţă cu tot, cu excepţia unei seminţe. Apoi, deschizând ochii, s-a ridicatşi a spus: „Aveţi multe pere, dar eu aveam nevoie doar de o sămânţă”.

„Luând o lopată mică din sacul său, a săpat o groapă. A pus sămânţa în groapăşi a acoperit-o cu grijă. Apoişi-a luat castronul de cerşitşi s-a dus la vânzătorul de ceai, . Fără să comenteze, vânzătorul de ceai a umplut castronul.

Călugărul a turnat apă acolo unde îngropase sămânţa. Până atunci, o mulţime se adunase să privească. Din locul umed de pe pământ, un lăstar a ieşit prin pământ. În faţa ochilor tuturor, a crescutşi s-a îngroşat într-un trunchi. În câteva minute, trunchiul

s-a divizat, iar ramurile au răsărit şi au început să se înalţe, ca nişte braţe care se întindeau spre cer. Strigăte de uimire au răsunat pe măsură ce mugurii , apoi înfloreau în toată

splendoarea. Uimirea a urmat frunzelor care se desfăceau, florilor care se pliau pe ele însele, astfel încât fructele au început să se umfleşi să se coacă. Când copacul

era plin de fructe, un parfum puternicşi dulce gâdila nasurile tuturor, iar membrele nou răsărite se înclinau sub atracţia perelor pline. Călugărul sa întors spre mulţimeşi, cu braţele deschiseşi o plecăciune adâncă, i-a invitat pe toţi să mănânce.

„După ce toată lumea s-a bucurat de o pară sau două”, continuă Meilin, „călugărul a bătut din palme de două ori. Frunzele periului au început să- şi schimbe culoarea, apoi să se ofilească, să se usuce şi să cadă. Când toate au căzut şi ramurile erau goale, călugărul luat un topor mic din geantă, a tăiat copacul, a pus trunchiul pe umăr şia ieşit din piaţă, cu veşmintele în praf.

'În timpul acestor pozne, fermierul stătea îngrozit, cu spatele la căruţa sa. Când toată lumea s-a grăbit să mănânce perele miraculoase ale călugărului, fermierul a rămas uimit, fără cuvinte. Odată ce călugărul a plecat, piaţa reluat agitaţia obişnuită. Găinile, care făcuseră linişte în cuştile lor de răchită, au început

vânzătorii de legume au început să negocieze din nou cu bătrânele cumpătate, iar câinii s-au întors la fugiţii lor. Fermierul se pregătea să continue vândă perele, cândşi-a dat seama că a fost lovit ca un pumn în stomac.

'S-a . Cu , căruciorul său era gol. Examinând partea din faţă, a văzut că mânerul căruţei fusese tăiat.Ţipândşi înroşit la faţă, fermierul a fugit pe stradă după călugăr, cu poşeta prea plină, vărsând monede în timp ce mergea. O dâră de copii îl urmau, adunând bogăţiile lăsate în urma sa. Când a ajuns la colţul unde dispăruse călugărul,

singurul lucru pe care l-a văzut a fost căruţei sale care zăcea în mijlocul drumului

pustiu”.

Renshu râde. O bubuitură tunătoare sparge aerul.

„Renshu, priveşte!

Focuri de artificii! Dincolo de felinarele care se ridicau, sus pe cer, o orbire de scântei şi spirale. Apoi încă una, şi încă una. Din nou şi din nou, lovitura lansării, vuietul rachetelor, apoi o explozie de culori, luminând cerul.

Ei privesc până când ultima sclipire străluceşteşi rămân doar fantome fumurii ale

strălucirii trecătoare.

În fiecare zi, după ce Renshu merge laşcoală, Meilin merge la Emporium. Dimineaţa, ajută la prepararea mâncării. După-amiaza, serveşte ceai clienţilor. Pe măsură ce clienţii seara, Meilin merge acasă la Renshu. Reface reparaţiile atât de repede încât doamna Zi nu are de ce să se plângă. Deşi este un loc dezgustător, este practic. Este strategic. Dacă îl găsi pe Longwei undeva, va fi aici.

Meilin începe să recunoască câţiva clienţi obişnuiţi. Printre clienţii Emporium-ului se numără literaţi, intelectualişi de artă, alături de funcţionari publicişi ofiţeri în afara serviciului. Indiferent de politica lor, toţi vin să bea ceai, să mănânce gustări şi să dezbată. În mod frecvent, comercianţii de artă produc mici comori, în unei vânzări. Meilin a văzut bijuterii ornamentate, cutii sculptate, bibelouri

strălucitoareşi talismane de jad schimbându-şi mâinile. Unul dintre vânzători, dl Li, tranzacţionează adesea pergamente. Poartă ochelari cu rame aurii, iar părul îi este despicat la

mijloc. Deşi este articulatşi manierat, nu este întotdeauna sincer. Ea zăboveşte atunci când el îşi desface una dintre marfa pentru un potenţial cumpărător, ascultând negocierile. Din ceea ce a văzut din colecţia lui, ea

ştie că propriul ei pergament este mult mai fin.

Mai esteşi dl Xu, un bărbat mare, cu nasul lat, părul argintiuşi tuse de fumător. Ea nu ştie cu ce ocupă, dar are un râs zgomotos şi este prietenos cu toată lumea. Majoritatea bărbaţilor nici măcar nu văd, dar dl Xu glumeşte cu Meilin atunci când aceasta aduce mai multă apă caldă pentru ceai sau strânge farfuriile. Ocazional, îi face cu ochiul. Ea trebuie să recunoască că îi place atenţia.

Astăzi, domnul Xu se ceartă cu domnul Li. Ea ascultă cu atenţie, sperând să audă o

menţiune despre Longwei.

„Acum că Kuomintangul a cucerit Yan'an, fără îndoială că naţionaliştii se vor

impune. Cum pot continua comunişţii fără capitala lor? spune dl Li.

„PCC are încă un mare sprijin rândul ţărănimii. Mulţi încă nu i-au iertat P[e]

naţionalişti pentru corupţia lor din timpul războiului”, contrazice dl Xu.

'Dar Kuomintang-ul are trezoreria, oraşele, chiar şi armata! Chiar dacă există sprijin pentru comunişti, ei nu au resursele necesare. Este de neconceput că ar putea învinge KMT”.

„Puţin probabil”, este de acord dl Xu, „dar nu imposibil”.

Dl Li râde şi îşi termină ceaiul dintr-o singură înghiţitură. Îi atrage atenţia lui Meilinşi îi face semn că mai vrea apă caldă. Ea se îndreaptă spre bucătărie, lăsându-i la conversaţia lor.

Lunile trec, dar Longwei nu apare niciodată. Deşi Meilin nu încetează să-l , speranţa reîntâlnirii devine din ce în ce mai . Totuşi, Meilinşi Renshu îşi fac un fel de viaţă aici. Încredereaşi stima doamnei Zi faţă de Meilin cresc. Fetele dansatoare, spune doamna Zi, vinşi pleacă precum frunzele de salcie care suflă pe drum toamna. Dar o croitoreasă la fel de bună ca Meilin, asta e o raritate. Doamna Zi este fericită atâta timp cât Meilin păstrează costumele strălucitoare şi atrăgătoare. Toată strălucirea atrage bărbaţiişi portofelele lor umflate, departe de problemele lumii de afară.

Shanghai, China, aprilie 1948

Pe măsură ce Anul Porcului se transformă în Anul Şobolanului, sentimentul de

siguranţă cultivat de Meilinşi Renshu începe să se dezintegreze. Inflaţ ia a scăpat de sub control. O piaţă neagră prosperă, iar frustrarea cu privire la proasta gestionare a economiei de către guvern fierbe. Tot mai multe proteste izbucnesc pe străzi. Nelinişţiţişi pierzându-şi încrederea în naţionalişti, străinii se întorc înţările lor de origine.

La Emporium, afacerile încep să scadă. Iniţial, doamna Zi afişează o încredere impetuoasă. „Indiferent de politică, toţi bărbaţii au aceleaşi apetituri”, spune ea. Dar în primăvară, când comunişţii recuceresc Yan'anşi o mare parte din nord, tot mai puţini clienţi intră pe uşă. Clienţii obişnuiţi devin sporadici în vizitele lor. Când vin, tind să bea prea mult.

Cu fiecare raport despre mai multe teritorii pierdute, mai mulţi soldaţi căzuţi, dl Li îşi flutură mâinile neîncrezător. 'Kuomintangul avea o armată mai mareşi resurse mai bune. Cum putut să-şi piardă avantajele?”, exclamă el.

„Hah! se enervează domnul Xu, făcându-i semn lui Meilin să aducă încă o sticlă de coniac. „Este din cauză că KMT a lăsat în urma sa prea multă distrugere şi nemulţumire. Au pierdut loialitatea poporului”.

Poate în mediul rural, dar nu poţi crede cu adevărat că comunişti ar putea cuceri

oraşele”, insistă Li în timp ce îşi goleşte paharul.

„Nu este posibil. Nu este posibil”, murmură dl Guo, un alt client obişnuit. Meilin mai zăboveşte pentru a auzi mai multe discuţie, dar este repede chemată de alţi clienţ i.

Câteva săpţămâni mai târziu, Meilinşi Renshu se întorc spre shikumen. În timp ce trec pe lângă un magazin deţesături, Meilin observă preţul de pe o bucată de mătase roşie care i-a atras atenţia în acea dimineaţă a fost / / / tăiatşi rescris de mai multe ori. Acesta aproape că s-a cvadruplat în timpul zilei. Renshu vorbeşte despreşcoala lui.

Anul trecut, a fost un paradis. Pentru câteva ore pe zi, se putea cufunda în învăţăturăşi în prieteni. Dar acum, colegii de clasă dispar. Vin laşcoală într-o zişi nu

se mai întorc a doua zi. Zvonurile spun că cei din familiile mai înstărite au fost duşi la

rude din Hong Kong, Taiwan sau chiar America.

Un convoi de jeep-uri militare trece, claxonând pentru a elibera drumul.

Renshu priveşte gânditor.

„Poate că ar trebui să devin soldat”, spune el. Unii dintre colegii mei de clasă au

renunţat laşcoală pentru a se înrola în armată”.

„Categoric nu! strigă Meilin. 'Ai doar paisprezece ani. La ce te gândeşti? „Dar mamă, tu munceşti atât de mult. Dacă m-aş înrola în armată, aş putea câştiga bani ca să te ajut. Aş aveaşi o uniformă bună.

'Renshu, după toate prin câte am trecut, nu te pot pierde şi pe tine. Suntem bine aici. Avem mâncare, avem un loc unde să stăm. Nu e chiar aşa de rău, nu?' Ea îi apucă mâna.

El ridică din umerişi îşi scutură mâna liberă.

În faţă este o piaţă aglomerată. Meilin poate vedea oameni care împart fluturaşi. Nuştie de care parte sunt – PCC sau KMT. Oricum ar fi, decide să o îndepărteze pe Renshu. O iau pe o scurtătură printr-o aleeşi trec pe lângă un magazin de antichităţi. Meilin îl recunoaşte pe dl Li înăuntru. La colţ, se uită în sus pentru a observa intersecţiaşi îşi continuă drumul spre casă.

În toamnă, guvernul cere tuturor cetăţenilor să predea orice monedă de aur, argint sau străină, în încercarea de a stabiliza moneda. Deşi acum este ilegal să ai aur, acest lucru îi face pe oameni să se agaţe şi mai tare de ceea ce au. Economia continuă să se deterioreze. Guvernul naţionalist / pierde puţinul control rămas. Meilin aude că PCC recrutează noi membri, chiar dacă presupuşii comunişti sunt împuşcaţi în plină stradă.

Este o atmosferă la fel de periculoasă cum Meilin nu-şi poate aminti vreodată. Mult mai otrăvitoare decât zilele din Chongqing. Cel puţin atunci, era clar cine erau inamicii: zburau avioane cu steaguri albe şi sori roşii. Acum, nu este atât de uşor să ştii. Săptămâna trecută, Meilin a văzut pe

cineva în uniformă Kuomintang bătând la uşi pe toată aleea, adunând numele, ocupaţiileşi activităţile locuitorilor. Ea nu a răspuns când acesta a bătut la uşa ei. Acum, mulţi dintre acei vecini lipsesc. Unii dintre ei erau chiar susţinători ai guvernului! Cineştie cine era acel bărbat în uniformă? Când există spioni pentru ambele partide peste tot, cea mai bună strategie este să fii invizibil.

Într-o dimineaţă de sfârşit de noiembrie, Meilin ajunge la Emporiumşi se trezeşte cu o scenă de haos. Mesele sunt răsturnate, fetele plâng. Meilin scapă costumele pe care le-a reparatşi aleargă la doamna Zi, care plânge.

„Ce s-a întâmplat?”, strigă ea.

'Un raid! Un raid! Oh, frumosul meu Emporium!”

„Când?

Doamna Zi înjură, mormăie şi se plimbă. După multe întrebări şi jumătăţi de răspunsuri, Meilin pune cap la cap faptul că, cu o seară înainte, un grup de membri ai PCC au dat buzna înăuntruşi au târât mulţi clienţi, inclusiv unii dintre ofiţerii KMT de

rang inferior. Soarta lor? Probabil să fie interogaţi, torturaţişi uciş i.

„Cum, cine? se bâlbâie Meilin.

„Domnul Xu, acest testicul de porc putred şi purulent, este comunist! scuipă

dezgustată doamna Zi. 'Ne-a spionat tot timpul'.

Lui Meilin îi pică stomacul. Domnul Xu?

De atâta timp, doamna Zi a rămas optimistă, dar acum este isterică.

Îşi face bagajele, îşi părăseşte oraşul iubit. „Unde te

duci?

Doamna îşi ridică mâinile goale de inele şi brăţări. „America. Mi-am vândut

bijuteriile pentru un bilet.

Meilin nu are aur de vândut ca Ma dame. Ce va face ea? „Doamnă, ne puteţi ajuta,

vă rog?”, imploră ea.

„Nu pot, nu am nimic de pierdut. Apoi face o pauză. 'Când mi-am luat biletele aseară, mai erau câteva pentru *Taiping* săptămâna viitoare, care se îndreaptă spre Taiwan. Poate reuşeşti să faci rost de unele? Oricum ar fi, trebuie să pleci din

Shanghai, Meilin. Domnul Xu” -şi iată o nouă înşiruire de obscenităţi – „cu siguranţă a

marcat acest loc, shikumen-ulşi pe toată lumea de aici. Nu mai avem timp. Ieşi afară!

După şcoală, Renshu se îndrepta spre casă când cineva îl strigă, făcându-i cu mâna.

„Hei! Eşti băiatul lui Meilin, aşa?

Vorbitorul este un bărbat mare, cu părul scurt. Argintiu la vârfuri. Un nas latşi o

tuse. Renshu nu spune nimic.

„Precaut? Îmi place asta. Este o bună', spune bărbatul. Înseamnă eşti un bun judecător al caracterului. Dar nu e nevoie să fii suspicios, o ştiu pe mama ta de la

doamna Zi. Poate ţi-a vorbit despre mine? Eu sunt Xu Deming, domnul Xu. Renshu se strâmbă la domnul Xu. Nu

este el cel despre care mama lui spune că îi dă uneori o monedă în plus?

„Vezi. Ştiam că o să mă cunoşti”, spune domnul Xu, vocea lui lustruindu-i nesiguranţa lui Renshu. „Am o oportunitate pentru tine. Dl Xu se uită în jur. Renshu se uită şi el. Sunt puţini trecători pe stradă. Domnul Xu se apropie de Renshu. „Ştii că acest război civil este foarte serios. Luptăm pentru sufletulţării noastre. Armata Roşie se apropie de Shanghai. Unii spun că este doar o chestiune de zile până când vor ajunge şi vor prelua controlul”.

Renshu dă din cap.

„Îţi pot oferi o slujbă care te va ajuta pe tineşi pe mama ta să rămâneţi în siguranţă. În ultimele săptămâni, mama lui a fost din ce în ce mai îngrijorată, deoarece afacerile au scăzut la Emporium. „Care este treaba? întreabă Renshu.

„Vei fi asistentul meu. Mă vei ajuta să fac China puternică din nou. A lucra cu mine

ar fi un mare act de patriotism. Acum eşti aproape bărbat, trebuie să ai grijă de mama

ta”. Dl Xu zâmbeşte largşi îşi întinde mâinile dolofane. „Deci, vrei slujba?

Înapoi la shikumen, Meilin încearcă să se calmezeşi să găsească un plan. Taiwan? Pe bune? O insulă minusculă despre care Meilin nu ştie nimic? Trebuie să existe alte opţiuni. Hong Kong? Biletele de tren ar fi mai uşorşi mai ieftin de obţinut; ar putea chiar să ajungă pe jos, cel puţin o parte din drum. Nu, nu, Hong Kong este prea riscant. Ar dura prea mult, iar căile ferate sunt prea vulnerabile. În plus, în Hong Kong, nu ar avea oceanul care să-i separe de comunişti. Taiwan, atunci. Cine ştie? Poate că Longwei va fi

acolo, dacă mai e în viaţă. Dar cum va rost de două bilete?

Se duce în micul lor birouşi îşi scoate coşul din ascunzătoare. Îşi deschide cutia de lemn. Tot ce rămâne este o singură monedă de aur. Nu este nici pe departe suficientă. Ridică pergamentul.

„Ma? Mamă, unde?

Renshu e acasă. Pune pergamentul înapoi în coşşi expiră, închizând ochii pentru scurt timp, pregătindu-se să-i spună lui Renshu că, din nou, vor pleca. 'Ma! Ma! Am veşti bune! Cineva mi-a oferit o slujbă!

În capul lui Meilin sună alarma. Asta nu sună ca o veste bună. Orice calm pe care îl adunase cu câteva momente înainte se . 'Ce? Cu cine ai vorbit? Nuştii să nu ai încredere în străini?

„Nu, nu un străin, Ma. Prietenul tău, domnul Xu. Ai spus că era cel mai amabilşi

mai amuzant dintre toti clientii.

Gura lui Meilin devine uscată. „Ce-ai spus? „A spus că trebuie să vorbesc mai întâi cu tine, desigur. Am fost de acord să ne întâlnim mâine”.

„I-ai spus unde locuim? Meilin abiaşopteşte. Inima îi bate cu putere în urechi.

„El nu a întrebat.

„Ai fost urmărit până acasă?

Renshu se uită peste umăr. „Nu ştiu. Nu prea cred. Mamă, ce sa întâmplat? Am

crezut că îti place de el. Pot să ne ajut să câştigăm mai multi bani'.

„Este spion! Meilin este isterică; nu mai poate să se abtină.

E spion pentru

comunişti! A fost un raid la Madame Zi în dimineaţa astaşi el a fost în

spatele lui.

Renshu gâfâie.

„Eşti prea încrezător, Renshu. Trebuie să plecăm din Shanghai, cât mai curând

posibil.

„Din cauza mea?

„Nu, nu din cauza ta. Îl linişteşte ea, încercând să-şi înăbuşe panica. 'Pentru că nu

mai eşti în siguranţă aici. Pentru că a sosit timpul.

În seara aceea, Meilin îşi pune un qipao de mătase, împrumutat din costumele doamnei Zi. Este de culoarea prunei, cu bujori. Părul îi este aranjat într-un coc, ridicat pe cap pentru a-i scoate în evidenţă liniile gâtului. În coşul ei, poartă pergamentul.

'Renshu, stai aici, în birou. Nu răspunde la uşă pentru nimeni. Nu aprinde lumina

camera principală – fereastra aceea este vizibilă stradă.

„Unde te duci?

„Am o mică treabă. Promite-mi că nu vei deschide uşa. Promiţi? El dă solemn

din cap. Izbucnirea ei de mai devreme înspăimântat.

Afară, străzile sunt aglomerate, vânzătorii de noapte prăjesc ouă în oale de fier încins, ricşele trec zăngănind, urmate de câte o maşină. Mai departe, Meilin poate auzi strigătele trupelor militare. Luminile clipesc. Se îndreaptă spre casa

domnului Li. În interior, magazinul este mic, dar luxos. Vitrinele sunt pline cu sticle delicate de tutun de prizat, platouri de servire, vaze cloisonneşi lemn sculptat

sceptre ruyi. Lângă tejghea, are un exponat cu farmece de jad pe care Meilin le

studiază. În frumuseţea ei, este sigură că el nu o recunoaşte. Alţi câţiva clienti
/

răsfoiesc ceramica sancai şi figurinele din porţelan. Unul câte unul, aceştia pleacă. Când rămâne singura clientă, Meilin îl întreabă pe dl Li dacă are suluri de mână sau picturi de peisaje.

Se uită pe fereastră. Este întuneric, iar străzile sunt goale de posibili clienţi. „În

biroul meu”, spune elşi îi face semn să îl urmeze într-o cameră din spate.

Camera are pardoseală elegantă din gresie, o masă kang joasă din lemn de trandafir în centruşi o vitrină înaltă din lac negru cu accesorii din alamă în lateral. Pe pereţi sunt agăţate mai multe suluri care înfăţişează peisaje. Într-un colţ se află un coş în care se află mai multe suluri rulate. În celălalt, un foc mocneşte într-o sobă cu lemne.

„Vă rog”, spune el, arătând spre pereţ i.

Meilin parcurge perimetrul, contemplând fiecare sul. Încăperea este caldă, aşa că îşi scoate jachetaşi o întinde pe braţ, acoperindu-şi coşul. Se gândeşte la un tablou cu pini de pe malul unui râu, cu munţii înălţându-se în spate. Unţăranşi un măgar traversează un pod în prim-plan. Lucrarea este bună, dar nu la fel de bună ca sulul ei. „Care este preţul?

„Eu o fac simplu”, spune el. „Plătiţi-mi în lingouri de aur, în

orice monedă, dar

trebuie să cântărească doi liang”.

Ea dă din capşi trece la următorul tablou, un cocor care stă în iarbă lungă. „Şi asta? „De asemenea, doi liang. Aveţi aur?” Nerăbdarea lui îi sparge stratul de rafinament. „De fapt, am venit să vând, nu să cumpăr. Inima îi tresare când scoate sulul din coş şi i-l înmânează pentru a-l inspecta. El îl derulează cu nerăbdare până când capetele lui atârnă kang şi ating podeaua rece. Ea nu s-a uitat niciodată la el complet derulat. Se simte ca o trădare să o vadă expusă în întregime, cu toate misterele ei descoperite. Vrea să o protejeze de ochii şi mâinile lui, dar se abţine. În ciuda încercării sale de

indiferenţă, el poate ascunde admiraţia.

„Doi liang”, oferă el.

Ea râde. Nu este nici pe departe suficient. Dar acesta este doar începutul

negocierilor. Amândoiştiu asta.

'Pah! Trebuie să-mi dai cel puţin opt! Uită-te la detaliile atente, la calitatea mătăsii,

la caligrafia excelentă. Eşti nebun? Opt liang este un

negociere – ar trebui să cer zece.

El rânjeşte, amuzat de spiritul ei. „Trei liang, dar nu mai mult. Înainteşi înapoi, înainteşi înapoi. Ea negociază cu el până la patru, darştie că are nevoie de mai mult.

Cum poţi spune că patru este corect când ceri doi liang pentru acestea? Ea face cu

mâna la pergamentele pe perete. „Ştii că nu sunt nici pe departe de aceeaşi calitate ca ale mele. A mea este o lucrare mult mai fină. Un schimb corect. Tot ce cer este un schimb

corect.

El îşi înclină capul în semn de recunoaştere. „Te cunosc. Sunteţi de la Emporiul

Doamnei Zi!

Expresia lui a trecut de la cea de negustor de artă greu de negociat la altceva. Eaa mai văzut privirea asta la bărbaţii care vin la Emporium pentru fetele changsan. El îşi

umezeşte buzele. Ea tremură când îi simte ochii alunecând peste rochia ei.

„Deci vrei nişte aur pentru pergamentul ăsta al tău, care, recunosc, este foarte, foarte frumos. El se întoarceşi stă chiar lângă ea. Fumuri de tutunşi transpiraţie îi ies din piele. „Dar nu ne putem pune de acord asupra unui preţ. Hmm…” Se întoarce, apoi îi urmăreşte un deget de-a lungul obrazului şi maxilarului. „Pentru opt liang, nu ai nimic altceva de oferit? Deşi e cald în cameră, i se face pielea de găină pe braţ. Ea ştie ce vrea el. Bineînţeles că ştie. O parte din ea ştia de când a intrat în

magazin, de când a îmbrăcat cu fermoar lungşi înalte pentru picioare, chiarşi atunci

când i-a descoperit magazinul cu săptămâni în urmă.

„E aproape închiderii. Mă duc să vă aduc banii. Sunt sigur că vom ajunge curând la

o înţelegere”, spune el. Îl aude în faţa magazinului, coborând jaluzelele. Cheile zornăie

când el încuie uşa.

leşiţi. Pleacă. Trebuie să existe o altă cale, o cale diferită, pentru a obţine ceea ce are nevoie. Îngenunchează şi începe să ruleze pergamentul, rapid, dar cu grijă, pentrua

deteriora. Stă cu ochii pe uşă; va trebui să se strecoare cât de repede poate. În timp ce lega ciucurele, o mână o apucă de umăr din spate. Speriată, scapă pergamentul, care se prăbuşeşte pe podea, desfăşurându-se parţial. El a intrat în cameră pe o altă uş ă.

Apoi o apucă de încheietura mâiniişi îi prinde braţul la spate, cu o voce calmăşi

genială. „Cred am găsit un preţ corect. Îi împinge susţesătura rochiei, îi trage chiloţ ii

în jos.

Durerea îi străbate umărul. Se concentrează pe durere, nedorind să recunoaşte ce se mai întâmplă. Tocmai când crede că braţul ei este pe cale să se rupă, el îi dă drumul. Uşurarea abia se face simţită înainte ca obrazul ei să fie presat puternic de lemnul de trandafir pe care îl admirase înainte. O mână puternică îiţine capul în jos, iar alta îi desface fermoarul rochieişi i-o scoate. El îi pipăie sânii, fesele, îi trage coapsele în afară. Ea vrea să lovească, să ţipe sau să-l îndepărteze. Nu poate. Este prinsă în propriul ei corp. Îngheţată.

Groaza îi eclipsează durerea.

Pulsul îi bătea cu putere atunci când capul ei a lovit biroul,

dar acum, totul încetineşte. Membrele ei sunt ca cele ale

unei păpuşi de cârpă. El o răstoarnăşi apoi

este deasupra ei. Ea îşi întoarce faţa şi se holbează la palele nemişcate ale unui

ventilator de tavan.

Când o penetrează, simte o durere ascuţită, pătrunzătoare, apoi o răceală teribilă.

Ea nu este aici. Ea nu este aici.

El grohăie. Spatele ei patinează şi se freacă de masă. Se aude o zgârietură ritmică a

picioarelor mesei pe . Ea încă nu se poate mişca.

După o împingere masivă, dură, el tresare şi geme. Este

consumat, întins pe ea, prinzând-o în capcană.

Din nou şi din nou, ochii ei urmăresc forma paletelor ventilatorului. În cele din

urmă, el se îndepărtează.

Coboară înapoi în corpul ei. Spatele o doare, coapsele o dor,

braţele o dor, inghinalul îi este amorţit. Nu se poate opri din

tremurat.

Îl aude gâfâind. Simte unde află el în cameră, dar nu poate – nu vrea – să se uite la

el.

Uite-ţi schimbul corect", spune el, iar ea îi vede mâinile ridicându-i pergamentul de

pe jos. Ea se aşează şi îşi mângâie faţa cu mâna, atingându-şi gura, pomeţii, orbitele, caşi cum ar verifica dacă este completă. Încă tremurând, îşi strânge mâinileşi îşi suflă în degete. Nu ajută la nimic. Pantofii sunt încă pe ea. Îşi trage chiloţii la loc, îşi recuperează rochia. Focul izbucneşte şi se stinge. Cumva reuşeşte să se îmbrace, îşi pune jacheta loc, îşi găseşte coşul.

Pe masă, el aşează o pungă de mătase. Monedele din interior ticăie. Ea se întinde

după poşetă. Este greoaie până la greaţ ă.

„Du-te acum”, spune el.

Îşi priveşte picioarele, dorind ca fiecare să se mişte. Un pas. Încă un pas. Se

concentrează pe desenele plăcilor de gresie; este aproape de

uşă. Uşa scârţâie când el o deschide. Suntşobolani care se furişează pe alee. E atât de frig afară. Se răsuceşte împotriva clădirii, tremurând, tremurând. Apoi, încet, se întoarce la Renshu.

Capitolul zece

Portul Shanghai, China, decembrie 1948

Stau pe puntea vasului *Taiping.* Oamenii se înghesuie în faţă şi în spate, făcând loc acolo unde nu este. Renshu, cu un cap mai înalt decât Meilin, stă aproape, adăpostind- o, protejându-i spaţiul. Ar fi uşor pentru degete să se rătăcească în buzunare. O geantă lăsată jos de o pereche de mâini este posibil să fie ridicată de alta.

În spatele siluetelor în derivă ale sampanelor şi bărcilor de pescuit, luminile strălucesc pe mal. O mulţime nesfârşită se întinde de la capătul docului înapoi spre Bund. Oamenii plângşi se tânguiesc, implorând încă o barcă care să îi ducă la vapor. Mai devreme, pe vaporaşul pe care lau luat Meilinşi Renshu, barcagiul a refuzat să plece până când toată lumea nu a aruncat ceva din valizele lor. Haine, cărţişi amintiri sau adunat în timp ce familiile se chinuiau să decidă ce să păstreze şi ce să lase. Anticipând astfel de momente, Meilin aruncase o pungă de satin roşu cu bijuterii de la Emporium. Un bărbat, probabil în cârdăşie cu proprietarul vasului, a adunat obiectele naufragiate. Chiar şi cu încărcătura uşurată, valurile ameninţau încă să răstoarne

ambarcaţiunea. Apa sărată îngheţată se prelingea pe pantofii lor. Urcând în grabă o rampăşubredă, au urcat la bordul *Taiping-ului.* Aurul lui Meilin fusese suficient doar pentru un loc pe punte; biletele de cabină erau prea scumpe.

Majoritatea celorlalţi pasageri de pe punte sunt bărbaţi. Cele câteva familii pe care Meilin le-a văzut mai devreme au dispărut. Poate că îşi puteau permite cabine. Simţindu-se vulnerabilă, ea cercetează mulţimea. La marginea vasului, vede o mamă tânără cu trei copii. Meilin o îndrumă pe Renshu spre ei. Fiecare copil are o geantă, iar mamaţine un bebeluş în braţe. Smocurile mătăsoase de păr ale bebeluşului se înalţă ca o iarbă sălbatică deasă. Copiii se îngrămădesc lângă mama lor: un băiat, care ar putea avea în jur de cinci ani, şi două fete, gemene identice, poate un pic mai mari, cu împletituri lucioaseşi jachete căptuşite.

Se uită la Meilinşi Renshu, apoişuşotesc între ele. Meilin prinde privirea mameisi dă

din cap. Mama zâmbeşte la rândul ei.

Momentul placid nu durează mult. Copilul începe să se zvârcolească în braţele mamei sale. Apoi îşi arcuieşte spatele şi dă din picioare, împingând-o spre ea. Băieţelul încearcă convingă pe gemeni să se joace, dar ei îl ignoră, aşa că el îşi înţeapă maţele, apoi îl ciupeşte pe bebeluş. Acest lucru îl face pe copil să scoatăţipete ascuţite. Băiatul trage de una dintre împletiturile gemenilor, cu putere. Ea îl plesneşte peste faţă. Celălalt geamăn îl atacă, iar mama strigă la toţi să înceteze imediat. Acum toţi plâng, iar bebeluşul ţipă şi mai tare. A doua geamănă îşi împinge frăţiorul, iar acesta se împiedică de Renshu. De-a lungul punţii, oamenii strigăşi se împing înapoi. În tumult, un

bărbat care duhneşte a alcool îşi pierde echilibrulşi cade pe spate. Mai mult jenat decât rănit, el se ridică în picioareşi începe săţipe la tânăra mamă. Aceasta îşi cere scuze, bebeluşul urlă, copiii se ceartă, iar bărbatul le trăncăneşte într-un dialect necunoscut. În cele din urmă, bărbatul spune ceva dezgustatşi îşi croieşte drum printre

spectatori.

„Ce ticălos! îi spune Meilin mamei. „Vrei să te ajut?

Privirea uşurată a femeii o faceşi pe Meilin să lăcrimeze, iar ea ia copilul în braţe.

în braţe, ea începe să se legene, cântând încet. Acest gest îi calmează nervii zdruncinaţ i.

Mama îşi ceartăşi îşi alină alternativ ceilalţi copii, până cândşi ei se .

Meilinşi femeia încep să discute. Tânăra mamă, pe nume Zhao Peiwen, este mic sat de lângă Wuhan. Soţul ei este în armată. El a reuşit să facă rost de bilete de vapor, dar nu avea suficientă influenţă sau bani pentru o cabină în cală. Totuşi, sunt recunoscători că au scăpat. Vor avea locuinţe temporare în Taiwan, iar el li se va alătura aici când va putea.

Copilul s-a liniştit. Peiwen îl ia înapoi, mulţumindu-i din nou lui Meilin pentru

bunătatea ei. „Şi tu?” întreabă ea. „Care este povestea ta?

După ce îşi spun numele, Meilin spune că au fost separaţi de familie după război. Înainte ca ea să poată continua, conversaţia este întreruptă de mai multă agitaţie. Alarmate, Meilin şi Peiwen se strâng să vadă ce se întâmplă. Un ofiţer de poliţie militarăşi unul dintre membrii echipajului verifică

biletele, lucrând de-a lungul punţii.

„Sunt prea mulţi pasageri pentru a călători în siguranţă. Prioritatea este pentru militarişi familiile militarilor. Cei care nu au acte de identitate corespunzătoare trebuie să debarce”, intonează ofiţerul.

„Dar am cumpărat un bilet!”, protestează un bărbat.

Nu contează dacă nu puteţi prezenta un act de identitate corespunzător. Poliţistul îi

face semn unui coleg să îl escorteze bărbat.

Meilin respiră încet, încercând să-şi stăpânească panica. Ofiţerul se apropie. În timp ce vorbeşte cu pasagerii, oamenii se ceartă, fluturând hârtiişi paşapoarte. De cele mai multe ori, el scutură din cap şi ei sunt scoşi de pe navă, târâţi departe. Cineva se strecoară prin mulţime, încercând să evite interogatoriul, dar acest lucru nu face decât

să atragă atenţia. Curând, un alt ofiţer îl prinde pe cealaltă parte a punţii. Inima lui Meilin este iepurească. Ea nu are nimic. Nici aur, nici bijuterii, nici bani. Ar trebui eaşi Renshu să se ascundăşi să se furişeze?

Documente!”, cere o voce masculină de lângă ea.

Meilin sare. Atât de concentrată să se uite la primul ofiţer, încât nu
l observă pe

celălalt, mai aproape.

Ea umblă în coş, căutând hârtii care nu există. „Poftim.

Peiwen îi aruncă un pachet în mâini.

Meilin se uită la ea înmărmurit.

În timp ce el verifică valabilitatea documentelor, Peiwen mută bebeluşul de pe un

şold pe altul şi face cea mai mică mişcare cu capul, indicând că
Meilin trebuie să

păstreze tăcerea. Îl apucă de mână pe Meilin pentru a-i opri frenezia de a se zbate în

coş.

Bărbatul se uită la Peiwenşi îi spune numele. Ea dă din cap.

Se uită la următoarea hârtie şi mai spune două nume: „Zhu Huifang şi Zhu

Huiqing?

Ea îi indică pe gemenii ei.

„Zhu Huifei?

Ea dă din cap spre băiatul ei. În cele din urmă, ridică copilul când bărbatul spune:

„Zhu Huibao?

El amestecă paginile, iar Peiwen le face semn lui Meilinşi Renshu. Se

uită la Meilinşi spune: „Zhu Yuming?

Ea dă din cap.

Apoi: „Deng Jinwei?

Renshu ia exemplul lui Meilinşi dăşi el din cap.

Bărbatul îi înmânează hârtiile înapoi lui Peiwenşi continuă cu următoarea

persoană.

„Ce ai făcut?şopteşte Meilin.

Peiwen o face să tacă. „Mai târziu”, şopteşte ea. Meilin se uită la pasagerii ghinionişti care sunt escortaţi pe vas. Se cutremură când se gândeşte cât de aproape au fost eaşi Renshu de a fi printre ei.

Sună un corn lung. Barca începe în sfârşit să se îndepărteze. Pasagerii îşi strâng pălăriile; eşarfele zboară în vânt. Oamenii plâng în timp ce pierd din vedere familiaşi prietenii de pe ţărm. Aerul este amestecat de dialecte, dar cadenţa neîncrederii şia durerii este recognoscibilă în orice limbă.

Meilin se întoarce spre Peiwen. „Mulţumesc. Tu ne-ai salvat. Cum
ai…' Peiwen o . „Trebuia să ne întâlnim cu cumnata meaşi soţul ei în
Shanghai. Urma să călătorim împreună în Taiwan,, dar ei nu au mai apărut. Nu puteam risca să aştept. A trebuit să plecăm fără ei”. Vocea i se clatinăşi îşişterge ochii.

„Nu există decizii uşoare în vremuri dificile”, murmură Meilin. „Aveai nevoie de două permise militare de călătorie. Eu aveam două de rezervă. Nu a fost o decizie dificilă”.

Renshu îi distrează pe copiii lui Peiwen. Le arată jocul cu degete bombă de care

Meilin îşi aminteşte din Chongqing. El îşi înfăşoară degetele unul în jurul celuilalt

pentru a forma un cuib încâlcitşi îi provoacă pe copii să-i ridice degetele unul câte . Aceştia chicotesc nervoşi de fiecare dată când un deget se ridică, iar celelalte degete rămân liniştite. Dacă reuşesc să-i ridice toate degetele, cu excepţia celui de la trăgaci, au câştigat. Dar dacă îl ridică pe greşit, el strigă „Kaboom!”.

Peiwen reia conversaţia. De luni de zile este doar eaşi copiii. Îi spune lui Meilin că toţi s-au născut în timpul războiului. De fiecare dată când soţul ei venea acasă în permisie, era o mare sărbătoare. Şi apoi, desigur, nouă luni mai târziu, un copil. Bucuroasă să fie distrasă de la propriile gânduri, Meilin simte că se apropie de Peiwen. Ambarcaţiunea navighează pe râul Huangpu, ferindu-se de cadavrele navelor scufundate şi de minele active care încă se ascund în albia râului. Pe ambele maluri,

malurile sunt pline de resturi de clădiri arse, de sârmă ghimpată încâlcităşi de moloz, rămase în urma luptei de zece ani pentru control. Fumul se ridică din incendiile care încă mai mocnesc de la ultimele încăierări. Această cale navigabilă înecată este cât se poate de diferită de apele învolburateşi înşelătoare ale defileului Xiling. Dar Meilin se

gândeşte căşi aceasta este o trecere prin Porţile Iadului.

În cele din urmă, ajung gura râuluişi barca intră în mare.

În faţă se află ape vasteşi deschise. Meilin priveşte cum se îndepărtează

ţărmul. „Unde te duci după ce ajungi în Taiwan? întreabă Peiwen.

Meilin se fereşte de întrebare. Nu e sigură cum să răspundă la o întrebare pe care nici măcar nu şi-a pus-o. Este uşurată când una dintre fete vine şi spune că îi este foame. Ceilalţi copii se înghesuie repede în jurul ei. După ce ridică din sprâncene pentru a întreba dacă e în regulă, Peiwen îi dă lui Meilin copilul somnoros. Apoi îşi deschide geanta şi le dă fiecăruia câte o chiflă cu pastă de fasole roşie. Le întinde geanta lui Renshuşi Meilin. Chiflele sunt una dintre preferatele lui Renshu. Meilin nu- şi aminteşte când au mâncat ultima dată. Stomacul ei , şi e sigură că şi al lui, dar

Meilin scuturădin cap, nu. Nu au nimic de împărţit în schimb. „Continuă”, o îndeamnă Peiwen, întinzând chiflele mai aproape de Renshu. „Ne-ai ajutat. Te rog.

Meilin cedează şi dă din cap lui Renshu. El ia una şi îi mulţumeşte lui Peiwen.

Meilin spune că nu îi este foame, le păstrează pentru copii,şi uite, copilul doarme în sfârşit. Când Peiwen ia înapoi în braţe pe băiatul adormit, Meilin simte un gol momentan, o căldură lipsă, înainte să-l cheme pe Renshu lângă ea.

Copiii lui Peiwen s-au aşezat pe punte. Gemenii stau spate în spate, sprijinindu-se unul de celălalt. Fratele lor mai mic se cuibăreşte de mama lui şi de bebeluş. În jur, conversaţiile se . Meilinşi Renshu stau cu spatele la bord, cu braţele înfăşurate în jurul bunurilor lor. În sfârşit în siguranţăşi cu un moment de linişte, enormitatea săptămânii trecute planează asupra lui Meilin. Braţul ei este încă sensibil acolo unde i l-a sucit dl Li. Totul este dureros şi îi este greu să stea jos. Vânătăile îi înfloresc de-a lungul

picioarelor şi feselor. O durere surdă muşcă de oboseală, împiedicând- o să se

odihnească.

„Mamă?

„Da?

„Mamă, îmi pare rău”, îi spune Renshu întunericului.

„Îmi pare rău? De ce îmi pare rău?” întreabă ea înapoi, uitându-seşi ea la întuneric. „Pentru că am vorbit cu domnul Xu. E numai mea. Meilin închide ochiişi respiră adânc. Aşteaptă până când este sigură că nu va ceda

când va vorbi. „Renshu, nu e vina ta. Ea se întinde şi îşi pune braţul în jurul lui. O

doare ridice umărul, dar vrea să-şiţină băiatul în braţe.

„Suntem împreună”, spune ea. Fugim de lupte; s-ar putea chiar să-i găsim pe mătuşa şi unchiul în Taiwan. Deci... deci, ce te face atât de sigură nu este o binecuvântare?

„Poveştile tale...” începe el, apoi se opreşte, caşi cum nu arşti ce să spună.

„Ce-ar fi să-ţi spun una nouă?” „Din

pergament?

Meilin face o pauză. Ar fi prea întuneric pentru a vedea pergamentul acum, aşa că

va trebui să folosiţi imaginaţia. Îşi păstrează vocea calmă, sperând să nu dezvăluie cât de zguduită este încă. Aceasta este ultima ei poveste, cea pe care a păstrat-o pentru a o spune la momentul potrivit.

„Doi călugări se plimbauţară zi de primăvară. Ea simte cum umerii lui Renshu se

relaxează.

„Afundaţi într-o conversaţie despre ce înseamnă să devii cu adevărat iluminat, au

ajuns la un râu care răguşea. Oţărancă care stătea pe mal a.

' „Vă rog, dragi fraţi, mă ajutaţi să trec? Nuştiu să înotşi mi-e frică de râpe.” Fără să ezite o clipă, călugărul mai în vârstă s-a aplecat, a ridicat-o pe femeieşi a intrat în râu. Apele se învolburauşi îi smulgeau hainele, dar calmşi sigur pe el, a adus- o în siguranţă pe malul celălalt. A aşezat-o pe malsi s-a înclinat.

' „Mulţumesc, frate drag!” a spus ea, înclinându-se înapoi.

Apoi şi-a adunat pachetul uşor udşi continuat drumul.

„În tot acest timp, călugărul mai tânăr a rămas m urmă fără să spună un cuvânt. 'Au continuat să meargă pe drum, acum în tăcere. După ceva timp, călugărul mai tânăr a început să oftezeşi să strâmbe din nas. A devenit din ce în ce mai agitat până

când nuşi-a mai putut stăpâni frustrarea.

' „Frate, cum ai putut să faci asta?” ' „Să

fac ce?”

' „Cară femeia aia! Ştii că este împotriva regulilor ordinului nostru să ai orice

contact cu femeile. De ce ai încălcat această regulă?”

'Călugărul mai în vârstă s-a opritşi l-a privit pe călugărul mai tânăr drept în ochi.

'Au stat aşa mult timp, fără să spună cuvânt.

„În cele din urmă, călugărul mai în vârstă a spus: „Frate, am lăsat-o pe femeia aceea

pe cealaltă parte a râului. De ce o mai cari încă?”. '

Meilin îşi ia braţul de pe umărul lui Renshuşi se întoarce cu faţa la el. „Renshu,

hai să nu cărăm nimic din ceea ce am lăsat deja în urmă.

Deşi nu mai este un băiat, ochii lui sunt plini de o încredere simplăşi solemnă. A trecut un deceniu de la noaptea în care au fugit din Changsha.

Acum, mai mult ca niciodată, îi aşteaptă un mare necunoscut. Indiferent de ceea ce o aşteaptă, ea îşi promite că nu va trăda această încredere.

Marea este calmă. Nava şi-a stins luminile pentru a se deplasa pe furiş, evitând interdicţia din timpul războiului. Rămân tăcuţi. Curând,

Renshu adoarme. Meilin se uită înapoi. Nu vede decât apă întunecată. În toţi aceşti ani de perturbări, ei au avut mereu China sub picioare. Acum, pe măsură ce vasul se îndepărtează, tot ceea ce a cunoscut ea vreodată, toate excesele şi pierderile mari, alunecă în tăcere dincolo de orizont. Valurile ling părţile laterale ale vasului, vocile murmură pe punte, iar motoarele vaporului se agită. China a dispărut.

PARTEA A

TREIA 1948

1960

Capitolul unsprezece

Portul Keelung, Taiwan, decembrie 1948

Intră cu greu în birourile înfundateşi supraaglomerate ale portului. O coadă de oameni aşezaţi pe valize ponosite sau cuverturi înfăşurate înaintează în timp ce fiecare grup îşi înregistrează sosirea. Când le vine rândul, Meilin observă că împletitura de pe pălăria funcţionarului este ruptă, iar nasturii au fost lustruiţi atât de des furnirul strălucitor s-a desprins, dezvăluind metalul mat de dedesubt.

Spuneţi-vă numele, oraşulşi provincia de origine”. Funcţionarul nu ridică privirea,

cu pixul pregătit să completeze formularul.

Fără ezitare, Meilin spune „Zhu, Yuming şi Deng, Jinwei. Wuhan, provincia Hubei”. A exersat numele de când Peiwen a insistat să vină cu ea. *Tu nu ai unde să te duci; eu nu am pe nimeni care să mă ajute. Folosiţi numele cumnatei şi*

cumnatului

meu. Folosiţi cardurile lor de raţie. Trebuie să ne ajutăm reciproc în aceste vremuri

grele. Unde vei locui altfel?

„ de identitate?

Meilin îi înmânează documentele de la Peiwenşi îl priveşte cum informaţiile. El

îşi ridică pentru scurt timp privirea a cere ultimul loc de reşedinţă. Meilin îi dă adresa shikumenului doamnei Zi. Scoţând o batistă murdară, îşi şterge fruntea lucioasă. Semneazăşiştampilează diverse hârtii, le adunăşi i le înmânează pe toate. Îi explică ceva, dar Meilin este atât de uşurată, încât nu poate asimila nimic. El le dă la o parte. Renshu îşi ia coşulşi valiza lorşi ies în aerul strălucitorşi rece.

Afară, oamenii se învârt în jurul lor, aşteptându-şi prietenii şi rudele. Alţii par nesiguri; acum că au ajuns în Taiwan, ce urmează? Un camion militar de transport cu acoperiş din pânză intră în zonăşi oamenii încep să urce. Curând se umpleşi pleacă.

„Meilin! strigă Peiwen. Eaşi copiii tocmai au ieşit din birouri.

Când soseşte următorul camion, îşi arată acteleşoferului, se urcăşi ajung în Taipei.

Este un oraş mic. Doar câteva autovehicule circulă printre pietoni, biciclete, pedicicletе şi ricşaws. Traficul intră şi iese de pe benzile şi pe aleile care ies din drumurile principale. După mişcarea densă cu care se obişnuise în Shanghai,

Meilin se bucură de calmul relativ. Privirea ei se plimbă peste arhitectura necunoscută din cărămizi roşiişi gri. Clădirile sunt mai scurte, puţine depăşind două etaje. Majoritatea oamenilor poartă

haine în stiluri pe care nu le-a văzut niciodată, iar Meilin nu poate înţelege limba. Japoneză? Peiwen scutură din cap. Nu, e altceva. Trec pe lângă oameni care se plimbă pe drumuri, cărând lucruri, căutând un loc unde să stea. Localnicii camionul în timp ce trece pe lângă ei. În cele din urmă, ajung la o clădire care arată ca oşcoală. Printr-o uşă

deschisă, Meilin vede că este deja plină de ocupanţi. Un bărbat mic într- o uniformă kaki se grăbeşte să iasă, strigând „Nu e loc, nu e loc!”şi le face semn să meargă mai departe. La periferia oraşului, camionul opreşte din nou în faţa unui depozit masiv, uşor dărăpănat. Laturile clădirii sunt făcute din oţel ondulat. Buruieni şi ierburi îngălbenite răsar printre crăpăturile pavajului de beton. Un mare, îmbrăcat tot într-o uniformă kaki, se apropie, discută cuşoferulşi apoi le face semn tuturor să coboare din camion. Aceştia stau în picioare, ameţiţi, înconjuraţi de puţinele lor lucruri. Bărbatul în uniformă trage uşile depozituluişi îi cheamă înăuntru.

Este la fel de întuneric ca într-o peşteră. Când îşi revine, Meilin vede că depozitul a fost împărţit în mai multe adăposturi improvizate, cu pereţi subţiri făcuţi din scânduri de bagasse care au fost bătute în cuie în mod precar. Fiecare reprezintă un de locuit pentru o familie. O prelată întinsă pe o frânghie serveşte drept uşă. Pe măsură ce îl urmăresc pe bărbat, trec pe lângă câteva secţiuni cu această perdea trasă. Oamenii se adună în jurul lădiţelor răsturnate sau la lumina ocazională a unei lămpi cu kerosen.

Este un sat minuscul în interiorul acestei clădiri mari.

La capătul celălalt, oamenii stau la coadă pentru a folosi bazine de zinc pentru spălat. Bărbatul le arată un rezervor comun de apă de unde pot primi o cantitate alocată în fiecare zi. Bucătăria este o tejghea lungă, cu mici cuptoare de pământ, încălzite cu cărbune

sobe. Afară, pe un câmp din apropiere, bărbatul le arată toaleta: o baracă simplă. Înăuntru, există un loc în care se pot ghemui pe scânduri aspre aşezate peste unşanţ adânc. Mirosul este ameţitor. Muştele bâzâie peste tot.

După acest tur, fiecare familie nouă primeşte un spaţiu locuit de doi ping, indiferent de numărul membrilor familiei. Apoi, bărbatul se grăbeşte să se ocupe de o altă datorie. După ce şi-au aşezat lucrurile înăuntru, Meilin şi Peiwen îi trimit pe copii să strângă apă. Peiwenţine bebeluşul în braţeşi se învârte încet în cerc, scoţând un oftat

lent în timp ce se uită la perdeaua de prelată pătată, la pereţiişubrezi, la podeaua de

beton.

„Este doar temporar”, spune Meilin.

„Avem un acoperiş deasupra capuluişi o podea sub picioare”, adaugă Peiwen.

Îşi aranjează păturile în paturi călduroase cât de bine pot. Când copiii se întorc, gătesc o parte din rezervele de orez ale lui Peiwen. După aceea, stau unul lângă pentrua se încălzi, încă flămânzi şi obosiţi, dar bucuroşi că marea nu se mai mişcă sub ei.

Cumva, după-amiaza şi seara au trecut în agitaţie şi îngrijorare, iar acum a venit

noaptea.

Becurile goale suspendate deasupra sunt stinse, iar lumina slabă pe care o ofereau

dispare. În tot depozitul, lămpile cu kerosen pâlpâie, aruncând umbre sus pe pereţ i.

Meilin aude multe accentesi dialecte diferite. Toată lumea este din altă parte. Una câte

una, lămpile se stingsi discuţiile se opresc.

În timp ce se întind în noul lor adăpost, acest depozit umed de pe o insulă departe de casă, frigul de pe podea le fură prin asternutsi se asează direct pe pielea lor. „Este doar temporar", spune Peiwen, reluând cuvintele anterioare ale lui Meilin. Se aud zgomote în tot depozitul.Şoarecii se furisează printre depozitele de cereale? Şuvoaie de conversaţiesi fum deţigară vin de afară. Meilin se uită în căpriorii înalţi ai depozitului. E casi cum s-ar uita la un cer de noapte pe care s-au stins toate stelele.

Pe parcursul primei ierni, se târguiesc în fiecare zi în piaţă pentru legume vechi. Caută resturi de bambussi lemne aruncate pentru focuri mici. Deoarece soţul lui Peiwen este în armată, guvernul le dă raţii de făină, ulei, sare. Nu este suficient, dar este ceva. Alte familii

din depozit îi ajută să înscrie copiii la scolile pentru familiile de militari, îi îndrumă spre asociaţiile Native Place care s-au format. Încet- încet, ei încep să îsi construiască o viaţ ă.

Într-o zi, Meilin găseste un ziar, *Zhongyang Ribao,* lăsat în urmă în piaţă. Pe prima pagină se scandează sloganuri despre Generalissimo, dar Meilin îl întoarce şi, verso, observă anunţurile „Persoane dispărute". Oamenii rude văzute ultima dată pe continent. Unele anunţuri dau numelesi datele de contact ale celui care caută. Altele dau numele şi descriu membrii de familie dispăruţi. Pentru

următoarea oră, stă aerul rece şi le citeste. Fiecare căsuţă minusculă de text spune o poveste de pierdere uriasăsi speranţă încăpăţânată. Poate că Longwei, dacă e aici, va fi pus una pentru ea şi Renshu? La sfârsitul ultimei coloane, ea oftează. Nu a avut noroc.

Pe măsură ce iarna se transformă în primăvară, ori de câte ori poate, Meilin ia un ziar şi citeste anunţ cu „Persoane dispărute”. Plasează chiar ea câteva, numindu-i pe Longwei, Wenlingşi Lifen. Dacă există oşansă, ea trebuie să încerce. Dar nu primeşte niciodată răspuns.

Până în martie, depozitul este plin. Camioanele pline cu noii sosiţi sunt trimise în altă parte. Deşi vântul scuturăpereţiişi grindina
loveşte acoperişul, singurele lucruri care le cad în cap sunt picăturile de ploaie de la scurgerişi crăpături, nuşrapnelul. Un bâzâit deasupra capului înseamnă ţânţari, nu avioane. În aprilie, titlurile din ziare proclamă că armata comunistă a sărit peste Yangtze şi a cucerit Nanjing. Când Shanghaiul cade în mai, secţiunile clasificate se umflă, dar nu există niciun semn de Longwei.

În octombrie, Mao Zedong proclamă înfiinţarea Republicii Populare Chineze. În decembrie, când Chiang Kai-shek se retrage la Taipei cu ultimele sale trupe, declarând că Republica Populară Chineză îşi va recupera partea continentală din Taiwan, Meilin nu mai citeşte ziarele. Este prea obosită în aceste zile. Îşi petrece serile cusând. Deşi lumina slabă din interiorul depozitului îi oboseşte ochii, ea brodează lilieci şi bujori mici pe poşete pe care le vinde apoi pe piaţă. În ciuda tuturor lucrurilor, Meilin insistă să adauge strălucireşi frumuseţe.

A trecut aproape un an de când au ajuns în Taiwan.

La începutul iernii, soţul lui Peiwen, Yuping, îi anunţă că s-a în sfârşit un loc pentru ei la New Harmony Juancun, un sat pentru familii de militari. Părăsesc depozitul pentru o casă minusculă cu două camere. O cameră este pentru Peiwen şi copiii ei, cealaltă este pentru Meilinşi Renshu, iar mâncareaşi

aragaz mic pe care l-au cumpărat de pe piaţa neagră. Deşi înghesuit, noul lor loc are

pereţi solizi. Este un loc în care se pot întoarce la sfârşitul zilei. Poate deveni un cămin.

Taipei, Taiwan, septembrie 1950

La juancun, prietenia lui Meilin cu Peiwen se consolidează. Continuă să împartă munca de îngrijire a copiilor, gătitul şi cumpărăturile. Ea este recunoscătoare că copiii au şcoală. Raţiile guvernamentale de alimenteşi provizii de bază continuă. Se îndreaptă spre stabilitate.

Desigur, patrulele militare sunt peste tot; este de aşteptat. Toată lumea se pregăteşte
pentru momentul în care, peste câţiva ani, KMT va recuceri Patria de la bandiţii comunişti. Suntşi marinari americani în Taipei. De la izbucnirea războiului din Coreea, Flota aŞaptea a Marinei SUA patrulează strâmtoarea.

Searaşi după-amiaza, când este prea cald să stai în casă, oamenii târăsc scaune de rattan pe aleile înguste dintre case, discutândşi amintindu-şi în timp ce încearcă să se răcorească. Atmosfera debordează de poveşti şi cântece în diferite dialecte. Adesea,

familiile pregătesc mâncăruri din oraşele lor natale pentru a le împărtăşi. Când oamenii vorbesc despre întoarcerea în

patrie, Meilin devine tăcut. Ei tânjesc după familii, case, prieteni, locuri dragi. Dar când Meilin se uită în urmă, nu vede nimic altceva decât pierderi, nimeni altceva decât fantome.

Copiii aleargă nestingheriţi prin complex, intrând şi ieşind din casele celorlalţi, făcând schimb de jucării, mâncareşi înjurături. Bârfele circulă pe aleişi pe uliţe mai repede decât pot ajunge cei bârfiţi acasă pentru a pune lucrurile la punct. Meilin simte că face parte mare familie.

Totuşi, trebuie să fim atenţi. Urechile şi ochii sunt peste tot. De mai multe ori, când Meilin se uită pe fereastră, altcineva se uită înapoi la ea. Sunetele, mirosurileşi conversaţiile trec direct prin pereţii subţiri. Toată lumea l-a auzit pe dl Chen în noaptea în care s-a împiedicat pe alei, înjurând beat KMT-ul, pe Generalissimo şi chiar

denunţând-o pe doamna Chiang. Nimeni nu a fost surprins când comandamentul

garnizoanei l-a târât afară două zile mai târziu.

În lui Meilin, atâta timp cât nu critici guvernul sau nu faci

cineva suficient de furios sau de gelos pentru a te acuza pe nedrept, este posibil să creşti, chiar să înfloreşti, aici. În plus, după trădările din Shanghai, Meilinşi-a pierdut orice apetenţă

pentru politică. În schimb, se concentrează pe Renshu. încearcă să găsească ceva plăcut în fiecare zi – pregăteşte mâncare pe placul copiilor, vinde obiecte de artizanat în piaţă sau se târguieşte pentru legume proaspete – construindu-şi o viaţă bazată pe plăceri mici, dar sigure.

Astăzi este prima zi a lui Renshu la Jianguo. Pantofii lui noi sunt înţepeniţi. Îi este greu să se concentreze pentru că tot plimbă degetele de-a lungul manşetelor curateşi ascuţite ale

cămăşiişi se uită pe furiş la cusăturile presate în picioarele pantalonilor. Deşi îl mănâncă, este mândru să poarte această nouă uniformă. Anul trecut, la gimnaziu, a fost bucuros să stea la o catedră pentru lecţii fără teama constantă de raiduri aeriene sau evacuări de urgenţă. S-a descurcat bine, iar la sfârşitul anului, profesorii l-au încurajat să meargă la Jianguo.

Acum profesorul a pus o problemă de matematică folosind termenişi simboluri pe care Renshu nu le ştie. Toţi colegii lui sunt ocupaţi să facă calcule şi să deseneze grafice. Renshu se holbează la tablă. El este obişnuit să ajungă pe primul loc la lecţii. Indiferent cât de fragmentată a fost învăţarea sa în Chongqing, Shanghai sau chiar anul trecut laşcoala gimnazială, el a strălucit întotdeauna. Dar acum, nici măcar nu înţelege întrebările, darămite săştie răspunsurile. Rămâne mut de ruşine.

În după-amiaza aceea, înapoi la juancun, mama lui îl întâmpină cu o privire plină de

speranţă. „Cum a fost?

„Bine. Se joacă cu fermoarul genţii. „Asta e tot? Nimic

altceva?

El se uită la eaşi scutură din cap. El spune că trebuie să înveţe. E linişte în casă. Peiwenşi copilul trebuie să fi ieşit. Din fericire, copiii nu sunt încă acasă. Se aşează canapeaşi scoate nişte hârtiişi un manual micşi uzat. Trage spre el o ladă răsturnatăşi pune deasupra hârtia şi creionul. Răsfoieşte cartea până la pagina cerută de profesor,

apoi oţine în echilibru pe picior, deschisă cu cotul. Cu o mână,ţine lada fixă, iar cu cealaltă face calculele. O aude pe mama sa în camera cealaltă, tăind ceva pe o placă de tocat.

Ea intră cu o farfurie cu felii de pepene verde. El spune că nu îi este foameşi se uită

din nou la hârtie. Undeva calculul a mers prostşi

nu-şi poate găsi greşeala. Ea pune farfuria jos şi se aşează lângă el, aruncând din

greşeală cartea pe podea. Ea o ridică şi i-o dă înapoi. El răsfoieşte paginile până îşi

găseşte din nou locul şi încreţeşte coloana vertebrală pentru a face cartea să rămână

deschisă.

„Ce , Renshu? Ce s-a întâmplat?

Renshu îşi bagă creionul în manual şi închide coperta. „Sunt atât de departe în

urma celorlalţi. N-o să ajung niciodată din urmă.Şi” – se uită în sus la uşă, vocea frântă de frustrare – „în două minute, copiii lui Peiwen vor veni acasă. Când voi învăţa? Cum pot să învăţ? Noaptea nu e destulă lumină; ziua, e prea mult zgomot. Şi nu există spaţ iu în asta”.

Se încruntă şi loveşte cu piciorul lada, feliile de pepene. Începe să le ridice, dar

apoi, exasperat, iese afară, trântind uşa de lemn.

Meilin nu l-a mai văzut pe Renshu atât de furios de mult timp. De săptămâni întregi, aştepta să înceapă la Jianguo. Cât de frustrant trebuie să fie să înceapă sfârşit, doar ca să simtă că nu reuşeşte. Meilin se uită în jur, în spaţiul micşi înghesuit. Ce poate să facă?

Vocile copiilor lui Peiwen răsună pe alee. Meilin face repede ordine în camerăşi pune deoparte geanta lui Renshu. Tocmai a pus felii de pepene proaspăt pe farfurie când familia dă

buzna pe uş ă.

Gemenii se ceartă, iar fratele lor se plânge. Când văd pepenele, toţi trei îşi lasă ghiozdanele pentru a lua felii. Încep să mănânce imediat, abia se opresc să se salute înainte de a se întoarce afară, scuipând seminţele în drumul de pământ.

Mai târziu în acea săptămână, când Renshu ajunge acasă, mama lui îl conduce în

camera din spate.

„Aici”, îi spune ea, arătându-i o măsuţă pe care a făcut-o aşezând o scândură lungă

de bagasse deasupra a două lăzi de lemn. Îi demonstrează cum poate să se aşeze pe podeaşi să-şi munca. „Voi avea grijă de copii dupăşcoală. Fetele pot merge împreună la piaţă, iar Huifei mă poate ajuta”.

Renshu îngenunchează şi îşi trece mâna pe suprafaţa tablei. Un birou, un loc unde

să stea, timp pentru studiu.

Spune că a dat la schimb o pereche de papuci brodaţişi o jachetă de mătase pe care

el o depăşise pentru lăzi şi scânduri. Îi arată cum a băgat lenjeria lor de pat în lăzi,

astfel încât camera pare mai ordonată şi mai spaţioasă, chiar dacă conţine mai multe

lucruri.

„Te voi face mândră, mamă. Voi face tot ce pot. Ochii i se umplu, dar e prea bătrân

ca să plângă.

'Deja mă faci mândru. Uite! Ea arată cu degetul. Afară, un cocoş trece pe lângă ea,

clătinându-şi mătăniile.

'Un cocoş! Un semn bun, aşa? El râde.

„Da, exersează-ţi învăţătura aici. Caracterele tale, calculele tale.

Învaţă din greu.

„Mamă, unde este?" „Unde este ce?"

„Pergamentul, unde este?

Este o întrebare care îl frământă de mult timp. Nu a mai văzut-o de dinainte să vină

în Taiwan.

Prima dată când Renshu a întrebat-o pe Meilin despre pergament a fost când locuiau în depozit. Ea spusese că scoaterea lui ar atrage o atenţie nedorită. Deşi el i-a promis că va fi foarte tăcut, foarte blând, ea a refuzat. După aceea, el l-a mai întrebat de câteva ori, dar ea a refuzat întotdeauna. După ce s-au mutat la Juancun şi au avut o

cameră a lor, el a întrebat-o din nou. Mama lui s-a încruntat, a clătinat din cap şi a continuat să coasă. În acel moment, el a văzut cât de mult a deranjat-o întrebarea lui. De atunci, ceva l-a împiedicat să întrebe. Dar astăzi, cocoşul le-a amintit amândurora de pergament, aşa că s-a gândit că ar fi în regulă.

O umbră trece peste faţa lui Meilinşi ea îşi coboară ochii. Expresia ei îi răspunsul,

chiar dacă ea nu vorbeşte.

Bănuia că a dispărut, dar gestul ei micuţ se simte ca o

lovitură puternică. Nuşi-a

dat seama cât de mult a sperat contrariul. „Ce s-a întâmplat?

„vândut. Vocea ei este răguşită.

„Ai vândut-o? Vocea lui Renshu se ridică cu furie. „Cum aţi putut? Era singura noastră legătură Ba. De ce l-ai vândut? E furios, surprins de propria lui furie. Şocată, mama lui respiră puternic. „Nu am avut de ales. Trebuia să plecăm din Shanghai". Lacrimile îi curg pe obraji. Nu a mai plângând aşa de mult timp. El încearcă să-şi înăbuşe consternarea, furios pe el însuşi acum pentru că a supărat-o.

„Mamă, îmi pare rău. Doar că ne-a plăcut atât de mult. Întotdeauna am avut-o. Ea plânge, iar el nuştie ce să facă. A fost un moment atât de fericitşi el l-a stricat. *Ce s-a întâmplat în Shanghai?* Ultimele zile au fost atât de haotice.

În cele din urmă, îşi revine suficient cât să vorbească. „A fost doar un obiect,

Renshu. Poate că nu a fost niciodată al nostru. Important este că avem poveştile lui.

Uşa de la intrare se deschide bruscşi zgomotul copiilor lui Peiwen umple casa.

Ea îşişterge ochii, se ridicăşi îi îndreaptă geanta spre el. „Învaţă acum.

Darul de timpşi spaţiu al lui Meilin este un sanctuar pentru Renshu. Pentru prima dată, el se poate concentra pe deplin. Poate studia fără să fie nevoit să stea cu urechea la lumea exterioară, gata să se mute la un moment dat. Se îndrăgosteşte de eleganţa ecuaţiilor, de proprietăţile mişcării. Este uimit de modul în care, date fiind condiţiile

iniţiale ale unui obiect, poate prezice undeşi când acesta ar putea ajunge în altă parte. Matematica, fizica au o fiabilitate incontestabilă. Renshu ajunge să creadă că, studiază suficient, orice ar putea avea sens. Există un confort, de asemenea, în realizarea faptului că nimic nu-i poate învăţătura. Spre deosebire de pământ, aur, comori, hrană sau chiar

oameni, odată ce a înţeles ceva, este al lui să păstreze pentru totdeauna.

Taipei, Taiwan, mai 1955

A fost o zi bună pentru Meilin. În piaţă, Luo sărbătorea naşterea nepotului său, aşa căa aruncat în plus o legătură de mazăre. De când Republica Populară Chineză a bombardat insulele Kinmenşi Dachen toamna trecută, tot mai mulţi americani sunt staţionaţi în Taipei. În lipsa iubitelorşi soţiilor lor, au cumpărat toate poşetele de mătase brodate ale lui Meilin. Ea nu întreabă niciodată pentru cine sunt comorile. Un pic de discreţie face ca marfa ei să se vândă rapid, o lecţie pe care unii vânzători cu limba iute încă au învăţat-o.

Meilin pleacă acasă cu un coş plin: varză, morcovi, ceapă, mango, un ananasşi

mazăre. Toate astea,şi mai are ceva New Taiwan

dolari în poşeta ei.

Un grup deşcolari îşi croieşte drum pe stradă ca un val de culoare kaki, gustărişi benzi desenate după ore. Cei mai tineri sunt cei mai gălăgioşi, cu ghiozdane aruncate pe umeri, părul neîngrijit, cămăşile descheiate, găleţile de mâncare uşoareşi legănate. Îl caută cu privirea pe Renshu printre grupurile mai mari, care se mişcă cu voci mai joase şi paşi mai lungi, cu braţele încărcate cu cărţi suplimentare

care nu încap în ghiozdane. El este acolo. Râde cu prietenii lui, pare fericit. Există o anumită bucurie care apare atunci când Meilin întrevede mulţumirea de zi cu zi a băiatului ei. Având în vedere prin câte au trecut, aceste mici momente de relaxare sunt considerate mari comori. El îi vede privireaşi dă din cap. Îşi ia rămas bun de la prietenii luişi se îndreaptă spre el. „O zi bună?” Îi priveşte coşul debordantşi i-l ia,

mutându-şi geanta pe celălalt umă r.

„Da, am vândut tot. Ea îşi ridică poşeta umflată. „Şi tu?

El dă din cap. Profesorul Liang ne-a confirmat locurile pentru examenele Joint College Entrance de la sfârşitul verii. Avem atât de multe de învăţat. Şi îşi mângâie geanta, plină de hârtiişi cărţi împrumutate.

Ea zâmbeşte.

Intrând în juancun, ei coboară pe o alee îngustă, flancată de o parte şi de alta de case simple, cu un etaj, conectate în rânduri lungi. La un capăt, muncitorii reparăşi reconstruiesc pereţii din tablă ondulatăşi fibră de sticlă. În fiecare an, aceste case sunt peticiteşi reparate pentru a rezista doar puţin mai mult. În fiecare an, guvernul spune că va fi victorios în recâştigarea Patriei. Dar, în schimb, în fiecare an, taifunurile dărâmă mai mulţi pereţi. Meilin speră că actuala lor casă va rezista încă un sezon.

Toaleta comună nu este prea aglomerată, aşa că Renshu îi dă coşul lui Meilinşi se

strecoară înăuntru.

Meilin continuă. Vânzătorii pe biciclete se clatină pe stradă, vânzând gustări. Din

uşileşi ferestrele deschise, oamenii discută cu vecinii. Mai aproape de casa lui Peiwen,

ea trece pe lângă femei care ridică încărcături de rufe din coşuri mari de salcie. Acestea storc cămăşile, pantaloniişi lenjeria de corpşi le agaţă pe stâlpi de bambus pentru a se usca. Printre haine se află pantaloni scurţi pentru copii cu steagul Republicii Populare Chineze alături de steagul SUA, cusut sacii de făină oferiţi ca ajutor guvernul SUA. Unele femei agaţă, de asemenea, uniformele soldaţilor americani la uscat. Se pot face bani frumoşi spălând rufele trupelor.

Imediat Meilin deschide uşa, simte că ceva s-a schimbat. În colţ se află o nouă

coloană de valize, genţişi alte bagaje. Aude voci necunoscute.

Strâmbând din ochi strălucirea după-amiezii, vede contururile a trei persoane înghesuite pe canapeaua din bambus. Sunt întorşi cu spatele la ea şi vorbesc cu o a patra persoană, care stă pe o ladă întoarsă pe un capăt. Acesta poartă uniforma unui ofiţer KMT de rang mediu, iar pe chipul lui, Meilin vede liniile băiatului cel mare al lui Peiwen.

„Alo?

Se întorcşi tac. Omul de pe ladă strigă: „Peiwen!

Peiwen intră prin perdeaua de bambus, mâinile ude pe şorţ. Expresia ei este un

amestec de bucurieşi nervozitate.

'Meilin! Meilin! Ce veste minunată, familia mea este aici! Acesta este soţul meu, Zhu Yuping'. Bărbatul de pe ladă se încruntă. Uşor tulburată, Peiwen continuă: „Iar aceasta este

mea, cumnata mea, Zhu Yuming,şi soţul ei, Deng Jinwei. *Zhu Yumingşi Deng Jinwei,* numele de pe carnetele de raţie pe care le-au folosit Meilin şi Renshu. Yuming se întoarce. Este mai tânără decât Peiwen, aşteaptă un copilşi are un aer de oboseală de călătorie pe care Meilin aproape că l-a uitat. Jinwei, înclinat pe scaun, se uită la Meilin cu ochii înlăcrimaţi şi mormăie un salut. La capătul canapelei stă matriarha cu părul argintiu, cu gura trasă înăuntru,ţinându-şi buzele strâns peste dinţ i.

Emoţii contradictorii se nasc în Meilin. Bucurie pentru Peiwen, tristeţe pentru ei pierdută, îngrijorare cu privire la ce înseamnă asta. Îşi maschează ambivalenţa cu un zâmbetşi întinde mâinile în semn de bun
venit.

„Am – am legume în plus pentru a sărbători", se bâlbâie ea, ridicându-şi coşul. „Vino. Peiwen îi face semn. „Ajută-mă să mă pregătesc; îţi voi spune totul. Ea o trage pe Meilin spre bucătărie. 'Yuming, ceaiul este aproape gata. Adu-l înăuntruşi stai cu ceilalţi. Sora mai mareşi cu mine termina gătit.

Până când Yuming a turnat ceaiul, a intrat şi Renshu. După o nouă rundă de

prezentări, Renshu li se alătură în bucătărie.

„Mamă?

„E în regulă, Renshu. Du-teşi ia copiii de laşcoală '.

„Mamă, ei rămân?", şopteşte el.

„Desigur. Ei sunt familia lui Peiwen. Ea îl vede că se gândeşte la

implicaţiile pe care acest lucru le va avea pentru casa modestă care i-a adăpostit în ultimii cinci ani. Meilin şi

Renshu s-au obişnuit să doarmă pe podea în camera din spate după ce toate vasele au fost aranjate, în timp ce Peiwenşi copiii ei se înghesuie în camera din faţă în cinci seturi de păturişi perne pe care le întind în fiecare searăşi le împachetează în fiecare dimineaţă. Acum vor adăuga încă patru – cu un bebeluş care urmează să vină în curând. Îl împinge spre uşă. 'Du-teşi ia copiii pentru mine astăzi. Du-i la piaţ ă.

El pare neîncrezător, dar ea scoate un bilet din geantă şi pune în mână. „Poftim,

cumpără nişte seminţe de pepene sau tulpini de trestie de zahăr pentru a sărbători

sosirea familiei.

Îl priveşte cum dispare pe alee. Când se întoarce spre Peiwen, ochii prietenei ei sunt

plini de lacrimi.

„Peiwen, trebuie să fii atât de fericită! Acesta este un mare „. „Desigur, desigur. Credeam că n-o să-i mai văd niciodată pe niciunul dintre ei. Soţul meu i-a găsit pe toţi.Şi a făcut caşi Deng Jinwei să fie transferat aici. Nu-i aşa că e minunat?

„Da, este minunat”, este de acord Meilin.

„Cineva trebuie să le fi spus cum să mă găsească. Sunt atât de fericită...” Vocea lui

Peiwen se stinge în timp ce ochii ei se odihnesc pe cuverturileşi păturile înfăşurate ale

lui Meilinşi Renshu.

Peiwen îngenunchează pentru a deschide o cuvă cu orezşi măsoară ceşcuţe pentru a alege şi a clăti. Boabele sună ca

ploaia în timp ce alunecă una peste alta, ies din ceaşcăşi ajung în bazinul emailat.

Meilin se uită pe uşa din spate, unde Renshuşi copiii au adunat bambusşi resturi de sârmă pentru a face un gard. Ar putea să facăşi un acoperiş, întărească gardul în pereţişi să facă o cameră nouă acolo în spate? Multe alte familii au construit extinderi. Ar puteaşi ele. Încearcă să îşi imagineze cum ar putea găzdui mai mulţi oameni. Cum vor mânca cu toţii? De unde vor lua mai multe boluri, pături, lenjerie de pat? E prea greu săţină toate gândurile astea în acelaşi timp. Se uită în ceainic. Este aproape gol. Îl ridicăşi pleacă după mai multă apă.

Întorcându-se la casă, se opreşte în faţa uşii din spate. Peiwenşi Yuping se ceartă.

„Ei sunt ca o familie. Ne ajutăm între noi. Aşa funcţionează aici”.

„Dar *suntem o* familie”, îi răspunde el. 'În plus, nu putem risca să avem două

persoane care folosesc aceleaşi carduri de raţie. Le-aţi dat deja mai mult decât

destul!

„Dar unde s-ar duce? În plus, Meilinşi-a împărţit veniturile, Renshu ne-a ajutat cu

copiii. Nu am fi supravieţuit fără ei'.

'Nu aţi fi supravieţuit fără mine! Pentru că eu servesc, avem toate astea”. Se aude un zgomot, caşi cum ceva ar fi fost împins peste tejghea. „O săptămână. Apoi, . Orezul ăsta e pentru *familie,* nu *ca o familie* '.

Perdelele de bambus alunecă şi se agită. Meilin o aude pe Peiwen scoţând un

/

scâncet ascuţitşi răguşit.

Din nou. Vor trebui să se mute din nou. Unde? Nu cunosc pe nimeni în afara juancunului. Meilin îşi înghite lacrimile şi îşi respinge întrebările. Este încă o zi fericită, o zi a reîntâlnirii.

Când Meilin se uită după colţ, vede că prietena ei are ochii roşiişi boluri de pe jos,

marginile ciobite.

„Îmi pare rău”,şopteşte Peiwen. „Îmi pare rău.

„E în regulă. Meilin pune ceainicul josşi îşi îmbrăţişează prietena. 'O să ne găsim noi drumul. Hei, uită-te la ce a mâncat Luo azi'. Se apleacă spre coşul ei, scoţând ananasul. Hai să sărbătorim întoarcerea familiei.

Peiwen îşişterge ochiişi ia ceainicul. Toarnă apa cu grijă peste boabele de orez, apoi pune vasul deoparte să se înmoaie. Meilin ia legumele din coşul ei, curăţă ceapa, inspectează frunzele de varză. În curând, bucătăria se umple de zgomotul tăieriişi de clinchetul bolurilorşi al farfuriilor care sunt stivuite în ordine.

Capitolul doisprezece

Taipei, Taiwan, iunie 1955

Meilin se sprijină de un stâlp de arcade din faţa chioşcului de ziare cu un exemplar din *Zhongyang Ribao.* Eaşi Renshu au nevoie de o casă nouă. În curând. Trece pe lângă titlurile cu promisiuni deşarte despre revendicarea patriei-mamă, gândindu-se cum această şedere temporară în Taiwan a devenit cea mai permanentă casă a lor de la Changsha încoace. Trece cu vederea anunţurileşi se opreşte secţiunea

„Se caută ajutor”. Îşi aminteşte că a auzit două femei care se plângeau de lipsa unui ajutor bun în timpul unui festival recent de la Asociaţia Locurilor Native din Hubei. Meilin stătea cuminte deoparte în timp ce bârfeau despre cum o altă familie îşi adusese bone, menajereşi bucătari din Wuhanşi de aceea copiii lor rezultate mai bune laşcoală. Una dintre femei se plângea că nu putea o ajute decât fetele din zonă. *Acele menajere nuştiu cum să pregătească corect vinetele înăbuşiteşi îi învaţă pe copii obiceiuri urâte. Nici măcar nu vorbesc mandarina.* Cealaltă a adăugat că, deşi se aştepta ca o fată Benshengren să obţină oferte mai bune pe piaţă, bănuia că servitoarea lor cumpăra doar produse de mâna a doua de la verişoarele eişi păstra banii în plus. *Insula asta este un coşmar. Când ne întoarcem acasă?* Cele două femei se plângeau întruna. În acel moment, Meilin se gândise că, dacă lucrurile mergeau bine şi nu aveau plângeri, femeile nu s-ar fi simţit atât de bine sărbătoare, până la urmă.

Meilin studiază anunţurile: „Se caută menajere din Hunan”; „Căutăm dădace din China continentală”; „Se caută ajutor casnic – preferabil nativi din Sichuan”. Sunt atât de multe! Cu siguranţă îşi poate găsi un loc de muncă. Rupe cu grijă paginaşi o pune în buzunar. Lasă restul ziarului în urmă. Poate că va aduce noroc altcuiva.

A doua zi, Meilin îşi perie bine părul şi îşi pune rochia de vară pe care şi-a făcut-o dintr-un imprimeu floral galbenşi verde. Rochia este simplă, dar i se potriveşte perfect şi o adoră. Vrea să poarte ceva special în loc de obişnuita ei tunică peste pantaloni. Pe decupajul de ziar, ea a încercuit patru anunţuri: trei sunt grupate districtul Da'anşi unul este pe strada Qidong, în Zhongzheng. Toate sunt locaţii bune pentru şcoala lui Renshu.

Începe în Da'an. La prima casă, nu răspunde nimeni. La a doua, când uşa se deschideşi ea ridică hârtia, persoana dinăuntru spune: „Prea târziu, e deja plină!”. Ea se îndreaptă spre a treia casă. Aici, femeia pare interesată, iar Meilin speră. Dar când femeia îi explică faptul că Meilin ar trebui să locuiască în altă parte, conversaţia se încheie.

Se îndreaptă spre Qidong. Este cald. Fruntea îi este lipicioasăşi rochia i s-a zbârcit

de la atâta mers. Mai încearcă o datăşi apoi, dacă nu are noroc, poate că Peiwen îi mai

lasă să stea câteva zile.

Toate casele de pe strada Qidong sunt în stil japonez. Meilin trece încet pe lângă ,

admirând grădinile cu flori delicate, până când se opreşte numărul pe care l-a notat. Îşi

îndreaptă rochia, seşterge de praful de peste zişi îşiţine capul sus. Descuie poartaşi urmează o cărare pietruită cu felinare de piatră până la uşă. O salcie face umbră verandei, iar dedesubt creşte un acer mic. Aude apa curgând. Meilin sună la sonerie, admirând o fereastră octogonală cu geam parţial mat.

Când uşa se deschide, este întâmpinată de o femeie mai în vârstă, cu trăsături moi şi robustă, cu mâinile udeşi cu o batistă care îi lega părul. Ochii ei blânzişi zâmbetul larg o pun pe Meilin în largul ei. Când Meilin îi explică că a venit în legătură cu anunţul, femeia dă din cap, apoi o conduce într-un hol mic şi îi arată o pereche de papuci.

„Vă rog să aşteptaţi până îi spun doamnei Huang”, spune ea, dispărând în spatele unei uşi glisante din lemnşi hârtie. Meilin simte miros de carneşi orez proaspăt gătit. Îşi

schimbă pantofii cu papuciişi îşi cercetează împrejurimile.

Intrarea este decorată cu o pictură peisagistică a unor munţi înnoroiaţi. Cerneală neagră pe mătase îngălbenită.
Dinastia Tang, cel mai probabil. În faţa ei, o masă huanghuali are un arzător de tămâie, o cutie cu bibelouri sculptate şi un evantai complicat din lemn de santal. Tânjeşte să evantaiul şi să-l ducă la nas, inhalând parfumul.

Vederea unor astfel de comori o zguduie pe Meilin, evocându-i prea multe amintiri. Îşi reprimă impulsul de a plângeşi se uită în jos. Uşa glisantă se deschideşi femeia mai în vârstă o conduce pe Meilin pe un coridor lung din lemn care scârţâie pe măsură ce merg. Pe o parte, ferestrele se deschid spre o grădină de piatră. De cealaltă parte, pereţii glisanţi albi, cu margini negre, ascund camerele din spate. La capătul coridorului, femeia deschide o altă uşăşi îi face semn lui Meilin să intre.

II

Partea principală a camerei este coborâtă mai jos decât pasarelele. Meilin observă că saltelele tatami de pe podea sunt ascunse de un covor moaleşi luxos. Pe o canapea cu perne de mătase roşieşi galbenăşi tapiţerie fină stă doamna Huang. Amestecul ei de eleganţăşi dispreţ îi aminteşte lui Meilin de Wenling. Există o asemănare în felul în care doamna o priveşte pe Meilin, expresia ei fiind în acelaşi timp leneşăşi critică.

Când vorbeşte, vocea doamnei este ascuţită, cu un puternic accent Sichuan, lansând întrebări pe care numai un Sichuanese le-ar putea înţelegeşi la care ar putea răspunde. Meilin este recunoscătoare pentru timpul pe care l-a petrecut învăţând dialectul în Chongqing. De fapt, o parte din ea se bucură să o audă pe doamna folosind expresii

familiare. Meilin bănuieşte că felul de a fi al doamnei este mai mult o interpretare, care testează curajul. Meilin îşi păstrează calmulşi îi răspunde.

Da, pot face acest fel de mâncare.

Da,ştiu de unde să iau acele legume. Da, pot să

spălşi să repar.

Da,ştiu să cos. În acest moment, Meilin îşi ridică cea mai frumoasă poşetă brodată.

Ochii doamnei Huang strălucesc.

„Ei bine”, spune doamna, „cred că o să te . Vei fi mai bună decât localnicii ăia.

Meilin ridică mâna.

„Ce ? Doamna este iritabilă.

„Am un fiu. Este un băiat bun, învaţă din greu. Este liniştitşi politicos. Poate să stea

şi el aici?

Curiozitate stârnită, buzele doamnei se strâng. „Un băiat? Va trebui să ajute în

grădini. Cum ai spus cheamă?

„Dao Renshu. Renshu”, şopteşte Meilin. 'Renshu', spune

doamna, gânditoare. „Câţi ani are?

„Aproape a terminat Jianguo. Învaţă pentru examenele comune de admitere.

„Foarte bine, atunci. Doamna dă din cap în semn de asentiment. 'Acum, vorbeşte cu bucătăreasa Chin să afle ce are nevoie de la piaţă. Trebuie să cureţişi să calci rufele ca să am cele mai bune qipaos pregătite pentru cina de marţi

de la generalul Fan.Şi poţi să aranjezi perdelele astea? Nu-mi place cum cad – sunt prea lungişi fac camera să pară

grea. Ea se ridicăşi deschide un sertar al biroului, scoţând o bucată de mătase albastru- verzuie. Trebuie să faci ceva cu asta. Am păstrat-o de când am sosit. Ultima mea cameristă a fost fără speranţă. Nu i-aş încredinţa nici cea mai proastă mătase a mea, darămite cea mai bună.

În momentul în care doamna îşi epuizează lista, femeia mai în vârstă se întoarce cuo

tavă de ceai.

Meilin se înclinăşi iese din cameră.

În timp ce Meilin îşi pantofii de stradă, femeia mai în vârstă se apropieşi îşi pune

braţul în jurul lui Meilin.

„Spune-mi mătuşa Chin. Doamna este încântată că eşti aici. Nu contează obrăznicia ei, are intenţii bune. Generalul e mai mult pentru elşi munca lui. Rămâi cu mineşi vei fi bine.

Meilin se întoarce la juancun, obosită, dar uşurată.

Lui Meilin îi ia mai mult timp să îşi ia rămas bun de la Peiwen decât să împacheteze puţinele lor lucruri. Lasă în urmă tot ce ar putea folosi Peiwenşi ia doar hainele lor, cărţile lui Renshuşi ei de cusut.

Vizitaţi-ne des”, spune Peiwen, apucând mâna lui Meilin, fără să vrea să-i dea drumul. Sunteţi întotdeauna bineveniţi aici”, adăugă ea, chiar dacă amândoiştiu că nu mai este adevărat.

Mulţumesc”, spune Meilinşi strânge mâna lui Peiwen.

La familia Huang, mătuşa Chin îi arată lui Meilin o cămăruţă în partea laterală a bucătăriei, destinată ei şi lui Renshu. Podeaua este acoperită de trei saltele tatami. O fereastră mare dă spre stradă, iar pervazul ei este josşi lat. colţ se află o măsuţă cu o lampăşi un ventilator electric. Meilin le porneşte pe amândouă. Aerul din cameră se agită uşor, lumina este primitoare. Meilin aranjează cărţile lui Renshu pe pervazul ferestrei. masă, îi pune piatra de cerneală, pensulele, hârtiaşi un nou băţ de cerneală.

Ea se gândeşte la cât de repede s-au schimbat, din nou, circumstanţele lor. Deşi nu- i cunoaşte încă pe doamna şi pe general, simte că se află pe un teren familiar. Mirosurile din bucătărie, glumele dintre

Mătuşa Chinşi grădinarul, precumşi preocupările doamnei îi amintesc de complexul

familiei Dao.

Când vede camera, faţa lui Renshu se deschide într-un zâmbet larg.

'Aici', spune Meilin, arătând spre o pereche de pături groaseşi moi. 'Aici sunt paturi

care nu se vor mişca în timpul nopţii; aici este un birou care rămâne în picioare toată ziua. Aici sunt pereţi care nu se clatină în bătaia vântuluişi care nu lasă ploaiaşi frigul să se infiltreze".
„Este doar temporar?", întreabă el.

„Nuştiu, dar este doar pentru noi.

Camera familiei Huang devine un refugiu pentru Renshu în ultimele luni de dinaintea examenului de admitere la colegiile şi universităţile comune. În timp ce Meilin îşi petrece zilele învăţându-şi noul loc de muncă, Renshu

studiază în acel spaţiu liniştit, cu ventilatorul său răcorind aerulşi cu storurile trase împotriva luminii solare puternice şi a distragerii atenţiei. În examenului, îşi găseşte o mare satisfacţie în capacitatea dea răspunde la fiecare întrebare. Când predă lucrarea, ştie că a făcut tot ce ia stat în putinţ ă.

Rezultatele sale sunt bune: primeşte o ofertă pentru a studia ingineria la Universitatea Naţională din Taiwan. Se grăbeşte acasă să-i spună mamei sale. Fără suflareşi explodând de bucurie, o ia în braţeşi o învârte cerc.

După ce el o lasă jos, ea exclamă: „Sunt atât de mândră! Este ceea ce ai spus că vrei în ziua Festivalului Lanternelor din Shanghai. Ai reuşit! Îţi aminteşti? Renshu dă din capşi observă că mama lui este înlăcrimată. „Mamă, eşti tristă? „Nu. Ba da. Bineînţeles că nu. Doar că" -şi ea îşişterge ochiul – „aş vrea ca tatăl tău săştie. Mi-aş dori ca tatăl *meu* săştie.

Renshu o îmbrăţişează uşor. „Şi eu", spune el.

„Când mă gândesc la tot prin ce am trecut, în toţi acei ani în care abia îndrăzneam să-mi imaginez viitorul. E..." Adulmecăşi îşi scutură capul. Orice ar vrea să spună, se pare că nu reuşeşte să găsească cuvintele. În cele din urmă, îl trage aproape şi îl îmbrăţişează din nou.

Mai târziu în acea noapte, Renshu se gândeşte la reacţia mamei sale. Îşi dă seama

că, atunci când va merge la universitate, vor fi despărţiţi pentru prima dată în viaţa lui.

Renshu primeşte o mică bursăşi un loc de muncă la bibliotecă pentrua

ajute cu plata taxelor. El găseşte locuinţă într-un cămin de bărbaţi din apropierea campusului, împărţind camera cu alţi

trei studenţi. Campusul NTU se află la sud-est de Zhongzheng, înconjurat de orezăriişi poteci înguste, departe de agitaţia oraşului. Chiar dacă este la mai puţin de o oră de mers pe jos de strada Qidong, este o lume diferită.

În prima noapte dormitor, Renshu este nelinişţit. Este ciudat să nu audă respiraţia uşoară a mamei sale. Se luptă cu pătura, sperând că nu îşi deranjează colegii de cameră. Din paturile din cealaltă parte a camerei, sforăiturile alternante indică faptul că Pao Dafei şi Liu Zhaohui dorm. Deasupra lor se află Li Hotan. Pao, pe care Renshu îl recunoaşte de la Jianguo, studiază fizica. Li şi Liu, ca şi Renshu, sunt studenţi la inginerie. Se cunoşteau dinainte de a veni la universitate, amândoi locuind la acelaşi juancun din Hsinchu. Renshu oftează şi îşi răstoarnă perna.

„Dormi?” şopteşte Li Hotan. „Nu prea”,

răspunde Renshu înşoaptă. „Nici eu.

„E doar, cred, ciudat, să adormi. Renshu face o pauză, nevrând să spună că îi este

dor de mama lui. „Într-un loc nou”, încheie el.

„Ştiu ce vrei să spui. Sunt obişnuit ca fraţii mei să doarmă chiar lângă mine.

„ unde eşti, Li Hotan? Adică înainte de Hsinchu?” „Am fost în

Kunming.

„Şi înainte de asta?

„Oraşul nostru natal era lângă Wuhan.Şi tu?

„Suntem din Changsha. Am mers la Chongqing, apoi la Shanghai. Apoi aici. „Hmm”, spune Li, recunoscând atât de

mult cu un murmur. Renshu cască.

„Dao Renshu?”

„Da?

'Pao a spus că este un vânzător bun de tăiţei lângă poarta principală a universităţii în

primele ore ale serii. Hai să mergem mâine după ore.

Renshu zâmbeşte în întuneric. „Mi-ar plăcea.

În prima zi de cursuri, Renshu se alătură unui grup de studenţi care se plimbă de-a

lungul

bulevardul Royal Palm. Toată lumea poartă cămăşi albe proaspăt călcate, pantaloni kaki sau fuste până la genunchişi pantofi lustruiţi pentru începe anul. Este uimit să se afle înconjurat de atât de mulţi tineri, toţi sperând să reconstruiască Republica. Până la sfârşitul zilei, capul i se învârteşi se bucură când vine timpul pentru masa de seară cu Paoşi Li.

Şi ei au găsit ziua atât copleşitoare, cât şi inspiratoare. Renshu se relaxează când realizează că nu este singurul care se simte intimidat de această nouă viaţă. Discuţiile variază de la imitarea manierelor unui
profesor de matematică, la specularea cursurilor care vor fi cele mai dificile, până la privitul fetelor drăguţe de la o masă din apropiere. După mai multe boluri de tăiţei şi un pic prea mult de băut, în cele din urmă se împiedică acasă, cântând cântece.

Pe măsură ce anul avansează, Renshu prosperă. Este fascinat de fizică, de ingineriesi de rezolvarea problemelor.Şi, la fel ca majoritatea celorlalţi, îşi continuă

cursurile de limba engleză. Având în vedere legăturile tot mai strânse dintre SUA şi Republica Populară Chineză, cunoaşterea limbii îi va sporişansele la aproape .

Li Hotan şi Pao Dafei devin mari prieteni. Cu toţii au amintiri din Războiul de Agresiune şi Războiul Civil. Chiar dacă nu discută prea mult despre ele, acest trecut comun îi uneşte. Fiecare dintre eiştie cât de norocoşi sunt să se afle aici.

Pao, în ciuda comportamentului său solemn, are un simţ al umorului deosebit. Familia sa a venit în Taiwan din Guilin la scurt timp după retrocedare, aşa că el cunoaşte Taipei de cel mai mult timp. Când ies cu toţii în oraş, Pao vorbeşte cel mai mult. Are un talent deosebit în aşti unde vor apărea cei mai buni vânzători de mâncare. Li Hotan, pe de altă parte, este sociabilşi chipeş. Fetele îi aduc mereu găluşte sau îi cer să le ajute cu temele.

Împreună cu Pao şi Li, Renshu petrece seri lungi studiind, făcând pauze pentru tăiţei sau gheaţă rasă de la standurile de pe canalele Liugongjun. Uneori se uită la filme americane cinema şi flirtează cu studentele. Deşi Renshu este prea timid pentru a spune prea multe fetelor, este încântat să fie în compania lor.

În majoritatea weekendurilor, vizitează casa de pe strada Qidong. Mama luişi mătuşa Chin sunt întotdeauna fericite să-l vadăşi chiar doamnaşi generalul Huang îl salută ocazional. Dar de fiecare dată, când vizita lui se apropie de sfârşit, el simte

întoarcerea la noua sa viaţă la universitate.

Odată ce Renshu începe facultatea, Meilin îşi aminteşte că el este la mică distanţă. Acesta este viitorul pe careşi l-au dorit amândoi. Este mândră de realizările lui, mândră că va fi un

savant. Dar nu se aştepta la durerea pe care o simte acum că el a început să îşi facă o viaţă pe cont propriu. Oricât de mult ar încerca să o îndepărteze, nu poate ignora sentimentul că legătura lor, care i-a ţinut împreună prin incendii, bombardamenteşi trădări, începe să slăbească.

Meilin lasă deoparte ceea ce nu poate schimbaşi se concentrează pe munca ei. Pe măsură ce lunile trec, Meilin observă că Huangii au tot luxul pe careşi l-ar putea dori cineva: ceaiuri, vinuri, rachiuri, tutun, cosmetice, mătase. Deşi se întreabă de unde provin aceste bunuri de lux, Meilinştie mai bine decât să întrebe. Singurele întrebări pe care le face sunt ce feluri de mâncare ar dori doamnaşi generalul să mănânce, ce flori

ar trebui să pună în vazele de porţelan şi când are nevoie doamna să îşi pregătească

qipaos-urile pentru serate pline de farmec.

Cu toate acestea, oricât de plini de lux ar fi, ei rămân fără orez. Huangii nu vor să se bazeze pe subvenţiile americane pentru grâu, ca militarii obişnuiţi. Ultima cameristă, o localnică, a procurat o cantitate mare de orez. De fapt, doamna Huang a angajat-o pentru că se lăuda că poate face rost de orez. Pe măsură ce rezervele se micşorează,

îngrijorarea lui Meilin creşte. O vor concedia dacă nu reuşeşte să refacă rezervele? Nu

vrea să .

Mătuşa Chin spune că a auzit că domnul Tsai din piaţă vinde orez, dar acesta este supraevaluat şi plin de nisip şi uneori chiar de gândaci. Cumva, fata Benshengren a primit orez bun de la el, dar mătuşa Chin nuştie cum a făcut.

„Aceşti Benshengren. Mătuşa Chin dă din cap dezgustată.

'Ar trebui să fie recunoscători că i-am salvat de japonezi. În schimb, ne înşealăşi refuză să vorbească corect'.

Meilin îi mulţumeşte mătuşii Chinşi se îndreaptă spre piaţă.

Pe drum, Meilin se gândeşte la cât de diferit este să trăieşti în oraş, printre taiwanezi. La juancun, majoritatea locuitorilor erau atât de siguri că se vor întoarce în China, încât nu se deranjau niciodată să se aventureze în afara complexului. La fel ca mătuşa Chin, mulţi dintre ei priveau de sus pe taiwanezi

ca o rasă japoneză care trebuia să se reconecteze cu Patria Mamă. Puţinii Benshengren pe care Meilin îi cunoscuse nu păreau să-i placă nici pe chinezii de pe continent. Waishengren, oameni din afara provinciei, le spuneau ei. În afara juancunului, ea simte astaşi mai mult.

Meilin ştie că, o faţă nouă pentru dl Tsai, va avea o singură şansă să facă o impresie bună. Aşa că, înainte de a se apropia de el, stă în apropierea standului său, urmărind interacţiunile. De fiecare dată când cineva se apropie de dl Tsai vorbind în mandarină, acesta se comportă ca şi cum nu ar înţelege. Acest lucru este intrigant. Mandarina este limba oficială. Dl Tsai trebuie să ştie ce vor aceşti oameni. Dar el păstrează o faţă inexpresivă. Când aceştia strigă şi insistă, scriind caracterele pe o bucată de hârtie şi fluturându-i-o în faţă, dl Tsai spune că nu mai are orez sau că magazinul său este închis. Refuză să le vândă ceva. Sau le oferă o lingură micăşi supraevaluată de orez spart, plin de pietriş.

Dar când cineva vorbeşte taiwaneză, faţa domnului Tsai se deschide. Ei stau de vorbă mult timp. Abia după acest schimb de replici îi întind sacii domnului Tsai. Acesta le umple sacii cu orez din noua recoltă.

După puţin timp, Meilin alunecă. Nu va încerca încă să cumpere orez. Îşi continuă comisioanele, gândindu-se la dl

Tsai. Meilin a avut întotdeauna o ureche pentru limbi străine. În Shanghai, a învăţat suficientă limba shanghaineză pentru a se integra. Iar în Chongqing, a obţinut preţuri mult mai bune la piaţă când a trecut la limba sichuaneză. Se gândeşte la modul în care mătuşa Deng şi unchiul Liang au urlat la primele ei încercări. Cu toate acestea, au devenit prietenii ei şi, în timp, colacul ei de salvare. Meilin zâmbeşte în sinea ei, dar apoi amintirile îi sunt întunecate de dezastrul Marelui Tunel. Au trecut paisprezece ani. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, poate că familia nu s-ar fi destrămat. Poate că ar fi fost toţi aici, în Taiwan, împreună. Liling ar fi avut douăzeci şi trei de ani, poate chiar o mamă. Meilin oftează şi se scutură din visare. Nu va ieşi orez din amintirile triste. E clar: acum că trăieşte în afara juancunului, trebuie să înveţe taiwaneza.

Comisioanele ei o duc la piaţa deţesături Yongle din Dadaocheng. Meilin vrea să găsească nasturişi împletituri pentru ultima rochie a doamnei. Un aspect important al muncii pentru familia Huang este că doamna are o maşină de cusut pe care nu numai că îi permite, dar se aşteaptă ca Meilin să o folosească. După ce a ales ce are nevoie, Meilin se uită în susşi în jos pe tarabe, căutând chilipiruri. Ochii îi cad pe un bumbac verde deschis imprimat cu flori mici roz. Din impuls, ea cumpără

câţiva metrişi se îndreaptă spre casă.

Pe drum, ea observă o pereche de femei care merg în direcţia opusă. Fiecare dintre ele poartă pe braţe un coş din rattan împletit, plin cu grămezi de lenjerie. Curioasă, Meilin se întoarceşi le urmează. Unde s-ar putea duce?

Râul. Se îndreaptă spre Tamsui. Odată ajunse acolo, se alătură altor femei care spală haine pe mal. Toate par să se cunoască între eleşi împărtăşesc un sentiment de

camaraderie de care Meilin duce dorul. Unele au copii, care le ajută sau se joacă în apă. Aceasta îi aminteşte lui Meilin de modul în care femeile din juancun se adunau să spele rufe, făcând schimb de glume şi bârfe, uşurând sarcina împovărătoare. Ascultă cu atenţie, încercând să înţeleagă cuvintele; acestea sunt femeile Benshengren, care vorbesc fericit în taiwaneză. La început, Meilin este surprinsă. Din dorinţa excesivă de a pune în aplicare politica guvernului de utilizare exclusivă a limbii mandarine, poliţia militară, mereu prezentă, putea aresta pe oricine ar auzi vorbind taiwaneză. Dar aici, reflectă Meilin, stropii şi gâlgâitul râului acoperă vocile femeilor şi le oferă o mică libertate.

Când se va ivi corvoada săptămânală de a spăla rufele, poate că Meilin îşi va aduce

coşul la Tamsuişi vedea ce poate învăţa.

Apa râului se unduieşte pe un pat de pietricele puţin adânc. Meilin se scufundă în haine, privind cum se întunecă. Îşi pierd croiala şi devin grele. Îşi răsuceşte umerii, care o dor de când a cărat coşul atât de departe. Ghemuită, freacă săpunul în faldurile ţesăturii, transformând spuma într-o spumă bogată. În apropiere, alte femei spalăşi clătesc, plesnind hainele pe pietre mari pentru a scoate apa, apoi storcându-le în suluri strânse stivuite în coşurile lor. În acea primă zi, câteva persoane o privesc suspicioase şi nimeni nu vorbeşte cu ea. Totuşi, nimeni nu-i spune să plece.

Rufele ude – chiarşi atunci când sunt stoarse – sunt mult mai grele pe drumul de întoarcere. Meilin cheltuieşte o monedă preţioasă pentru a închiria un pedicab până la casa familiei Huang.

Săptămână de săptămână, se întoarce şi se obişnuieşte tot mai mult cu munca. Spălatul se transformă din cea mai

temută corvoadă în parte a ritmului ei săptămânal. Câteva femei de la râu încep să o recunoască, o întreabă cum o cheamă, devin prietenoase. Învaţă câteva fraze în taiwaneză, iar unele dintre femei, în semn de

apreciere pentru eforturile ei, o învaţă mai multe. Când întreabă de ce

Benshengren nu-i plac Waishengren, se uită în altă parte şi schimbă subiectul. O asigură că le place de ea, că e diferită. Dar în cele din urmă, în timp ce apele curgătoare le înăbuşăşoaptele, îi povestesc despre evenimentele din 28 februarie 1947, cu doi ani înainte ca Meilinşi Renshu să ajungă în Taiwan. Meilin pune cap la povestea din 228. Îi povestesc cum o văduvă din Benshengren vindeaţigări sfidând monopolul consiliului

tutunului; îi povestesc despre refuzul văduvei de a se opri când i s-a cerut şi despre modul în care mulţimea a susţinut-o; cu dezgust, îi povestesc despre ofiţerul laş care a tras un foc de armă în mulţime, omorând accidental pe cineva, urmat de uciderea nu atât de accidentală a mii de civili. De atunci, mii de oameni au fost persecutaţi de Kuomintang. Răpiţi, dispăruţi, ucişi. *Acest lucru este tabu, nimeni nu poate vorbi despre asta,* spun ei. Dar toată lumea o face: toată lumea se chinuie să povestească cum cineva pe care îl cunoaşte, cineva pe care îl iubeşte, a fost brutalizat. Ca întotdeauna, Meilin ascultă. Ea nu a ştiut. Vrea să plângă cu ei, pentru pierderile lor, pentru suferinţele lor. Începe să înţeleagă animozitatea pe care a simţit-o când au ajuns în Taiwan.

Prinşoapteleşi prietenia de la râu, Meilin se împrieteneşte cu o femeie mai tânără pe nume Lin-Na, careşi-a pierdut mama în masacrul din 228. Meilin spune căşi eaştie ce înseamnă să îţi pierzi familia în luptele altcuiva. Cu timpul,

cele două devin apropiate. Uneori, Meilin aduce mâncare plus pentru Lin-Naşi verii ei. Când Lin-Na admiră hainele doamnei şi Meilin îi dezvăluie că ea le-a cusut, Lin-Na o roagă pe Meilin să îi modifice câteva dintre hainele ei. Lin-Na are o tarabă în piaţa deţesături Yongleşi îi oferă lui Meilin oferte bune pentru unele dintre cele mai frumoase bucăţi de stofă.

/

Când mai are orez doar pentru câteva zile, Meilin îi mărturiseşte lui LinNa că trebuie să poată cumpăra orez, dar se teme că, din cauza accentului ei, va primi doar cel mai prost. Lin-Na îi face cunoştinţă cu dl Tsai, iar până la sfârşitul acelei zile, Meilin nu numai că are o nouă rezervă de orez, darşi-a făcutşi un prieten în persoana dlui Tsai.

Capitolul treisprezece

Taipei, Taiwan, ianuarie 1960

Renshu merge să-şi întâlnească prietenii pentru a mânca tăiţei de sărbătoare. Picioarele lui sunt uşoare, ca nişte arcuri, pline de posibilităţi. Se apleacă şi îşi trece degetul lungul marginii plicului din buzunar, urmărind crestele perforate ale timbrelor. Anul trecut, când îşi termina examenele finale şi se pregătea pentru serviciul militar, Renshu a început să îşi imagineze o viaţă dincolo de NTU, dincolo de Taiwan. Inspirat de anunţul că Li Zhengdaoşi Yang Zhenning au câştigat Premiul Nobel pentru

Fizică în 1957, Renshu şi colegii săi de clasă au început să viseze meargă în SUA

pentru a absolvi o facultate.

Renshu s-a descurcat bine, iar profesorii săi l-au încurajat să continue studiile după

ce îşi termină serviciul obligatoriu. Pentru a ajuta în lupta împotriva comunismului,

guvernul a recrutat studenţi de top în domenii tehnice pentru a studia în SUA. Renshu ştie că mama lui ar fi încântată să devină profesor. Deşi nuşi l-ar fi imaginat plecând în America, pentru Renshu este clar că acesta este viitorul.

El investighează cerinţele. Provocarea de a pleca în SUA pentru studii universitare are mai multe etape: trebuie să obţină o diplomă de patru ani, să îndeplinească serviciul militar obligatoriu, să demonstreze că ştie limba engleză, să dovedească aptitudini politice şi adecvare, să fie admis la un program universitar din SUA, să găsească un

sponsorşi mijloace financiareşi să obţină o viză.

Lucrează la această problemă de mult timp, bucată cu bucată. După ce a absolvit NTU cu mari onoruri, acum îşi încheie conscripţia. Iar astăzi, Renshu mai are o piesă în buzunar: o ofertă de la programul postuniversitar în inginerie mecanică de la Universitatea Northwestern, Evanston, Illinois, SUA.

La localul de tăiţei, prietenii lui sărbătoresc deja. Pao a fost

acceptat la NYU pentru a studia fizica, Liu va merge la Universitatea din Wisconsin pentru inginerie electrică, iar prietenul şi rivalul său academic Li Hotan deţine o scrisoare de la Columbia.

„Dao Renshu! Unde te vei duce?'

Renshu îşi flutură scrisoarea de la Northwesternşi se alătură lor într-un toast.

Renshu îşi îndreaptă atenţia către următorul pas din proces. Pentru a obţine viza, el are nevoie de dovada unui cont

bancar în SUA care să conţină 2 400 de dolari americani. Prietenii lui Renshu au relaţii. Taţi în guvern, rude bogate în Hong Kong. Unii au deja rude în America. Cu toţii vor fi capabili să găsească aceste fonduri. Douăzecişi patru de

sute de dolari? Renshu nu are nici măcar douăzecişi patru de cenţi! Dar trebuie să existe

o cale. Altfel nu ar fi putut ajunge atât de departe.

El îi aduce scrisoarea lui Meilin.

„Mamă, am veşti”, începe Renshu.

Meilin lasă jos perechea de pantaloni pe care o reparăşi ridică privirea. Şuviţe argintii încep să strălucească în cocul ei. El îi înmânează plicul.

Şi ea trece degetele pesteştampile. Îl , îl deschide, scoate hârtia. Totul este în

engleză; îl dă înapoi. „Ce este?

„Este o ofertă de admitere laşcoala postuniversitară de la Universitatea

Northwestern, în inginerie mecanică.

Ea se uită la el, zâmbind, dar încă nedumerită. „În

America.

„America! O paradă de emoţii trece pe chipul lui Meilin: neîncredere, mândrie,

nesiguranţă, tristeţe. Timp de multe luni, Renshu a visat la această oportunitate, dar

abia acum înţelege că ar putea să-i frângă inima. Clipeşteşi dă din cap uimită.

„Ce urmează? Cum funcţionează?”, întreabă ea.

El îi explică despre contul bancar.

Ea dă din cap. El vrea să plece. Ea vrea ca el să plece. Dar nu au bani.

Este AnulŞobolanului, iar familia Lis organizează o petrecere de Anul Nou Lunar la vila lor. Aceştia i-au întrebat pe Huang dacă Meilin ar putea veni să ajute la servirea oaspeţilor.

La petrecere sunt prezenţi oficiali guvernamentalişi militari de rang înalt, precum persoane influenteşi de elită – cel puţin cei care au reuşit să fugă de pe continent cu averea lor materială intactă. Femeile râd de cerceişi coliere, admirăţinutele una alteia. Bărbaţii schimbă strângeri de mână şi salutări cordiale. Lui Meilin îi place să stea la periferie şi se delecteze cu pălăvrăgeala. Se pare că noua modă va fi qipaos-ul mai scurt. Meilin se înveseleşte când aude asta: stilurile mai scurte înseamnă că poate salva resturile la rochiile pe care doamna va dori să le modifice. Le va coase în poşete, papuci sau poate chiar lenjerie de mătase. Acum bârfele se îndreaptă către cine este aşteptat în seara asta. Se vorbeşte înşoaptă despre unul dintre invitaţi, un funcţionar pensionat. Se pare că a fost îndrăzneţşi obraznic în tinereţe, dar această nesăbuinţă a dat roadeşi fost decorat de Generalissimo.

Totuşi, oricât de mult farmec ar fi în aer, Meilin aude dor în aceste voci. Toată lumea a suferit. Nimeni nu a părăsit China nevătămat, indiferent de cât aur şi jad au adus cu ei. Nimic în Taipei nu este niciodată la fel de bun ca ceea ce au lăsat în urmă. A sosit un nou val de invitaţi. Petrecerea a / devenit mai zgomotoasă, mai veselă. Meilin se grăbeşte încoace şi încolo din bucătărie, umplând platourile cu mâncăruri proaspete şi fierbinţi. Vinul a dezlegat limbile, care remarcă acum acest al unsprezecelea an al planului de cinci ani al Generalissimo-ului de recucerire a continentului.

În salon, aşezaţi pe perne de pluşşi la mese joase din zitan, grupuri de bărbaţi joacă mahjong, şah şi go. Cineva glumeşte: *„Cum se face că pot fi atât de maeştri la aceste jocuri de strategieşi totuşi au pierdut Patria?*

După câteva ore, picioarele lui Meilin sunt obosite, iar cea mai mare parte din mâncare a fost mâncată, iar vinul băut. Ducea o tavă cu farfurii murdareşi pahare goale la bucătărie îi aude vocea salon.

Se opreşte, se străduieşte să asculte. Nu-l aude. Trebuie să se fi înşelat. Nu. Iat-
o din nou. Ea ar recunoaşte vocea aceea oriunde. Îi cunoaşte tenorul, timbrul. Lasă tava josşi trage cu ochiul în cameră.

Ea îngheaţă. Trebuie să fi văzut o fantomă. Se retrage în bucătărie.

E clar că are o halucinaţie. Nostalgia de mâna a douaşi fumul de opiu îi întunecă

mintea.

„Suimei, du-teşi află numele domnului în costum elegant de la jocul de mahjong.

„Un pic cam bătrân pentru tine, nu crezi?

Meilin ignoră tachinareaşi o împinge pe fată mai departe. „Du-te, întreabă pe cineva

de

nume.

Gestul este inutil. Bineînţeles că este el. Suimei se

grăbeşte curând să se întoarcă, îi pronunţă numele. Meilin

se scufundă.

'Îl cunoşti? Îl cunoşti! Oh, e atât de sofisticat. Cum îl

cunoşti? Spune- mi! Meilin trebuie să fie atent. „Nu. Ea scutură din cap. „Nu e cine credeam eu că ar putea fi. Speră că asta o va scoate pe Suimei de pe urmele ei. Trebuie să se gândească la asta.

Dintr-o nişă din colţ, ea îl urmăreşte. Cred că a trecut de cincizeci de ani. Merge cu

o uşoară şchiopătare. Costumul îi atârnă liber pe umeri. Pomeţii îi sunt mai proeminenţi, iar obrajii mai adânciţi. Este cumva mai blând şi mai aspru în acelaşi timp. Îi aminteşte lui Meilin de Hongtse.

Dar Wenling şi Lifen? Se uită în jur. Wenling nu trebuie să fie aici. Ar domina

camera dacă ar fi aici.

Ultima parte a serii străluceşte. Oamenii îşi pun dorinţe pentru un an prosper. Paharele ciocnesc pentru o întoarcere glorioasă pe continent, dar toasturile sunt la fel de goale ca buleleşampanie.

Abia când oaspeţii pleacă, el se apropie de Meilin. Întinde

mâna pentru a-i atinge braţul.

Ea sare pe spateşi îşi freacă pielea caşi cum ar calma o arsură. Stomacul ei se

răsuceşte. „Eşti reală. Tu eşti”, începe el.

Ea dă din cap, incapabilă să spună un cuvânt.

„Ştiu că nu eşti o fantomă”, continuă el, „pentru că atunci când văd fantome, ele nu

sunt niciodată surprinse să mă vadă. Dar tu la fel deşocat ca mine'. Meilin tot nu spune nimic. Este mai mult decât cu limba legată, nici măcar nu poate gândi.

„Cumva credeam că o să te mai văd”, spune el. „Trebuie să ajut la „, se bâlbâie ea în cele din urmă. „Şi Renshu?” întreabă el, cu vocea îndulcită.

„A absolvit NTU”, spune ea. Gura îi este uscată. Faţa lui Longwei se . „E încă aici, în Taipei? Meilin dă din cap. Pulsul îi pulsează. Cineva o strigă din bucătărie. Ea se uităşi o vede pe Suimei făcând cu mâna, zâmbind.

„Domnule Dao, maşina dumneavoastră este aici. Un lacheu stă cu haina luişi

fedora, aşteptând să-l escorteze pe Longwei afară din vilă. Mulţumesc”, spune el, aşezându-şi uşor pălăria pe cap. 'Meilin, cumnata mea care dispareşi reapare, hai să ne întâlnim mâine. Café Astoria, la ora patru?' Şi cu asta, el a plecat.

La scurt timp după ce Meilin a început să lucreze la familia Huang, doamna, mulţumită de munca ei, i-a dăruit frumoasa mătase albastru- verzuie pe care i-o arătase în prima zi. Când Renshu a plecat la universitate, Meilin a aşezat de cusut a doamnei pe masa unde învăţase el. Cu multă lumină, bucurându-se de ventilatorul electricşi de acordurile de

operă de la radioul mătuşii Chin din bucătărie, Meilin şi-a făcut cea mai frumoasă rochie pe care o avusese în ultimii ani. A purtat-o doar de câteva ori, la un festival al Hubei Native Place Association sau la o petrecere ocazională. De cele mai multe ori, rochia atârnă dulap. Din în când,ţine mătasea rece la obrazşi îi admiră strălucirea fină.

În dimineaţa de după petrecerea de Anul Nou, o îmbracă. Are nevoie de 163 de mici ajustări, se gândeşte ea, trăgând de mânecişi de talie. După ce se schimbă înapoi în tunicăşi pantaloni, face modificările, smulgând un rând de cusături aici, adăugând altele acolo. Îl probează din nou, învârtindu-

se în faţa oglinzii, încercând să vadă spatele, întrebându- se dacă ar trebui să ajusteze tivul.

'Arăţi minunat, draga mea', spune mătuşa Chin de la uşă. „Hmm.

Vreau să arăt puternic', spune Meilin.

„Puternic?

„Da, puternică ca cineva care a avut grijă de eaşi de familia ei.

Ca cineva care nu poate fişef”.

„Acest tip de forţă nu este ceva ce , este ceva ce eşti.

Iar tu, Meilin, eşti. Unde te duci?

Rochia va fi bună, decide Meilin. Începe să îşi perie părul. Mă întâlnesc...” Face o

pauză. *Cine este Longweipentru ea?*

„Un prieten?

„Cineva pe care l-am cunoscut”, spune Meilin, părul. „Ei bine, sper este o reuniune plăcută”, spune mătuşa Chin cu plăcere, în timp ce se întoarce la bucătărie.

Şi eu, crede Meilin.

Meilin i-a spus mătuşii Chin că vrea să fie puternică, dar este agitată. În drum spre cafenea, calculează: au trecut aproape treisprezece ani de la Yichang. Treisprezece ani. De unde începe? Spune *„Îmi pare rău că am plecat”?* Dar nu-i pare. Nu-i pare rău deloc. A trebuit să îşi părinţii, a trebuit să încerce. Ce s-ar fi întâmplat dacă eaşi

Renshu ar fi rămas? Este o întrebare imposibilă.Ţi-a spus *că mă bucur să te văd?* Da? A fostşocată să îl vadă la petrecere. Încă este. Poate că nu e nimic de spus. Poate că ar trebui să

se întoarcă. Ce bine ar putea ieşi din asta? Nu, se va duce. Se uită în sus. E pe strada Wuchang; e la doar câteva uşi distanţă acum.

Acolo este: Café Astoria. Se uită prin ferestrele rotunjite, intrigată de bunătăţile expuse, o tavă de bomboane albe pufoase cu migdale atrăgându- i atenţia. Când intră, este întâmpinată de un miros minunat de dulciuri. O scară duce la mese. părul, urcă. El stă singur, cu degetele frământate într- un colţ al meniului. Ea observă creştetul capului său este chel. Când îşi ridică privirea, el zâmbeşte şi, în ciuda tuturor lucrurilor, Meilin nu se poate abţine să nu-i zâmbească şi ea. O senzaţie uitată o străbate; iată pe cineva care a cunoscut-o înainte, cineva care îşi aminteşte de viaţa ei cu Xiaowen. Cineva care înţelege ce a pierdut şi cine ar fi putut fi. Indiferent de rezultatul conversaţiei lor de astăzi, ea este recunoscătoare pentru acest moment de profundă recunoaştere. El se ridicăşi îi întinde un scaun. Mâna îi tremură uşor când se aşează.

/ II

„Mi-a fost teamă că nu vei . „Şi eu am fost

îngrijorat”, spune ea.

El chicoteşte. Râsul lui pare mai rotund decât îşi aminteşte ea, la fel ca umerii lui.

Ea simte că se relaxează, doar un pic.

Longwei insistă să comande tort de ciocolatăşi cafea neagră. Portofelul său, deşi plin cu bancnote, este ponosit, iar marginile sunt moişi uzate. Spre surprinderea ei, el o întreabă foarte puţin despre anii care au trecut de la Yichang. Ea nu oferă nimic.

Totuşi, întreabă de Renshu.

Meilin a anticipat acest lucru. Îi arată o fotografie a lui Renshu făcută în timpul recrutării. Ochii lui sunt serioşi, uniforma de cadet bine călcată, părul scurt subşapca aproape prea mare pentru capul lui.

Longwei o studiază cu atenţie. Când el îşi ridică ochii, vede că sunt sticlos i.

„Arată exact ca Xiaowen. „Ştiu”,

spune ea.

Înmânându-i-o înapoi, schiţează conturul poveştii sale. Unde a fost el?

Shanghai, Nanjing, Chongqing, Chengdu, Taipei.

Cum s-a deplasat? Trenuri, jeep-uri, vapoare, motociclete, maşini şi, în cele din

urmă, un avion.

Şi cariera sa? A fost bună pentru câţiva ani. Dar nu era nevoie de un geniu militar pentru a vedea Generalissimo nu dorea consilieri sau strategi, ci doar yes-men. Longwei a fost o mulţime de lucruri, dar niciodată un yes-man. A nu fi de acord cu Chiang însemna să-ţi scrii propriul necrolog. După ce planul pe cinci ani al Generalissimo-ului s-a prelungit laşase, apoi laşapte, Longwei aştiut că este timpul. multe secrete pentru a fi un bun jucător, dar cheia este săştii când să renunţi. Când a văzut oportunitatea,a luat un post de rang înaltşi putere redusă. Apoi, de îndată ce ar fi fost respectabil, s-a retras cât timp reputaţia lui era încă intactă.

În toată discuţia lui, nu a menţionat ceea ce Meilin vrea săştie cel mai mult.

„Şi Wenlingşi Lifen?

Are o mică ezitare înainte să vorbească. „Am stat doar puţin timp în Shanghai, înainte să fiu mutat la Nanjing. Acolo, am căutat familia ei, dar casa lor era abandonată. Nu am găsit pe nimeni”.

Meilin închide ochii.

„Când a trebuit să mă întorc la Chongqing, ea nu a vrut să meargă, desigur. „De data asta”, a spus ea, „de data asta, lasă-mă să o iau pe Lifen şi să mă întorc la Shanghai”. Nu am putut spune nu. Am plănuit să mă alătur lor după război”.

Deşi propriile ei amintiri despre Shanghai sunt dureroase, înţelege de ce Wenling

iubea atât de mult oraşul. Se întreabă dacă Lifen a renunţat la resentimentul
ei încruntat

şi a devenit mai împăcată cu ea însăşi. Dar tonul lui Longwei este amenințător.

„Ce s-a întâmplat?”, întreabă ea.

„Când Shanghai nu a mai fost sigur, am aranjat să vină aici.

Trebuiau să fie pe *Taiping* când...” Se clatină.

Meilin oftă, amintindu-şi groaza pe care o simţise după ce auzise că două nave se

ciocniseră într-o noapte întunecată de ianuarie, fiecare stingându- şi luminile pentru a

evita detectarea inamicului. „S-au înecat?

„Poate că da, poate că nu. Numele lor nu erau pe manifest. Nuştiu. El amestecă o

lingură mică în cafea, caşi cum clinchetulşi rotirea ar putea dezvălui

ceva mai mult. „trimis bani pentru bilete, dar poate a decis să meargă la Hong Kong în schimb? Poate că au rămas în Shanghai? Nuştiu. Urmele lor s-au pierdut”. „Aţi plasat anunţuri de persoane dispărute? Aţi căutat?

„Bineînţeles că am căutat! În Taipei, în Hong Kong,şi până comunicaţiile au fost întrerupte, am pus anunţuri chiarşi în ziarele din Shanghai. Nimic. 'Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău”, murmură Meilin.

În prezenţa durerii lui Longwei, rănile care deveniseră amorţite se deschid din nou. Întinde mâna spre braţul lui Longweişi îl strânge. El se îndepărtează uşor pentru a scoate o batistă, apoi îşi suflă nasulşi scutură din cap.

„Te-ai gândit vreodată să ne cauţ i?

El îşi ridică cafeauaşi luă o înghiţitură, privind-o peste margine. „Nu credeam că

vrei să fii găsită.

Ea simte cum culoarea îi urcă pe obraji. El pune cafeaua josşi caută în buzunar un pumn de seminţe de floarea-soarelui. Începe să le spargă cu dinţii, iar Meilin îl aude cum suge sarea din coajă. Dinţii lui par enormi. pune mâna pe marginea ceştii de cafea. Este rece.

„De ce ai plecat?” întreabă el în cele din urmă. „Aş fi avut grijă de tine şi de Renshu. După toate prin câte am trecut, trebuie să fiştiut asta”. Ea nu spune nimic.

„Nu v-am adus mereu provizii? Nu a fost întotdeauna suficient pentru cărţileşi

uniformele lui Renshu, pentru pânza şi aţa ta? De când Xiaowen a fost pierdută, a

existat vreodată un moment în care să nu am grijă de tine?

Sunt prea multe întrebări. Nu poate răspunde la niciuna dintre ele. Nui poate

întoarce privirea.

În secundele lungi care urmează, ceva se trezeşte în Meilin. O voce mică, care se

opune dragonului care îşi rosteşte dreptatea. Poate că nu a vrut să fie îngrijită. Poate că nu avusese nevoie de adăpostul autoritar al lui Longwei atât de mult pe cât vrea el să creadă. De distanţa de mai bine de un deceniu, îi este uşor să-şi protesteze bunele

intenţii. Ea nu are încredere deplină în el. N-a avut niciodată. *Spune-i că blufează,*

spune vocea.

Meilin murmură ceva pentru sine.

'Ce? Uită-te la mine ca să spui ce ai de spus', bombăne el. Dar apoi, „Meilin”.

Vocea lui se frânge peste silabele numelui ei.

'Am spus' -şi îşi ridică încet ochii – 'Am spus: „Aşa că ajută-ne acum”. '

El se uită fix la ea.

Deşi îi tremură genunchiul sub masă, îşi păstrează privirea egalăşi buzele calme. El scoate un fluierat scăzutşi dă uşor din cap. Vino, să mergem. Îşi împinge scaunul înapoi.

Se plimbă de-a lungul pieţei de noapte. Hawkerii vând gustări, oferă tăiţei proaspeţişi ceai fierbinte. Longwei se opreşte la o tarabă plină cu cărţi, hărţişi bibelouri. Ridică o vază de alamă cu un phoenix încrustat în lapis, învârtind-o înainteşi înapoi în mână. Apoi o lasă josşi continuă să răsfoiască.

„Ce ? întreabă Meilin.

„Doar caut. Uneori găsesc ceva special. Vase, jad, caligrafie. Încep să înţeleg de ce

tatăl meu a colecţionat aceste comori.

„De ce? Ce crezi că urmărea bătrânul Hongtse? Întotdeauna a crezut că vorba de bani: mai multe modalităţi de a-şi întinde investiţiile. „Poate că îşi dorea obiecte frumoase, de genul celor care rezistă mai mult decât oamenii proşti. Măiestria artistică care stă la baza unui astfel de obiect” – ridică capacul unei cutii de bijuterii din lac roşu cu o sculptură complexă a unei sălciişi a unui râu – „nu este schimbată de maşinării politice sau de intrigi. Când toate acestea se vor termina, acest lucru va fi în continuare frumos”.

„Este vorba despre mai mult decât frumuseţe”,

spune Meilin. „Cum aşa?

„Este vorbaşi despre putere. Rezistenţă. Un obiect poate păstra amintirişi poveş ti

într-un mod în care oamenii, generaţiile, nu o pot face. Unde este acum propriul ei

pergament? Speră că a trecut alte mâini, mai blânde.

Longwei dă din cap la sprâncenele ridicate ale vânzătoruluişi pune capacul la loc

pe cutie.

Meilin continuă drumul spre casă.

Merge pe lângă Meilin, îi oferă un braţ protector. „Mă curtezi,

bătrâne?”, o tachinează ea când ia. „Doar în ultimii douăzecişi

cinci de ani.

Chiar dacă este întuneric, ea îi aude zâmbetul în voce. Spre

surprinderea ei, zâmbeşteşi ea.

„Am ajuns”, spune ea veselă când ajung la familia Huang. Ea pune

o mână pe poartăşi una pe braţul lui. „Întoarce-te pentru cină cu Renshu. Va fi încântat

să te vadă. Sâmbăta viitoare?

de braţ, ea îi face semn de adio, poarta în urma ei.

Capitolul paisprezece

Taipei, Taiwan, februarie 1960

După ce adună peştele de la piaţă, aşa cum i-a cerut mama sa, Renshu se îndreaptă spre Qidong. Soţii Huang sunt plecaţi în Hsinchu, aşa că mătuşa Chin îşi ia liber în weekend. Meilin l-a rugat să îl ajute să pregătească cina pentru un oaspete. De asemenea, i-a spus să îşi aducă toate documentele pentru America. La ce se gândeşte?

Ea deschide uşa exact când el se pregăteşte să bată.

Renshu îi întinde peştele, împreună cu o cutie de căpşuni proaspete. Ea se bucură

de căpşunişi ia mâncarea în bucătărie, în timp ce el se schimbă în papuci.

„Ti-ai adusşi actele?”, ea. „Da, mamă. Cine este

oaspetele tău misterios?

Ea iese din bucătărie, uscându-şi mâinile peşorţ. „Renshu”, spune

Meilin.

„Unchiul Longwei este aici în Taipei. „Unchiul? Aici? Renshu exclamă

neîncrezător. Nu s-a mai gândit la unchi de ani de zile.
„Cum? Cum v-aţi găsit?

Meilin îi povesteşte despre petrecere.

Renshu nu-şi aminteşte când s-au oprit din căutarea lui Longweişi a familiei, dar o parte din el nu a încetat niciodată să spere că îi vor găsi, într- o zi. Dă din cap uimit. „Mă întreb dacă nu ne-am intersectat drumurile fără ştim?Şi mătuşa Wenlingşi Lifen, vin şi ele în seara asta?

„Renshu", începe ea şi, după schimbarea tonului vocii ei, el

ştie. „Ce s-a întâmplat?" întreabă el.

„Ei ar fi trebuit să fie pe *Taiping* în noaptea în care s-a

scufundat.

Se prăbuşeşte pe un scaun, supărat căşi-a găsitşi apoişi-a pierdut din nou mătuşa

şi verişoara în decurs de un minut. Apoi se gândeşte la Lilingşi la

durerea profund înrădăcinată pe care a lăsat-o în urmă.
„Renshu, putem să-l rugăm să ne ajute.

„Dar nu ne-am mai întors la vaporul din Yichang", ezită el.
„Nu e supărat? „Nuştiu. Poate că nu mai vrea. Chiar dacă e supărat, tot ar putea ajuta. Vino, trebuie să pregătim mâncarea".

Longwei soseşte purtând un costum western gri cărbune şi o fedora maro închis. În mâini are pungi cu cadouri pe care le lasă jos imediat ce îl vede pe Renshu. Chiar dacă Renshu are

douăzeci şi cinci de ani, nu treisprezece, este totuşi o surpriză să întâlnească privirea unchiului său la nivelul ochilor. Longwei râde în hohote de bucurie şi, spreşocul lui Meilinşi al lui Renshu, îl îmbrăţişează enorm.

„Eşti minunat”, spune el, privindu-l pe Renshu, caşi cum ar încerca să-l cuprindă în întregime. „Un tânăr minunat! Felicitări pentru numeroasele tale distincţii de la NTU, tatăl tău şi tatăl meu ar fi foarte mândri. Eu sunt mândru să fiu unchiul tău”. Renshu se ridică mai drept.

Longwei se întoarce spre Meilin. „Este chiar mai frumos şi mai glorios decât în

fotografie.

„Intră, intră, ai mâncat?”, spune ea. Deşi energic, tonul ei este afectuos. Am adus astea pentru tine. Longwei ridică pungile şi i le prezintă lui Meilin. O sticlă de coniacşi o cutie de la Astoria Café. Renshu trage cu ochiul peste umărul lui Meilin în timp ce se uită înăuntru: este plină cu bomboane albe de migdale, pufoase. „Bomboane moi ruseşti”, spune Longwei.

Seara se evaporă în timp ce devorează mâncarea lui Meilin şi schimbă poveşti. Meilinşi Renshu beau rar, dar Longwei le toarnă tuturor coniac, iar conversaţia curge. Chiarşi aşa, sunt unele subiecte pe care le abordează cu grijă. Meilin trece cu vederea distrugerea complexului familiei sale şi anii Shanghai, iar Longwei nu insistă asupra detaliilor. Când burţile lor sunt pline, Renshu strânge masa. Din bucătărie, îi ascultă pe mama saşi pe Longwei vorbindşi râzând. E caşi cum o dimensiune cu totul nouă a ei a prins viaţă, o plinătate pe care el nu şi-o dăduse seama că se stinsese. Scoate căpşunile, bomboanele speciale ale lui Longweişi farfuriile proaspete.

Când se aşează din nou jos, conversaţia se linişteşte.

Longwei îşi curăţă gâtul. Încă mai are tusea lui de fumător.

„Renshu, dvs. ma spune că speri să mergi în SUA pentru studii superioare.

Ce oportunitate magnifică.

Spune-mi mai multe.

Renshu dă din cap, brusc nervos. Îşi scoate hârtiile şi începe să explice toate cerinţele.

Longwei îşi menţine privirea aţintită asupra lui Renshu, fără să se uite la documentele care se adună în faţa lui într-o grămadă mică.

Meilin stă cu mâinile încrucişate în poală, nemişcată, privindu-l pe Longwei. Când Renshu termină, Longwei răsfoieşte documentele: oferta de admitere, declaraţia de verificare politică aprobată de la Biroul de Securitate, un certificat de excelenţă de la examenul de cunoaştere a limbii engleze al Ministerului Educaţiei, cererea de viză completată în mare parteşi, în final, un formular incomplet. Renshu are nevoie de dovada unui cont bancar în SUA cu fonduri pentru a acoperi cheltuielileşi taxele deşcolarizare, estimate la 2.400 de dolari americani.

Renshu este nelinişstit. Când vine vorba de banişi de viză, toţiştiu că Longwei este singurul care îi poate ajuta. La ce se gândeşte unchiul? Îi va

ajuta?

Ceasul din hol sună ora zece.

Unchiule, spune Renshu, ridicându-se de la masă, îmi pare rău, trebuie să plec

acum. Trebuie să mă întorc la cazarmă”.

Longwei ridică documentele şi le bate pe masă, îndreptându-le într-un teanc ordonat. Lasă hârtiile cu mine”, spune el. Ce noroc că familia noastră este din nou împreună.

Mulţumesc pentru multele moduri în care ne-ai ajutat întotdeauna”, îi spune Renshu

lui Longwei, păstrându-şi vocea neutrăşi sinceră, înainte de a pleca cu o plecăciune.

După ce uşa se închide, Meilin şi Longwei stau în tăcere. Huangii se vor întoarce mâine din Hsinchu, iar Meilin mai are de făcut pregătiri. Dar încă nu este pregătită ca seara să se termine. Doar pentru această seară, îşi poate imagina că aceasta este casa ei. Meilin întinde mâna spre sticla de coniac pentru a le umple paharele.

Longwei o apucă de braţ. „Căsătoreşte-te cu mine, Meilin.

„Ce? Ea se uită fix la elşi îşi braţul, lăsând brandy-ul înapoi jos.

„serios. Căsătoreşte-te cu mine.

Ea râde, apoi îşi dă seama că el nu glumeşte.

„Am împărţit atâtea pierderi. Cine altcineva ar putea înţelege?

Meilin îşi duce mâna la gură, stăpânindu-şi un torent sălbatic de întrebări. Este

nebun? La ce s-ar putea gândi? Este un truc?

„Spune ceva. Este teamă în ochii lui?

Chiarşi atunci când a avut în vedere unele dintre cele mai bune
interese ale ei, a

fost întotdeauna mai mult la mijloc.

„Spune ceva”, repetă el.

Nu este niciodată înţelept să dai unui jucător ceea ce vrea de la prima cerere.

„Ajut-o pe Renshu mai întâi. Ea îi studiază faţa. Ştie că apasă pe o rană veche. După felul în care Longwei îl privea pe Renshu în seara asta, îşi dă seama că el încă îşi iubeşte nepotul, încă tânjeşte după un fiu.

„Căsătoreşte-te cu mine”, spune el din nou. „Totul va fi mult mai uşor. Mai uşor? Când a fost vreodată *uSurinta* măsura metodelor lui? Sau *r r //*
ale ei? În toţi anii ei de luptă, Meilin nu a fost niciodată atrasă de ideea de a se recăsători. Independenţa ei a fost prea greu câştigată pentru a renunţa la ea în favoarea unui bărbat. Dar acesta nu este un străin:
/
acesta este Longwei, care, în multe privinţe, o cunoaşte mai bine decât oricine.

„Longwei, te rog ajută-l. Aceasta esteşansa lui.

Păstrând contactul vizual, Longwei se ridică, apoi îşi ia blazerulşi fedora. Nu se grăbeşte săşi le . În cele din urmă, ridică documenteleşi le înfăşoară într-un sul liber pe care îlţine într-o mână. „Frumoasă cină în seara asta. Mulţumesc.
/

Meilin are inima în gât. Se ridicăşi ea în picioare, întrebându-se dacă au cerut prea mult, dacă ar fi trebuit să spună da propunerii lui. Îl însoţeşte până la uşă, neştiind ce să spună, masându-şi încheieturile unei mâini cu degetele

celeilalte, în timp ce Longwei se încalţă din nou.

Stând în tocul uşii, luminat de felinarul de afară, se apleacă în faţă şi îi ridică o buclă rătăcită de pe partea laterală a feţei, ascunzându-i-o după ureche. Apoi îi face lui Meilin o jumătate de plecăciuneşi iese în noapte.

Ei aşteaptă. Pe măsură ce zilele se transformă în săptămâni, luna martie trece. Apoi este aprilie, iar umiditatea creşte în timp ce speranţele lor scad. În mai, Meilin se îndoieş te de tot. A predat ea viitorul lui Renshu cuiva care va risipi? Might Longwei

să dea actele altcuiva, împreună cu banii lui? Ar fi trebuit să accepte cererea în

căsătorie a lui Longwei?

În afară de răspunsul lui Longwei, bun sau rău, există atât de multe alte moduri în care această oportunitate ar putea eşua: viza ar putea fi refuzată, s-ar putea să nu existe suficiente bilete de vapor, guvernul s-ar putea răzgândi, banii ar putea veni prea târziu. Un taifun de vară ar putea spăla birourileşi toate documentele. Se trezeşte imaginându-

şi un scenariu dezastruos după altul.

Renshu tocmai a terminat un exerciţiu antrenament, transpirând în căldura de iunie. Va fi bucuros când se va termina serviciul său obligatoriu. Deşiştie că este de datoria lui să fie pregătit să apere Republica, urăşte gândul la luptă. Nu trage rău, dar exerciţiile îl fac să tremure, chiar dacăţintele sunt doar siluete negre. Când au exersat lansarea grenadelor de mână, i s-a făcut răuşi a trebuit să părăsească terenul. Pentru că dăduse dovadă de excelenţă în toate celelalte domenii, comandantul său lăsat să plece greu. Orice s-ar întâmpla cu cererea sa de viză, el este

hotărât să nu rămână în armată. În timp ce se apropie de cazarmă, îl vede pe Longwei, sprijinit pe o maşinăşi fumându ţigară. Poziţia lui Longwei sugerează că au trecut ani buni de când nu a mai fost atent la nimeni. Renshu se grăbeşte spre el, inima lui

bate mai repede. Veşti bune? Veşti proaste? De ce a venit unchiul lui?

Longwei trage un ultim fum, apoi aruncă mucul de ţigară pe jos şi stinge cu

piciorul. „Renshu, să mergem.

Când Longwei îl întreabă despre pregătirea sa, despre mama sa, despre sănătatea ei, Renshu este foarte corect. Dă răspunsuri scurte, tăioase. Pasul său este dreptşi disciplinat.

„Relaxează-te", spune Longwei în cele din urmă. Aceasta este o vizită amicală, nu

un examen. Se uită la Renshu. „Ştii, arăţi exact ca tatăl tău.

Renshu nuştie ce să spună.

Longwei suspină tristşi clătină din cap. „Şi eşti un patriot? Îţi doreşti să devii un

soldat la fel de mare cum a fost el?

„Unchiule, dacă este necesar, aş servi Republica cu onoareşi sârguinţă, dar...

„Dar ce?

„Nu aş alege o carieră în armată.

Longwei îşi strânge buzeleşi îşi încreţeşte uşor fruntea.

Renshu se teme că francheţea lui a fost o prostie. Poate că ar fi trebuit să fie mai

diplomat.

„Am fost în armată mulţi ani. Longwei îşi băgă mâna în buzunar după ţigărişi brichetă. 'Dar îţi pot înţelege poziţia. După perioada petrecută pe câmpul de luptă, am găsit alte modalităţi, mai bune, de a lupta. La urma urmei, există întotdeauna un inamic şi întotdeauna un război, dar nu trebuie să fii întotdeauna un soldat'.

El îi oferă lui Renshu o ţigară.

Renshu scutură din cap.

Longwei ridică din umerişi îşi aprinde propriaţigară, inspirăşi expiră lung. „Ce zici să lucrezi pentru guvern? Visezi să te întorci din studiile tale în SUA pentru a fi funcţionar public?

Asta înseamnă că Longwei s-a decis să ne ajute? Renshu nu e sigur cum să răspundă. Deşi nu este nepatriotic, ar fi reticent să lucreze pentru KMT. A auzit despre prea multe bătăi, dispariţii misterioase şi alte dificultăţi pentru cei care îşi exprimă opiniile nepopulare, chiarşi în rândurile lor. Deşi afilierea la guvern pare un lucru bun, aceasta ar avea un preţ. Maică- sa l-a învăţat întotdeauna că este mai bine să rămână neimplicat.

„Băiat isteţ”, murmură Longwei. 'Nu te grăbeşti să răspunzi, să faci pe plac. Arăţi

ca tatăl tău, dar gândeşti ca mama ta”.

Renshu se holbează la Longwei.

„Mai presus de orice, Meilin este pragmatic”. Este acesta un compliment sau o condamnare?

„Cum era tatăl meu? Renshu decide să evite întrebarea, dacă nu poate fi sincer.

„Xiaowen? Xiaowen a fost...” Longwei se gândi câţiva paşi,

apoi răspunse. „Eraşi

deştept. Cu cărţile, cu arta. Avea ochi pentru calitate. Apoi, pe un ton dulce-amărui, „A

fost un om bun.

Renshu zâmbeşte, bucuros să audă asta.

Ei continuă să meargă. Renshu îi fură o privire lui Longwei. În copilărie, îşi idolatriza, chiar îşi iubea unchiul. Longwei, care părea întotdeauna plin de încredereşi de siguranţă, pare acum obosit. Vârfuri argintii îi străpung părul scurt; în jurul gâtului şi al maxilarului are cute de piele în plus. Longwei se întoarce şi se uită înapoi la Renshu.

„Mama ta", începe el, nesigur.

Renshu ridică sprânceneleşi dă din cap, încurajându-l pe Longwei să . „A făcut ea vreodată..." Se opreşte, dând înapoi de la propria întrebare. „A făcut vreodată ce? Renshu se uită la faţa bărbatului mai

/ în vârstă. De neclintit. „În anii în care am fost despărţiţi, a pomenit vreodată de mine?

„Desigur, unchiule. Te-am căutat peste tot în Shanghai.Şi ea te-a căutat când am ajuns aici, citind ziarele, întrebând pe aici. Am vrut să te găsim, dar până la urmă, a trebuit să..." Vocea lui se întrerupe. Să renunţăm? Să lăsăm amintirile în urmă? Nu vrea să spună niciunul dintre aceste lucruri, deşi ambele sunt adevărate.

Longwei scutură din capşi gesticulează, caşi cum ar fi îndepărtat subiectul. Deşi Renshu a răspuns la întrebarea unchiului său, are sentimentul că Longwei nu a întrebat ceea voia cu adevărat săştie.

Conversaţia trece la alte subiecte şi, în curând, au făcut o buclă în jurul complexuluişi s-au întors lângă cazarmă. La maşină, Longwei se uită lung la Renshu, luându-l în seamă încă o dată. „Aranjează-ţi biletul de vapor spre SUA”, îi spune el, apoi urcă în maşină.

Renshu rămâneşocat, privindu-l pe Longwei plecând cu maşina.

Se întâmpla. Va ajunge în America. Toţi acei ani de speranţă, luptăşi muncă grea. Toate acele piese puzzle-ului pe care le-a asamblat cu grijă. Năucit, se uită în jur. Aude râsete din cazarmă, unde soldaţii sunt bucuroşi că nu mai sunt la datorie pentru seara asta. Prinzându-le energia, el râde cu voce tare. Abia aşteaptă să-i spună mamei sale.

Renshu obţine un bilet pe următorul cargo, bucuros că mulţi dintre colegii săi de clasă

vor călători acelaşi vas. Călătoria spre America va dura luni de zile. Dar, cu o săptămână înainte de data plecării, chiar dacă Longwei îi spune să termine de împachetat, el nu prezintă niciun document.

Ultimele zile trec în grabă. Meilin evită conversaţiile cu vecinii ei, pentru că nu vrea să le strice . Sunt prea multe de făcut – haine de cusut, valize de găsitşi de umplut. Unde este Longwei?

În noaptea dinaintea plecării vaporului, când aşteptarea a devenit din îngrijorătoare

în chinuitoare, Longwei în sfârşit cu un plic sigilat.

„Acest are paşaportul al lui Renshu, viza, sponsorizarea

scrisoarea şi banca

informaţii. Toate documentele necesare sunt aici. pe toate

împreună, sigilate. Se întoarce spre Renshu. 'Când ajungi la imigrări, înmânează toate documentele oficialilor. Asigură-te că le primeşti pe toate înapoi. Am inclus informaţii de contact pentru Chen Yuming, fiul unui vechi prieten de-al meu.Şi el studiază la Northwesternşi te va ajuta. Păstraţi toate documentele într-un loc sigur”.

El îi înmânează plicul lui Meilin. Este mai uşor decât se aştepta ea. Este acest teanc subţire de hârtii suficient de puternic pentru a-l purta pe băiatul ei peste ocean? Meilin îi dă plicul lui Renshu, care îl iaşi îl îmbrăţişează pe Longwei. Luat prin surprindere de această explozie de afecţiune, Longwei se împiedică uşor, apoi îl îmbrăţişează la

rândul său pe Renshu, murmurându-i la ureche: „Învaţă mult şi nu te implica în

politică „.

Renshu dă din cap.

Longwei ia apoi mâna lui Meilin în a lui. „Pentru familie”, spune Longwei.

„Pentru familie”, aprobă ea.

Portul Keelung, Taiwan, iulie 1960

Face cu mâna barcă, înconjurat de colegii săi. Ei sunt cei mai buni studenţi de la cele mai bune universităţi. Ei sunt cei mai norocoşi dintre

/ / / norocoşi. Cei mai talentaţi dintre cei de top. Băiatul ei stă printre ei.

Meilin se gândeşte la plecarea din Changsha acum douăzecişi doi de ani, alungată de frică şi de incendii. Ea era mai tânără atunci decât este el acum. Nu ştia ce o aşteaptă.

Astăzi, priveşte spre viitorul său cu speranţă. Vântul atrage atenţia steagurilor pe barcă.

Ei au fost singura constantă a celuilalt. Când totul era nesigur, îşi găseau certitudinea unul în celălalt. Ea a crezut întotdeauna că Renshu va fi bine. A fost un băiat bunşi a devenit un om bun. Ea speră că el va fi fericit. Că îşi va găsi o viaţă bună. Să se simtă în siguranţăşi iubit.

Îsi ridică mâna, o flutură o dată.

El îi răspunde cu mâna. Triumfător, exaltat. Un prieten de lângă el îi pune un braţ în jurul umărului. Renshu face un gest către Meilinsi prietenul său vede.Şi el îi oferă un zâmbet urias. Ea îi face din nou cu mâna. Băieţii îi fac un ultim semn cu mâna

timp, apoi dispar în mulţimea de pasageri.

Echipajul urcă pe pasarelă, claxoanele sună. În jur, oamenii aplaudăsi salută, dar Meilin stă nemişcat. Merge în America, frumoasaţară. Este ceea cesi-a dorit, ceea ce a visat. Când îl va revedea pe Renshu, dacă îl va revedea, el va fi plin de o casă pe care ea nu o cunoaste. Va vorbi o limbă pe care ea nu o înţelege, va fi mâncat alimente pe care ea nu le-a gustat niciodatăsi va fi văzut privelisti dincolo de imaginaţia ei. El va fi atât de departe, mai departe decât a fost vreodată.

Simte că se destramă – nu poate spune dacă de bucurie sau de tristeţe. O femeie amabilă de lângă ea spune: *Suntem atât de mândri de băieţii noştri, nu-i aşa?* Meilin dă din capsi lacrimile îi curg pe nas. Niciodată nu s-a simţit mai lipsită.

PARTEA A

PATRA 1960

1968

Capitolul cincisprezece

New York City, New York, august 1960

„Trebuie să plecăm. Dao Renshu o să plângă'. Li Hotan întinse mâna pentru o strângere

de mână.

Un Greyhound lung şi argintiu tocmai a ajuns în staţia sa de la terminalul de

autobuze Port Authorityşi pasagerii se îmbarcă. Valizaşi geanta lui Renshu îi stau la

picioare. Este timpul să îşi ia rămas bun de la prietenii săi Li, Paoşi Guo.

Călătoria a durat aproape două luni, făcând escale în Filipineşi Hawaiişi trecând prin Canalul Panama înainte de a andoca în New York. Aproximativ treizeci de studenţi s-au îmbarcat pe vas, fiecare având un vis despre America. Renshu a petrecut nenumărate ore cu Li Hotan, Pao Dafeişi Guo Yao, jucând cărţi, spunând poveştişi comparând speranţe. Acum este timpul să plece pe drumuri separate. Li şi Pao vor

rămâne aici, în New York City, pentru a-şi continua studiile la Columbiaşi NYU. Guo se va urca în curând într-un autobuz spre Boston. Renshu este singura din acest grup care se îndreaptă Midwest.

Renshu apucă mâna lui Li, clipeşte puternic şi înghite. Este plin de recunoştinţă

pentru Lişi Pao. „Nu am de gând să plâng”, protestează el.

Li îşi strânge cealaltă mână în jurul celei a lui Renshu. „Bineînţeles că nu. Nici eu”,

spune el, clipind puternic. „Zaijian.

„Zaijian”, spune Renshu. Apoi, „Ne mai vedem”, gustând cuvintele în engleză.

Autobuzul se îndreaptă spre vest prin culorile portocalii ale unui apus de soare de vară şi spre noapte. Pe toată lungimea Pennsylvaniei, Renshu aţipeşte cu greu. Când autobuzul urcă cu greu un deal, motorul în turaţieşi schimbările de viteze îl trezesc. La coborâre, virajeleşi scârţâitul frânelor îl zguduie.

Indiferent în ce direcţie se deplasează în scaun, se simte rigidşi strivit.

În cele din urmă, adoarme într-o înclinare incomodă.

Renshu se trezeşte cu gâtul inflamat şi cu stomacul ros. Înnebunit, priveşte pământul trecând pe lângă fereastra sa. Dealurile şi văile de noaptea trecută s-au aplatizat în terenuri agricole care se întind pe kilometri întregi. Unele câmpuri, deja recoltate, au fost desţelenite. Pe altele încă mai flutură rând după rând de porumb dulce, cu tulpinile verzi cu vârf auriu. Nu există muncitori care să lucreze pământul, nu există rânduri de pălării de bambus, coase şi coşuri. În schimb, tractoare uriaşe şi echipamente misterioase se târăsc pe câmpuri, săpând mai multeşanţuri deodată. Unde sunt toţi oamenii?

Pasagerii încep să se trezească în jurul lui, tuşesc, se

întind. Nu cunoaşte pe nimeni aici. Când se opresc pentru micul dejun şi o pauză de alimentare, toată lumea se împrăştie în direcţii diferite. Renshu, temându-se să nu se rătăcească, nu trebuie piardă din ochi peşoferul autobuzului. Cumpără ceea ce cumpărăşoferul pentru micul dejun, se aşează unde îi poate vedea uniforma verde. Cândşoferul foloseşte toaleta, Renshu o faceşi el, grăbindu-se, pentru a nu rămâne în urmă. El nu poate fi lăsat aici, oriunde ar fi.

Înapoi în autobuz, orele trec. Pe locurile din spatele lui, o femeie se plânge: *Joshua, nu-l mai tachina pe fratele tău. Nu, Evan, fără gustări.* De cealaltă parte a culoarului, două femei răsfoiesc un album foto. *Ăsta e Charlie, cel pe care îl căuta Nancy la picnic. Oh, da, şi ăsta e vărul Darren.* Atât de multe nume noi. Renshu are şi el un nume nou, pentru viaţa lui americană.

Se întâmplase într-o seară, nu la mult timp după ce plecaseră din Taiwan. Numele occidentale continuau să iasă la suprafaţă în conversaţia de la cină, urmate de hohote de râsşi aplauze. *Peter, Stephen, Benjamin, Alexander, Jerry.*

„Şi tu? Care va fi numele tău, Dao Renshu?" El nu înţelegea

ce îl întrebau.

Trebuie să-ţi alegi un nume diferit, un nume occidental", a explicat
Li Hotan. „Eu voi fi" -şi făcut o pauză până când toţi ochii au fost aţintiţi asupra lui – „Andrew Li". Şi-a întins braţul într-un gest înfloritor, bucurându-se de ceremonie. „De ce aş alege un alt nume?

'E mai uşor aşa. Când completezi acte, când deschizi un cont bancar, când întâlneşti o fată – o americancă, poate – dacă ai un nume occidental, le este mai uşor să îl pronunţeşi săşi-l

amintească”.

Renshu a clipit. Nu a spus nimic.

'În America, când cunoşti pe cineva, nu-ţi spui numele de familie

primul, ci doar acest nume”, a spus Guo.

„Un nume este o carte de vizită. Un nume este o strângere de mână. Un nume este o

intrare pe scenă”, a adăugat altcineva.

„Aşa începi o prezentare. „Încântat să cunosc, eu sunt Andrew.” ' Li Hotan îi

întinse mâna Renshu.

Mai multe nume, mai multe râsete. Îşi frecau beţişoarele de bolurile

goaleşi continuau să glumească mult după mesei.

După câteva săptămâni de călătorie, Renshu a stat treaz într-o noapte, nelinişstit. Se

ridicaseşi aprinse lampa mică de deasupra biroului din cabina pe care o împărţea cu alte trei persoane. Ei s-au agitat, dar nimeni nu s-a trezit. Privirea i-a căzut pe cartea pe care Li o citea. *Walden* de Henry David Thoreau. Renshu a răsfoit-o până când a găsito propoziţie în care nu mai avea nevoie de dicţionarul său de engleză: *Heaven is under our feet as well as over our heads.* Marea de dedesubt era instabilă, cerul de deasupra era nesfârşit. Aceasta părea a fi o afirmaţie la fel de adevărată ca oricare alta. Henry.

Din ghiozdanul său, a scos o bucată de hârtie, o piatră de cerneală şi un băţ de cerneală, o pensulăşi său. A golit picăturile de ceai rămase dintr-o cană în tava pietrei de cernealăşi a frecat piatra înainteşi înapoi, privind cerneala

se întunecăşi se adună. Cu pensula sa, a scris *Dao Renshu* pe partea dreaptă a hârtiei, cu mişcări atente. A lăsat pensula josşi a aşteptat ca cerneala să se usuce. Apoi a desfăcut capacul stilouluişi a scris *Henry Dao* pe o linie orizontală pe partea stângă. A împăturit hârtia şi a în buzunar.

Încă foarte treaz, a urcat pe punte şi a stat în picioare, sprijinindu-şi braţele de balustradă. Un căpitan de noapte îi făcu semn din cap, dar nui puse nicio întrebare. Oricât de departe s-ar fi uitat Renshu, nu se vedea niciun pământ. Era undeva între China, Taiwan şi America. Stelele străluceau ca şi cum nu ar fi fost niciodată

întunecate de clădirile fumegânde sau de ceaţa densă a umidităţii. Marea era nemişcată. Fără lună, fără vânt; doar un ticăit liniştit al motoarelor navei. El nu mai era Dao Renshu. Nu era încă Henry Dao. Plutind undeva deasupra acestor două nume, el stătea pe punteşi privea orizontul până când cerul estic a început să se coloreze.

'Evanston? Ah, vei avea nevoie de el.'

Renshu se trage înapoi. Tocmai i-a spusşoferul autobuzului să se ducă dracului?

„Dar eu merg la Evanston, la Universitatea Northwestern. Renshu îi întinde biletul. Şoferul se uită la biletul lui Renshu în timp ce mişcă cu voce tare o bucată de gumă de mestecat de pe o parte pe alta a gurii. „Amice, ţi-au vândut un bilet greşit. Uite. Arată cu degetul arătător, murdar sub unghii. „Port Authority Bus Terminal, New York, către Chicago Bus Terminal, Illinois. Îşi loveşte cu degetul cuvântul *Chicago* pentrua sublinia, lăsând o pată unsuroasă. 'Acesta este capătul drumului pentru mine. Aşa cum am spus, ia metroul. Apoi se întoarceşi intră pe o uşă pe care scrie „Nu intraţi”.

Du-te dracului. Renshu se încruntă la uşa închisă.

Ce se întâmplă acum? S-a rătăcit undeva între prietenii săi din New Yorkşi destinaţia sa din Evanstonşi nu cunoaşte nicio persoană între cele două. După ce îşi repetă întrebareaşi îşi face curaj, întreabă la de bilete. Bucuros că femeia îl înţelege, răspunsul ei repede şi el nu sesizează detaliile. Este prea jenat să îi ceară să repete. „Bine", spune el şi se întoarce în zona de aşteptare. Este cald. Îşi dă jos haina grea, mult prea călduroasă pentru căldura de sfârşit de vară, dar prea voluminoasă pentru a încăpea în valiză.

Se uită la valizăşi la geantă. Ar trebui să meargă? Nuştie în ce direcţie să meargă.

Nuştie distanţa. E aproape? Departe?

Studiază panourile cu orare. Există liste pentru New York, Philadelphia,

Indianapolis, Milwaukee. Nimic despre Evanston.

Pot să vă ajut cu ceva? V-aţi rătăcit?", întreabă un tânăr cu ochelari şi păr şaten

prăfuit. Poartă un pulover cafeniu cu decolteu în V peste o cămaşă în carouri roşiişi

pantaloni maro închis. Ca şi Renshu, bărbatul are o singură valiză şi o geantă.

Comportamentul său este de o deschidere liniştitoare.

„Da, da", spune Renshu. Tulburat, uită în jos la bilet, apoi din nou în sus la bărbat.

„Unde vrei să mergi?

„Evanston, Universitatea Northwestern", reuşeşte să spună Renshu. „Mam gândit că ar putea fi cazul", spune bărbatul, dând din cap. „ eu. Haide. Vom lua el. Îi face semn lui

Renshu să îl urmeze pe uşă.

Renshu se uită în susşi în jos pe drum. Nu sunt ricşe sau căruţe, nu sună clopoţeii veseli ai bicicletelor. Maşinile umplu străzile.
Claxoanele claxonează, oamenii strigă. Peste tot sunt indicatoare stradale, indicatoare de magazine şi chioşcuri de ziare, dar Renshu nu se poate opri să afle ce spun. Trebuie săţină pasul cu omul.

Se aude un zgomot deasupra capului. Uimit, Renshu se uită în sus printre arcadele de

metal verde închisşi vede un tren. Un tren! În aer?

„Hei, pe aici. Ai nişte mărunţiş?

Bărbatul aruncă monede într-un turnichet. Renshu este uşurat să vadă că preţul este în monedeşi nu în bancnote. Renshu bagă mâna în buzunar, numără preţulşi apasă pe bară pentru a trece. Urcă în grabă o scară până la un peron supraînălţat chiar când soseşte un tren. Este aglomerat. Se înghesuie înăuntruşi stau în picioare,ţinându-se de curelele de sus pentru a nu se împiedica în timp ce trenul goneşte pe străzi.

Bărbatul îşi întinde mâna liberă, „Sunt Richard. Richard Addison, iar acesta este

„L”, prescurtarea de la tren ridicat.

„Henry”, şopteşte Renshu.

„Pardon? Richard se apleacă în faţă. Nu aude din cauza scârţâituluişi a deplasării

trenului.

Dau un colţşi Renshu aproape cade. Se stabilizează, respiră adâncşi o spune mai

tare, întorcând strângerea de mână. „Henry. Eu sunt Henry Dao.

Evanston, Illinois, septembrie 1960

Persoana de contact a lui Longwei, Chen Yuming sau, cum îşi spune el însuşi în

America, Charles Chen, este puţin mai în vârstă decât Henryşi are o manieră uşoarăşi

un zâmbet prietenos. Este la Northwestern de aproximativ un anşi studiază economia. Îmi pare vag cunoscut. Poate că terminase facultatea la NTU când Henry a început? Chen este de acord că acest lucru este posibil, dar el este în SUA de câţiva ani. Înainte de a începe facultatea, Chen a fost în Chicago, ajutând la afacerea unchiului său. Încă mai merge în vizită destul de des. O cameră pensiunea în care stă Chen este disponibilă, iar Henry se mută cu plăcere după ce Chen pune o vorbă bună pentru el la doamna Patterson, proprietara. Henryşi Chen sunt singurii chinezi din casă; majoritatea

celorlalţi chiriaşi sunt americani. Aceştia sunt primitori, dar în general păstrează o distanţă politicoasă, chiarşi unul faţă de celălalt. Toţi sunt concentraţi asupra muncii sau studiilor lor. La internat, Henry are o cameră numai a . Nu o împarte cu nimeni. Cărţile lui sunt pe birou. Hainele lui sunt împăturiteşi puse deoparte

în comodă. Există încă câteva sertare goale. În dulap îi atârnă haina, câteva cămăşi eleganteşi un blazer pentru ocazii speciale. fund stă o pereche de pantofi în plus. Când ajunge prima dată, aprindeşi stinge luminile de câteva ori, doar pentru lux.

Strada de afară este străjuită de copaci mari. Stejari, ulmi,

arţari. Formele frunzelor îl fascinează. Nu există crânguri de banyan întortocheateşi întinse, care să recucerească tot ce le iese în cale, sau frunze delicate de ginkgo în formă de evantai care să atingă aerul. Din când în când, câte o maşină. O mamă împinge un cărucior pe trotuar. Atât de linişte. Atât de diferită căldura strălucitoare din Taipei, de palmieriişi azaleele de pe bulevardul de la NTU, sau de pieţele de noapte vesele. Este ciudat acest sentiment de căldură fără o mare în apropiere. Aer fără miros de sare sau de peşte.

Chen îi arată lui Henry cartierul, îi spune de unde să facă rost de manuale la mânaa doua, îl sfătuieşte cu privire la actele pentru studenţii internaţionali. Chen este cel care îl ajută să obţină o slujbă la cantină ca băiat de autobuz, astfel încât să poată mânca gratuitşi să câştige ceva bani. Cu slujbaşi cu banii de la unchiul Longwei, Henry are bani suficienţi pentru chirie, cărţi, rechiziteşi scrisori cu aerogramă albastră pe care să i le scrie mamei sale o dată pe lună. Atâta timp cât este cumpătatşi munceşte din greu, banii nu vor fi o problemă.

Studiile lui Henry îi ocupă cea mai mare parte a atenţieişi energiei. Lunile trec într-o rutină de mers la cursuri, studiu şi muncă la cantină. În scrisorile sale către Meilin, Henry încearcă să descrie fotbalul american, gogoşile, pizzaşi felul în care copacii se întindşi se arcuiesc peste drumul său, descriind toamna ca pe un tunel de aur. Atunci când vremea se răceşte, Henry îşi îmbracă haina groasăşi cizmele noi, plimbându-se

printre foşnetul picant al frunzelor căzute.

Abia iarna apar primele valuri de dor de casă. Cumva, entuziasmul pentru tot ceea ce era nou l-a făcut să treacă peste primul semestru, dar în primele luni ale anului, cu

vânturi aspre dinspre Lacul Michiganşi zile scurte care oferă doar cea mai slabă lumină

a soarelui, dorul de mama saşi de confortul din Taiwan se intensifică.

În seara Anului Nou Lunar, Henry stă la biroul său cu o scrisoare pe jumătate terminată pentru Meilin. De luni de zile, încearcă să se descurce în noua sa limbă cu îngheţată. Întinde mâna după dicţionarul său chinez- englez. Este gros şi greu ca o

cărămidă. Paginile subţiri sună ca nişte aripi de molie în timp ce el le răsfoieşte înainte

şi înapoi, căutând cuvinte pentru a înţelege acest tip de frig.

Când îi scrie mamei sale, caracterele chinezeşti curg ca un râu

pagina, dezgheţându-i cuvintele: *Ma, zăpezile de iarnă sunt feroceşi ascuţite. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată zăpadă în Taiwan. Vânturile sunt ca nişte demoniţipători care scutură copacii. Crengile goale îmi zgârie ferestrele cu furie. În unele zile, port două perechi deşoseteşi ambele pulovereşi tot mi-e frig! Astăzi este Anul Nou Lunar, mă întreb ce faceţi. Faceţi prăjituri cu ridichi pentru Huangs? Împarţi un peşteşi bârfeşti cu mătuşa Chin? Îţi aminteşti când am aprins felinareşi ne-am pus dorinţe pe străzile din Shanghai? Mamă, mi-e dor de tine.*

Henry lasă pixul josşi se ridică în picioare, întinzându-şi braţele, apoi se îndreaptă spre fereastră. Trage perdeauaşi simte un curent de aer rece intrând în cameră. Afară, lămpile străzii sunt neclare şi galbene. E linişte, cu excepţia mişcării luminoase ocazionale a farurilor care vin peşosea sau a luminilor roşii care se retrag.

În această seară, în Taipei, petardele zboarăşi dansatorii dragoni străbat străzile pe ritmuri de tobe atât de puternice şi de adânci încât le simţi în burtă. O avalanşă de plicuri roşii face schimb de mâini. Din faţadele magazinelor deschise se revarsă piramide de portocaleşi rodii, cutii de kumquats, nucişi bomboane aranjate cu grijăşi legate cu sfori roşii. În faţa templelor, oamenii vor cumpăra pachete de bani de hârtieşi beţe de joss pentru a le arde, precumşi lumânări roşii groase pentru a le aprinde. Peste tot, pe stradă vor atârna felinare roşii din hârtie cu ciucuri aurii. Conversaţiile se vor intensifica şi se vor sparge în râsete, sunetele familiilor care se reunesc cu rudeleşi prietenii. Aici, în Evanston, se freacă de geamul înceţoşat şi îşi încordează gâtul să vadă dacă poate vedea vreo stea. Nimic; doar umărul norilor groş i.

Nu după mult timp, însă, vine primăvara. Mici flori împânzesc campusul şi apar frunze mici. Studenţii renunţă la straturile de paltoane, pălării şi eşarfe. În loc de o fugă grăbită prin aerul friguros de la internat la campus şi înapoi, Henry se plimbă, întâmpinând căldura, zilele mai lungi. Peluzele verzi reapar de sub băncile de zăpadă topită, iar laleleleşi crocusurile îi înveselesc plimbările.

Când vine vara, îşi ia o slujbă de spălător de sticlărie pentru un laborator de chimie şi studiază pentru viitoarele examene de calificare. Curând, anul se întoarce spre o altă toamnă, un nou grup de studenţi absolvenţi, noi colegi de apartament. Mai sosesc câţiva studenţi chinezişi, deşi nu există locuri libere la internat, Chen se împrieteneşte şi cu ei. În campus sunt acum destui studenţi chinezi pentru mici întâlniri, iar un

Asociaţia studenţilor este formată. Al doilea An Nou Lunar al lui

Henry departe de

Taiwan este petrecut în compania unor noi prieteni.

În acel an, Henry îşi termină masteratul. Munca sa asiduă şi performanţele academice excelente fac ca lui Henry să i se ofere o bursă pentru a continua ca student la doctorat. Dacă acceptă, va fi scutit de taxe şi de şcolarizare şi va câştiga o indemnizaţie ca asistent de cercetare.

Întotdeauna a crezut că se va întoarce Taiwan după masterat. Aceasta a fost oferta sa; aceasta a fost ceea ce va acoperi ajutorul financiar al lui Longwei. Dar şansa de a face un doctorat? Şi să ştie că a câştigat aceastăşansă prin propriile eforturi?Şi poate chiar va avea nişte bani în plus pe care să-i trimită mamei sale? Cum să refuze?

Pe de altă parte, cum poate spune da? Dacă rămâne, înseamnă cel puţin încă patru

sau cinci ani până când îşi va mai vedea mama sau unchiul. Cine va avea grijă de ei?

Vor ei grijă unul de celălalt?

În ultima vreme, scrisorile mamei sale descriu o lume din ce în ce mai greu de reţinut pentru Henry. Îi povesteşte despre gemenii lui Peiwen, care au slujbe noi,şi că Baobao, copilul, a fost acceptat la Jianguo. Dar imaginile lui din Taipei devin neclare. Nu-şi mai aminteşte cum se leagă diferitele străzişi alei. Ştirile lui Meilin – cândva atât

de evocatoare, cu mirosurile piaţă, sunetele de pe străzi, vocile vecinilor – se reduc la caractere scrise pe o foaie subţire de hârtie albastră de poştă aeriană. Dao Renshu dispare. Rămânerea în America îl va faceşi mai neclar.

/

Ceva flutură la periferia gândirii sale. O poveste. Una

dintre poveştile mamei sale. Nu s-a mai gândit la ea de ani de zile. E cea despre bătrânul de la graniţă cu calul. *Această bursă,* se gândeşte el. Indiferent ce va decide, va fi atât o binecuvântare, cât un blestem.

Capitolulşaisprezece

Evanston, Illinois, noiembrie 1963

Este o vineri dimineaţa, la sfârşitul lunii noiembrie. În biroul său de student absolvent, Henry lucrează la un calcul care l-a chinuit toată săptămâna. S-a trezit cu o idee pentru o abordare diferită şi acum, cufundat în gânduri, simte că aceasta este o cale promiţătoare. Lui Henry îi place să spargă un puzzle: porţile se deschid, rotiţele se învârt, ecuaţiile defilează pe paginăşi înţelegerea lui începe să prindă contur.

Cercetarea doctorală a lui Henry este specializată în ingineria aerospaţială. Dacă a existat un lucru pe care Henry l-a înţeles în China, acesta a fost că cine stăpâneşte cerul stăpâneşte lumea. Când se gândeşte la acei ani de început din Chongqing, simte o profundă neputinţă. Indiferent cât de mare le era furia sau cât de puternice le erau armele, chinezii de la sol nu aveau nicio şansă atunci când japonezii îşi lansau bombele. Gravitaţia însăşi a fost de partea lor. În cele din urmă,ştiinţa – oştiinţă mai bună,ştiinţa americană – a fost cea care a oprit Japonia. Acum există un alt război, unul rece, iar cursa nu este doar pentru a stăpâni cerul, cişi steleleşi luna. Unde există frică, existăşi oportunităţi. Henry nu este genul care să rateze o oportunitate.

Stomacul îi mârâie. Este aproape amiază. Mulţumit de progresul de dimineaţ ă,

Henry îşi pune hârtiile deoparteşi se îndreaptă pensiune

pentru prânz.

Urcând treptele spre verandă, vede prin geamurile mari că sufrageria este plină. E ciudat să vezi oameni acolo în mijlocul zilei. De obicei, doar doamna Patterson se uită la telenovele până când o mână de elevi sosesc pentru prânz. Dar este o mulţime în

jurul televizorului. Doamna Patterson, cu ochii lipiţi de ecran, plânge.

„Preşedintele Kennedy a fost împuşcat”, spune cineva. La televizor, o cameră filmează o sală de conferinţe cu rânduri de mese pregătite pentru un banchet. Dar nimeni nu stă jos. Bărbaţi în costume elegante şi femei cu elegante

pălăriile mişună în jur. *Sunt multe poveşti care vin cu privire la starea preşedintelui. Una este că ar fi mort. Acest lucru nu poate fi confirmat.*

Camera se apropie de un chelner în smoching albşi papion negru care îşişterge faţa cu o batistă. Imaginea se mută la un prezentator deştiri în mânecă de cămaşă într-o sală de redacţie. În spatele său, oamenii se grăbesc. Telefoanele sună. El începe să vorbească:*Ştim că preşedintele a murit. Acest lucru nu este confirmat oficial.*

Doamna Patterson scutură din cap. „Groaznic, groaznic. Nu se poate întâmpla aşa

ceva.

Henry se uită la ceilalţi studenţi. Toată lumea este fascinată. Jurnalistul vorbeşte despre un preotşi despre ultima împărtăşanie; spune poliţia a arestat un suspect. Apoi se întrerupe: „Corespondentul nostru din Dallas, Dan Rather, confirmă că preşedintele Kennedy este mort. Totuşi, nu există încă o confirmare oficială”.

Nimeni nu este sigur ce este faptşi ce este zvon.

Prezentatorul deştiri spune ceva despre un ambasador, apoi se opreşte la mijlocul propoziţieişi se uită într-o parte. Îşi pune ochelariişi ia o bucată de hârtie. 'Din Dallas, Texas. Flash-ul, aparent oficial. Preşedintele Kennedy a murit" – îşi scoate ochelarii în timp ce vorbeşte – „la ora unu după-amiază, ora centrală" – se uită în susşi într-o parte- „la ora două, estului, acum aproximativ treizecişi opt de minute". Se uită în jos, îşi

pune ochelarii la loc. Schimbă nişte hârtii.

Doamna Patterson plânge. Camera începe să tremure cu murmure de teamă. Este aceasta o parte a unui atac mai mare? Este începutul unui război? Cine a făcut asta? De ce? Telefonul începe să sune. Reportajul TV continuă. Altcineva porneşte radioul. Mai

multe ştiri. Telefonul sună din nou. Oamenii se duc în alte camere, în bucătărie, pe

verandă, pe stradă, afară, oriunde departe de groază.

Cum se poate întâmpla asta? Henry credea că a lăsat în urmă acest tip de tragedie în

China. Acest lucru nu ar trebui să se întâmple aici, în frumoasa ţară.
Ce face Henry

acum? întoarce la birou? Îşi sună mama? Chen este din nou în Chicago, aşa că nu-l poate întreba. Henry nu este rănit, dar lumea însăşi pare distrusă: nu mai este acelaşi loc în care era cu doar câteva ore în urmă. Cineva aduce în cameră o tavă plină cu căni de cafea fierbinteşi le împarte în jur. Henry o bea prea repedeşi scaldă cerul gurii.

În zilele următoare, ştirile sunt mereu în actualitate.

Oamenii sunt zguduiţi de

tristeţeşişoc. Presupusul asasin este arestatşi apoi împuşcat în timp ce este transferat la închisoarea regională. Cursurile sunt anulate, drapelele sunt arborate la jumătate de catarg.Ţara, lumea, este uimită. Când Henry a ajuns prima dată în America, s-a întrebat unde sunt toţi oamenii. Dar acum, la televizor, îi vede, atraşi de tragedie, ca şi cum America ar sângera pe străzi.

Câteva nopţi mai târziu, Henry se trezeşte la miros de fum. Clopote zăngănind.

Strigăte,ţipete.

El gâfâie. Inima îi zvâcneşte. Mai mult fum. Sirenele urlă. Sare din patşi se întinde după portofelul de piele în care ţine paşaportulşi banii de urgenţă. Îşi pune un pulover, haina călduroasă de iarnă, şosetele de lână şi cizmele. Mai multe sirene se apropie de drum.

„! Trezeşte-te! El bate la uşa vecinului său. „Trebuie să ieşi afară!

Niciun răspuns.

El loveşte din nou. 'Trebuie să fugim la adăpost. Unde este adăpostul nostru?

Un pâlpâit de flăcări îl tachinează. Nu are timp să aştepte.

Se grăbeşte să coboare scările. De ce nu se mai trezeşte nimeni?
Tuşeşte, sperând

că nu se va îneca din cauza fumului. Coboară fugă trepteleşi intră în grădina din faţ ă.

Unde sunt, toţi oamenii?

El scrutează cerul. E întuneric, dar silueta avioanelor nu

poate fi confundată în depărtare. Aerul vibrează la apropierea lor. În străzii, flăcările luminează cerul. Casele se prăbuşesc, gemetele străbat noaptea. Bombele trebuie să fi fost deja lansate. Ridică din nou ochii. Avioanele se vor întoarce pentru un nou atac. Unde e adăpostul?
„Domnul Dao?

El se întoarce. Doamna Patterson se află pe verandă, în papuci, cu un halat de casă

aruncat peste cămaşa de noapte.

'Unde este adăpostul? Trebuie să ne grăbim, trebuie să scoatem pe toată lumea afară

înainte ca avioanele să se întoarcă!", strigă el.

„Domnule Dao. Coboară scărileşi cerul. „Nu sunt avioane. Se uită din nou în sus. E sigur. Dar sirenele, focul..." El face un gest către flăcări. Adrenalina îi pulsează prin braţe.

Se uită în susşi în jos pe stradă. „Despre ce vorbeşti?

Se uită din nou. Totul este întunecatşi liniştit. Se aude doar zumzetulşi pâlpâitul

lămpilor stradale. El adulmecă. „Nu simţiţi mirosul de fum, doamnă Patterson? De

unde vine?

Dă din cap dezaprobator în timp ce adulmecăşi ea. Îi observă cizmele, pantalonii, haina. „Ce credeai că se întâmplă?" întreabă ea. „Eu doar...

„Ce-i cu toată agitaţia asta? Bărbatul din camera alăturată celei a lui Henry iese

afară. Nu vine din casă, ci din grădina din spate.

„Şi tu?", exclamă ea exasperată.

„Nu puteam să dorm. Ridică din umeri. „Am ieşit să fumez.

„Vezi?” îi spune ea lui Henry. 'A fost doar domnul Wetherall, trezit la o oră nepotrivită să fumeze o ţigară. Domnul Dao pare să fi avut un fel de episod', spune doamna Patterson.

Henry tresare la condescendenţa ei. Dar el a văzut avioanele, a auzit incendiile.

Chiar a văzut.

Oţigară? El nu înţelege.

De la asasinat, domnul Wetherall pune acelaşi disc. Pianul clasic se infiltrează în camera lui Henry. Trece prin atmosfera omniprezentă de durere, prin contuzia lui Henry. *Ce este această muzică?*

Deşi se salută coridor de aproape două luni, Henry a fost prea timid să vorbească cu bărbatul. După noaptea aceea din grădină, se simteşi mai ruşinat. De asemenea, deşi este aici de trei ani, teama de a fi înţeles greşit rămâne. Când vorbeşte cu americanii, stomacul lui Henry se tensionează în timp ce îi priveşte cum înţeleg cuvintele, relaxându-se doar după ce răspunsul lor indică înţelegere. Dar din nou muzica. *Ce este?* Se hotărăşte să întrebe. Înainte de a-şi pierde curajul, bate puternic la uş ă.

Tânărul răspunde imediat. Trebuie să aibă peste 1,80 m înălţime, dar se înclină în

tocul uşii, sugerând uşurinţăşi stăpânire de sine.

Henry începe: „Muzica...

Înainte de a-şi putea rosti fraza, bărbatul îşi cere scuze. „Îmi pare rău, vă deranjează

muzica mea?

Henry se gândeşte la întrebare. Această muzică i-a întrerupt studiileşi

i-a cerut să facă o pauză. L-a făcut să vrea să asculte din nouşi din nou, acordând mai

multă atenţie de fiecare dată.

„Da, este. Îmi place foarte mult.

Privind uşurată, locatara râde. „Presupun că Chopin poate fi atât deranjant, câtşi simpatic. Este singurul lucru pe care pot suporta să îl ascult acum. Sunt atât de dezgustat ştiri. Îşi întinde mâna. Henry cât de lungi sunt degetele bărbatului, felul în care articulaţiile şi încheieturile degetelor ies în afară. Strângerea lui de mână este fermăşi rapidă. „Sunt Guy Wetherall. Sunt în programul de absolvire în compoziţie la

şcoala de muzică. Şi tu?

„Henry. Student absolvent în inginerie. Guy dă

din cap.

„Ce muzică este? întreabă Henry.

Guy spune ceva rapid, inclusiv câteva cuvinte care nu sună ca în engleză. Reticent să îi ceară să , Henry îl întreabă cum se scrie numele. Guy deschide uşa mai largşi îi face semn să intre.

Un este aşezat pe o ladă de lapte din lemn întoarsă pe un capăt. În interiorul lăzii se află mai multe discuri. Dulapul deschis este plin cu cămăşi, pantalonişi jachete. Patul este nefăcut, iar pernele au căzut pe podea. Biroul este plin de partituri muzicale, împrăştiate în diferite unghiuri.

Guy ia o copertă de album de pe birou şi i-o dă lui Henry. Aceasta prezintă

portretul pictat al unui tânăr în sacou închis la culoare, vestă roşie, cămaşă albăşi papion. Henry se întreabă dacă

acesta este compozitorul sau muzicianul. Pe copertă este scris „Baladele lui Chopin” într-un albastru deschis, apos, urmat de „RUBINSTEIN” într-un portocaliu aprins.

„Îl poţi împrumuta dacă vrei. Aveţi un ?” Henry clătină din cap.

„Oh.Ştii că poţi asculta discuri la biblioteca muzicală, aşa?

Henry nu ştia asta. Îl roagă pe Guy să aştepte în timp ce el se grăbeşte să se întoarcă în camera lui după creionşi hârtie. El copiază cu grijă cuvintele „Baladele lui Chopin”şi „Rubinstein”şi îi mulţumeşte lui Guy.

Nicio problemă”, spune Guy, închizând uşa.

Curând, discul începe din nouşi Henry îl aude pe Guy.

Săptămâna următoare, Henry vizitează biblioteca muzicală. În spatele , o femeie tânără

stăşi citeşte, cu părulşaten tunssi o rochie verde închis

cardigan. Absorbită de cartea ei, nu observă că Henry se apropie. „Pot să ascult acest disc, vă rog?”, întreabă el, întinzând hârtia cu numele albumului.

Capul ei se ridică brusc, ochii ei verzi alarmaţi. „Poftim? Henry

roşeşte. Întrebarea lui a fost neclară? Întreabă din nou. „Oh.” Ea se
relaxează. 'M-ai surprins, asta-i tot. Să vedem. Îşi ascunde oşuviţă de păr după urecheşi se întinde după .

Îşi duce mâna la obraz. E încă cald.

Ea răsfoieşte hârtia, apoi se uită la el, înainte de a se ridica de pe scaun. Este aproape la fel de înaltă ca el. Lasă-mă să-ţi arăt”, spune ea, mergând spre un dulap de lemn cu multe

sertare mici. Scoate sertarul lung marcat „C”şi răsfoieşte cărţile. Când găseşte ceea ce caută, ia un creion mic dintr-o cutie şi notează o serie de litereşi numere.

„Când vrei un disc, mai întâi caută-l catalogşi notează numerele de apel”, spune ea, arătându-i foaia de hârtie. *„Apoi* mi-l aducişi îţi voi aduce discul. Un zâmbet îi joacă în colţul gurii.

Simţindu-se vag pedepsit, Henry o urmează înapoi birou. Ea se uită peste umăr.

„Aşteaptă un minut.

Ea dispare printr-o uşă deschisă. El se ridică pe vârfuri, să vadă dacă o poate zări

prin uş ă.

Curând se întoarce cu albumul, cu capul plecat într-o parte. „? Dând din cap, el

întinde mâna după elşi ea se retrage puţin.

„Card de bibliotecă?

El îşi caută în portofelşi îi întinde carnetul de student. Ea îl ia, apoi îşi ridică ochii

spre ai luişi zâmbeşte.

„, domnule Dao. Îi înmânează discul şi face un gest către o căruţă goală cu un

casetofonşi căşti. „Vă reţinem cardul până când ne returnaţi discul.

În timp ce ascultă muzica, el stă foarte liniştit, absorbind sunetele, cu ochii închişi. Este caşi cum Arthur Rubinstein ar cânta doar pentru Henry. După ce se termină prima parte, el ridică discul de margini, îlşi îl aşează pe placa turnantă. Coboară acul până la marginea neagră lucioasă şi aşteaptă

ca muzica să înceapă din nou. După-amiaza se dizolvă pe măsură ce ascultă discul a doua, apoi a treia oară. Muzica risipeşte angoasa pe care

a simţit în ultimele săptămâni. Dincolo de asta, îi subjugă un dor în burtă, în braţe, în tălpile picioarelor. Nu este nimic patriotic sau militarist în acest sunet. Nimeni nu-i poate revendica loialitatea. Îşi aparţine doar lui însuşi, notele căzându-i în urechi ca nişte cascade, udându-l în frumuseţea lor urgentă. Baladele spun poveşti despre

suferinţăşi pierdere, despre perseverenţăşi pasiune. Ele vorbesc despre tot ceea ce el

nu poate exprima în engleză, chineză sau orice altă limbă.

Fusese o după-amiază strălucitoare de toamnă când a intrat în bibliotecă. Acum

cerul este cărămiziu şi purpuriu de amurg. Chiar dacă mâinile şi faţa lui Henry sunt

reci în timp ce se grăbeşte spre casă, el nu observă. Se gândeşte la Baladele lui Chopin

şi îşi imaginează o pereche de ochi verde închis zâmbitori.

Henry începe să viziteze biblioteca muzicală în fiecare duminică. mereu acelaşi

bibliotecarşi întreabă de Chopin.

„, domnule Dao”, spune ea, înmânându-i dosarul. „Mulţumesc. El

se întreabă care este numele ei.

În cele din urmă, ea începe să scoată discurile de pe rafturi imediat ce el se apropie

de birou.

După un Crăciun şi un Revelion liniştite petrecute la pensiune, Henry este nerăbdător să înceapă semestrul. Când se duce la bibliotecă în prima duminică de întoarcere, inima îi tresare când o vede pe bibliotecară.

„La mulţi ani, domnule Dao.

„La mulţi ani... cum te numeşti?”

/ /

„Rachel Howard. Ea îi întinde mâna. „Henry”, răspunde el, luând-o.

„Ştiu”, spune ea, cu o sclipire în ochi.

Rachel. Rachel, vrei să mergi la o plimbare cu mine? Rachel, îţi plac gogoşile? Rachel, îţi plac filmele? A exersat în minte toată pauza, dar, în cele din urmă, i se blochează limbaşi cere din nou discul de Chopin.

Capitolulşaptesprezece

Evanston, Illinois, februarie 1964

Se aude o bătaie la uşă. Henry o deschideşi îl găseşte pe Chen în cizme de zăpadă, cu

haina descheiată, cu eşarfa lejer în jurul gâtului.

„Eşti sigur că nu vrei să vii la Chicago? Verişorilor mei le-ar face plăcere să te

vadă, iar acolo este întotdeauna destulă mâncare.

„Tentant, dar nu. Trebuie să rămân aici în acest weekend.

„Bine, bine. Am făcut tot ce-am putut”, spune Chen către tavan, ridicându-şi

mâinile în semn de capitulare. Va trebui să răspunzi în faţa mătuşii mele data viitoare când o vei vedea. Chen se uită în jurul camerei. „Deci, ce vei face în seara asta? Te rog spune-

mi că nu vei vedea Anul Dragonului în compania acestui tip. Chen ridică cartea *Classical Electrodynamics* de J. D. Jacksonşi o flutură în jur. 'Crede-mă. Nu e deloc amuzant.

„Nu, nu în seara asta. Henry râde. „Mă gândeam să merg la o petrecere.

„Petrecerea Asociaţiei Studenţilor Chinezi? Asta a fost săptămâna trecută.

'Aceasta este doar o întâlnire informală. O mulţime de studenţi din Taiwan.

Chen intră în camera lui Henry. Închide uşa. „Cine este gazda?" Vocea lui devine

brusc serioasă.

Henry îşi muşcă buza, încercând să îşi amintească numele. Nu cunoştea gazda.

Arthur Lai, un coleg absolvent al NTU, deşi nu se la Taida, ia înmânat invitaţia.

„Cineva pe nume Hu. Da, Joseph Hu, cred.

Chen se încruntă. „Nu cred că ar trebui să pleci.

„Pardon?

„Am spus să nu pleci. Nu-l cunoşti pe acest Joseph Hu. Ar putea face probleme. Henry râde. Chen probabil că îl tachinează. „Probleme? Ce fel de probleme? Îl cunoşti?

Chen nu-i răspunde la întrebare. „Sunteţi aici cu sponsorizarea guvernului, nu?", spune el.

„Cu toţii suntem.

„Da. Asa că rămâi la evenimentele oficiale ale Asociaţiei Studenţilor Chinezi. E

mai sigur asa.

Henry se uită la Chen, neîncrezător. Ceva s-a acrit în aer între ei. „Nustii cine organizează asta, cine va asculta. Dacă se află cine nu trebuie că aţi fost acolo – chiar dacă nu spuneţi sau nu faceţi nimic – ar putea fi o problemă. Nu plecaţi”. Jovialitatea de mai devreme a lui Chen a dispărut.

„E doar o petrecere. Henry se enervează.

„O petrecere nu este niciodată doar o petrecere. Chen îsi încheie hainasi pleacă.

Henry se holbează la usă, dorindu-şi să se fi gândit la ceva de spus în replică. Acum, cuvintele lui Chen se rostogolesc prin cameră, răsunând de pe pereţi. Chiar dacă perdelele sunt trase şi prosoapele înfăsurate acoperă crăpăturile unde fereastra se întâlneste cu pervazul, un curent de aer rece se strecoară înăuntru şi alunecă peste scândurile podelei, acumulându-se ca o zăpadă invizibilă în colţuri. Henry îsi verifică din nou adresa în jurnal, apoi îsi închide cărţile, îsi pune deoparte creionulsi stiloul. Îsi trage cizmele pe el. Apoi , esarfa, haina, pălăria. Încă nu e obisnuit să aibă nevoie de atâtea straturi. Iese afară, încuie usa şi păseste în noaptea rece. Aerul

îngheţat îl prinde în gât; tuseste şi îsi înfăsoară esarfa în jurul gâtului încă o dată. Henry este tulburat. De ce este Chen atât de îngrijorat? Îi vin în minte cuvintele de adio ale lui Longwei: *Nu te implica în politică.* Henry a fost atent de când a ajuns aici. Dar aici nu este vorba de politică, ci de sărbătorirea Anului Nou. Străbătând zăpada veche, Henry grăbeste pasul şi îsi trage pălăria mai jos, încercând să îsi acopere mai bine

urechile. Sigur, Chen a fost un prieten, dar nici el nustie totul despre Henry. Frigul îi trece prin cizme, iar degetele

de la picioare îi amorţesc.

La o intersecţie, Henry ridică capul pentru a verifica semnele de circulaţie. Începe să ningă. Luminaţi de farurile maşinilor care vin din sens opus, fulgii de zăpadă arată ca mii de felinare mici. Intrând în holul receşi luminos al clădirii de apartamente, el îşiştampilează

cizmeşi lasă urme pe preşul umed. Un noroi de frunze ude s-a acumulat la treptelor. Pe măsură ce urcă scările, petele de zăpadă agăţate de haina lui se topesc, iar vocile plutesc în jos. După patru etaje, ajunge la un coridor cu o uşă deschisă într-un apartament, pantofişi cizme revărsându-se pe hol. Încăperea este plină de oamenişi de veselie. „Henry! Henry – La mulţi ani!”, strigă o voce cunoscută. O rafală de aer cald din cameră îi ochelarii lui Henry. Pentru o clipă este învăluit în mirosuri de usturoi, sos de soia, ghimbir, ceapă verdeşi carne de porc sfârâind. Este înconjurat de o mare de mandarină cu valuri ocazionale de taiwaneză. Înţelege ceva taiwaneză, dar nu a învăţat-o niciodată suficient de bine pentru a o vorbi fluent. Toate cursurile de la NTU erau în mandarinăşi, deşi în clasele sale erau studenţi taiwanezi, nu cunoscuse personal pe niciunul dintre ei. Studenţii Benshengrenşi Waishengren aveau tendinţa de a rămâne separate.

În timp ce îşi dă jos straturileşi îşişterge lentilele, simte spălarea reconfortantă a cuvintelor după care nu trebuie să se întindăşi a intonaţiilor pe care le cunoaşte fără ezitare. Din nou, vocea îl strigă şi el se strecoară prin mulţime pentru a-l vedea pe Arthur Lai, care îi face semn să se apropie de o masă plină cu mâncare. Degetele lui Henry îl dorşi îl ard pe măsură ce se .

Aşezându-se în faţa unei farfurii cu găluşte, tăiţei lungi,

peşteşi broccoli, prăjituri de orez lipicios, seminţe de pepene roşuşi alune, Henry se umple de o mulţumire pe care nu a mai simţit-o de la cina dinaintea plecării cu autobuzul din New York. Cineva îi oferă o cană de ceai de iasomie. El suflă în partea de sus a suprafeţei, strângând cana în ambele mâini.

Sorbindu-şi ceaiul, Henry priveşte în cameră. Peste tot sunt grupuri de studenţi: unii de la departamentul său, alţii pe care i-a văzut la evenimentele din centrul studenţesc. Sunt o mulţime de oameni pe care nu i-a mai văzut niciodată. Este atât de diferit faţă de prima sa iarnă, când elşi Chen păreau să fie singurii studenţi chinezi din jur. Tocmai când Henry îşi dă seama că nu vede pe nimeni din cercurile lui Chen, cineva se apropie de el pentru a discuta. Este chiar gazda, Joseph Hu. La început, întrebările lui Joseph par simple discuţii inofensive: Ce studiază? Când a sosit? Ce părere are despre America? Joseph pare să fie pe jumătate ascultător, pe jumătate camera, dând din cap oamenilor care trec, salutându-i cu mâna, asigurându-l în acelaşi timp pe Henry: *„Continuă, continuă, te ascult.* Ceaiul lui Henry este aproape gata. A rămas doar drojdia, tareşi puţin prea amară. Henry sugerează că poate Joseph vrea să meargă să vorbească cu celălalt

oaspeţi? Joseph respinge sugestia – „Sunteţi oaspetele meu. În plus, îi văd tot timpul” – şi începe să pună mai multe întrebări. La ce universitate a studiat Henry în Taiwan? Cine a fost consilierul său acolo? Când şi-a făcut recrutarea? Întrebările trec de la

curiozitate la insidie. Unde a fost detaşat? O cunoştea pe această persoană? Ce e cu această persoană? Cuvintele lui Chen revin: *Fii atent... o petrecere nu este niciodată doar o petrecere.* Cana este rece în mâinile lui Henry.

Evitând ultimele întrebări ale lui Joseph, Henry face un gest către farfuria sa goală.

Îi mulţumeşte lui Joseph pentru generozitatea saşi se întreabă dacă ar mai putea avea

încă o porţie de clătite cu ceapă?

„Bineînţeles, mâncaţi pe săturate! Vom vorbi mai târziu'. Iosif îşi bate palma pe

spatele lui Henry.

Henry nu răspunde. Se îndreaptă spre masă.

Camera care părea primitoare acum o oră a devenit sufocantă.
Bolurile din sticlă

tăiată care străluceau de sărbătoare par acum ieftineşi ostentative. Râsetele apartament

zornăie ca nişte de tablă.

Platoul pe care fuseseră stivuite clătite cu ceapă verde este acum gol. Pe farfuria de lângă el, câteva găluşte lâncezesc, recişi moi. Mici grăunţe de grăsime s-au adunat pe ambalajele lor. Până la urmă, lui Henry nu-i este chiar atât de foame.

Această petrecere, în ciuda confortului său, este plină de un curent subteran tulburător. Henry a intrat într-o vizuină cu loialităţi neclare. Fie din cauza cuvintelor lui Chen de mai devreme, fie din cauza naturii prudente a lui Henry, fie din cauza unei combinaţii a celor două, el este sigur că trebuie să plece. Imediat.

Se îndreaptă spre Lai, care este prins într-o discuţie între două fete despre lansarea sau nu a lampioanelor de hârtie în seara asta; una spune că este prea devremeşi că ar trebui să aştepte luna plină, cealaltă spune că ar trebui să o facă

acum, de vreme ce s-au adunat deja. Lai bate din palmeşi spune: „Să le facem pe amândouă! Pentru o clipă, Henry vrea să se lase , să glumească şi să flirteze. Dar îl vede pe Joseph cu coada ochiuluişi neliniştea lui depăşeşte dorinţa de a rămâne. Henry îl bate pe umăr pe Lai. „Eu plec.

Lai se opreşte în mijlocul propoziţiei. „Nu vrei să...?" El face un gest către masa încărcată cu platouri pe jumătate mâncate, grămezi de farfurii murdare, sticle de toate mărimile cu tot felul de băuturi.

„Nu, trebuie să învăţ. Ne vedem mai târziu. Un an nou fericit.

„Bine. La mulţi ani în Anul Dragonului, prietene", spune Lai cu o voce teatrală care le face pe fete să chicotească. Una dintre fete se uită la Henry. Privirea ei este vicleană, dar el o prinde. Ochii ei alunecă prin cameră, telegrafiindu-i un mesaj lui Joseph.

În timp ce Henry îşi încheie şireturile la ghete, Joseph vine în grabă. Gazda îi presează în mână o bomboană cu susan şi un plic roşu. 'La mulţi ani, Dao. Ne vom revedea curând?'

Henry ignoră întrebarea, îi urează lui Joseph un An Nou fericitşi pleacă. Îşi încheie

haina la nasturişi îşi eşarfaşi mănuşile în timp ce coboară scările în grabă. Îşi trage

căciula peste urechişi iese afară. Zăpada cade în fulgi groşişi grei. Toate urmele de la

începutul serii au

a fost acoperit de zăpadă.

La câteva străzi distanţă, Henry se întreabă dacă nu cumva a exagerat. Scoate plicul

şi bomboana din buzunar. Suge bomboanaşi deschide plicul

sub un . Acesta conţine un anunţ pentru o întâlnire viitoare, cu o dată şi o adresă. „Please come!” este scris în engleză în partea de sus, cu cerneală neagră urgentă.

NuStii cine te va asculta.
/

Fulgii de zăpadă murdăresc cernealaşi înmoaie hârtia.

Nu te implica în politică.

Henry se uită peste umăr, rupe invitaţia în bucăţişi le aruncă. Acestea zboară în

umedă.

Bomboanele cu susan au un gust aspru, cu o dulceaţă metalică, care rupe dinţii.

Îl scuipăşi el în zăpadă.

Când Chen se întoarce de la vărul său din Chicago, îl întreabă: „Deci, ai ajuns să mergi la

petrecerea de Anul Nou? Mă întrebam.

„Doar pentru o oră
sau cam aşa ceva. Am plecat devreme”, spune Henry. Chen dă din cap aprobator. „De ce întrebi?

Chen nu dă un motiv. În schimb, spune: „Uite, mă întorc la Taipei după ce îmi termin studiile. Nu voi mai fi prin preajmă a fi cu ochii pe tine. Nu te duce nicăierişi nu te asocia cu nimeni care te-ar putea pune pe vreo listă neagră a guvernului”. „Lista neagră?

„Da. Lista neagră. Nu glumesc. Tipii ăia nici măcar nu-ţi vor daşansa să explici.

Fără ezitare, fără milă.

„Dar noi suntem în SUA.

„Adevărat, dar suntem aici din bunăvoinţa KMT. Iar familiile

noastre sunt încă în

Taiwan”.

Capitolul optsprezece

Evanston, Illinois, februarie 1964

„Muzicologie”, spune Rachel. „Studiul muzicii în diverse contexte – istoric, cultural,

filosofic. Cum modelează cine suntem. Cum trăim, cum iubim”.

După săptămâni în care s-a hotărât să o invite în oraşşi, în schimb, i-a cerut doar

Chopin-ul, Henry a reuşit în sfârşit să o invite pe Rachel la desert. Ea a fost de acord atât de repede încât, în încântarea lui agitată, el nu s-a putut gândi unde să meargă. Ea i- a sugerat un restaurant popular pentru studenţi, aflat la doar câteva străzi de campus.

Acum, la căni de cafea aburindă şi felii mari de plăcintă cu nuci pecan, vorbeşte fără oprire despre studiile ei şi despre dragostea ei pentru muzică. Deşi vorbeşte repede, Henry înţelege fiecare cuvânt. El este fermecat de felul ei vioi de a fi, de felul în care îi spune idei noişi nume de cântăreţi de care el nu a auzit niciodată. „Sigur, îi apreciez pe cei mari – Beethoven, Chopin, Mozart – dar ceea ce îmi place cu adevărat este muzica folk. Muzica folk americană. Woody Guthrie, Peter, Paulşi Mary, The Weavers. Toată muzica. Aşa că sunt aici pentru masterat, concentrându-mă pe tradiţiile muzicii populare americane în timpul şi după Marea Depresiune. Aveţi cântece populare preferate din China?

Închide ochiişi fredonează primele note de la , cântecul de leagăn pe care il

cânta mama lui.

'Oh, este minunat! Atât de liricşi plin de suflet. Despre ce este vorba? „Pescarii, pe apă, se uită la norişi la valuri. Ei încearcă să prindă peştele cu o plasă veche, pe o barcă veche. Muncesc din greu în fiecare an. Este o viaţă grea.

„Cum se numeşte?”

„Cântecul pescarilor”.

„Voi căuta o înregistrare”, declară ea. 'S-ar putea să avem una. Nu seştie niciodată.

Este o colecţie imensă”.
Henry ia o înghiţitură de plăcintă. Esteşocat de dulceaţă, dar se bucură de nucile

pecan prăjite.

„De fapt. Rachel se apleacă în faţă şi şopteşte. 'Am venit în Northwestern ca să

evadez.'

Henry se aşează pe spate alarmat.

„Părinţii mei, Simonşi Deborah Howard, sunt nişte cetăţeni bunişi corecţi din St Louis. Dar prea de modă veche. Dacă m-aş fi întors acasă imediat după absolvirea Mizzou, aş fi fost pe un drum stabilit: să mă mărit cu un băiat potrivit dintr-o familie potrivită, să am câţiva copii, să intru în clubul deţară, să particip la petrecerile sociale de varăşi la strângerile de fonduri de iarnă. Dull, dull, dull”. Se prăbuşeşte pe scaunşi se holbează la tavan. Apoi se îndreaptă. „Nu vreau o viaţă atât de protejată, previzibilă. o lume întreagă de văzut, nu eşti de acord?

Henry dă din cap, dar, de fapt, nu îşi poate imagina de ce ar vrea cineva să fugă de

stabilitate.

„După război, părinţii mei au vrut să se concentreze pe construirea vieţii lor în St Louis. Tatăl meu a urcat pe scara ierarhică la biroul său, iar mamei i-a plăcut noul stil de viaţă: două maşini, o casă mare, vacanţe de vară la Branson. Punctul ei culminant al anului este vitrina de Crăciun de la Famous-Barr. Mie îmi place destul de mult, dar trebuie să fie mai mult în viaţă decât Moşi Crăciuni plutitorişi anunţuri de logodnă.

Aşa că aici sunt. Pentru doi ani, cel puţin".

Plăcinta lui Henry a dispărut aproape complet.

„Oricum, destul despre mine. Spune-mi despre tine", spune ea.

Îi povesteşte cât se poate de simplu despre primii ani de viaţă, transmiţându-i doar mai simple date. „În cele din urmă, am ajuns în Taiwan. Am muncit din greu, am fost norocos, am venit aici, întâlnit", încheie el.

„Trebuie să fi văzut atât de multe. Ai fost atât de curajos. Admir asta.

Henry nu este sigur ce să spună. Nu e ca şi cum el ar fi ales să crească într-o

asemenea tulburare. Purşi simplu aşa era viaţa. Făceau ceea ce trebuiau să facă pentru

a supravieţui. Asta e tot.

„Mama ta trebuie să fie extraordinară că te-aţinut în siguranţă în toate astea.

Da, crede Henry, *este.*

Spune-mi mai multe", insistă Rachel, cu ochii strălucitori. „Data viitoare", spune el, terminându-şi cafeaua. 'Plăcinta

noastră s-a terminatşi se face târziu. Pot să vă conduc acasă?

Cafeauaşi plăcinta sunt urmate curând de o vizită la film, apoi de o săptămână

după aceea, o cină. Cu Rachel, Henry învaţă bucuriile de aţine pe cineva de mână, dea împărţi îngheţată, de a avea picnicuri improvizate. Ea posedă o încredere fermecătoare pe care el nu a mai văzut-o până acum. În ochii lui Rachel, viaţa nu este doar ceva pentru care trebuie să supravieţuieşti, ci este o aventură în minuneşi frumuseţe. Când Henry este cu ea, uită că engleza nu este prima lui limbă. Încleştarea din stomac dispare. În locul lui, se întoarce râsul.

Îi place felul în care Rachel îi spune numele. „Henry Dao, Henry Dao, vii să cânţi

cu mine?

El este prea timid pentru a cânta, dar când ea îi întinde mâna, el o ia. Îi cântă melodii din musicalurile de pe Broadway, de la Ella Fitzgerald şi Duke Ellington, cântecele lui Joan Baez. Îi place că atunci când Rachel îl vede, îl vede pe Henry Dao, doctorand în inginerie aerospaţială la Northwestern, un om cu un viitor strălucit. Dao Renshu este altcineva, departe.

Îi place că ea nu ştie, nu poate şti, ceea ce el ar vrea cel mai mult să uite. Cu Rachel, el poate lăsa garda jos pentru că este cu cineva care, în ignoranţa ei, în inocenţa ei, îi oferă siguranţ ă.

În multe feluri, a te îndrăgosti de Rachel înseamnă a te îndrăgosti de America.

Evanston, Illinois, mai 1964

Henry se află în uniunea studenţilorşi se uită la anunţurile de pe un panou. Un fluturaş pentru un concert simfonic i-a atras atenţia: Concertul pentru pian nr. 2 de Chopin. Chopin! Deşi Rachel i-a prezentat atât de multă muzică nouă, Chopin rămâne preferatul

lui. Cum ar fi, se întreabă Henry, să stea în public în timp ce muzica prinde viaţ ă,

izvorând din instrumente?

Henry, nu te-am mai văzut de mult! Ce mai ?" Henry se uită în sus. Este Arthur Lai. Arthur se apropie, cu mâna întinsă în semn de salut. După o scurtă discuţie, Henry realizează cât de mult i-a lipsit căldura prietenului său.

„Hei, Joseph a organizat o întâlnire weekendul viitor. Ar trebui să vii. Foarte

informal,ştii tu, doar un meci de softball după-amiazăşi o masă după aceea. Mâncare bună, distracţie plăcută. Avertismentul lui Chen îi sare în minte, dar Henry îl ignoră. Exagerase data trecută.

Totul a fost bine. Un joc de softball pare cu siguranţă inofensiv

suficient.

Arthur se uită la ceas. „Ah, trebuie să plec. Ia un stilou din buzunarşi scrie pe o bucată de hârtie. „Poftim. I-o înmânează lui Henry. „Aici sunt detaliile. Ne vedem acolo.

Henry studiază foaia de hârtie. Este aceeaşi dată caşi concertul. Se uită din nou la

pliantul concertului. Pe lângă Chopin, se cântă *Appalachian Spring* de Aaron Coplandşi Simfonia nr. 9, „Din Lumea Nouă" de Dvorak. e aproape sigur că Rachel a menţionatşi

celelalte două lucrări. Vor mai fişi alte meciuri de softball, dar care suntşansele unui alt concert cu aceste trei piese? Se hotărăşte să bilete.

La o săptămână după concert, Chen bate la uşa lui Henryşi intră, închizând-o după el.

Îi întinde o fotografie de la un meci de softballşi îl întreabă dacă Henry poate identifica

pe cineva imagine.

Este meciul la care l-a invitat Arthur.

„Pentru ce e asta?” Henry încearcă să-şi păstreze vocea neutră.

„Unchiul meu din Chicago. Încercăm doar să ne facem o idee despre comunitatea

chineză de aici”. Tonul lui Chen, de asemenea, are o nonşalanţă atentă.

Henry studiază fotografia. Joseph Hu stă la o masă de picnicşi vorbeşte cu câţiva studenţi care sunt cu spatele la cameră. În colţ, la baza , gata să bată, stă Arthur Lai. Fetele pe care Lai le tachina la petrecere stau în tribune. El nu leştie numele. Henry e prins în capcană. Chenştie că ar trebui să-l poată identifica pe Joseph Hu. Henry arată cu degetulşi spune că el a fost gazda petrecerii de Anul Nou.

„Altcineva?

Henry se uită încruntat la bătăuş. Ar putea fi Arthur, dar ar putea fi altcineva.

Poartă o pălărie, iar rezoluţia este neclară. Ar putea fi chiar oricine.

Henry scutură din capşi îi dă fotografia înapoi lui Chen.

După plecarea lui Chen, Henry îi tremură mâinile. Dacă

concertul ar fi avut loc în

altă zi, el ar fi putut apărea în acea fotografie.

Să fi fost o greşeală să aibă atât de încredere în Chen? În China, mama lui îl certa mereu pentru că era prea încrezător. Dar Chen a fost un prieten bun. S-ar fi chinuit să supravieţuiască fără Chen în acele prime zile. Poate el să păstreze partea bună a

prieteniei lorşi să se îndepărteze de evenimentele din

ultimele câteva luni?

Henry încearcă să se concentreze asupra muncii sale. Chen nu mai pomeneşte de fotografie. Între terminarea studiilor şi sale frecvente la Chicago pentru a-şi vedea unchiul, este ocupat. Problema pare uitată.

Mai târziu în vară, Henry se întâlneşte cu Arthur în librărie.

„Ai auzit? Lai îşi coboară vocea. 'Joseph Hu a dat de nişte probleme. Un agent guvernamental din Taipei i-a făcut o vizită familiei. Iau spus tatălui său că Joseph trebuie să fie mai patriotic aici'.

„Ce?” Henry se gândeşte la fotografia lui Chen. „Ce au spus a făcut?” „Se pare că

numele lui era pe o listă de studenţi care încercau să

să organizeze evenimente democratice pro-taiwaneze în SUA”.

Când a fost asta?” Henry speră ca Arthur să nu-i audă inima bătând.

„Nu ştiu. Dar mi-l amintesc pe Hu exprimând opinii destul de puternice la petrecerile sale nocturne. Nu chiar sentimente pro-KMT', se Lai. 'După ce Joseph a primit avertismentul, el a spus că se află într-o ţară care protejează

libertatea de exprimare. Nu credea că KMT îl poate atinge, dar am auzit că tatăl său a fost adus pentru mai multe interogatorii'.

Henry tremură. Nu se poate gândi la o singură dată când interogatoriul KMT s-a

terminat cu bine.

'De ce îl hărţuiesc pe tatăl lui? Nu el este cel cu gura mare'. Tatăl trebuie să-l

disciplineze pe fiu", spune Lai.

Henry înghite nervos.

„Eşi mai rău", continuă Lai. 'Joseph trebuia să-şi reînnoiască viza pentru că vrea să

rămână pentru un doctorat.Şi-a adus paşaportul la consulatul din Chicagoşi acum se

pare că a fost „pierdut"'.

„Ah, probabil că este nevoie doar de timp pentru ca actele să treacă. Henry încearcă

să respingă neliniştea sa.

Lai îşi ridică sprâncenele. 'Au trecut aproape două luni. Nu se poate înscrie semestrul viitor fără paşaport. Nici nu poate părăsi ţara, dar nu poate lucra legal. E blocat. E la mila lor până i-l dau înapoi".

„Wow... „, murmură Henry. Mintea îi zvâcneşte. Se gândeşte la fotografie. Chiar dacă Henry nu l-a identificat pe Lai, altcineva ar fi putut să o facă. Există vreo modalitate prin care îşi poate avertiza prietenul fără pară că se incriminează? Trebuie să fim foarte atenţi la ceea spunem sau facem".

Ştiu", este de acord Lai, dând din cap. „Nu mi-am dat

seama.

Henry spune că întârzie la o întâlnire. Iese grăbit din librărie.

În acea noapte, Henry nu poate dormi. Stomacul său este un cuib de incertitudini. A jucat el un rol în problemele lui Joseph Hu? Dar Lai? Esteşi el în pericol? Mai rău, ce se întâmplă dacă Chen află că Henry nu la identificat pe Lai când ar fi putut? S-ar întoarce Chen împotriva lui Henry? Dacă toate astea ajung la Meilin? Sau la Longwei? Mintea îi vâjâie de îngrijorare. Cât de naiv a fost să creadă că, doar pentru că era în America, era în siguranţ ă.

Pentru restul timpului petrecut de Chen în Evanston, Henry poate privi prietenul în faţă. Se scuză de invitaţiile de a merge la Chicago, de a lua masa în oraş, de a vedea filme. Pentru a evita să se întâlnească cu el în jurul pensiunii, ascultă când Chen iese din camerăşi aşteaptă până îl vede mergând pe stradă înainte de a pleca cu propriile

sale comisioane. În rarele ocazii în care întâlnesc, Chen se forţează să fie cordial, dar are grijă să nu dezvăluie nicio informaţie despre activităţile sale. O dată sau de două ori, Chen a bătut la uşă, întrebând dacă totul este în regulă. Henry îl asigură este bine, dar că este ocupat cu cercetarea. De fiecare dată, Chen dă din cap în cunoştinţă de cauză, aprobator, iar Henry nu înţelege ce ar putea însemna asta. Henry ştie că nu a făcut nimic greşit, dar este precaut. Este prea uşor să greşeşti.

După plecarea lui Chen, Henry păstrează o distanţă măsurată faţă de diferitele grupuri de studenţi chinezi. Renunţă la confortul limbiişi al mâncării pentru siguranţa anonimatului. Invitaţiile disparşi, în cele din urmă, nu mai vin.

La începutul lunii august, Rachel propune o excursie de o zi la Chicago, la care Henry

este de acord cu nerăbdare.

„Ce să facem?”, întreabă el.

„M-aţi surprins cu concertul Chopin. Acum e rândul meu să vă surprind”, spune ea

şi nu vrea să răspundă la nicio întrebare.

Iau metroul L în oraş pentru un picnic în Grant Park. După aceea, ea îl conduce la Institutul de Artă. Acolo este o expoziţie: Treasures from the Ming and Qing dynasties. Ea îi spune că s-a gândit că o să-i placă şi că este curioasă să afle mai multe despre China. Impresionat de grija ei,

Henry o ia de mânăşi intră.

Este adevărat? Merge de la o la alta, hipnotizat. Sunt cutii de prezentare din cinabru şi lacăt sculptate complex, vase ceremoniale încrustate cu cocorişi bujori din nucă de perle, o figură din porţelan cu optsprezece braţe reprezentând-o pe Guanyin aşezată pe un lotus înflorit, un trio de vase din jad alb luminos, o robă de preot brodată cu lux de amănunte cu phoenix, liliecişi nori în mii de culori diferite. Este aceasta China? De aici

provine el? Expoziţia pare un vis. Cuvintele chinezeşti ale obiectelor sunt pe vârful limbii, dar nu poate spune niciunul dintre ele, oricât de tare ar răsuna în mintea sa. Este tulburător să vadă mesele şi scaunele savanţilor cu suporturi pentru picioare izolate, scaune de grădină cloisonnate în vitrine de sticlă. De asemenea, sunt ciudate bolurile goale de orez, farfuriile de servire curateşi recişi lingurile uscate aliniate nemişcate sub luminile galeriei. Când au fost aceste obiecte încălzite ultima dată de atingerea umană?

Nimic nu seamănă cu China de care îşi aminteşte. El cunoaşte o Chină a dislocării perpetue, un cer plin de avioane inamice, o lume de sirene ţipătoare, călugări care cântă, clădiri care se prăbuşesc şi fum – întotdeauna fum. China lui se poticneşte de foame, de devastareşi durere sufletească, de cetăţeni care se jelesc pe străzi. Ce este aceastăţară de o eleganţă rafinată care priveşte din spatele acestor panouri de sticlă? Dă peste un pergament, complet desfăcut. Pielea de găină îi creşte pe braţe. E linişte, dar inima începe să-i bată puternic în urechi. O durere veche, ciudată, îi

zvâcneşte în stomac. Se aşează pe o bancă şi este inundat de amintirile vocii mamei sale. Pentru o clipă, este din nou alături de ea, în lumina după-amiezii târzii din magazinul de antichităţi al lui Dao Hongtse.

Închide ochii, încercând să se gândească la ultima dată când le-a văzut pergamentul. A fost în Shanghai? Ea spusese că l-a vândut. Îşi aminteşte cum a apărut ea cu bilete pentru *Taiping.* La vremea aceea, el nu a întrebat-o. Era doar un băiat. Cineva îi atinge umărul. E Rachel.

Ea se aşează şi se sprijină de el. El îşi pune braţul în jurul ei. A fost o zi lungă şi plină. Îşi freacă ochii, se scuturăşi se concentrează din nou pe pergamentul din cutie. Aplecându-se în faţă pentru a vedea titlulşi inscripţia, citeşte *„Primăvara florilor de piersic,* atribuită lui Qiu-Ying (c.1494-c.1552), poem al lui Tao Qian (365-427)”. 'Rachel! Cunosc povestea asta! El sare în picioareşi o trage la începutul tabloului, în extrema dreaptă a vitrinei. Se îndreaptă încet spre

stânga, îi spune povestea lui Meilin despre pescarul adormit care s-a trezit înconjurat de flori de piersic. Henry se uită cu atenţie la detalii, bucurându- se de micile raţe de pe apă, de mişcarea fiecărui ac de pin, de albastrulşi verdele munţilor din depărtare. El povesteşte cum florile au dus la o

crăpătură în stâncă – aici, Henry arată spre spatele unei figuri mici care intră într-o peşteră – care a dus la unţinut minunat. Timp de secole, pământul a fost protejat de război. Oamenii îl întâmpină pe pescar în lumea lor de paceşi belşug. Apoi face o pauză. S-au uitat doar la jumătate din pergament;

povestea continuă. Se duceşi citeşte din nou afişul de la începutul afişajului. Perplex,

se uită la caligrafie. Este un stil vechi, artistic,

greu de descifrat. Cu toate acestea, povestea are mai multe linii:

În cele din urmă, pescarului i-a fost dor de familia sa. Când se pregătea să plece acasă, gazdele i-au spus: *„Nu te obosi să le spui celorlalţi despre noi şi nu încerca să te întorci. Este imposibil să te întorci.* Pescarul le-a mulţumit pentru bunătatea lorşi a plecat. În timp ce mergea, a marcat drumul cu atenţie. În cele din urmă, a ajuns în satul său natal. Toată lumea l-a întrebat unde a fostşi, bineînţeles, el le-a povestit totul despre descoperirea sa. Dar când au plecat să caute acest pământ miraculos, deşi semnele lui erau clare, copacii, peşteraşi pământul dispăruseră. Ani şi ani de zile, mulţi au căutat Izvorul Florii de Piersic, inclusiv cei mai înţelepţişi cei mai bătrâni dintre învăţaţi, dar nimeni nu l-a mai găsit vreodată.

Henry reciteşte rândurile, nevenindu-i să creadă. Mama lui nu-i întreaga poveste. Henry credea că pescarul a rămas pentru totdeauna în Peach Blossom Spring. Dar nu, el plecase şi îşi pierduse paradisul. Ea îi spusese doar jumătate poveste. De ce omis finalul?

Timp de atât de mulţi ani, el a înţeles povestea ca pe o poveste a speranţei şi a noilor începuturi. Descoperirea

versiunii complete declanşează o bulversare a memoriei. Acum îl copleşesc imagini rupte, cele pe care a încercat să le uite: Grimasa trădătoare a dlui Xu, mâinile mamei sale, crăpateşi sângerând după ce a săpat printre dărâmături, vaporul care a plecat din Yichang fără ei. Aceste amintiri îl trag înapoi în trecutul tulbure, unde podeaua se prăbuşeşte sub picioarele lui. O goană de strigăte, împingeri, îmbrânceli îl asurzeşte.

Este din nou în Marele Tunel şi aerul nu este bun, luminile continuă să se stingă. Oamenii se agaţăşiţipă, dar nu scoate niciun sunet. *Liling! Liling!*

Încearcă să strige, dar e înăbuşit într-o linişte stranie, sufocantă. Nu o poate vedea, nu o poate auzi, nu o poate salva.

„Henry, eşti bine?

Nesigurşi tremurând, se scufundă din nou. Se agaţă de marginile băncii de lemn, iar soliditatea acesteia îi aminteşte unde se află. Pulsul lui începe să încetinească. Îşi slăbeşte strânsoarea, închide ochii, încearcă calmeze inima. „Sunt bine. Sunt bine”, repetă el. *De ce a spus doar jumătate din poveste?*

Rachel se uită la faţa lui. „Hei”, spune ea. 'Hai să ne plimbăm, să luăm puţin aer

proaspăt.'

Afară, îşi croiesc drum prin Grant Park. După câteva momente, Rachel se întoarceşi se

uită curioasă la Henry.

„Ştii, chiar acum, la expoziţie, a fost prima dată când mi-ai spus multe despre mama ta. Se pare că întotdeauna vorbim despre prezent, dar eu tot vreau săştiu despre copilăria ta.

Ce poţi să-mi spui?

Ceva a slăbit capacul strâns pe care îl ţine de obicei asupra trecutului său. Odată începe, cuvintele curg din el. Speră că amintirile sale spuse cu voce tare vor reconstrui ceea ce tocmai a fost distrus în muzeu. Se simte ciudat să rostească din nou numele oamenilorşi ale oraşelor din China. E

caşi cum ar descrie viaţa altcuiva. În timp ce el

îşi spune poveştile, Rachel devine tăcută. O parte din el uită că ea este acolo.

Se aşează lângă fântână. 'Mama avea un pergament de mână, ca cel din muzeu. Îl purta cu noi, oriunde mergeam. Obişnuia să-mi spună poveşti din el. 'Cum ar fi „Primăvara florilor de

piersic”?' „Da, poveşti de genul ăsta.

„Ce s-a întâmplat cu el?

El îşi scutură capul. Pierderea pergamentului îl loveşte în inimă. „A trebuit să îl vândă”, şopteşte el, cu vocea slabă. Alungă amintirile. Dacă se uită la ele, va vedea cât de mari sunt durerile lui. În China, atât timp cât continuau să se mişte, supravieţuiau. Atât timp cât supravieţuiau, nu trebuiau să se gândească la ceea ce lăsaseră în urmă. Privitul înapoi este cel care îl îngrozeşte.

„Am supravieţuit. Am scăpat. Am fost norocoşi”.

„Henry? Rachel se uită la el cu atâta tandreţe, cu atâta dragoste. În spatele ei, fântâna stropeşte şi străluceşte în lumina după-amiezii târzii. „Hmm?

„Nuţi se face niciodată dor de casă?

Dor de casă? El nici măcar nuştie ce ar putea numi acasă. „Mi-e dor de mama. Mi

e dor de mâncare.

„Văd o mulţime de semne în campus pentru diferite grupuri de studenţi chinezi.

Mergeţi vreodată la vreunul evenimente?

El dă din cap. Încercarea de a-şi explica ambivalenţa este prea descurajantă. „Am fost la câteva, poate. Apoi a trebuit să învăţ”, spune el. La menţionarea studiilor sale, începe să-şi recapete calmul. Este bun la învăţat. A fi student, un erudit, este o identitate la care aspirăşi cu care se simte confortabil. Se ridică în picioare, respirând

mai uşor, şi încep să meargă spre apă.

„Deci, cum rămâne cu viitorul?”, întreabă ea. „Vei rămâne aici sau te vei întoarce?

Henry tace pentru mult timp. Apoi, „Mama mea...

„Cred că îi lipseşti foarte mult. Speră că te vei întoarce? După fiecare

întrebare, o pauză lungă.

„Aici există oportunităţi pe care nu le-aş fi avut acolo.

Briza s-a . Unşoim cu coada roşie zboară deasupra lacului Michigan. Cred”, spune Henry, privind pasărea cum se înalţă în spirală din ce în ce mai sus, „eu cred că pentru moment, viaţa mea este aici”.

El se întoarce spre ea. Ea se uită înapoi la el fără greutatea atâtor kilometri, atâta tristeţe şi pierdere. Există, în expresia ei, genul de lumină care l-ar putea ridica. Un pasaj care se deschide o singură dată. El păşeşte prin el.

„Hei, e un vânzător de îngheţată acolo. Hai să luămşi noi.' Henry se întinde după mâna lui Rachel. „Gata cu amintirile vechi. Vom face unele noi. Ea îi strânge mâna şi o ţine. Se

îndreaptă înapoi spre muzeu. Câţiva paşi mai târziu, el o opreşte.

„V-am spus multe lucruri astăzi”, spune el. 'Dar iată tot ce trebuie să ştii cu

adevărat '.

El îşi ridică degetul arătătorşi îi face semn să îl ridiceşi ea pe al ei. Apoi le uneş te

degeteleşi spune: *„Yi.* Unu.

„Yi”, repetă Rachel.

El îşi ridică degetul mijlociu, iar ea face la fel, deget cu deget. *„Er.* Două.

„Er.

Deget inelar la deget inelar. *„San.* Trei. *„San”,*

şopteşte ea.

Apoi îşi schimbă mânaşi le degetele. *„ Wanwu.*

Totul.

„ Wanwu.

El o trage aproape. Buzele lui sunt pe gâtul ei. Cealaltă mână îi urmăreşte omoplaţ ii

şi bate într-un ritm constant, tandru: *Yi, Er, San, Wanwu.*

Capitolul nouăsprezece

Taipei, Taiwan, februarie 1965

Mătuşa Chin bate la uşa lui Meilin. „O scrisoare de la Renshu!”, strigă ea, fluturând

aerograma albastru deschis.

Meilin sare în sus.

„Ajungeşi în Anul Nou Lunar. Ce semn bun', spune mătuşa Chin, înmânându-i

scrisoarea.

Meilin dă din cap în semn de aprobare. Nerăbdătoare să citească ultimele veşti ale
/

lui Renshu, întoarce scrisoarea în mâinile ei.

„Meilin? Mătuşa Chin a întrebat-o ceva ce ea nu a auzit.
„Poftim?
/

'L-am întrebat: „Care sunt planurile tale pentru diseară?” Cum veţi sărbători Anul

Şarpelui?

Oh, da. Mă duc la Lis' cu Longwei”.

Mătuşa Chin dă din cap cu amuzament. Nu s-ar fiştiut că prima dată când ai fost la petrecerea aia, ai mers ca ajutor, nu ca invitat. Vai, cum s-au lucrurile', spune ea în timp ce se întoarce la bucătărie.

De fiecare dată când ajunge una dintre aerogramele lui Renshu, inima lui Meilin

tresare. Mişcă vârful foarfecei de cusut sub marginea sigilată a scrisorii, apoi face o

tăietură curată de-a lungul pliului. Pe măsură ce citeşte scrisoarea, săptămânile de griji şi întrebări se îndepărtează. În următoarele câteva zile, o citeşte de mai multe ori, savurând detalii noi cu fiecare lectură, ca o a doua sau a treia infuzie de frunze de ceai. În scrisoarea de astăzi, Renshu menţionează o nouă prietenă, americancă pe nume Rachel. Este prima dată când menţionează o femeie. Meilin simte acel ping ciudat pe care a ajuns să îl cunoască, acela

de vedea fiul devenind bărbat de la distanţă. Pune scrisoarea în geantă pentru a i-o împărtăşi mai târziu lui Longwei.

De la reuniunea lor de acum cinci ani, prietenia dintre Meilinşi Longwei a a crescut constant. Cu timpul, ea l-a prezentat Huangilor ca fiind cumnatul ei. Ei îl cunoşteau deja din propriile lor cercuri sociale. Când Peiwen întâlnit, l-a găsit foarte impresionant. După aceea, Meilin i-a spus să nu se ia atât de în serios, iar el a râs. Şi el i-a făcut cunoştinţă cu unii dintre asociaţii săi. Participă adesea la petreceri ca invitată a luişi se bucură de ceremoniileşi sărbătorile pe care le implică. Dar, de fiecare dată, se

bucură când se termină searaşi se întoarce în camera ei familiară de la Huang. După ce Renshu a plecat pentru prima dată în America, Longwei a încercat din nou să o convingă pe Meilin să se căsătorească cu el. Se plimbau în New Park, iar Meilin îi împărtăşise prima scrisoare de acasă a lui Renshu. Ceva din bucuria lor reciprocă dea

fi martori la noua viaţă a lui Renshu trebuie fi încurajat.

„Meilin, am vorbit serios în acea noapte. Vrei să te căsătoreşti cu mine? „Longwei, opreşte-te. Ea pus mâna pe braţul lui. 'ajutat-o enorm pe Renshuşi pentru asta îţi voi fi mereu recunoscătoare. Dar noi nu suntem, eu nu pot... „De ce mai lucrezi ca menajeră?" Mă întrerupe el. „Ai putea sta cu mine. Nu ar mai trebui să munceşti niciodată.

Din exterior, Meilinştie că pare a fi o văduvă de vârstă mijlocie, care lucrează ca ajutor casnic. Dar, în interior, ea găsit o libertate extraordinară. După ce face treburile casnice, care nu sunt multe, îşi poate petrece timpul cum doreşte. Nu va renunţa la asta.

„Longwei, ai făcut destule pentru noi. Nu aş putea accepta atâta bunătate. „Nu e din

bunătate, Meilin. Frustrarea îi face vocea ascuţită. 'Noi

sunt singurii rămaşi. De ce să nu fim aici unul pentru celălalt?

'*„Suntem* aici unul pentru celălalt. De ce ai nevoie de ceva mai mult?

El se încruntase, mormăind despre încăpăţânarea ei,şi lăsase problema baltă. Totuşi, Meilin preţuieşte compania lui Longwei. Când are veşti de la Renshu, el este cel căruia cel mai mult să îi spună. Reacţiile lui, fie că sunt pline de bucurie sau de necazuri, îi influenţează propriile emoţii. Când ştie că are programată o ieşire cu el,

zilele dinainte trec cu o uşoară anticipare, iar zilele de după sunt pline de confortul de a

fi fost împreună.

Când Longwei ajunge la familia Huang pentru a o duce pe Meilin la petrecere, îi dă

lui Meilin o geantă mică, destul de grea.

Se uită înăuntru: orez, saresi ulei.

Un pic cam sentimental, nu crezi?” râde ea. Longwei

ridică din umeri de sub fedora lui.

„Mulţumesc”, spune Meilin. Nici un bob şi nici o picătură nu se vor irosi. îmbrăţişează repede. Obrazul lui este netedsi miroase a aftershave. Meilin se înroşeşte şi se întoarce astfel încât el să nu-i poată vedea faţa. 'Voi pune astea deoparteşi apoi hai să mergem la Lis'. E o noapte minunată pentru a te plimba pe străzi'.

Mulţi au venit la Lis în seara asta. De-a lungul serii, oamenii întreabă despre Renshu. Meilin observă cum Longwei străluceşte de mândrie de fiecare dată când vorbeşte despre nepotul său. Conversaţiile trec de la un subiect la altul – ce afaceri au mers bine anul acesta şi care se confruntă cu dificultăţi, ce marcă de televizor ar trebui să cumpere cineva, acum că Taiwanul are propriul său canal de radiodifuziune,şi dezbateri despre noul muzeu din Shilin, care deţine comorile Muzeului Palatului, salvate de japonezişi comunişti. Unii susţin că este corect să le sărbătorim gloriaşi să le expunem. La urma urmei, comorile sunt sufletul cultural al Chinei. Alţii văd muzeu dovada concesiei tacite a lui Chiang că acestea nu se vor mai întoarce.

În drum spre casă, Longwei şi Meilin discută în timp ce se plimbă în întuneric, amabili. Când se apropie de apartamentul lui Longwei, acesta o invită pe Meilin înăuntru pentru încă un toast. A fost o seară minunată şi, dorind să o facă să dureze doar puţin mai mult, ea acceptă.

Un servitor îi întâmpină la uşă. Longwei discută scurt cu el, apoi o conduce pe

Meilin într-un salon elegant.

„Luaţi loc, luaţi loc. El face un gest către o pereche de scaune pentru învăţaţi de o

parteşi de alta a unei mese kang joase, dreptunghiulare.

În curând, servitorul aduce o tavă cu o sticlă de baijiuşi o pereche de cupe mici de

vin din porţelan pictate cu flori de prun.

Meilin îşi scoate haina, o aşează pe spătarul scaunului şi se aşează, expirând un

oftat mulţumit.

Longwei umple ambele pahareşi împinge una spre ea. „La ani!”,

spune el, vinul.

„La ani!”, ea, iar ei ciocnesc paharele micişi beau. Longwei, astăzi a sosito scrisoare de la Renshu”, spune Meilin, băgând mâna în poşeta ei pentru aerogramă.

Încântarea se răspândeşte pe faţa lui Longwei. Pentru o clipă, ea vede o urmă de

Xiaowen în expresia lui. „Pot să văd?

„Desigur. Ea i-l înmânează şi îl priveşte cum scanează coloanele de caractere. Ochii lui se deschid când ia cunoştinţă deştirile lui

Renshu. „Deci, a cunoscut o fată. Foarte bine pentru el”, spune el. Meilin mai ia o înghiţitură de baijiu. Capul i se simte un pic tulbure.
„Meilin?” „Da?

'Pot să... Ştiu că nu vrei să te căsătoreşti cu mine, aşa că nu te mai întreb. Dar poţi să-mi spui de ce? De ce este atât de greu să te gândeşti la asta? Din nou? 'Xiaowen a fost soţul meu. Xiaowen-'

„Câţi ani au trecut?Şi încă concurez cu un erou mort”, mormăie el.

'Nu e vorba de asta, Longwei', spune ea. 'Xiaowenşi cu mine eram atât de tineri. Sunt o persoană diferită acum. Ai făcut mai mult, ai fost mai mult pentru mine decât un frate. Dar...

„Ce ?” întreabă el, punându-i o mână pe antebraţ. Ea

ridică privirea, speriată de intensitatea lui.

De-a lungul anilor, i-a văzut expresiile trecând de la arogant la furios sau mândru, de la vesel cu copiii, la îndurerat când Liling a murit. Acum vede ceva nou, ceva mai blând. Nici rugător, nici exigent. O profunzime a înţelegerii, a durerii. O senzaţie că

ochii lui întunecaţi, poate pentru prima dată, nu transmit cereri, dorinţe sau dominaţie,

ci caută conexiune.

Cu tandreţe, îi ridică mâna de pe braţul eişiţine.

Îşi deschide gura caşi cum ar fi pe cale să vorbească. Pentru a-i răspunde, pentru ca el să înţeleagă, Meilin ar trebui să-i explice despre Shanghai, despre vânzătorul de antichităţi, despre pergament. Dar când se gândeşte la ce s-a întâmplat, înainte de a rosti vreun cuvânt, inima începe să-i bată cu putere, stomacul îi slăbeşte. Dacă Longwei

spune că a fost vina ei? Dacă se supără că ea aţinut secret pergamentul? Ar putea spune că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ea nu i-ar fi lăsat în Yichang. I-ar fi pierdut respectul, prietenia? Nu putea suporta asta. Mai bine să trăiască cu acest impas decât să rişte aceste întrebări.

Ea se uită în josşi dă din cap, apoi îi strânge mânaşi o lasă

du

te. Longwei se apleacă în faţăşi o sărută o dată, foarte încet, obraz. Meilin se ridicăşi

spune e timpul să plecăm. Longwei sare în picioare pentru a ajuta cu

haina ei.

El i-o întindeşi ea îşi strecoară braţele în mâneci. Când se

întoarce cu faţa la el, el îi înfăşoară braţele în jurul umerilor, îmbrăţişând-o de noapte bună. Apoi o trage mai aproape. Din el emană mirosul ascuţit de alcool. Buzele lui le caută pe ale ei. Ea îşi întoarce faţa spre ale lui, întâmpinându-i sărutul. Pentru o clipă, ea se umflă de pasiune feroce şi tandră. Apoi, brusc, Longwei se transformă în chipul lasciv care i-a bântuit coşmarurile. Bila îi urcă la gât. Meilin este din nou prinsă în capcană, blocată sub lăbuţele răpitoare ale domnului Li.

Meilin se împinge de pieptul lui Longwei. Haina ei o împiedică să se mişte, dar reuşeşte să pună o mână liberă pe antebraţul lui. Crestătura ridicată a cicatricei lui lungi se simte crudă sub palma ei. Îndoindu- şi degetele, Meilin îşi înfige unghiile în cicatrice, cât de tare poate. „Nu!”, strigă ea.

Longweiţipăşi se trage înapoi.

Se poticneşte înapoi, dărâmând un scaun.

Ea îşi ţine ochii pe el. El este fără suflare, cu faţa înroşită de dorinţa întreruptă. Cum a putut escalada atât de repede? Lui Meilin îi tremură genunchii. Inima îi bate cu putere, pulsurile îi urcă prin pieptşi îi bubuie în urechi. Ea rezistă impulsului de a se legănaşi rămâne nemişcată.

Se holbează unul la celălalt în tăcere. *Nu întrerupe contactul vizual,* îşi spune ea.

„Meilin. Vocea îi tremură de angoasă.

Ridică mâna în semn de avertizare. Se dă înapoi, dă din cap. „Fratele mai mare.

El face o grimasă la formalitatea ei.

„Te voi iubi întotdeauna ca pe sora ta, ca pe prietena ta. Dar nu, nu…

„Nimic mai mult”, spune el, iar intensitatea lui se în înfrângere. Se prăbuşeşte în

scaunul său. Îi întoarceşi se uită în cupa goală de vin.

Meilin expiră. Îşi freacă partea laterală a braţului unde el aţinut-o prea strâns, apoi îşişterge sudoarea care i-a înflorit deasupra buzei. Ochii ei se odihnesc pe spatele lui Longwei. Pare mai mic decât atunci când a început seara. E atâta tristeţe în curbura umerilor lui. Se îndreaptă spre elşi mâna ei se opreşte pentru o clipă deasupra lui. *Ar putea exista o cale?* se întreabă ea. Apoi trage mâna înapoi, îşi încheie hainaşi iese afară.

Capitolul douăzeci

St Louis, Missouri, iulie 1967

Henry se holbează la prosoapele din baia din casa părinţilor lui Rachel. Sunt atât de multe, toate de culori şi mărimi diferite, aşezate şi stivuite pe bare. Nu este sigur pe care să le folosească. Dar este sigur că există un răspuns corect. Nu vrea să o facă de râs pe Rachel sau pe el însuşi dacă o foloseşte pe cea greşită. Totul în această casă frumoasă îl face să se simtă nervos.

Este prima dată când îi întâlneşte pe familia Howard. Deşi el şi Rachel sunt împreună de mai bine de trei ani, ea a insistat mereu că amândoi trebuie să fie siguri de ceea ce îşi doresc înainte de a-l aduce pe Henry acasă.

După ce şi-a terminat studiile, Rachel s-a angajat la Northwestern, ajutând la dezvoltarea colecţiei de la biblioteca muzicală. Henry era încântat de decizia ei de a rămâne, în ciuda altor oportunităţi. Nu voia să o piardă. Din când în când, vorbeau despre căsătorie, dar păreau să existe atât de multe obstacole. El nuştia ce perspective va avea

după ce îşi va termina studiile şi voia să ştie că îi poate oferi stabilitateşi sprijin. Din când în când, părinţii chemau acasă la St Louis pentru a se

întâlni cu „băiatul ăsta sau ăla”. De fiecare dată, se întorceaşi îl asigura pe Henry că inima ei era doar a luişi că purşi simplu îi lăsa pe părinţii ei să îşi epuizeze opţiunile. Poate cel mai deranjant este faptul că
căsătoriile interrasiale erau ilegale în Missouri. Cu toate că Rachel nu dorea ca părinţii ei să se amestece în găsirea unor parteneri, ea dorea binecuvântarea lorşi, odată cu ea, o nuntă în St Louis.

Dar apoi, norocul le-a zâmbit.

La începutul primăverii, consilierul lui Henry îl întrebase despre sale de carieră, încurajându-l să ia în considerare rămânerea în SUA. Acesta ia explicat că, odată cu recentele modificări ale

legislaţiei
privind imigraţia, persoanele fără cetăţenie care au

aptitudini speciale, cum ar fi diplome avansate în domeniulştiinţeişi ingineriei, vor fi eligibile pentru obţinerea unui permis de şedere permanentă care să conducă la cetăţenie. *Gândiţi-vă la . Avem nevoie de*

promiţând talente ca al tău să rămână, lucrând împotriva ameninţării Roşilor. Existăo mulţime de locuri de muncă bune pentru tine. Conversaţia a trecut curând la întrebări tehnice despre cercetările lui Henry, dar acesta aţinut minte cuvintele consilierului său.

Oricât de plăcută sau roz ar fi viaţa sa în America, Henry este întotdeauna conştient că guvernul lui Chiang Kai-shek l-

ar putea suna înapoi în orice moment. În calitate de cetăţean american, el ar fi dincolo de braţele lungi ale KMT.

Apoi, în iunie, Curtea Supremă a SUA a anulat legile care interziceau căsătoriile interrasiale. Rachel a venit în fugă la el după serviciu, fluturând ziarul. „Ne putem căsători!”, a strigat ea. „Ne putem căsători oriunde înţară! În urma cazului Loving vs

Virginia, s-au logodit rapidşi au planificat o călătorie la Saint Louis pentru a-i întâlni

pe părinţii lui Rachelşi a le cere binecuvântarea.

Sosiseră mai devreme în această după-amiază. Când Deborahşi Simon au ieşit să îi

întâmpine, Henry a observat o uşoară ezitare înainte ca Simon să le ofere mâna. Faţa lui Deborah a căzut, apoi a zâmbit, poate un pic prea strălucitor, înainte de a insista să i se adreseze cu „domnule Dao”.

'Rachel nu a spus că eşti oriental. Când a spus că numele prietenei ei era „Dow” am crezut că se referă la Dow de la Dow Chemical. Nu contează. Cât de chipeş eşti. Cât de fermecător.

Cina, de asemenea, a fost ciudată. După ce mâncat, conversaţia sa îndreptat spre ştiri bârfitoare despre cine era logodit, cine era căsătorit, cine aştepta copiişi aşa mai departe.

„Dacă tot am ajuns la subiectul nunţi”, a spus Rachel, dându-i un ghiont lui Henry. Henry s-aşters cu grijă la gurăşi a aşezatşerveţelul de pânză pe masă. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre Simonşi Deborah. Cu mâinile la spate, într-o poziţie de respect, s- a adresat părinţilor lui Rachel. „Domnule şi doamnă Howard, Rachel şi cu mine am

dori să ne căsătorimşi, astăzi, vă cer binecuvântarea.

Tăcere.

Rânjetul fragil al Deborei s-a redus la ceva ce încă semăna cu un zâmbet 223, dar mai mic. Expresia lui Simon era opacă, capul clătinând uşor din cap în timp ce îl privea pe Henry de sus în jos.

„Oh”, a spus Deborah. „Oh”, a spus ea din nou, scuturându-se. 'Unde-mi sunt

manierele? Asta e... ce veste surprinzătoare, dragă'.

„Mmm hmm”, a spus Simon, tuşind. „Ceva mi-a prins în gât,” a

mormăi, luându-şi paharul cu apăşi .

„Să luăm desertul”, a sugerat Deborah ridicându-se de la masă şi începând să

strângă farfuriile.

Henry s-a întors spre Rachel, sperând să primească vreo indicaţie despre ce ar

trebui să facă în continuare.

„E în regulă”, a ea. „iubesc.

Deranjat de răspunsul lor criptic, Henry se scuzase să meargă la baie. Poate că

aveau nevoie de un moment pentru a asimila vestea.

Acum, încă nedumerit deşirul de prosoape, Henry scutură cât poate de bine apa de

pe mâini, apoi le şterge pe dosul pantalonilor. Îşi priveşte reflexia în oglindă, îşi

îndreaptă gulerulşi coboară scările.

Chiar în faţa uşii sălii de mese, se opreşte. Vocile se strecoară înăuntru. „Rachel,

încerci să înţelegi ceva? Vocea lui Simon

frizează exasperarea. 'Bine, am înţeles.Ştii că nu trebuie să te măriţi cu băiatul Ebers. Desigur, am fi fost foarte fericiţi, şi domnul şi doamna Ebers ar fi fost încântaţi,şi desigur, William Ebers este nebun după tine. Dar serios, e în regulă. Nu vom mai insista. Dar nu-ţi irosi viaţa doar ca să faci un punct de vedere.

„Tati! Nu este vorba despre William Ebers. Nu e vorba deloc de asta. Vreau să mă mărit cu Henry. Ne iubim unul pe celălalt. Vrem să ne facem o viaţă împreună. „Dragă”, spune Deborah, „nu avem prejudecăţi şi sunt sigură că dl Dao este un bărbat foarte drăguţ, dar există o mulţime de bărbaţi foarte drăguţi care sunt mai degrabă genul nostru.

„Tipul nostru?şuieră Rachel. „Şi ce Dumnezeu vrei să spui cu asta?

„Nu fi dificilă, Rachel.Ştii exact ce vrea să spună mama ta.

În plus, nu cred că acest tip de căsătorie este chiar legal aici.

'Dar este! Nu ai fost atent? Chiar luna trecută, Curtea Supremă a decis în unanimitate – în unanimitate – să anuleze legile care interziceau căsătoriile interrasiale'. „Legal nu înseamnă moral”, mormăie Simon.

'De ani de zile, mă tot urmăreşti să mă căsătoresc. Darţi-am spus, trebuie să aştept

persoana potrivităşi momentul potrivit. Acea persoană este Henry. Acel moment este

acum.

„Da, cu siguranţă acum este momentul”, glumeşte Deborah.

„Dar de ce el?

„Pentru că atunci când se uită la mine, vede mai mult decât o soţie eligibilă. Pentru că îmi place felul în care priveşte lumea. El nu ia nimic de-a gata; el apreciază totul. Chiar dacă a avut o copilărie dificilă, crescând în China în timpul războiului, asta nu îl reţine. De fapt, cred că îl face mai hotărât să dea tot ce are mai bunşi mai recunoscător pentru fiecare mică bucurie. Îmi place cât de complet absorbit devine atunci când este pasionat de ceva.Şişţie cât de mult înseamnă muzica mea pentru mine. Nu se aşteaptă să renunţ la ea după ce ne căsătorim. Când vom avea copii, sunt sigură că va fi un tată minunat. Mă face să mă simt fericită, mă face să mă simt înţeleasă. Pentru că iubesc”.

Se aude mişcare înăuntruşi paşi spre uşă. Henry sare înapoi exact

când Rachel iese în trombă.

Şocul se citeşte pe faţa eişi trânteşte uşa în urma ei. „O, Doamne! De cât timp staţi acolo? Ce ai auzit? Henry clătină din cap, incapabil să răspundă.

„Îmi pare foarte rău. Nu-ţi face griji pentru părinţii mei. Ei nu înţeleg încă, dar vor înţelege. Sunt îngrozitori, dar ei cred că sunt protectori. Le e teamă că fac o greşeală, dar le-am spus nu fac. Eu te iubesc.Ştii asta, aşa?

Henry, ameţit, reuşeşte să spună: „Eu doar... nu ştiam ce prosop să folosesc la

etaj”.

„Oh”, răspunde Rachel. „Oh, am să-ţi arăt.

Mai târziu, Simonşi Deborah prezintă o faţă zâmbitoareşi spun că sunt fericiţi pentru cuplu. Deborah vrea săştie dacă

au o dată în minte. Dacă vor în iunie -şi cine nu vrea o nuntă în iunie? – ea va trebui să se ocupe de locaţiişi invitaţii.Şi s-a gândit Rachel deja la rochia ei? Desigur, vor avea recepţia clubul country.Şi lista invitaţilor. Oh, sunt atât de multe de făcut, se agită Deborah.

Toată lumea este destul de plăcută pentru restul vizitei, dar Henry nu- şi poate scoate gustul amar din gură. O parte din el esteşocată de faptul că Rachel nu este de acord atât de deschis cu părinţii ei. În acelaşi timp, faptul că îi înfruntă de dragul lui îl face să o iubească şi mai mult. Când sunt pe drumul de întoarcere spre Evanston, el aduce vorba despre conversaţia pe care a auzit-o.

'Eu nu sunt părinţii mei', asigură Rachel. 'Nu am fost interesată de

niciunul dintre planurile lor pentru mine. Sunt propria mea persoanăşi ei trebuie să

accepte asta. „Dar nu vreau să încep cu sentimente rele.

„Va fi bine. Aşa ar fi cu oricine pe care nu l-ar alege ei înşişi. Odată ce ajung să te

cunoască, se vor . Cred că mama este deja puţin îndrăgostită.

Henry roşeşte. Cândşi-au luat rămas bun, Deborah l-a sărutat pe obrazşi i-a întins

o farfurie cu prăjituri de casă pentru drum.

Cât despre tatăl meu, într-adevăr, lătratul lui este mai rău decât muşcătura lui. Ştii

expresia asta? Îşi va reveni. Sunt sigur de asta.

Henry se uită la ea. Ea nu pare să fie atât de deranjată. Poate că aşa se comportă

familia Howard? Neavând de ales, o crede pe cuvânt.

Taipei, Taiwan, aprilie 1968

Meilin îşi părăseşte noul apartamentşi se îndreaptă spre cel al lui Peiwen. Anul trecut, când familia Huang a fost mutată la Hsinchu pentru munca generalului, Meilin a rămas în urmă. Oricât mult se ataşase de familia Huang, nu voia să părăsească Taipeiul. Aceştia au ajutat-o să- şi găsească un mic apartament în cartierul Da'an, unde ajută familia de la etaj, familia Hsus, care este verişoară cu doamna. Cu salariul lor, economiile eişi cecul ocazional de la Renshu, este suficient. Un avantaj suplimentar: este mult mai aproape de Peiwen. Când Meilin are veşti, poate ajunge la vechea ei prietenă în câteva minute.

Peiwen şi familia ei încă locuiesc la juancun. Însă pereţii originali de bambusşi noroi au fost înlocuiţi cu cărămidăşi au adăugat încă un etaj şi o extensie în spate. În plus, acum au electricitateşi instalaţii sanitare. Ca întotdeauna, Peiwen se bucură să o vadă. Pe masa din faţa lui Peiwen se află o cutie cu flori din plastic transparent, becuri mici, colorateşişiruri lungi de sârmă verde. Degetele ei conectează cu îndemânare un bec şi o floare la sârmă, apoi trece mai departe, ataşând alt bec, altă floare. Şirul de luminiţe de Crăciun creşte pe măsură ce vorbeşte.

'Meilin! Ce veste! Felicitări! Ai de gând să mergi la nuntă?'

Meilin dă din cap. Este prea departeşi prea scump. Renshu a spus că îi va trimite

un bilet, dar ea i-a răspuns că nu va cunoaşte pe nimeni,

nu cunoaşte limba. I-a spus să îşi economisească banii, să se concentreze pe viaţa lui

acolo.

„Trebuie să fii atât de mândru, atât de fericit!

„Bineînţeles! Este ceea ce vrea el, iar ea pare încântătoare. Vocea lui Meilin se

clătină. Lasă-mă să-ţi arăt poza pe care a trimis-o. Se ocupă să caute prin coşul ei.

„Acolo. Aici este. Meilin scoate o fotografie alb-negru cu Renshuşi Rachel. 'Frumos, purşi simplu frumos', spune Peiwen, studiind fotografia. 'Un băiat atât de drăguţ. Această Rachel este o femeie norocoasă'.

În timp ce Peiwen împărtăşeşte ultimele veşti despre copiii ei, Meilin ridică unşir de lumini pentru a ajuta. Vrea să îşi distragă atenţia. Ambele femei înţeleg finalitatea veştii lui Renshu. El chiar nu se va întoarce Taiwan, nici măcar pentru o mireasă chineză pe care să o ia în America, aşa cum au sugerat unii că ar putea face. Peiwen îi arată cum să asorteze lămpileşi florile, apoi să le fixeze la locul lor. A făcut deja zece cutii în dimineaţa asta, spune ea,şi face un gest spre colţ, unde sunt stivuite cutii cu lămpi terminate. Mai târziu, Huifang le va lăsa depozit înainte de a merge la tura ei de asistentă. Ei speră să câştige suficienţi bani în plus pentru a cumpăra o bicicletă second-hand pentru Baobao.

Acum Peiwen începe să bârfească despre alţi locuitori din juancun.
Îi spune lui

Meilin cum bătrânul Lin s-a împuşcat în martie anul trecut. Pe de o parte, părea să vină de nicăieri, dar pe de altă parte, el nu a fost niciodată fericit aici, fiind obligat să se înroleze KMT în ultimele zile ale războiului. A lăsat un bilet de adio

în care spunea că nu are familie, soţie, ţară şi niciun motiv să trăiască. Deşi povestea lui Lin nu este

neobişnuită, totuşi o întristează pe Meilin.Ţineşirul de lumini în mâini, întrebându-se cum ar fi decurs lucrurile pentru ea şi Renshu dacă, până la urmă, ar fi rămas în juancun. Binecuvântărişi blesteme, se gândeşte ea.

„Şi apropo de căsătorie”, continuă Peiwen, „ai auzit că Houşi Yang s-au căsătorit

cu femei taiwaneze?

„Căsătoriţi? La vârsta lor? exclamă Meilin.

'Trebuie să înţelegeţi. Tipii ăştia sunt atât de singuri. Interdicţia guvernamentală de căsătorie pentru soldaţi le-a furat cei mai buni anişişansele.Şi acum că interdicţia a fost în sfârşit ridicată, au ocazia meargă mai departe. Cei careşi-au lăsat familiile pe continent nuştiu dacă sunt în viaţă sau

dacă le vor mai vedea vreodată. Nu-i poţi învinui că vor să înceapă o viaţă nouă aici. Bineînţeles, nu prea există femei Waishengren singure pe aici. La acest ultim comentariu, Peiwen se uită ţintă la Meilin. 'Ştii, Meilin, ai putea avea oferte în două minute dacă ai vrea.'

Meilin îşi pune primul şir de lumini terminat într-o cutie şi se apucă să înceapă

altul.

'Nu-ţi doreşti niciodată companie? Mai ales de când Renshu în America? Cum

rămâne cu Longwei?

Meilin ezită. Deşi Peiwen este o prietenă dragă, Meilin nu i-a povestit niciodată

despre acea noapte cu Longwei, pe care îl evită de când s-a mutat. Simţind nesiguranţa

ei, Peiwen se ridică.

„Hai să bem un ceai”, spune Peiwen.

Meilin îşi urmează prietena în bucătărie, unde umple ceainicul de la un robinetşi aprinde aragazul mic. Există un blat nou, lung, cu gresie albă, iar Peiwen a făcut perdele galbene vesele pentru fereastra mare. În timp ce Peiwen se agită cu ceştileşi frunzele de ceai, Meilin începe săi povestească Peiwen despre cea mai recentă cerere în căsătorie a lui Longwei. Dar spre final, îşi pierde cumpătul şi trece peste detalii,

menţionând doar că el a încercat să o sărute.

Pe tot parcursul povestirii, Peiwen este tăcută. Aranjează ceainiculşi ceştile pe o

tavăşi se întoarce salon.

De ce nu-l laşi să te sărute? Te adoră', spune ea în cele din urmă, înmânându-i lui Meilin ceaiul ei. 'Oricine poate vedea asta. De ce să nu avem un pic de romantism? Meilin se holbează la ceaiul ei. Frunzele se deschid, lichidul este auriu, aroma sa de nucă şi reconfortantă. Se gândeşte cum să răspundă. După o lungă tăcere, decide nu

poate explica, nici măcar lui Peiwen. Nu- şi poate exprima temerile, ruşinea. Ia o

înghiţitură din ceaiul ei. „Sunt prea bătrână pentru astfel de lucruri.

Peiwen se uită la ea, îşi încreţeşte fruntea. Deschide gura să argumenteze, dar apoi

pare să se răzgândească. „I-ai spus despre logodna lui

Renshu?

Meilin scoate un oftatşi deschide ochii mai larg. Este aproape de lacrimi. „Nu încă. Vrei să vii cu mine?Ştie că acesta este un favor pe care i-l poate cere lui Peiwen. „Lasă-mă să-mi iau lucrurile. Vom merge împreună.

La scurt timp după celebrarea Anului Nou, Longwei a devenit foarte implicat

cu noul Muzeu Naţional al Palatuluişi îl contacta rar pe Meilin. Poate căşi el simţea nevoia unei anumite distanţe. Îl informa din când în

când despre Renshu, dar cel mai adesea la o întâlnire sau cu alţi prieteni. Din când în când, el îi mai făcea o invitaţie, cerându-i să participe la deschiderea unei expoziţii speciale sau la o petrecere. Ea accepta, dar de îndată ce ceremoniile oficiale se încheiau, pleca mai devreme. Echilibrul lor este fragil. Rănile vechi sunt încă sensibile. Totuşi, amândoi au pierdut prea multe, prea multe, ca să mai lase ceva să le scape.

Acum, le primeşte pe Meilinşi Peiwen în casa lui. Meilin este surprinsă de cât de mult a îmbătrânit el de când l-a văzut ultima dată. Părul său este albşi foarte scurt în jurul urechilor. Deasupra este chel. Venele îi ies din dosul mâinilor. Se mişcă cu aceeaşi demnitate ca întotdeauna, dar mai încetşi cu un baston cu vârfuri argintii. Când îi spun vestea logodnei lui Renshu, gura i se într-un zâmbet ciudat. „Cel puţin cineva din familia asta vrea să se căsătorească”, este tot ce spune.

St Louis, Missouri, iunie 1968

În ciuda rezervelor părinţilor ei, Rachel este hotărâtă, încântată şi îndrăgostită. Aşa cum a prezis ea, Simonşi

Deborah se obişnuiesc încet cu ideea că Henry este ginere. Când acesta absolvăşi devine Dr. Dao, ei

se încălzesc considerabil. Când primeşte o ofertă de muncă prestigioasă la unul dintre cele mai importante laboratoare de cercetare dinţară, îi trimitşampanieşi flori. În momentul în care invitaţiile de nuntă sunt trimise prin poştă, izbucneşte în lacrimi de mândrie pentru ginerele ei frumos, strălucitorşi talentat. Chiarşi Simon recunoaşte că nu văzut niciodată fiica
atât de fericită.

În noaptea dinaintea nunţii, Henry şi Rachel iau cina cu prietenii lui Henry, Pao Dafei, Li Hotan şi soţia lui Li, Jingyuan. Pao a împrumutat o maşină de la un coleg pentru a-i aduce pe toţi de la New York pentru eveniment. Jingyuan, de asemenea absolventă a Universităţii Taida, a sosit recent în SUA pentru a urma un doctorat în chimie la Columbia. De-a lungul serii, conversaţia trece de la mandarină la engleză, în timp ce ei pun la punct tot ce s-a întâmplat la începutul studiilor lor universitare. Când Henry traduce pentru Rachel, uneori prietenii săi intervinşi îl corectează,

tachinându-l că lasă deoparte toate părţile bune.

„Ai auzit despre Liu? îl întreabă Pao pe Henry spre sfârşitul mesei. 'Liu Zhaohui, colegul nostru din Taida? Nu a plecat în Wisconsin să studiaţi ingineria electrică? Pao

dă din cap.

„Nu este o poveste grozavă. Li a trecut la mandarin. Se pare că implicat foarte mult

în asociaţiile studenţeşti taiwaneze.

Părul de pe ceafa lui Henry se zbârleşte.

„S-a întors la Taipei pentru o înmormântare şi apoi a fost

reţinut. I-au luat paşaportul la aeroportşi nu a putut pleca”.

„Pentru că era implicat într-un grup de studenţi?”, se revoltă Henry. Rachel se

aplecă spre el, mirată, reacţionând la schimbarea lui de atitudine.

'Se presupune că a participat şi la o întâlnire despre independenţa Taiwanului în Chicago, iar numele său a ajuns la guvern. M-am gândit că aţi auzit ceva, pentru că Evanston este atât de aproape”. încheie Li, vorbind tot în mandarină.

Henry se întreabă dacă unchiul lui Chen este încă în Chicago. Se gândeşte să spună ceva despre Joseph Hu. Li şi Pao sunt cei mai vechi prieteni ai săi. Are încredere deplină în ei. Dar asta nu înseamnă că trebuie să le spună ce li s-a întâmplat unor oameni pe care oricum nu-i cunoştea cu adevărat. El scutură din cap. „Nu, nu am auzit asta despre Liu.

Pao menţionează că a auzit despre alţi câţiva studenţi din New York ale căror

activităţi politice au cauzat probleme familiilor lor în Taiwan.

Există o pauză moderată. Toţi sunt de acord că e mai bine să nu se amestece în politică. „E totul în regulă? întreabă Rachel, cu îngrijorarea pe faţă. „Da, doar nişte veşti despre un coleg de clasă”, spune Henry, neglijând să traducă conversaţia.

Când vine desertul, ei discută în engleză. Prietenii lui Henryţipă de recunoaştere când Rachel le povesteşte cum s-au cunoscutşi cererile insistente ale lui Henry pentru discul Chopin. În cele din urmă, prietenii încep să-şi amintească de

Taida, de mâncarea din Taipeişi de alţi colegi de clasă pe care pierdut urma. Este atât de bine să fii printre prieteni care înţeleg să fii prins între culturi. La un moment dat, Henry chiar spune o glumă.

Printre hohotele de râs, Rachel îl trage de braţ. „Ce este atât de amuzant?”, întreabă

ea.

Nu observase că vorbiseră din nou mandarina. El

încearcă să traducă, dar gluma nu este amuzantă în engleză. Rachel reuşeşte un zâmbet vag. „Eşti atât de vorbăreaţă cu prietenii tăi. Atât de amuzant”, remarcă ea. „Cine ar fi crezut?

El roşeşte. Este supărată?

„Sunt încă atât de multe lucruri pe care nu leştiu despre tine. Henry Dao, eşti un

mister fără sfârşit. Mă bucur că avem o viaţă înainte ca să pot învăţa.

În biserică, Li Hotan este alături de el în calitate de cavaler de onoare, iar Pao Dafei acţionează ca uşier, alături de fratele lui Rachel, Robert. Henry este recunoscător că prietenii săi sunt acolo, împreună cu câţiva colegi de cercetare de la Northwestern. Iniţial, a fost timid în a-şi invita colegii, dar Rachel a insistat. Este înduioşat de faptul că au făcut drumul până aici pentru ceremonie. Este liniştitor să vadă feţe cunoscute printre băncile bisericii pline cu invitaţi în costume de nuntă. Dar, odată ce începe muzica şi Rachel păşeşte altar cu Simon, restul se estompează. Este o ceremonie simplă, urmată de ceea ce par a fi ore întregi de fotografii, o linie de primire şio recepţie după-amiază clubul country.

După masă, Robert ciocneşte o lingură de paharul său de vinşi se ridică pentru a

ţine un toast.

„Aş dori să propun un toast pentru sora mea mai mică, Rachel, şi noul ei soţ, Henry. Camera se linişteşte. 'Părinţilor mei le-a luat ceva timp să se obişnuiască cu ideea acestei căsătorii. Dar eu l-am plăcut pe Henry imediat ce l-am cunoscut. Le-am spus părinţilor mei: „Cel puţin nu se mărită cu un om de culoare.” ' Robert face o pauză, sperând la un râs. Sunt câteva chicoteli. Soţia sa Wendy strigă: „Robert, termină toastul!

„Pe măsură ce cunoscut pe Henry, am aflat este bun, răbdător şi înţelept. De asemenea, este genial. Am menţionat că

este genial? El este Dr. Dao, un inginer. Lucrează pentru a ne ajuta săi învingem pe roşii. Nu e un comunist, în caz că cinevae îngrijorat. E din China Liberă, nu din China Roşie. Este unul dintre băieţii buni”. Robert dă din cap aprobator la Henry, apoi la Pao, apoi la Li.

„Ne bucurăm că v-aţi găsit unul pe celălalt. Sincer, am crezut că Rachel nu se va căsători niciodată, dar mi s-a dovedit că m-am înşelat. Aşadar,

să ridicăm cu toţii paharele pentru domnulşi doamna Henry Dao în această zi fericită.

Ascultaţi, ascultaţi!” strigă unii dintre invitaţii mai zgomotoşişi mai în stare de

ebrietate. Robert îşi goleşte paharulşi se aşează.

Rachel este foarte roşie. Este greu de spus dacă din furie, jenă sau prea multă

şampanie.

Li Hotan se ridică pentru a-şi face toastul. „Henryşi Rachel”, spune el, cu faţa la ei.

'Să aveţi mulţi copiişi puţine necazuri. Felicitări!

El îşi ridică paharul, iar toată lumea bea.

Când începe din nou amestecul, Deborah se apropieşi îl ia pe Henry braţ. Îl plimbă de

colo-colo, tuturor prietenilor ei.

Dr. Dao, aceasta este prietena mea dragă Mary Ellen Carter. Deborah face un gest către o femeie blondă de talie mare, îmbrăcată într-o rochie bej cu mărgele, lungă până la podea.

„Eşti chipeş, nu-i aşa? spune doamna Carter, uitându-se peste ochelarii ei la el.

„Sunt Ethel Stonebridge. O brunetă colţuroasă într-un costum verde elegant îi întinde mâna. 'Şi cred că Rachel a noastră s-a descurcat foarte bine. Foarte bine. „Ah, Ethel. Desigur, Ethel vrea să te cunoască”, spune Deborah, cu o nuanţă de enervare.

„Domnule Dr. Dao, mi s-a părut păcat că au dărâmat Hop Alleyşi vechiul cartier chinezesc pentru noul stadion”, spune Ethel, ca şi cum ar continua o conversaţie pe care au avut-o toată seara. „Toate acele familii şi afaceri chinezeşti de acolo. Ethel clătină din cap. „Unde s-au dus toate? Tuştii?

'Ethel! Doar pentru că noul soţ al lui Rachel este chinez, nu înseamnă că îi cunoaş te

pe toţi chinezii din St Louis”, o mustră Mary Ellen.

„Bineînţeles că nu, Mary Ellen”, Ethel. „Dar trebuie săştie câteva. Se întoarse spre Henry. Ce zici de Wangs? Îi cunoşti? Richard al meu nu ar avea încredere în nimeni

altcineva cu costumele şi cămăşile lui. Nu mă pot gândi la nimeni care să fi avut vreodată o experienţă neplăcută cu domnul Wang. Sau cu doamna Wang, de altfel. Oameni buni. Harnici. Nu ca unele dintre acele familii de acolo.

Cu coada ochiului, Henry îi vede pe Pao, Lişi Jingyuan stând la o masăşi râzând. Nu-i cunosc pe Wangs, dar par foarte drăguţi”, îi spune el cu blândeţe lui Ethel. 'A fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi. Vă rog să scuzaţi. El face un gest

spre cealaltă parte a sălii de banchetşi se îndreaptă spre prietenii săi. 'Dao Renshu! Felicitări pentru o petrecere minunatăşi o mireasă frumoasă!' Li sări în picioare.

Stai jos, stai jos”, spune Henryşi se aşează la masă.

După alte câteva poveştişi alte câteva glume, Li îşi întinde mâna după haină. Mă tem că trebuie să ne luăm la revedere devreme. Ne aşteaptă un drum lung, iar colegul lui Pao are nevoie de maşină luni dimineaţă la prima oră”.

Rachel, care stătea de vorbă cu prietenii de laşcoală, vine lângă Henry, iar acesta o

ia braţ.

'A fost minunat să vă cunosc', le spune ea prietenilor lui Henry.
„ mulţumesc că aţi

venit”.

„Felicitări din nou, doamnă Dao”, spune Li Hotan.

Rachel zâmbeşte. Henry o sărută pe obraz.

Te conduc până la maşină”, spune Henry, strângând-o pe Rachelşi dându-i drumul. După ultima strângere de mână,

cei trei urcă în maşină. Uitându- se la ei, o parte din Henry vrea să strige *Aşteaptă! Vinşi eu!* să meargă cu ei la New York, să se întoarcă la o familiaritate de care abia acum îşi dă seama că i-a lipsit. Nu este raţional, nu este real, acest dor. Viaţa lui, noua lui soţie, sunt aici. O slujbă şi un viitor îl aşteaptă. Dar în timp ce maşina pleacăşi Li Hotan salută pe geamul din spate, o altă bucată din trecutul său – una fericită – se îndepărtează în viteză peşosea.

PARTEA A

CINCEA

1968-1989

Capitolul Douăzecişi unu

Los Alamos, New Mexico, septembrie 1968

În toamna de după nuntă, Henry şi Rachel se mută în nordul statului New Mexico pentru slujba lui la Laboratorul ştiinţific Los Alamos. Conducând est, sunt uimiţi de peisajul dramatic. Câmpiile aride se înalţă până la stâncişi mese de cenuşă vulcanică sculptată. Ultima porţiune a călătoriei lor urmează un drum sinuosşi întortocheat care se agaţă de coastele dealului, cu o creştere a altitudinii de peste o mie de metri. , ei ajung în oraşul care a fost ţinut secret în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, locul de naştere al bombei atomice. Henry este uimit la gândul că va lucra chiar în locul care a pus capăt Războiului de Agresiune.

Cuibărit pe platouri chiar sub Munţii Jemez, Los Alamos are o populaţie de aproximativ 15.000 de oameni, dintre care majoritatea sunt familii legate de Laborator, aşa cum îi

spun ei. Unele dintre cele mai strălucite minţi ştiinţifice din lumea occidentală s-au adunat pentru a lucra în domeniul apărăriişi al cercetării energetice, dornice să menţină America înaintea sovieticilor în Războiul Rece. Locurile de muncă sunt bine finanţate, oraşul este sigurşişcolile sunt bune.

Henry se bucură de slujba sa. Caşi în cazul majorităţii colegilor săi, cercetările sale clasificate, aşa că nu poate discuta despre ceea ce face în afara serviciului. Nu-l deranjează, deşi este o adaptare după atmosfera de libertate intelectuală de la Northwestern. Ei speră să îşi întemeieze o familie imediatşi apoi, după ce copiii vor fi mai mari, Rachel va explora opţiuni mai bune pentru cariera ei. Santa Fe, la mai puţin de o oră de mers cu maşina, este un oraş vibrantşi cultural. Rachel este curioasă să afle

mai multe despre tradiţiile hispanice şi ale nativilor americani care contribuie la atmosfera din Santa Fe. Nu seamănă cu niciun alt loc în care a locuit sau pe care l-a vizitat vreodată.

În timp ce încearcă să facă un copil, Rachel îşi caută de lucru în oraş. Curând descoperă că pentru femeile care nu lucrează în domeniul ştiinţelor, opţiunile de angajare în Los Alamos

sunt limitate. În afară de şcoli, câteva magazine, un spital şi o bibliotecă, principalul angajator este laboratorul. Majoritatea forţei de muncă de acolo este masculină. Mulţi dintre oamenii deştiinţă sunt / / / tinerişi proaspăt căsătoriţi. Cele mai multe dintre soţiile lor, indiferent dacă au sau nu copii, suntşi ele în căutarea unui loc de muncă util. Pe scurt, oraşul are un exces de femei inteligente, cu studii superioare, care concurează pentru un număr mic de locuri de muncă. Odată ce toate posturile de infirmieră, profesoară şi bibliotecară sunt ocupate, nu mai rămâne decât munca de

secretară. Rachel încearcă acest lucru timp de câteva luni, dar îl găseşte plictisitor.

Primul an trece şi Rachel nu rămâne însărcinată. Are aproape treizeci de ani. Credea va avea câţiva copii până acum. În schimb, ea este departe de familie, departe de ceea ce s-a antrenat să facă, departe de ceea ce credea va fi în acest moment al vieţii ei. Henry priveşte frustrarea lui Rachelşi nuştie cum să o ajute.

Când, în timpul celei de-a doua ierni, Rachel rămâne în sfârşit însărcinată, ei sunt

foarte bucuroşi. Viaţa lor ca familie este gata să înceapă.

Los Alamos, New Mexico, octombrie 1970

Henry stă la vechiul său birou în noua sa casăşi îşi completează cererea de cetăţenie americană. Rachel este plecată pentru o zi, la cumpărături cu o prietenă. Voia să mai cumpere câteva lucruri înainte de sosirea copilului. „Ştiu că suntem aproape gata", a spus ea, „dar am emoţii.Şi Henry este. Mai ales după ce a încercat din greu atât de mult timp. Gândul de deveni tată îl emoţionează şi îl îngrozeşte în acelaşi timp. Cum poate *fi* un tată? Cum va învăţa? Cu o strângere de inimă în faţa neclarităţii memoriei sale, se întreabă cum era propriul său tată. Apoi se gândeşte la Longwei. Longwei părea săştie

întotdeauna ce să facă, chiarşi atunci când lumea se prăbuşea. Din câte îşi aminteşte Henry, singura dată când Longwei a ezitat a fost atunci când Liling a murit. Amintirea îl opri pe Henry în loc. *Dacă i s-ar întâmpla ceva copilului său?* Nu poate suporta gândul. Îşi promite că îşi va proteja copilul, indiferent de situaţie. Va face tot posibilul

pentru a se asigura că acest copil nu va cunoaşte pierderea.

Se uită din nou la documentele saleşi îşi dă seama că are nevoie de detalii din viza

iniţială. Din partea din spate a sertarului de jos al biroului său, el recuperează

plicul pe care i l-a dat Longwei înainte să plece din Taipei. Scoţând paşaportul său Republica Chineză, Joseph Hu îi vine în minte. Henry a decis că nu va mai pune piciorul în Taiwan fără protecţia unui paşaport american. Chiar dacă nu a făcutşi nu a spus niciodată nimic împotriva KMT, se teme că cineva l-ar putea viza într-o zi. Cât despre Charles Chen, chiar dacă a fost un bun prieten, trebuie să fi avut legături cu KMT. Henry nu vrea să se mai afle niciodată într-o situaţie în care ar putea fi întrebat

despre alţi chinezi. Cu siguranţa cetăţeniei americane, el va putea respira mai uşorş i,

cu timpul, speră să extindă această siguranţăşi asupra mamei sale.

Căutând informaţiile de care are nevoie, el răsfoieşte hârtiile. Un nume neaşteptat îi atrage atenţia. Întinde toate documentele pe masăşi le examinează pe fiecare în . Toate acelaşi lucru greşit. Trebuie să fie o greşeală.

Se gândeşte la momentul în care a ajuns în America. Aflat la controlul paşapoartelor, i-a dat plicul funcţionarului. Bărbatul a răsfoit hârtiile, introducând unele detalii într-un registru cu aspect oficial. Când omul a fost mulţumit de formulare, şi-a mutat privirea de la fotografia alb-negru la chipul lui Renshu. Aştampilat paşaportulşi viza, a pus hârtiile la locşi i-a returnat plicul lui Renshu.

„Bine aţi venit în Statele Unite ale Americii, domnule Dao”, spusese oficialul. Renshu răsfoise repede hârtiile, verificând dacă scrisoarea privind contul bancarşi invitaţia de la

universitate erau amândouă acolo, apoi pusese plicul în servietă. În primele luni, de fiecare dată când i se cerea un document, el preda plicul întreg. Fie că era vorba de un administrator de la universitate sau de un funcţionar

/

de la bancă, nimeni nu punea vreodată la îndoială conţinutul. Totul părea să fie în ordine. De atunci, nu mai avusese nevoie de acte. Mutându-se din apartament în apartament în studenţiei, apoi peste , păstrase întotdeauna plicul în siguranţă. De ce nu s-a uitat mai atent cu mult timp în urmă?

El îşi aminteşte de agitaţia de dinaintea plecării din Taiwan. În ultima clipă, Longwei sosise, deliberat şi ceremonios ca un împărat. Nu avusese timp să citească hârtiile. Şi plicul nu fusese sigilat? Renshu luase totulşi plecase. Avusese încredere că totul va fi bine.

Şi a fost bine. Mai mult decât bine. A traversat oceanulşi a trecut de formalităţi. Îşi

începuse viaţa în America, îşi găsise de lucru, îşi găsise o

bursă, a găsit-o pe Rachel, şi-a început o carieră. Nu ar fi putut spera la nimic mai mult.

Dar cine spune acest ziar că este el?

Trebuie să vorbească cu mama lui. Sună acasă la Hsus. În timp ce sunăşi sună, el

se uită din nou la hârtii, neîncrezător. Netezeşte paginile şi îşi trece degetul pe sub nume.

„Ce ? întreabă o voce agitată.

Diferenţa de fus orar. A uitat. Se uită la ceas. Aici e aproape amiază... Acolo e în jur

de 3 dimineaţa. Îşi cere scuze, apoi îşi dă seama că a vorbit

în engleză. Schimbă limba

şi îi explică că este Renshu.

„Renshu! Mai multe exclamaţii răzbat pe linie.

„Aşteaptă”, strigă el, oprind-o pe doamna Hsu chiar înainte ca aceasta să coboare să

o trezească pe Meilin.

„Doamna Hsu poate să-i transmită un mesaj mamei

mele?” „Mamei tale? Mă duc eu chem.

'Nu, nu. Spune-i că o sun mai târziu, la zece

dimineaţa?' 'Bine, bine! Ten a.m.!'

„Trebuie să plec. E scump să sun. „Da!

Scump!

Şi linia se întrerupe.

Henry . Se uită la fotografia cu el mai tânăr. Dao Renshu. Atât de verde. Dar

nostalgia îi este repede înlocuită cu furia faţă de naivitatea tânărului. Renshu era prea încrezător în prea mulţi. Henry a învăţat virtutea precauţiei.

Taipei, Taiwan, octombrie 1970

Meilin aşteaptă lângă telefonul lui Hsus. Toţi au plecat laşcoală, la piaţă, la muncă.

Apartamentul lor este liniştit. E treazăşi îngrijorată de când

6.00 a.m., când doamna Hsu i-a spus că Renshu a sunat în timpul nopţii. Ea trage de pânza de pe masă, netezindu-i ridurile. De ce a sunat? E cineva rănit? E bolnav? Toată dimineaţa se uită la ceasul care avansează spre ora 10

dimineaţa.

Afară, aerul răsună de ciocănituri, strigăte, găuri şi

ciocane hidraulice. În tot oraşul, vechile sate militare, cu camerele lor aglomerateşi dărăpănate, sunt demolate pentru a face loc unor clădiri de apartamente moderne, cu electricitate fiabilă, ferestre marişi instalaţii sanitare interioare. Aleile, cândva străjuite de steaguri luminoase cu rufe care se usucă, au fost transformate în străzi aglomerate, suficient de largi pentru un trafic cu două sensuri. La mijlocul dimineţii, zgomotul construcţiilor concurează cu o cacofonie de motoare, claxoaneşi clopoţei de biciclete. Eşafodajele de bambus au înlocuit gardurileşubrede care obişnuiau săţină la distanţă găinile şi copiii. Iar în interiorul schelelor, structurile de beton se ridică şi se ridică. Taipei pare să seşteargăşi să se rescrie în faţa ochilor ei.

Când telefonul sună, Meilin îl apucă repede. Telefonul scapă din degete şi se

izbeşte masă, momentan de cablu. Ea apucă receptorul negru. „Renshu?

„Mamă.

Ei vorbesc atât de rar. De fiecare dată, Meilin închide ochii pentru a se concentra asupra conturului vocii lui Renshu, încercând să distingă tot ce se ascunde sub cuvintele lui. De-a lungul anilor, ea l-a simţit crescând mai mareşi mai puternic. Şi-a imaginat

umeri mai plini în rezonanţa lui mai profundă, un maxilar mai puternic în veştile lui mândre, în absolvireaşi bursele lui. Un piept mai larg, explodând de bucurie când i-a spus că Rachel aşteaptă primul lor copil. Dar astăzi, în simpla silabă,

ea aude ezitare,

tristeţe. Caşi cum el s-ar fi micşoratşi ar fi redevenit
un copil. „Toată lumea este bine? Rachel e bine? Copilul?' 'Da, da, e bine. Doar obosită. Nu e mult.'

Meilin deschide ochiişi zâmbeşte în aşteptarea fericită a nepoţelului ei. „Mamă?

Iată, din nou, acea notă de tristeţe.

„Da?

„Este vorba despre viza pe care mi-a aranjat-o unchiul când am plecat din Taiwan. Vocea i se stinge.

„Ce ? Strânge mai tare receptorul, încercând să audă mai mult.

„Căutam nişte detalii pentru actele mele de cetăţenie. Şi mama…" Renshu face o pauză. După o tăcere, vorbeşte repede: „Mamă, el s-a înscris ca fiind tatăl meuşi Wenling ca fiind mea".

Stă pe spate caşi cum ar fi fost lovită.

Căsătoreşte-te cu mine. Totul va fi mult mai uşor. Meilin îşi dă seama ca un val

receşi înghiţitor.

„Mamă, eşti acolo? M-ai auzit?" „Sunt aici.

Vocea ei slabă. „Serios?

„Scrie „Tată – Dao Longwei, Mamă – Xue Wenling". *Oh, ce ai făcut, , ce ai făcut?* „Numele tău nu apare nicăieri pe niciunul dintre actele mele.

Îşi strânge ochiişi tresare, încercând să scape de acest vis urât. Acest lucru nu se poate întâmpla. De ce ar face Longwei asta? „Putem să-l reparăm? întreabă Renshu.

Cum? Au trecut mai mult de zece ani. Cum de acest lucru a trecut neobservat atât de mult timp?

Longwei trebuie să fi crezut că lucrurile vor fi mai uşoare pentru tine cu numele lui

acolo. Vrea să se convingă la fel de mult caşi Renshu. „Şi a avut dreptate, nu-i aşa?

„Dar numele tău nu este aici", repetă el, abia audibil. Pe linie

se aude un creptat de statică.

Meilin adună câteva cuvinte. „Este doar o formalitate. Sunt sigur de asta. Erau atât

de multe în joc, încât încerca să-ţi facă trecerea cât mai uşoară, să-ţi ofere cele mai

marişanse. În plus" – vorbind repede pentru a umple acea tăcere îngrozitoare – „el te iubeşte. Întotdeauna te-a iubit. În multe privinţe, te consideră fiul lui. Nu e minciună atât de mare", murmură ea, dar chiar în timp ce o spune, i se face rău la stomac. „Dar de ce nuţi- a numele?

Căsătoreşte-te cu mine, Meilin. Nu suportă să-i spună lui Renshu despre numeroasele cereri în căsătorie ale lui Longwei, despre noaptea în care a sărutat-o, despre felul în care l-aţinut la distanţă de atunci. La ce i-ar lui săştie?

„Nuştiu. Se bucură că fiul ei nu-i poate vedea lacrimile. „Ce

ar trebui să facem, mamă?

Ce pot face ei?

„Completează-ţi cererea. Folosiţi numele lor şi trimiteţi-o imediat. Trebuie să păstraţi documentele coerente. Ai nevoie de cetăţenie. Copilul tău are nevoie de un tată american. Respiră adânc, adunându-şi toate puterile. „Eu sunt mama

ta. Longwei ştie asta, tuştii asta, euştiu asta. Restul e doar birocraţie.

/

Renshu îşi curăţă gâtul. „Bine, mamă. Dar îl vei întreba de ce?” „Acest apel este prea scump acum. Ea nu mai suportă să continue să vorbească. „Mamă, te rog, îl vei întreba?

„Ai grijă de Rachel. Sună-mă când copilul. „Bineînţeles. Mamă,

te rog?

O pauză.

„Bine”, promite ea în cele din urmă.

1« r-y • • •
„Zaijia
n.
„Zaijia
n.

Lasă telefonul jos şi se aşează ameţită, uitându-se la ziua strălucitoare. Lumina

soarelui străluceşte pe geamurile care sunt montate în clădirea de vizavi.

Jos, în camera ei, Meilin încearcă să se consoleze. Nimeni nu e rănit. Nimeni nu e bolnav. Totuşi, se simte furată. I-a promis lui Renshu că va vorbi cu Longwei, dar e îngrijorată. Înţelegerea fragilă pe care au construit-o i-a fost smulsă de sub picioare.

Încearcă să îşi amintească când l-a văzut ultima dată. Anul Nou Lunar? Nu, anul acesta a fost cu familia lui Peiwenşi nu a mers la nicio petrecere a Asociaţiei Locurilor Native, unde l-ar fi văzut de obicei. Înainte de asta?

Ar fi fost la Festivalul Mijlociu al Toamnei, poate acum un an, dar nici atunci nu-şi aminteşte să-l fi văzut. Trebuie să îl

vadă. Acum.

Meilin stă în faţa apartamentului lui Longwei. Trebuie să fie hotărâtă. Va fi neclintităşi îl va înfrunta pe bărbatul care le-a dat atât de multe, dar le-aşi luat atât de multe. Îşi îndreaptă umerii, se întăreşte. Îi va cere lui Longwei să modifice actele lui Renshu. Nu va pledaşi nici nu va ameninţa, dar nu va fi refuzată. Va revendica ceea ce le aparţine.

Ciocăneşteşi aşteaptă.

Yang, servitorul lui Longwei, aplecatşi cărunt, deschide uşa. Ochii lui se măresc de surpriză când o vede. Se înclină şi dă din cap, apoi se grăbeşte să-i spună lui Longwei.

Meilin intrăşi închide uşa uşor în urma ei. Aerul este saturat de mirosul stătut al vaselor nespălate şi al podelelor prăfuite. Perdelele sunt închise împotriva strălucirii zilei. Toată teamaşi hotărârea pe care le simţea de cealaltă parte a uşii se transformă în îngrijorare. Ceva nu e în regulă. Apartamentul este prea linişti t.

Yang se întoarceşi gesticulează spre papucii de la uşă. Aşteaptă fără să comenteze

în timp ce Meilin îşi schimbă pantofii de stradă. Ea urmează

pe hol. Podeaua scârţâie cu fiecare pas. Când ajung în dormitorul lui Longwei, Yang

deschide uşaşi se dă înapoi, conducându-l pe Meilin înăuntru.

Pe o masă de lângă pat se află o tavă cu mâncărurile pentru micul dejun de dimineaţă: un castron de terci, o ceaşcă de ceai, o lingură. Longwei este o formă vagă în lenjeria de pat. Unde este bărbatul cu costume de inşiţigarete din filigran de argint? Vorbăreţul care făcea

lucrurile să se întâmple? Sprijinit de perne, trunchiul său odinioară zvelt dispare în moliciune. Pometii îi dezvăluie forma craniului.

Se apropie de pat. Ochii lui, care fuseseră închişi, se deschid. „Cine e?”

Privirea lui e reumflatăşi vocea slabă.

„Sunt eu, Meilin.

„Hmph. Longwei mormăie. Îşi ridică o pereche de ochelari cu lentile groase pe faţă

cu o mână tremurândăşi se uită din nou la ea.

„Nu”, spune el în cele din urmă, buzele. Ridurile de la colţurile gurii par uscateşi

scorojite. Ea ridică paharul cu apăşi i-l oferă, dar el îl respinge, aproape că smulge din

mâini.

„Nu?

„Nu, tu nu eşti Meilin. Ea este mult mai tânără decât tine”.

Meilin îşi muşcă buza.

„Ea are un băiat. Băiatului îi este mereu foame de dulciuri cu susanşi vrea să prindă greieri. Unde este băiatul?”, întreabă el într- unşuierat greoişi inegal. Nuştie cum să înceapă să explice. Se uită la mâinile ei, iar hotărârea ei se prăbuşeşte. Cum se poate ca Longwei să fi fost redus la atât? Când ea îşi ridică din nou privirea, el a .

Regretul o copleşeşte pe Meilin în momentul în care iese din casă. Cum putut să-şi lase temerile să o orbească în faţa îmbătrânirii lui, a tot ceea ce mai aveau de pierdut?A greşit

că păstrat distanţa? Ani de zile i s-a părut nu doar lucrul corect de făcut, cişi singurul lucru de făcut. Acum, dragonul înfricoşător de care se temea este abia o umbră

sub aşternuturi. Pentru cât timp s-a ascuns de cineva care nu mai există? În lunile următoare, ea îl vizitează de mai multe ori. De fiecare dată, el o întreabă cine este. El nu o crede. El crede că ea este Wenling. Crede că este o servitoare. Crede că este o asistentă. El o întreabă din nouşi din nou: *„Eşti soţia mea?*

/ /

O singură dată o recunoaşte. „Meilin, Meilin”, suspină el. 'Întotdeauna ai fost atât de

încăpăţânată. De ce atât de încăpăţânată? Ea se chinuie să răspundă. În timpul acestei

întârzieri, coerenţa lui se . Ce ar fi putut ea să spună?

Când ea îi spune lui Renshu că Longwei este prea bătrân, prea bolnav, pentru a întreba despre documente, Renshu nu vrea să treacă peste asta. El insistă că Longwei le datorează o explicaţie, că Longwei trebuie să repare greşeala. „ baltă”, spune ea. „De ce

mai porţi asta?

Planează ca o fantomă posibilitatea ca lucrurile să fi stat altfel dacă ea ar fi fost de acord să se mărite cu Longwei. I-ar fi spus el ce a făcut? Ar fi schimbat actele? Poate că nu i-a trecut niciodată prin cap că asta ar putea cauza probleme. Pe atunci, oamenii îşi

schimbau mereu numele şi rudele. Dacă s-ar fi căsătorit cu el, ar fi fost trecută, pe vreun document oficial dintr-un registru obscur, ca mama fiului ei? Întrebările sunt nesfârşiteşi fără răspuns.

În cele din urmă, Meilin îşi dă seama că răspunsurile nu vor schimba ceea ce a fost făcut. Întotdeauna i-a spus lui Renshu că regretul este prea greu de purtat. Şi totuşi, este imposibil să ai convingerea deplină că ai luat toate deciziile corecte. Nimeni nu este atât de norocos sau de naiv. Poate, se Meilin, că trebuie să-ţi porţi regretele până când te împaci cu ele. Abia atunci le poţi lăsa jos.

Renshu scrie cu alte vesti, mai fericite: ceremonia sa de cetăţenie reuşită, munca sa satisfăcătoare, naşterea fiicei sale. A fost o naştere dificilăşi nu vor mai fişi alţi copii, dar asta îl face pe Renshu să o preţuiască şi mai mult. Inima lui Meilin se umflă de fiecare emoţie când află numele copilului: Lily. Deşi viaţa lui este îndepărtatăşi zilele ei sunt marcate de dorul pentru băiatul ei, ea vede a devenit un om bun, un om fericit. Când ajunge o fotografie cu Renshu, Rachelşi Lily, Meilin învaţă un nou fel de iubire maternă, aceea de a-şi vedea băiatul devenind tată. Atingându-i partea laterală a feţei din fotografie, îşi aminteşte de după- amiezele din magazinul de antichităţi al lui

Hongtse, de aerul de teroareşi triumf din Chongqing. De-a lungul atâtor kilometrişi ani, a fost de multe ori aproape să-l piardă, dar nu a făcut-o niciodată. Documentele nu pot anula ceea ce au trăit.

La scurt timp după Anul Nou, Meilin aduce fotografia familiei lui Renshu la

îi arată Longwei. La un anumit nivel, este sigură că el va înţelege cine sunt. Speră să fie

aşa.

„An fericit al porcului, Longwei”, spune ea, intrând în camera lui. Deschide ochii cu o tresărire. Pentru prima dată, se uită direct la Meilin cu o claritate stranie. 'Xiaowen.

Trebuie să-i scrii lui Xiaowen', spune Longwei. La menţionarea numelui soţului ei, inima lui Meilin tresare.

Longwei apucă mâna lui Meilin cu amândouă ale sale. Sunt reci şi uşoare, delicate ca nişte rămurele. Respiră greu, epuizat de efort. Cu o voce tremurândă, continuă: „Spune-i. Spune-i că am avut grijă de ele când nu s-a mai întors. De . Spune-i că mi-am ţinut promisiunea”.

În ciuda fragilităţii sale, strânsoarea lui Longwei este fermă. Meilin înghite greu şi,

după un moment de ezitare, dă din cap.

„Şi eu am iubit-o. Vocea lui este mai puternică acum.

Meilin rămâne fără cuvinte. Îi dă drumul la mâini şi cade pe perne, închizând ochii

de oboseală.

„Şi eu am iubit-o. Longwei începe să plângă.

Stau jos. Singurele sunete din cameră sunt plânsul lui şi ploaia uşoară de afară. Meilin se întinde şi pune o mână pe coapsa lui Longwei. O simte osoasă şi liberă sub pături. O masează uşor. „Ştiu”, murmură ea.

Şi ea o face. Legătura lor a fost treptată, cu rea-credinţă şi, acum îşi dă seama,

imensă. Nu există alt cuvânt pentru tot ceea ce au împărtăşit.

În zilele următoare, mănâncă din ce în ce mai puţin. Mormăie despre bărci şi trenuri; întreabă despre magazinul de kerosen. Este pierdut. O minte în umbră. Un corp care caută liniştea. Intră şi iese din somn. Meilin stă cu el, oră de oră, fără să vrea să-l . Curând, el se retrage într-o stare de stupoare şi, nu după mult timp, o tăcere finală.

Capitolul Douăzecişi doi

Los Alamos, New Mexico, decembrie 1978

În primii ani de viaţă ai lui Lily, Henry experimentează o satisfacţie necunoscută până atunci. În Lily, el vede copilăria desfăşurându-se într- un mod pe care nu l-a mai văzut până atunci. Este stabilă, protejată, sigură. Lily trăieşte fără teamă, fără foame sau ameninţarea strămutării. El îişterge doar lacrimile de la căderea de pe bicicletă sau de la zgârieturile de la genunchi.

De la moartea lui Longwei, Henry se gândeşte să o mute pe Meilin în SUA, dar teama că actele necorespunzătoare ale unchiului său ar putea cauza probleme în ceea ce priveşte cetăţenia sa îl . Încearcă să se liniştească: este cetăţean american; şi-a făcut treaba timp de mulţi ani, cu recenzii bune. Totuşi, prudenţa abundă. Munca sa este clasificată, iar el are nevoie ca sa de securitate să fie cât mai simplă posibil. Cu cât se ridică mai puţine întrebări, cu atât mai bine. Continuă să urmărească cu atenţie evenimentele din Taiwan – moartea lui Chiang Kai-shek în 1975şi trecereaştafetei în mâinile fiului său, Chiang Ching-kuo, îl nelinişteşte pe Henry. Nu este sigur la ce să se aştepte. Pe de o parte, în tinereţe, Chiang Ching-kuo a fost legat de comunişti. Pe de altă parte, face promisiuni de democratizare pentru Taiwan. Această ambivalenţă nu face decât să sporească neliniştea lui Henry.

Ştiind că este mai bine să fii practic decât patriotic, Henry este recunoscător pentru slujba sa. Guvernele au avut întotdeauna nevoie de strategi militari şi de securitate. Întotdeauna există un război undeva. El nu aştiut niciodată să fie altfel. În acest aşa-numit Război Rece, Henry nu

împuşcă pe nimeni. Nu aruncă nicio bombă. Lucrează la teoriaşi proiectarea armelorşi sistemelor de apărare, despre care vorbeşte doar în compania altor oameni deştiinţăşi ingineri, iar această invizibilitate îi convine.

El nu este responsabil pentru existenţa acestor cunoştinţe. În schimb, se vede pe

sineşi pe colegii săi drept gardienii unei mari puteri. El speră că cercetarea va fi suficientă pentru a demonstra oricărui inamic că utilizarea efectivă a acestor arme nu este necesară, că ar duce la MAD: Distrugere Asigurată Mutual. „Este o lume nebună, nebună”, obişnuieşte să spună unul dintre colaboratorii săi. Henry nu

este sigur dacă aceasta este o glumă sau o lamentaţie.

Desigur, există momente ocazionale care îi dau de lui Henry. Atunci când elşi colegul său, Tom Benson, îşi prezintă concluziile, Henry a observat că unii oameni îşi îndreaptă întotdeauna întrebările către Benson, nu către el. Iniţial, acest lucru a fost o uşurare, dar după opt ani muncă, nu mai are nevoie de interpret, mai ales când a fost şeful proiectului. Odată, a crezut că a auzit un nou membru al personalului care se plângea de accentul său, dar s-ar putea să se fi înşelat – sunt mulţi internaţionali în grupul său, deşi el este singurul chinez. Uneori se fac bine intenţionate despre cum „trebuie să facă lucrurile diferit” înţara sa. *Aceasta* esteţara mea, se gândeşte el. Treptat, Henry a dezvoltat un alşaselea simţ în ceea ce priveşte modul de a vorbi cu socrii săi. Vorbeşte prea puţin, iar ei îi şoptesc lui Rachel comentarii despre înţelegerea limbii engleze. Dacă le vorbeşte prea mult, mai devreme sau mai târziu, se aşteaptă ca el să răspundă la toate întrebările despre China, Coreea, Vietnam sau orice altceva asiatic. *Henry, trebuie să-i*

înţelegi pe aceşti oameni, nu? Rachel raţionalizează discuţiile lor ca fiind încercări de a stabili o legătură cu el şi trece cu vederea disconfortul său. Încearcă să se apropie, spune ea, nu poţi să te întâlneşti cu ei la jumătatea drumului? Atâta timp cât discuţia este despre Lily, baseball sau vreme, el ascultă şi chiar oferă o glumă sau două. Dar de îndată ce amabilităţile se terminăşi conversaţia păleşte, el găseşte o modalitate de a se scuza.

Pe măsură ce anii trec, el dă la o parte aceste iritaţii minoreşi se concentrează pe bucuriile vieţii sale: o soţie minunată, Rachel, inteligentăşi sociabilă, contraponderea perfectă la reticenţa sa naturală; o fiică sănătoasă, Lily, plină de curiozitateşi inocenţă; un salariu suficient pentru a le întreţine, precum şi pentru a trimite lunar ceva bani mamei sale; stabilitatea de a avea o ipotecă, o maşină, chiarşi un pian. Se bucură de haosul vesel al petrecerilor aniversare, de spectacolul recitalurilor de muzică, deşansa

de a-i oferi lui Lily patine cu rotile de Crăciun. Şi-a învăţat fiica cum să meargă pe

bicicletă, cum să înoate.

Nu este fiecare dintre acestea o victorie în sine?

Este vineri seara, cu o săptămână înainte de sărbătorile de Crăciun. Lily este în

bucătărieşi îşi cântă singură colinde de Crăciun în timp ce lipeşte benzi colorate de

hârtie de construcţie într-un lanţ pentru brad. Mai devreme în acea după- amiază, când aprins luminile, ea a studiat partea laterală a cutiei de carton. „Tati, scrie „Fabricat în Taiwan”. La fel ca tine, nu?

„Da”, spuse el, în timp ce ajustaşirul de lumini pentru a

ajunge ramurile mai înalte.

Acum, el şi Rachel se relaxează pe canapea, urmărind ştirile şi bucurându-se de strălucirea sclipitoare. La jumătatea programului, emisiunea obişnuită este întreruptă de un reportaj special de la Casa Albă. Preşedintele Jimmy Carter stă la un birouşi pare foarte serios.

„Bună seara, aş dori să citesc un comunicat comun care este emis simultan la Pekin, chiar în acest moment, de către liderii Republicii Populare Chineze... Din bucătărie, Lily cântă „Up on the Housetop”. Henry se ridicăşi dă volumul mai tare.

„Statele Unite ale Americii şi Republica Populară Chineză au convenit să se

recunoască reciprocşi să stabilească relaţii diplomatice începând cu 1 ianuarie 1979. Statele Unite recunosc guvernul Republicii Populare Chineze ca unic guvern legal al Chinei”.

Henry continuă să privească cu un sentiment de neîncredere crescândă.

„Guvernul Statelor Unite ale Americii recunoaşte poziţia Chinei conform căreia

există o singură Chină, iar Taiwanul face parte din China.

Lui Henry nu i-a trecut niciodată prin cap că SUA ar putea derecunoaşte Republica Chineză. După zeci de ani de susţinere a Republicii Populare Chineze, cum ar putea America să întoarcă spatele în acest fel? Ce îi va împiedica pe comunişti să traverseze strâmtorileşi să înghită insula? Ce se va întâmpla cu Taiwanul?

Mai rău, cum rămâne cu mama lui? Va fi ea pedepsită

pentru legăturile ei naţionaliste cu Longwei? Sau pentru fiul

ei din Occident?

El se întoarce şi se uită la Rachel. Faţa ei este

palidă. „Cum rămâne cu mama ta?”şopteşte ea.

„Nuştiu. Trebuie sun. Se uită la ceas. E dimineaţă în Taipei.

Meilin răspunde imediatşi îl asigură este bine. Dar ea spune că au existat rapoarte despre o mulţime furioasă în apropierea ambasadei americane. Poliţiştii au încercat să îi reţină, dar protestatarii erau mai numeroşi decât ofiţerii. Probabil că şi poliţia a simpatizat cu furia mulţimii. Toată lumea se simte trădată de SUA. Au trecut treizeci de ani / de când nu s-a mai simţit atât de speriată.

Los Alamos, New Mexico, ianuarie 1979

„Vrei să o aduci aici? întreabă Rachel.

Henry dă din cap. „Oamenii părăsesc Taiwanul. Cineştie ce va face Beijingul când

se va închide ambasada? Nu are pe nimeni acolo. Ne gândim la asta de ani de zile.

Acum este momentul'. „Unde ar locui?” „Cu noi, desigur!

„Dar ea nu vorbeşte engleza.

„Ea poate învăţa. Te poate ajuta să ai grijă de Lily; tu te poţi întoarce la muncă. Ai

vorbit despre recalificarea ca bibliotecar. Ar putea fi o oportunitateşi pentru tine.

„Nu am mai fost student de ani de zile.

Reticenţa lui Rachel surprinde. „Ai fi grozavă”, spune Henry. 'Ştiu că ai putea să o

faci. Care e problema?

'Nu cunoaşte pe nimeni aici. Ce va face? Cum îşi va petrece zilele? Nu va fi

deranjantă?

Perturbatoare.

Henry se gândeşte la toate nopţile în care mama lui îl trezea pe întuneric; la felul în

care nu mai punea întrebărişiştia că, dacă îl trezea, însemna că era timpul să plece.

Meilin nu este străin de perturbări.

„Cred că s-ar bucura să fie cu familia. Rachel, în Taipei nu este în siguranţă pentru

ea.

Uite, trebuie s-o iau pe Lily”, spune Rachel, poşeta. 'De ce nu vezi ce trebuie să

facem? O să noi o soluţie.

În timp ce maşina pleacă, Henry se uită prin bucătărie: pe uşa frigiderului sunt desenele vesele cu câini ale lui Lily; pe perete sunt fotografii de familie de peste ani; pe masă se află vaza de cristal a lui Rachel, în care se află boboci de narcisă de hârtie. Viaţa lui americană. Henry ştie că, chiar şi cu toate bucuriile pe care le-a adus Lily,

Rachel nu este atât de fericită aici, în acest orăşel. Strălucirea ei a dispărut. Îi este dor de ea. Poate că, dacă vine Meilin, asta îi va da lui Rachel oşansă să facă mai mult din ceea ce îi place, ca atunci când s-au .

Henry a scris numele lui Meilin în partea de sus a formularului.
În spaţiul destinat

sponsorului, îl scrie pe al său. În spaţiul rezervat relaţiei cu

sponsorul, el scrie „MAMĂ

Se cere dataşi locul naşterii ei. Henry le lasă goale. Se cere numele părinţilor ei. Henry le lasă goale.

Restul formularului solicită informaţii despre cetăţenia lui, adresa lui, adresa ei. El completează aceste detalii. Sunt o mulţime de pagini. Spre sfârşit, i se cere o dovadă a identităţiişi a relaţiei. Privirea lui se opreşte pe o listă de documente acceptabile:

1. Certificat de naştere cu numele mameişi al copilului, loculşi data naşterii. 2. Emise de guvern de identificare, cum ar fi paşapoarte sau carduri de înregistrare a gospodăriei care să ateste rudenia.

3. Alte documente oficiale, notariale, emise de guvern, cu numeleşi relaţia lor.

Nu are niciunul dintre acestea. Poate că mama lui are ceva în Taipei? Începe o scrisoare către Meilin. Îi explică că, prin dispoziţiile privind reîntregirea familiei, ea poate locui cu ei, dar are nevoie de câteva documente. Apoi copiază lista cerere. Încheie cu informaţii actualizate despre temeleşi lecţiile de pian ale lui Lilyşi anexează un cec de 200 de dolari. Semnează scrisoarea *Renshu.*

Los Alamos, New Mexico, februarie 1979

„Tati, ai ceva de la Nainai. Lily îi flutură un plic mare.

Se simte plin de speranţă.

Lily sare de pe un picior pe altul. „E ceva pentru mine?” întreabă ea. Încă în picioare, scutură plicul peste masă. Alături de o scrisoare, cad un mic voal de dantelă croşetată în formă de floareşi o foaie de abţibilduri cu căţei. I le înmânează lui Lily. „Atât de

frumos!”, exclamă ea.

Desface scrisoarea. De îndată ce vede caracterele, un nod de frustrare se formează în gât. Lacrimile îşi loc. O pune la loc după o privire superficială. „Ce ? Ce spune ea? Mai este ceva pentru mine?

Henry scuturăă din cap. Scoate din servietă un teanc de carduri Fortran scoase din uz

şi i le înmânează lui Lily.

„Ooh, cărţi! Voi face un desen pentru Nainai pe care îl poţi trimite înapoi. „Da. Bună idee. Îşi scurtează propoziţiile pentru a nu lăsa emoţiile să iasă la iveală.

Scrisoarea. Se aşează şi o ridică din nou. Mâinile îi tremurau prea tare, aşa că o pune înapoi pe masă. Henry îşi sprijină coateleşi se apleacă în faţă în timp ce citeş te cuvintele mamei sale.

Renshu – Nu am nicio înregistrare de la naşterea ta. Toate tăbliţele familiei au fost lăsate în Changsha. Ceea ce nu a ars odată cu casa a fost probabil distrus de lupte. Chiar dacă au supravieţuit, nu avem cum să le obţinem. Nu există înregistrări ale gospodăriilor cu numele noastre în Taiwan. Am folosit nume din familia lui

Peiwen, îţi aminteşti? Vă rog să mă iertaţi. A fost cea mai bună decizie, singura decizie, la momentul respectiv. Nu trebuie să-mi trimiţi atât de mulţi bani. Eu sunt bine. Trebuie să economiseşti pentru Şcoala lui Lilyşi pentru casa ta. Distanţa dintre noi este mare, dar eu sunt fericităştiind că tuşi familia ta sunteţi în siguranţăşi sănătoşi. Asta e tot ce-mi doresc. – Ma.

Henry blestemă. Cum este posibil să nu existe documente

care să demonstreze că mama lui este mama lui?Şi de ce are nevoie de actesi formulare pentru a dovedi acest lucru? În frustrare, loveşte cu pumnul în masă, iar vaza de liliac de lângă el se răstoarnă. Apa bălteşte pe masă. El sare în picioare şi apucă scrisoarea, dărâmând vaza pe podea în graba sa. Aceasta se sparge, bucăţile împrăştiindu-seşi alunecând. Se uită în jos la liliacul înecatşi la sticla spartă. Era vaza preferată a lui Rachel.

„Tati? Lily stă la uşă.

Vaza a căzut”, spune Henry, cu pulsul încă pulsând. „A fost un accident.

„Eşti bine, tati?

Nu vrea să-i vadă privirea aia speriată în ochi. „Da”, spune el cu grijă. „Sunt bine.

Dar sunt furios.

Îngenunchează pentru a ridica

paharul. „La mine?

„Nu, nu tu, Fetiţo.” „Atunci cine?

Nainai? Mami?'

El dă din cap. „Doar supărat.

În cele din urmă, Henry notează că Meilin Shui este mătuşa lui. Scrie o scrisoare în care spune că ea va locui cu ei; că el poate avea grijă de ea. Că familia lui are nevoie de eaşi că ea are nevoie de ei.

„Poate ai putea spune că ea este „o mătuşă apropiată care m-a crescut, practic o

mamă”„, sugerează Rachel.

El adaugă acest lucruşi speră că „mătuşă apropiată” va fi

suficient. Trimite cererea

prin poştă.

Obişnuinţa lui Henry de a căuta prin poştă un plic albastru de poştă aeriană cu numele său american scris cu grijă cu caligrafia mamei sale, cu linii în relief de caractere chinezeşti ieşind din cealaltă parte, se schimbă în anticiparea unui plic oficial, ceva de la guvern.

Primăvara se transformă în vară, iar Meilin scrie pentru a spune că tot mai mulţi oameni părăsesc Taiwanul. Fiica lui Peiwen, Huifang, şi familia ei se îndreaptă spre Australia, pentru a fi împreună cu sora ei, Huiqing. Peiwen şi Yuping au reuşit să obţină vize pentru SUA şi i se vor alătura lui Huibao în Pennsylvania. Soţii Hsu au emigrat în Canada, unde locuieşte acum fiica lor. Cuvintele de adio ale dnei Hsu pentru Meilin au fost că, dacă nu poate merge în SUA, ar trebui să încerce să se mute în altă parte în Taipei. Dacă vor veni comunişti, vor veni cu siguranţă în aceste apartamente. Cel puţin, ar trebui să distrugă toate scrisorileşi actele care o leagă de Renshu.

Când, în sfârşit, vine răspunsul oficial al guvernului, acesta nu este plicul manilla

de dimensiuni mari, plin cu pacheteşi formulare suplimentare la care se aştepta Henry.

În schimb, Rachel îi înmânează un plic subţire, simplu. Plin de presimţiri, el face o

pauză.

„Orice ar spune,” spune Rachel, „ea este mama ta. Nimic nu va schimba asta”.

Se aude foşnetul hârtiei când Rachel ridică şi netezeşte scrisoarea pe care el a mototolit-o şi a aruncat-o deoparte.

Citeşte cu voce tare, mai mult pentru sine: „Din păcate, mătuşile, unchii, verii sau socrii nu sunt consideraţi rude apropiate. Prin urmare, nu-i putem acorda doamnei Meilin Shui o

viză de imigrant pe baza reîntregirii familiei. Desigur, ea este binevenită să depună o cerere pentru a vă vizita familia cu o viză turistică temporară sau să depună o cerere generală pentru cota anuală de imigranţi chinezi în Statele Unite ale Americii.

Îşiţine spatele la ea. Auzirea cuvintelor cu voce tare a consolidat realitatea. Henry”, începe Rachel şi îşi pune braţul în jurul umărului lui. El se crispă şi se îndepărtează. Ea îşi lasă braţul să cadă, dar rămâne lângă el.

„Şi acum?” întreabă ea, uitându-se împreună cu el pe fereastră.

„Nuştiu. Henry se holbează la peticele de pământ chel din grădina lor. Vom încerca din nou”, spune Rachel, cu hotărâre în voce. 'Trebuie să existe o cale. Am putea vorbi cu un avocat de imigrări? Să obţinem o viză temporară şi să o transformăm într-una permanentă? Poate existăşi alte tipuri de vize? Cineva, undeva, va avea o idee.'

În săptămânile următoare, ei cercetează alte opţiuni. Pot demonstra că Meilin are experienţă în ştiinţă, matematică sau inginerie? Nu. Are ea capitalul şi experienţa necesare pentru a înfiinţa o afacere de sine stătătoare? Nu. Este ea un refugiat politic? Nu mai este – cel puţin nu în ochii guvernului SUA. Ar veni în calitate de investitor? Nu. Ar ocupa un loc de muncă pentru care nu sunt disponibili lucrători americani calificaţi? La aproapeşaizecişişapte de ani, probabil că nu.

Ei sunt sfătuiţi că, în cazul în care aceasta nu se

încadrează în niciuna dintre aceste categorii preferate, ar trebui să solicite una dintre vizele de imigrare directă rămase. Aproximativ două sute dintre acestea sunt disponibile în fiecare an. Cu toate acestea, deoarece există un număr mare de dosare, perioada de aşteptare pentru aprobare poate fi semnificativă, în unele cazuri prelungindu-se cu ani.

„Am făcut tot ce am putut, chiar am făcut. Rachel adaugă ultima scrisoare de sfat la

grămada de hârtii pe care au acumulat-o.

Henryştie că are dreptate. Dar faptul căştie asta nu îi aduce nicio consolare.

Nu o rudă apropiată. Cuvintele înoatăşi se înceţoşează în timp ce ochii i se umplu. Meilin este mama lui. *Nu este o rudă apropiată.* Henry se întreabă dacă nu cumva engleza lui l-a dezamăgit.

Taipei, Taiwan, august 1979

Meilin aşteaptă. Exact ora 10.00, telefonul . „Renshu?

„Mamă. Vocea lui sună ca un steag careşi-a pierdut adierea. Niciuna dintre veştile

lui nu o surprinde, dar nu ar fi putut prezice cum se extinde acum o distanţă pe care a purtat-o atât de mult timp înăuntru. Ceea ce a început ca un sentiment crescând de separare în portul Keelung, în urmă cu aproape douăzeci de ani, s-a umflat până a devenit un ocean pe care nul poate traversa.

„Ce zici de o viză turistică? Ai putea veni şi să stai câteva luni, să vezi cum îţi

place?

O primire bazată pe plecare? Să zbori atât de departe doar

ca să te întorci?

„Poate”, spune Meilin.

Renshu continuă, încercând să umple un spaţiu care a fost golit de speranţă. El

spune ceva despre posibilitatea schimbării regulilor de acordare a vizelorşi a cotelor. Vrea să păşească într-o altăţară? Să înceapă din nou într-o altă limbă? Mâncare nouă, oameni noi? Să o ia de la capăt, ca un copil, la aproapeşaptezeci de ani? Ceea ce ştie Meilin este viaţa în Taipei. Îşi poate găsi altundeva în oraş unde să locuiască. Cine ar deranja o femeie bătrână care nu are legături cu nimeni? Are economiile ei; de-a lungul anilor, Renshu i-a trimis bani pentru oriceşi-ar fi dorit. De ani de , îşi petrece dimineţile în parc, întâlnindu-se cu aceleaşi prietene pentru tai chişi bârfe. Chiar dacă oraşul a crescut peste măsură, ea încă mai poate găsi tot ce îşi doreşte în piaţă. Viaţa ei aici este

eişi este suficient.

„Renshu”, întrerupe Meilin, „îţi aminteşti de pergamentul nostru de mână? El nu mai vorbeşte. Visul lui semiformat dispare. „Desigur. Ne-a plăcut acel . Un timbru cald a înlocuit subţirimea de îngrijorare din vocea lui. „Îţi aminteşti sfârşitul?”

„Mmm…

În linişte, Meilin speră că îşi imaginează scena finală, în care savantul- călător se odihneşte la umbra florilor de cireş, scriind şi recitând poezii, în timp ce păsărelele zboarăşi ciripesc printre ramurile de deasupra.

„Renshu, eu sunt bine aici. Viaţa ta este acolo acum, cu Rachel, cu Lily. Nu

contează actele, vizele. Îţi voi spune ce vreau în schimb. Ea

face o pauză.

„Ce?” Vocea lui este în acelaşi timp precaută şi curioasă. „O livadă. Plantează

o livadă, Renshu. Promiţi? O pauză lungă.

„Bine, mamă. Îţi promit.

În acea noapte, Henry visează în chineză.

Este sus în munţi. A călătorit pe jos şi este obosit, atât de obosit. În timp ce urca, s- a apropiat cu speranţă, dar acum că a ajuns, pierderea răsună peste tot. Terasele sunt invadate de buruieni. Mormane de pietre se prăbuşesc acolo unde odinioară erau clădiri. Nimeni nu a mai fost aici de mult timp. Printre ruine creşte o livadă. De unde au apărut seminţele? Un trecător a aruncat fructe, un dar de păsări?

Henry visează o livadă. Visează nori moi de flori, ramuri pline de roz şi alb, întinzându-şi braţele spre cerul albastru, promiţând
belşug. Parfumul florilor va fi un elixir al fericirii, un balsam pentru a-i alina tristeţea. Îşi imaginează fructele umflându-se sub ploaie şi soare, mângâiate de briza caldă. La sfârşitul verii, vrea să-şi înfingă dinţii în fructele coapte, direct din pom, pline de sucuri dulci şi acrişoare. Vrea să devoreze creşterea de un an câteva înghiţituri fericite.

Cireşe, piersici, prune. Le va îngriji pe toate, va transforma acest pământ în propriul

său pergament chinezesc. Un refugiu. O livadă.

Când se trezeşte, răsfoieşte cataloagele de seminţe. Se opreşte la pozele cu copaci în plină frunză, iar mâna i se odihneşte pe fotografiile cu fructe întunecate, lucioase. Gura

începe să-i lăcrimeze în timp ce completează formularul de comandă, scrie un cec, adresează pliculşi linge un timbru.

Henry a comandat doi pui cireş.

Henry înjură când lopata loveşte o altă piatră.

„Rupe-mi spatele”, spune el, clătinând din cap, ştergându-şi faţa cu marginea

tricoului pătat de transpiraţie.

„Ce faci?

Se uită la ea: codiţe dezordonate, breton neuniform. Murdărie în faldurile genunchilor, picioarele ei maronii ieşind de sub rochia de plajă roşie. Întinde mâna pentru a-i răvăşi părul, apoi înfige din nou lopata. Mai loveşte o dată piatra.

„Săpaţi o groapă până în China?

Pământul este presărat cu pietriş liber. Este puţin umed şi mai puţin promiţător. Îndepărtează bucăţi mari de tuf, pe care le adună lângă groapa în care îşi va planta cireşul.

„Anul trecut, în clasa domnişoarei Stanford, am citit o poveste despre cineva care a săpat o groapă atât de adâncă încât a ajuns până în China. Ea a spus că este o *fabulă,* ceea ce înseamnă nu este chiar adevărată, dar nici falsă. Mă întreb care parte a fost adevăratăşi care parte nu a fost”.

Solul este subţireşi sărăcăcios în acestţinut al abundenţei. Aici, unde ploaia este rarăşi pământul crapă vara, unde norii cu tunete creează speranţe false în fiecare după- amiază. Umiditatea este absorbită de aerul însetat înainte de a ajunge pe pământul secat. Cu toate acestea, Henry visează la o livadă: cireşe, piersici, caise, prune; fructe cu sâmburi, cu culorile lor vibrante şi arome de soare. El continuă să

sape. Poate că dincolo de solul vegetal, dincolo de rocile vulcanice, solul va deveni bogatşi plin de nutrienţi. ajunge în schimb la lut, înjură.

„Deci, tu eşti? Săpaţi o groapă pentru China? Ea este încă acolo, aşezată pe pământ,

inspectând pietrele pe care el le-a dezgropat.

„Poate, fetiţo. Poate. Aruncă lopata în groapăşi intră înăuntru.

Copacii sosesc prin livrare specială. Beţişoare singuratice care ies din saci mici de pânză de sac. Arată ca nişte orfani veniţi dintr-un tărâm mai blând şi mai liniştit, strângându-şi singurele bunuri. Henry îşi înghite dezamăgirea şi se concentrează pe

etichetele ataşate de crengi. Se uită atent la amprenta de sub fotografii. „Aceia ar trebui să fie ? întreabă Lily. „Da. El nu se poate gândi la nimic de adăugat.

„Arată ca nişte beţe în noroi. Ea se joacă cu marginile sfâşiate sacilor. „Ai auzit

vreodată de asta?

El dă din cap.

„ *Un băt noroi* este cineva care nu vrea să se distrezeşi nu vrea nici ca
altcineva să

se distreze”.

Henry nu spune nimic. După ce Lily intră înăuntru, el coboară cu grijă unul copaci

gaură. Groapa este aproape mai adâncă decât copacul este înalt.

„Aveţi nevoie de pământ îmbogăţit şi compost. Solul de aici

nu este suficient de bun a susţine pomi fructiferi. Rachel i se alătură grădină. El străluceşte. Cine *cumpără* murdărie?

'Cel puţin adaugă nişte turbă şi aşchii de lemn. Asta ar menţine umiditatea în

interior.

El ignoră.

„Aceşti copaci vor avea nevoie de nutrienţi, îngrăşăminte, hrană. Altfel nu vor

creşte”.

/

Henry nu are încredere în pământul dintr-o pungă de plastic. Dacă sapă suficient de adânc, este sigur că va găsi pământ bun. Sapă pământşi moloz în groapă, încercând să susţină copacul, tamponând pământul uşorşi udându-l cu furtunul de grădină. Celălalt copac îl duce în curtea din faţă, într-o groapă pe care a săpat-o aproape de capătul aleii. Acolo sunt deja doi uriaşi de bumbac, dar îşi doreşteşi un cireş. Groapa este suficient de adâncă pentru a ţine doar rădăcina arborelui şi nu există prea mult spaţiu între acestaşi aleea de ciment, dar îl plantează oricum.

'Este cel mai prost loc posibil pentru un cireş', îl critică Rachel, urmându-l. „Nu este

luminăşi este chiar lângă marginea aleii.

El trece pe lângă ea cu furtunul.

A doua zi, se loveşte de două ori cu maşina de copac, prima dată ieşind grăbită din maşină în drum spre alimentarşi din nou mai târziu, în drum spre casa unei prietene pentru a o pe Lily.

„De ce nu poţi fi mai atent?”, se plânge el. „De ce nu

poţi planta copacul într-un loc sensibil?

Cireşul de la capătul aleii nu prinde niciodată rădăcini. După ce a fost călcatşi replantat de prea multe ori, puţinii săi muguri se ofilescşi nu reuşesc să se deschidă. În septembrie, este un băţ fragilşi uscat noroi. Nu rezistă nici iarna.

Capitolul douăzecişi trei

Los Alamos, New Mexico, martie 1980

Anul acesta, Lily este în clasa a patra şi are cea mai bună învăţătoare. În clasa domnişoarei Gibson, pe perete se află hărţi interesante care prezintă alte continente, cum ar fi Asia, Africaşi America de Sud, cu fotografii ale oamenilor care trăiesc acolo. Există postere cu munţi, deşerturi, jungle, râuri. În fiecare luni, pe un intitulat „Ce am observat săptămâna trecută”, domnişoara Gibson scrie lucruri precum „Emily şi-a împărţit locul cu Joanne” sau „Daniel l-a inclus pe Freddie în jocul de kickball”. Scrisul ei de mână este perfect. Toate literele îşi găsesc locul în ordinea corectăşi de mărimea potrivită pe ecusoanele de pe fiecare birou. Numele nimănui nu este prea lung sau prea scurt pentru spaţiu. Fiecare nume pare să strălucească atunci când ea îl .

Anul trecut, când Danny Henderson a tachinat-o pe Lily, spunându-i că are ochii oblici,şi a urmărit-o în pauză strigând „Egg Foo Yung!”şi „Secret chinezesc antic!”, profesorul i-a spus să înceteze şi că nu e vina lui Lily că e diferită. Dar chiar dacă profesoara l-a făcut pe Danny să înceteze, Lily s-a simţit mai rău ca niciodată. Domnişoara Gibson nu este aşa. Ea face în aşa fel încât copiii să nu tachineze în primul . Danny nu a spus niciun cuvânt urâtşi

nu a făcut nicio faţă oribilă până acum în acest an. Pentru nimeni.

Este vineri după-amiază, iar domnişoara Gibson îi primeşte pe toţi înapoi în clasă după prânz pentru o activitate specială. Pe tablă a desenat cu cretă albă un trunchi de copacşi câteva ramuri.

În trunchiul copacului, ea scrie „Ellie Gibson”. Mai sus, trunchiul se împarte în două. Ea ia o bucată verde de hârtie de construcţie care a fost tăiată în formă de frunză. Domnişoara Gibson scrie „Anna (mama)”, apoi o lipeşte pe ramura din dreapta. Ea ia o altă frunză, scrie „Charles (tata)”şi o lipeşte pe ramura din stânga.

„Poate cineva să ghicească cum funcţionează asta?

„Astea sunt numele familiei tale?

Ea dă din cap. „Ne vom face arborele genealogic. Fiecare persoană din familia voastră are o frunză pe copac. Pe o parte sunt frunzele din familia mamei voastre, iar pe cealaltă sunt frunzele din familia tatălui vostru. Toate familiile arată diferit, la fel toţi copacii arată diferit. Dar toate au frunze”.

Domnişoara Gibson se duce la masa cu rechizitesi ridică o foaie dintr- / /
un teanc de hârtie maro. Puteţi să vă desenaţi trunchiul şi ramurile pe aceasta, iar” – gesticulând spre stive mai mici de hârtie în verde deschisşi închis – „puteţi să vă tăiaţi frunzele din acestea. Să începem?

Mereu nerăbdătoare, Lily ia câteva foi de hârtie. Începe prin desena trunchiulşi ramurile. Decupează cu grijă câteva frunze, apoi începe să scrie. Începe cu mama ei, apoi continuă cu partea ei de familie, lipind frunze pentru bunicii, unchiul, mătuşa, verii ei.

Lily se uită la cealaltă parte a copacului ei. Ridică o frunză şi scrie *Henry Dao.* Apoi se gândeşte la plicurile albastre de poştă aeriană de nainai din Taiwan. Care este numele lui Nainai? Se opreşte. Nuştie. În jur, Lily vede alţi copaci care se umplu cu frunze, mari şi mici. Copiii o întreabă pe domnişoara Gibson unde să pună unchi, verişori, mătuşi, străbunici, verişori de gradul doi. Dar Lily este blocată. Obrajii ei se încălzesc de ruşine. Ea nuştie numele. Tatăl ei nu i-a mai pomenit pe nimeni. Mai sunt şi alţii?

„Asta e o prostie”, spune cineva din spate. Lily se uită încoace. E Danny.

Domnişoara Gibson se duceşi îi vorbeşte cu scăzută.

„Nu, e plictisitor”, spune elşi strânge hârtia maro într-o minge.

Doar Lily observă. Majoritatea celorlalţi copii au terminat, iar în cameră se aude din ce în ce mai tare. Frunzele mici încep să zboare prin aer. Domnişoara Gibson îi spune ceva lui Danny, apoi merge în faţa camerei. „Ora de curăţenie. Cinci minute până la sonerie'. Circulă din nou, lăudândşi punând întrebări, arătând cu degetul resturi de hârtie pe care trebuie să le aranjeze, transmiţând priviri de avertizare băieţilor care sunt la limita hilarităţii.

Lily se holbează la hârtie.

„Cum copacul tău, Lily?

Acoperind partea tatălui ei cu braţul, Lily se lansează într-o explicaţie despre partea

mamei ei. Dacă vorbeşte suficient, domnişoara Gibson nu va avea timp întrebe despre jumătatea goală. Îi povesteşte domnişoarei Gibson despre bunica Deborah, care crede că ar trebui să poarte mai multe rochii,şi despre bunicul ei

Simon, care îi spune

ei „gook”,şi este pe cale să treacă la unchiul Robert când domnişoara Gibsono

opreşte.

„Îţi spune *gook?* Domnişoara Gibson pare îngrozită. „Esteo

poreclă. Mereu mi-a spus aşa. Este rău?

„Umm... spune-mi despre cealaltă parte a copacului tău”, spune domnişoara Gibson. ochii în jos, Lily descoperă încet ramurile goale cu doar două frunze. „Nu mai cunosc pe nimeni”, murmură ea.

„E în regulă, Lily. A fost o după-amiază lungă. Când Lily ridică privirea, observă că

zâmbetul domnişoarei Gibson este încordatşi că ochii ei sunt puţin sticloş i.

Lily dă din capşi clipeşte în lacrimi. Îşi îndesă hârtia în geantăşi se îndreptă spre

autobuze.

Când ajunge acasă, Lily ia hârtia mototolită şi o netezeşte pe masa din bucătărie. Studiază copacul. Ştie că tatăl ei s-a născut în China, apoi s-a mutat în Taiwan, apoi a venit în SUA. Ştie că mama lui este în Taiwan. Asta e tot. Nu a întâlnit-o niciodată. Tatăl ei nu vorbeşte chineză cu mama ei, sau cu oricine altcineva, de fapt.

Uneori, Lily simte că există ceva ce ar trebui săştieşi nuştie, sau ceva ar trebui să fie şi nu este. Când îl întreabă pe tatăl ei despre trecutul său, el spune că nu-şi aminteşte. Mama ei i-a spus să nu întrebe, că îl supără pentru că a fost greu să creşti în războiului. Mama ei subliniază că trebuie să se concentreze pe familia care sunt acum. Aude uşa de la

intrare deschizându-se. Mama ei este acasă. Ar trebui să pună ziarul deoparte? Mama lui Lily fredonează singură în timp ce îşi pune haina deoparte, deschizândşi închizând dulapul. Acum vine pe hol. Lily stă nemişcată.

'Oh! Lily, m-ai speriat. Am crezut că vei fi cu prietenii tăi în parc. Este superb

afară, acum că primăvara este în sfârşit aici.

Lacrimile încep să curgă pe obrajii lui Lily.

„Ce ? Ce s-a întâmplat? Rachel se apropie să-şi îmbrăţişeze fiica. Lily îşi îngroapă faţa în umărul lui Rachel, plângând povestea după-amiezii, frustrarea ei. „Oh, dragă. Rachel oţine pe Lily în braţe, murmurând liniştiri blânde, dar nu oferă niciun răspuns la întrebările lui Lily despre Henry.

Sprijinită pe un cot, cu bărbia în mână, Rachel se gândeşte la copac.

„Aţi făcut o treabă minunată cu familia mea. Îmi place cum ai făcut frunza fiecărei

persoane să aibă o formă diferită.

„Mamă, ce este un *gook?*

'Ce?Ţi-a spus cineva laşcoală aşa? Rachel pare imediat furioasă.

„Nu, dar bunicul Simon are. Este rău?

„Bunicule. Rachel îşi duce pumnul la gură, gândindu-se ce să spună. 'Bunicul nu

vrea să spună nimic rău când spune asta, dar nu ar trebui. Nu este un cuvânt drăguţ cu care să numeşti pe cineva. Oamenii îl folosesc uneori pentru a face mişto de persoanele care sunt asiatice sau care arată ca asiaticii.

Lily izbucneşte în noi lacrimi.

„Oh, Lily. Oh, Lily...” Rachel îşi freacă spateleşi continuă să se uite hârtie. După un timp, ea spune: „Îmi place cum ai aranjat frunzuliţele pentru copiii unchiului Robert şi ai mătuşii Wendy. Şi să-i pui pe gemeni pe aceeaşi tulpină este foarte inteligent'. Degetele ei se odihnesc pe numele celor mai mici verişori ai lui Lily.

„Dar...” Lily indică partea tatălui ei din copac. Rachel dă din

cap. 'Ştiu, scumpo. Lasă-mă să vorbesc cu tău.

În acea noapte, după ce Lily a adormit, Rachel intră în . Îi întinde lui Henry copacul lui

Lily ca pe un steag, ca să-l citească. El îşi pune cartea deoparte.

Lucrările de la şcoală ale lui Lily? Foarte frumos”, spune el, nefiind sigur ce ar

trebui să vadă.

„Nu, nu este. Degetul ei atinge partea cu doar două frunze. Henry se apleacă mai

aproape pentru a-şi vedea numele scris pe unaşi „Nainai” scris cealaltă.

Rachel lasă hârtia josşi îşi încrucişează braţele. „Când am venit acasă, era foarte supărată pentru că nu a putut adăuga alte frunzeşi nuştie nici măcar numele bunicii ei. Henry, ea vrea săştie mai multe. Eşi familia ei”.

Henry se aşează pe scaunul său. „Unele familii sunt mici. Ridică din umeri. „Nu asta e ideea. Ideea este că ea nuştie despre trecutul tăuşi vrea săştie. Înţeleg că nu vrei să vorbeşti trecut, dar Lily ar trebui să-şi cunoască propria

bunică.Şi mie mi-ar plăcea să o cunosc. În plus, să ai o familie mică este un motiv în plus să îiţii pe toţi aproape. Nu vrei ca mama ta să îşi cunoască nepoata? Nu vrei să o aduci pe

toţi împreună, chiarşi numai pentru o vizită?

Taipei, Taiwan, aprilie 1980

Meilin stă în curtea casei lui Lin-Naşi citeşte ultima scrisoare a

/ /

lui Renshu. El vrea ca ea să-şi petreacă vara cu ei în New Mexico. Rachel trebuie să plece pentru câteva săptămâni pentru un curs de bibliotecară. Lily vrea să cunoască nainai. Ar vrea Meilin să vinăşi să ajute cât timp Rachel este plecată?

Ea se gândeşte la această oportunitate când Lin-Na vine şi i se alătură la umbră.

Meilin îi spune prietenei sale despre veştile lui Renshu.

„Wah! Ai de gând să mergi?”

„Nu sunt sigur încă.

„Serios? De ce nu? Cât timp a trecut de când nu l-ai mai văzut? Nu vrei să-ţi

cunoşti nepotulşi nora?

„Sigur că da, dar e o călătorie atât de lungă. Eu...” Meilin ezită, neştiind exact care este acest sentiment care o reţine. Se gândeşte

la logistică: paşaport, planificare, călătorie cu avionul, plecarea într-o altă tară, unde, din nou, nu limba. Dar nu este vorba doar complicaţii, ci şi de toţi aceşti ani în care au trăit atât de departe una de

cealaltă.

Ce se întâmplă dacă nu se mai recunosc unul pe celălalt? Dacă reîntâlnirea îi face să

se simtăşi mai îndepărtaţ i?

'În locul meu, m-aş urca într-un avion să mă duc să-i văd.'

„Hmm?

'Du-te! Atunci vei şti cum este acolo unde locuiesc ei. Îţi poţi imagina casa lor, mâncarea lor, copaciişi străzile. Dacă aş avea familie în America, m-aş duce să văd Podul Golden Gateşi Statuia Libertăţii. De ce nu?

„Poate că ai dreptate. Indiferent de îngrijorările ei, Meilin recunoaşte că alternativa

- de a nu-l vedea pe Renshuşi familia lui – pare mult mai rea. „Este doar pentru vară. A spus că, dacă îmi place, putem încerca să găsim o altă modalitate de a rămâne. „Ai vrea să o faci?

„Nuştiu. Meilin se uită în jur. În curtea răcoroasăşi umbroasă, soţul lui Lin- Naa

amenajat un mic iaz cu peştişori auriişi o fântână. „Îmi place aici.

După ce planurile sale de emigrare în SUA au eşuat, iar familia Hsusşi Peiwen au

părăsit Taiwanul, Meilinşi-a căutat vechea prietenă la piaţa deţesături Yongle. Femeia Benshengren fusese întotdeauna prietenoasă, dar Meilin nu o mai văzuse atât de des de când se mutase în apartamentul Da'an. Meilin spera să îi vândă lui Lin-Na câteva dintre mătăsurileşi bumbacul pe care doamna Hsu le lăsase în urmă.

Lin-Na a fost fericită să cumpereţesăturileşi a întrebat ce mai face Meilin. Când Meilin i-a explicat că, din nou, un loc

unde să locuiască, Lin-Na i-a oferit un spaţiu în casa ei până când Meilin va găsi ceva. Familia lui Lin-Na a devenit repede atât de ataşată de Meilin, încât a insistat să rămână. După şase luni în care a locuit aici, în Dadaocheng, ea este practic una din familie.

În ciuda temerilor larg răspândite, RPC nu a invadat imediat Taiwanul. Şi, deşi

drapelul american nu mai flutură cu mândrie în centrul oraşului, a fost înfiinţat un nou

birou, Institutul American din Taiwan, pe o alee lăturalnică. Se pare că SUA, deşi

curtează Beijingul cu o mână, protejează Taiwanul cu cealaltă.

Dar în Taiwan, industria, nu armata, a fost cea care a progresat. Peste tot pe insulă au apărut întreprinderi care produc periferice de calculator, electronice, aparate foto. Comerţul şi investiţiile între SUA şi Republica Coreea sunt în plină expansiune. În

ultimele decenii, economiaşi infrastructura insulei au crescut. Mulţi dintre cei care au părăsit Taiwanul pentru a studia în SUA se întorc acum, relaţiile de afacerişi expertiza tehnică. Mulţi dintre cei care au rămas în SUA au promovat colaborări în Taiwan. Insula mică devine un tigru puternic, un miracol economic. Taipei este în continuă creştere.

Meilin priveşte această economie înfloritoare şi nu se poate abţine să nu se gândească că bătrânul Dao Hongtse ar fi de acord. Banii, schimburileşi comerţul sunt mai puternice decât ideologia şi mai devastatoare decât săbiile. *Kerosenul este o afacere bună: toată lumea are nevoie de căldură, toată lumea are nevoie de lumină.* Acum, toată lumea are nevoie de electronicesi calculatoare.

Săptămâna următoare, Meilin îi scrie înapoi lui Renshu. *Voi veni.*

Meilin se agaţă de braţe în timp ce avionul părăseşte solul.

Este neliniştită când vede pământul departe sub picioarele ei. Casele devin din ce în ce mai mici, drumurile devin mâzgălite. Pentru prima dată în ultimii ani, se gândeşte la bombele care au căzut în Chongqing. Îşi aminteşte că se uita mereu în sus

la avioane. Acum se uită în jos. Cât de uşor ar fi fost pentru acei piloţi japonezi, să nu fie nevoiţi să privească pe nimeni în ochi, nu vadă nici măcar oamenii de dedesubt! La fel de uşor ca aruncarea unui pumn de pietricele pe pământ.

Zborul pare nesfârşit, iar Meilin nu găseşte niciun confort în scaunul ei. Aerul recirculat are un gust rece, steril. Fiecare minut o apropie de Renshu, dar în acelaşi timp, fiecare minut o îndepărtează de tot ceea a ajuns să cunoască.

Los Alamos, New Mexico, iunie 1980

Bineînţeles, el o recunoaşte în momentul în care ea păşeşte pe poarta aeroportului. Dar

ea este diferită; mai mică, mai căruntă. Areşaizecişi opt de ani, iar cei douăzeci de ani

de cândşi-a luat rămas bun din portul Keelung i-au înmuiat umerii, obrajii, pielea din jurul ochilor. Părul , ca întotdeauna, este strâns într-un coc simplu la ceafă. Poartă o vestă maro tricotată peste o tunică de mătase albastru deschis. Pantalonii ei sunt simpli. El este sigur că ea şi-a făcut toate hainele. Ochii ei, totuşi, au încă acea blândeţeşi inteligenţă profundă. Se întinde în sus pentru a o întâmpina pe Rachel. Îmbrăţişarea lor

/ /

este ciudată, dar afectuoasă. Când o vede pe Lily, zâmbetul ei devineşi mai larg.

Apoi este o avalanşă de senzaţii: atingerea obrazului moale al mamei sale, lâna aspră a vestei ei pe palma lui, mirosul de camfor din îmbrăţişarea ei. simte mătasea rece a mânecilor, simte degetele pe spate, simte vocea în ureche – chiar acolo, nu receptor de telefon din plastic dur, ci *chiar acolo,* unde îi simte vibraţiile când îi spune numele. Timp de aproape două decenii, el a fost departe de aceste texturi, mirosurişi sunete de acasă. Ochii îi înoată de imensitateaşi imediateţea tuturor acestor / /
lucruri.

„Bine ai venit, mamă”, murmură el.

„Mmm, Renshu. Ea dă din cap în pieptul lui.

Nainai stă în camera lui Lily. În timpul vizitei sale, Lily va dormi pe o saltea în biroul tatălui ei. Acesta i-a eliberat un raft pe care ea l-a umplut cu un teanc de de bibliotecă, câteva animale de pluş, un caiet Hello Kitty, creioane colorateşi abţibilduri.

Nainai aduce cadouri din Taiwan: barete strălucitoare cu fluturişi mărgele perlate; o cutie plină cu prăjituri de lună; o poşetă mică din satin cu un singur fermoar, care conţine un elefant de jad şi un clopoţel auriu; o cutie de plastic plină cu cărţi de vocabular chinezesc; tubul miniatural de pastă de dinţişi masca de ochi avion. Lily le iubeşte pe toate.

Nainai a adus pentru mama ei pandantiv din jad în formă de pereche de prune. Are

unşnur roşu care trece prin mica sa buclă de aur. Rachel îl admiră, apoi spune „Oh!” şi

se duce în dormitorul lor. Când se întoarce, pandantivul atârnă de lanţul de aur pe care Henry i l-a dăruit cu ocazia celei de-a zecea aniversări a căsătoriei lor. Henry îi dă un

sărut pe obraz. Nainai dă din cap în semn de aprobare.

Apoi, pentru tatăl ei, Nainai despachetează un ceainic din porţelan cu mânere din bambusşi două ceşti de porţelan albastreşi albe. Fiecare are un capac bombatşi este aşezată pe o farfurioară mică. Ceştile au un model asemănător boabelor de orez uniform distanţate. Nu au mânere. Tatălui ei i se luminează faţa în timp ce le ridicăşi le admiră pe . În cele din urmă, Nainai îi întinde o cutie cilindrică roşie de ceai. El scoate capaculşi inhalează fericit.

„Ţi-e foame? Eşti obosit? Vrei să te odihneşti? întreabă Rachel.

Renshu traduce şi Meilin dă din cap: puţin flămândă şi da, o odihnă ar fi bună. După ce mănâncă un pic de orez, Meilin se duce în camera ei să se întindă. Adoarme în timp ce Rachel o pregăteşte pe Lily pentru culcareşi Renshu spală vasele în bucătărie.

Se trezeşte devreme, dezorientată de lumina slabă din cameră. Trage perdelele pentru a vedea pinişi, în depărtare, munţi. Aerul i se pare uscat, iar ea se simte puţin ameţită. Auzind mişcare la parter, pune papuciişişi coboară pentru a bea ceva. Renshu este trează. Când ea intră în bucătărie, el umple ceainicul şi îl pune pe

aragaz. În timp ce se încălzeşte, el bate câteva frunze de ceai în ceşti. Ceainiculşuieră. El toarnă apa până la margini, lăsând-o să se reverse peste margini, apoi pune capacele. Ea se strecoară într-un loc masă.

„Îmi place Rachel”, spune ea, în timp ce el se aşează vizavi de ea. El zâmbeşteşi se uită pe sub capac să vadă dacă ceaiul lui este gata.

„Iar Lily îmi aminteşte de Liling. Nu doar faţa ei, ci întreaga ei manieră. Ridică

farfuriaşi îşi sorbi ceaiul. În sfârşit! Gustul o linişteş te

gât uscat. Fierbinte, înţepătorşi reconfortant.

Ei tac câteva clipe.

„Ştii, are cam aceeaşi vârstă ca Liling când am pierdut-o", reflectă
Meilin. „Wow, ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Se apleacă în faţă pe un cot, bărbia în palmă clătinând din cap.

„Mă întreb în ce fel de femeie ar fi crescut", se gândeşte Meilin.
„Plină de viaţ ă,

sunt sigur. Impresionantă, de asemenea. Întotdeauna puteai vedea frumuseţea lui

Wenling gata să izbucnească în Liling.

„Când eram la Northwestern", spune Renshu, „am mers de câteva ori cu Chen în Chinatown, în Chicago. Uneori, poate într-un restaurant sau pe o stradă aglomerată, mi se părea o văd pe Liling.

Ştiam că este imposibil, dar tot aş fi scanat feţele tot restul după-amiezii, căutând-o. „Imaginează-ţi ce ar crede Wenling că nepotul ei chipeş se descurcă atât de bine în America! exclamă Meilin. 'Ar fi fie foarte geloasă, fie foarte mândră, mă aştept.' „Probabil ambele", râde Renshu.

Meilin se întindeşi îi strânge mâna. „Mi-e dor de toţi", spune ea. „Şi mie.

Din nou, rămân tăcuţi timp de câteva minute.

„Mamă?

„Hmm?

„Povestea Primăverii Florilor de Piersic...”

„aminteşti? Una dintre preferatele mele!

„Bineînţeles că-mi amintesc. Dar, mamă, când mi-ai acum atât de mult timp, nu mi-

ai spus toată povestea. De ce?

„N-am făcut-o?

„Ai omis faptul că, după ce pescarul se întoarce acasă, el nu poate găsi niciodată

Izvorul Florii de Piersic. Nimeni altcineva nu poate, fie.

„Oh,” spune ea, părând surprinsă. 'Mă întreb de ce am făcut asta. Nu Ştiu. Îşi

încreţeşte fruntea, casi cum chema Meilinsi Renshu de demult, temerile, speranţele lor. Îşi scuturăcapul şi repetă: „Nu ştiu”.

Urmăreşte cu degetul arătător marginea farfuriei de ceai. După câteva clipe, spune: „Cred că problema cu Primăvara Flori de Piersic este că, dacă eşti destul de norocos să găseşti, eştişi nefericit, pentru că atunci

trebuie să decideţi ce să faceţi. Rămâişi renunţi la orice altceva? Sau te / / / /

întorci acasă, cu înţelegerea că nu o vei mai găsi niciodată? Este o binecuvântare? Este un blestem? Renshu nu răspunde. Curând aud paşi alergând deasupra capului şi coborând scările.

„Nainai! Bună dimineaţa! strigă Lily, dând buzna în cameră, îmbrăţişând-o

puternic. „Ce vom face astăzi?

După ceşi-a revenit din decalajul orarşi s-a obişnuit cu aerul

uscat, vizita lui Meilin trece cu bine. Ei vizitează câteva atracţii din Los Alamos.

La muzeul de ştiinţă, văd machete ale lui Little Boyşi Fat Man, bombele care au fost aruncate asupra Hiroshimei şi Nagasaki. Fiecare are doar trei metri lungime. La un metruşi jumătate înălţime, Fat Man abia dacă este mai înalt decât Meilin. Little Boy esteşi mai mic. Meilin îşi pune mâna carcasa metalică rece, vopsită în alb. Departe, în China, în timp ce eaşi Renshu trăiauşi jeleauşi fugeauşi pierdeauşi se temeau, aici, chiar în acest loc, în acest oraş cu prea multă lumină şi prea puţin aer, oamenii de ştiinţă lucrau pentru a crea distrugere. Ea nuşi-ar fi dorit ca războiul să dureze mai mult.Şi totuşi, trebuie să existe modalităţi mai bune de a găsi pacea.

De asemenea, vizitează Monumentul Naţional Bandelier şi îi arată peşterileşi locuinţele străvechi ale poporului Pueblo. Mai târziu, vizitează Plaza din Santa Fe. Meilin adoră să se uite la bijuteriile amerindiene de vânzare din faţa Palatului Guvernatorilor. Îi plac colierele din mărgele de argint cu farmece de urşi, păsărişi ţestoase sculptate în turcoaz, coralşi lapis. Cumpără cadouri pe care să le ducă înapoi la Lin-Na. Rachel şi Lily o duc la un magazin de ţesături din Santa Fe, iar ea este uimită selecţie. Îşi fac pentru a putea coase pijamaleşi tricota afgane pentru iarnă. La aproximativ o săptămână după sosirea lui Meilin, Rachel pleacă la curs. De asemenea, va petrece o săptămână în St Louis, în vizită la părinţii ei. Meilin respectă ambiţia lui Rachel şi este mândră de faptul că Henry vrea să îi susţină cariera. De asemenea, îi place joacă un mic rol în a o ajuta pe Rachel să-şi vadă părinţii.

După ce o lasă pe Rachel la aeroport, Henry, Lily şi Meilin fac o vizită la magazinul chinezesc din Albuquerque. Deşi nu

este nici pe la fel de frumos ca pieţele din Taipei, ei umplu un cărucior cu cutii de legume, pachete de ciuperci uscateşi tăiţei, condimente, tofu, sticle de soia neagră ulei de susanşi sos de stridii, fulgi de chilişi o pungă de orez de 15 kg.

Nainai îşi stabileşte reşedinţa în bucătărie. Este mereu la masă şi toacă, pregăteşte, curăţă, tricotează sau bea ceai. Aragazul nu este niciodată liniştit, niciodată gol. Lily iubeşte faptul că mereu există ceva care clocoteşte, care aşteaptă să fie mâncat sau care nu este încă gata.

Chop, chop, chop, cleştele mare al lui Nainai toacă o grămadă de ciupercişi carne

de porc. Răzuieşte, răzuieşte, adună umpluturile.

Toacă, toacă, toacă din nou, până când toate bucăţile sunt amestecate într- o pastă

roz pal cu bucăţele albe cremoase de usturoi, mici pete verzi de ceapă verdeşi fibre de

ghimbir. Adaugă puţină sare, o masează cu degetele, răzuieşte amestecul într-o

grămadă. Toacă, toacă, toacă.

„Jiaozi”, spune Nainai.

„Jiaozi?”, repetă Lily.

Nainai dă din capşi întinde o bilă de aluat într-o foaie subţire. Apoi ia un pahar cu

apă cu marginea pudratăşi presează un cerc perfect. Îl ridică cu grijă de tablăşi îl pune

deoparte.

„Lily”, spune ea, întinzându-i paharul. Lui Lily îi place când

Nainai îi spune numele. Sună atât de frumos în vocea ei. Nainai rulează mai mult aluatşi Lily presează mai multe cercuri. Nainai le pudrează cu făină fină ca să nu se lipească unele de altele. Când toate cercurile sunt gata, Nainai pune o lingură de umplutură pe unul dintre ele. Îşi înmoaie degetul arătător într-un castron puţin adânc cu apă, apoi trasează marginea. Îndoaie ambalajul peste amestecul de carne, aliniind capetele, apoi le strânge într-o cusătura zimţată. Pune jiaozi-ul într-un coş gol pentru gătit la aburi, căptuşit cu frunze de varză. „Încearcă tu", spune ea în engleză, înmânându-i lui Lily un cerc.

Cusăturile lui Lily nu sunt egale, iar ambalajul ei se rupe mereu. Unele dintre găluştele ei au prea multă umplutură, în timp ce altele au prea puţină. Nu contează, pare

să spună Nainai,şi le totuşi, adăugându-le în coşul de bambus.

Henry le poate auzi pe Lily şi Meilin în bucătărie. Lily îi vorbeşte lui Meilin în engleză, iar Meilin îi răspunde în chineză. În ciuda limbilor diferite, ele par să aibă multe de spus una alteia.

„Veniţi să mâncaţi! strigă Meilin din bucătărie.

„Tati, vino! strigă Lily.

În bucătărie, sunt boluri aburinde de orez cu beţişoare şi o furculiţă pentru Lily. Masa este plină cu mâncăruri pe care nu le-a mai mâncat de ani de zile: rădăcină de lotus înăbuşită, frunze de mazăre prăjită, castraveţi de mare, un peşte întreg, carne de porc cu castane de apăşi ciuperci, supă de vită cu tăiţeişi un munte de găluşte. Ei mănâncă.

În timp ce Henry o pregăteşte pe Lily pentru culcare, Meilin începe să spele vasele cu

spumă caldăşi spumoasă. În ciuda călătoriei lungi, se bucură

să fie aici, să vadă viaţa americană a lui Renshu. Revenind în bucătărie, ia un prosop pentru a ajuta. „Mă bucur să te am aici, mamă. „Mmm. Ea îi

întinde o farfurie picurată.

„Îmi pare rău că nu am găsit o cale să rămâi.

„Shh. Îi dă o oală mare să seşteargă. 'Am reuşit să o cunosc pe Lilyşi am văzut cât de mult te iubeşte Rachel. Eşti foarte norocos. Cu toţii suntem norocoşi. Ea începe să clătească beţişoarele. „Aproape am terminat", spune ea.

În timp ce pune farfuriile înapoi în dulapurile lor, el remarcă: „Ar fi putut fi altfel

dacă unchiul nuţi-ar fi omis numele din hârtiile mele".

Umple ceainiculşi îl pune la fiert, întorcându-se cu spatele la Renshu. *Ar fi putut fi altfel.* Există atât de multe moduri în care ar fi putut fi altfel, atât de multe intersecţii. În cele din urmă, nu avem nimic de câştigat de pe urma acestui tip de gândire. Longwei a făcut ceea ce a crezut el că este necesar", spune ea. „Ar fi trebuit să fie sincer.

'Renshu! Nimic nu era simplu atunci. Cu toţii a trebuit să facem alegeri dificile. Tu

ştii asta.

„Nu!" argumentează Henry. 'A furat ceva ce nu era al lui să ia. A rupt legătura

noastră!

Vorbeşte mai încet, o s-o trezeşti pe Lily! Mâinile îi tremură uşor în timp ce

pregăteşte ceştile. Când toarnă apă fierbinte în prima, surplusul curge peste vârf, umplând farfurioaraşi stropind pe tejghea. „Sunt doar hârtii, Renshu. Ai cetăţenia ta,

familia ta, viaţa ta în

America. Lăsaţi-o în pace. L-am rugat să ne ajute, iar el a făcut-o. Dacă a făcut o

greşeală, atunci iertaţi-l”.

„De ce îl aperi? Meilin nu

răspunde.

„Nu-l pot ierta pentru că a omis numele tău. Nu voi înţelege niciodată de ce a făcut-

o.

Meilin tace pentru mult timp. Îşi freacă obrazulşi ochii.

Înţelegerea a fost întotdeauna modul în care Renshu a dat sens lucrurilor. Explicaţiile oferă confort. Dar aici, nu există. „Putem ierta fără să înţelegem. Uneori trebuie. Poate că asta este iertarea – să accepţi acţiunile cuiva, chiar dacă nu există explicaţii bune.

Meilin îşi ridică ceaşca de ceaişi o duce la chiuvetă. 'E târziu, Renshu.
Mă duc mă

culc acum'. Îl lasă să stea la masa din bucătărie.

„Nainai, spune-mi o poveste.

Meilin înţelege ce îi cere fata, dar nuştie dacă poate face ceea ce vrea ea.

„Te rog?

Meilin îşi lasă tricotatul josşi se ridică în picioare. Lily o urmează în birou, unde Meilin ia cutia cu cărţi de învăţat chineză. Va încerca. După câteva minute, găseşte „horse”şi „old man”. Ea pune cele două cărţi în faţa lui Lily.

„Este aceasta o poveste despre un bătrânşi un cal? Meilin dă din capşi caută o carte pentru a arăta pierderea. Nu găseşte niciuna. Lily se uită la ea aşteptând.

Meilin găseşte cartea pentru noroc, dar nuşi pe cea pentru dezastru.

Lily încearcă să ghicească povestea. „Omul călăreşte? Merge să ducă bătălii? A fost

cândva soldat şi acum e bătrân, petrecându- şi zilele liniştit? Este calul cel mai bun

prieten al său?

Meilin se simte învinsă de întrebările lui Lily. Nu are suficient limbaj. „Îl întrebăm

pe tati", spune ea în cele din urmă.

Meilin şi Lily intră în bucătărie unde el stă şi ziarul. Lily este în expectativă, emoţionată. Faţa mamei lui are acea combinaţie de neputinţă şi imperiozitate care înseamnă că vrea ca el să facă ceva.

„Spune-i", spune ea în chineză, „spune-i poveştile de când erai mică

Nu.

El trage un sforăit neangajantşi se uită înapoi ziar. „Renshu. Ea îşi pune mâna pe

print. 'E important. Dacă nu spui

ea, cum va învăţa ce contează?

„Nu trebuie săştie. El scoate hârtia de sub mâna ei. „Ce vrei să spui? argumentează

Meilin. 'Bineînţeles că trebuie săştie.' Ea

se uită la Lily, al cărei zâmbet se transformă într-o expresie de îngrijorare. Nu, nu-i adevărat!”, izbucneşte el, de pe scaun. 'Ce rost are săi spui toate poveştile astea triste? Aş vrea să nu leştiu nici eu'.

Meilin face un pas înapoi. „Nu m-am referit la poveştile *noastre'„,* spune ea. Deşi, într-o zi, va dori să le cunoascăşi pe acelea”, adaugă ea liniştită. Îşi pune braţul în jurul lui Lily. Mă refer la cele pe careţi le-am spus când erai copil: cocoşul, parul, bătrânul careşi-a pierdut calul...

„Oh. Faţa lui se relaxează.Şi apoi, vag: „Poate mai târziu.

Rachel se întoarce de la curs, încântată de o carieră în biblioteconomie. Când Rachel pare puţin surprinsă de toate articolele necunoscute care umplu frigiderul, Meilin se întreabă nu cumva a depăşit măsura. Nu contează – mai este doar puţin timp până la zborul de întoarcere. Meilin se bucură că a venit, dar este gata să se întoarcă la Taipei. Îi este dor de fântâna şi de peştişorul auriu din curtea lui Lin-Na. Îi este dor de

legumele proaspete de la piaţăşi de aerul caldşi dens.

Renshu o întreabă dacă ar dori să rămână mai mult. Ar trebui să mai încerce să obţină o viză permanentă? Vocea lui este plină de speranţă, dar Meilinştie că, pentru ea, Taipei este acasă.

Renshu, aceasta este primăvara ta cu flori de piersic, nu a mea.

Expresia lui se întunecă, copleşită.

Meilin continuă. „Ne-am ospătat, am sărbătorit. Acum este timpul să mă întorc

acasă”.

„Bine, mamă”, spune el în cele din urmă, cu vocea ca o şoaptă răguşită. „Bine.

Cumva, vizita lui Meilin a mărit distanţa dintre trecutul său şi prezentul său. Ceea ce el credea că va construi o punte a lărgit, în schimb, un abis. O parte din el este uşurat că ea vrea să se întoarcă la Taipei, iar acea parte din el

el se va simţi mereu vinovat.

Cu o zi înainte ca Meilin să se întoarcă în Taiwan, Meilinşi Lily trag căruţa roşie a lui Lily până la pepiniera din josul străzii. Cumpără saci mari de mulci şi pământ îmbogăţit şi târăsc căruţa până acasă. Deschizând sacii, se simte un miros bogat, de pământ. Sapă în pământ cu mâinile goale. Solul întunecat şi umed se sfărâmă în degetele lor. Îl folosesc pentru a umple golurile din jurul cireşului din curtea din spate, tasând pământul cu o lopată. Împrăştie mulci în jurul bazei sale şi udă copacul cu generozitate. Câteva săptămâni mai târziu, copacul începe să se întindăşi să crească.

Capitolul douăzecişi patru

Los Alamos, New Mexico, septembrie 1980

Rachelşi Lily mută lucrurile lui Lily înapoi în dormitorul ei. Lily lasă jos un braţ plin de cărţi în timp ce mama ei pune un cearşaf nou pe saltea. „De ce nu a putut Nainai să stea mai mult?

Rachel scutură un cearşafşi îl întinde peste pat.

„Nu cred că vrea să fie singură în Taipei”, continuă Lily. „De ce nu poate rămâne

aici?

Acum, Rachel strânge marginile unei pături albastru

deschis. Lily o urmăreşte pe

mama ei îndreaptă cuverturaşi înfoaie pernele în cutiile lor curate.

'Mamă? M-ai auzit? Să-l întreb pe tati?

„Oh, nu, nu”, se grăbeşte Rachel. „Nu-l deranja. Găseşte totul prea supărător.

„Dar de ce?

Rachel se aşează pe pat şi mângâie aşternuturile, făcându-i semn lui Lily să se alăture. „Când tatăl tău creştea în China, erau timpuri de război. Elşi Nainai au trebuit să se mute mult. În cele din urmă au plecat în Taiwan pentru că era mai sigur. Lilyştie deja asta. Dar rămâne tăcută. Poate că mama ei va spune ceva nou. „Lucrurile erau mai bune în Taiwan. Tatăl tău a studiat din greuşi a obţinut o bursă pentru a veni în America.

„Cum era când l-ai cunoscut?” „Foarte chipeş.

Foarte timid”. Rachel râde. „Cum v-aţi cunoscut?

Lui Lily îi place felul în care faţa mamei ei se înmoaie în timp ce povesteşte. „Din

momentul în care a cerut acea înregistrare cu Chopin, plăcut. Era ceva atât de diferit în felul care lumea. Caşi cum totul ar fi fost important. Pe măsură ce am

ajuns să-l cunoscşi să aflu prin ce a trecut, mi-am dat seama că este un suflet bătrân.

Un suflet bătrân cu ochi proaspeţi.Şi era atât de chipeş. Cine nu s-ar de cineva ca el?

„O adevărată poveste de dragoste!

„Da”, spune Rachel încet. „A fost.

'Dar de ce nu vrea să vorbească despre asta? E o poveste bună cu un final fericit.Şi

tot nu văd de ce Nainai nu poate rămâne.'

'Undeva, în toată această mişcare, s-au încurcat nişte hârtii. Guvernanţii cred că

Nainai este mătuşa lui, nu mama lui, aşa că ea nu poate rămâne. „De ce nu le spune purşi simplu că a fost o greşeală? Nu poate fi reparată? Rachel oftează. 'Am încercat să o reparăm, dar nu am putut. Asta îl face atât de trist'. „Oh. Lily a văzut această tristeţe la tatăl ei. Ultimul lucru pe care-l doreşte este să-l facăşi mai trist.

''

„Ei bine, mă bucur că Nainai a venit în

vizită. „Şi eu sunt.

Lily începe să o hărţuiască pe Rachel pentru mai multe informaţii despre Chinaşi Taiwan. Dar nici Rachel nu ştie prea multe. Merge la bibliotecă pentru a cere recomandări, iar bibliotecarul îi arată un pliant. Un curs de limbăşi cultură chineză va începe în curând centrul comunitar. Cursul pare un compromis perfect. Rachel îl menţionează lui Henry, spunându-i că înţelege că el vrea să-şi lase trecutul în trecut, dar Lily are dorinţa şi dreptul de a învăţa despre moştenirea ei. Iniţial, Henry este reticent, dar Rachel insistă.

Lily adoră cursurile. Nu-i vine să creadă de norocul ei. Majoritatea celorlalţi copii sunt chinezi, câţiva sunt pe jumătate chinezi. Este încântată să îşi facă prieteni care seamănă cu ea, chiar dacă doar puţin, chiar dacă merg laşcoli diferite. Profesorul Li, ai cărui copii sunt la universitate, este blândşi generos. Toată lumea se simte inclusă.

Şi lui Rachel îi plac cursurile. Uneori, în timp ce Lily este la curs, Rachel stă afară

şi discută cu celelalte mame. Se bucură de solidaritateşi prietenie, mai ales cu femeile din cuplurile mixte. Discută despre drumurile lungi până la magazinul alimentar chinezesc din

Albuquerque, unde soţii lor parcurg un culoar şi îl urcă pe următorul, examinând fiecare legumă şi cutie de ceai. Îşi compară notiţele despre pachetele şi cutiile misterioase de alimente cu miros ascuţit, zbârcite, întunecate, care umplu dulapurileşi frigiderul. Se simt bine să facă schimb de poveşti despre neînţelegeri şi apeluri la distanţă, despre sosirea, uneori veselă, alteori anxioasă, a aerogramelor albastru deschis prin poştă.

Los Alamos, New Mexico, iunie 1981

Henry stă în faţa cireşului său, care a crescut la fel de înalt ca Henry însuşi. La

picioarele lui se află o rolă de plasă de magazinul de grădinărit.

Primăvara, Henryşi Lily au urmărit cu bucurie apariţia florilor pentru prima dată. Entuziasmul lor creştea odată cu apariţia frunzelorşi a micilor fructe verzi. Din când în când, nerăbdarea lui Lily o domina şi gusta unul. Se strâmbă, strâmbându-şi nasul. „Prea acru!”, striga ea, în acelaşi timp dezgustatăşi încântată. Acum cireşele au început în sfârşit să se extindăşi să se coacă.

Dar nu erau singurii care priveau şi aşteptau. La un moment dat, păsările făcut mişcarea. Într-o singură zi, au coborâtşi au furat cele mai bune cireşe. Henry încearcă să afle cum să protejeze fructele rămase.

„Laoshu -şoarece. *Xiongmao* – panda. *Shizi* – leu”. Lily aleargă în sus. Probabil că striga cuvinte de la ora de chineză. El nu le-a auzit când a ajuns acasă. Nu poate articula de ce, dar orele îl neliniştesc.

„Laoshu, xiongmao, shizi!Şoarece, panda, leu! Ea dansează în jurul lui.

Astea nu sunt lucruri cu care să construieşti propoziţii, crede Henry. Cuvinte ca

pietricele.

Lui Lily nu-i pasă. Pentru ea, fiecare cuvânt este o bijuterie. El
aruncă plasa peste ramuri. Încearcă să fie blând cu lăstariişi frunzele fragede, dar trebuie să tragă plasa strâns.

'Tati! Am învăţat caracterul pentru copac, *mu*. Chiar arată ca un copac”. Ea trasează caracterul pe palma ei. 'Apoi, dacă pui două dintre ele unul lângă altul, devine caracterul pentru un lemn mic, *lin,* .Şi în cele din urmă, dacă

Dacă strecori trei copaci în caseta personajului tău, unul deasupraşi doi dedesubt, obţii *sen,* , o pădure. Dacă pui persoanaşi copacul împreună, obţii rest, *xiu,* . Restul este o persoană lângă un copac”.

Tonurile ei sunt toate plate, sunând greşit în gura ei.

'Îmi mai amintesc un cuvânt! *Niao! Niao* înseamnă pasăre. Nainai m-a învăţat asta

când a fost aici'.

„Du-te şi adu furtunul”, spune el. „Trebuie să udăm copacul. Ea rătăceşte, *„Laoshu, xiongmao, shizi, niao...*

El inspectează plasa.

„Cum se spune cireşe?”, întreabă ea când se întoarce,

cărând după ea furtunul lung

de grădină verde.

„Yingtao”, spune el, cu grijă tonurile. *„Yingtao”,* repetă ea,

preluând perfect cuvintele lui.

Ţine furtunul în mânăşi priveşte cum arcul de apă se împrăştie la baza copacului.

„Ştii ce altceva?”, spune ea. 'Caracterul pentru soare, *ri,* arată ca o cutie cu o linie. Cam ca un soare. Iar luna, *yue,* arată ca soarele, dar cu linii mai lungi în partea de jos'. Îşi întinde palmaşi trasează caracterele pentru soare, ,şi lună, . „Punând soareleşi luna împreună rezultă *ming,* luminos, .

„Du-teşi opreşte apa.

Robinetul închis, copacul udat, Henry înfăşoară furtunul. Lily

îl urmează pe scărişi intră în casă.

„Îmi place limba asta, tati.

Los Alamos, New Mexico, ianuarie 1982

„Ghiciţi ce? Ghici ce am făcut. Lily dă buzna în camerăşi, înainte ca Henry să poată răspunde, ea continuă. „Am făcut bannere pentru Anul Nou Chinezesc! Desfăşoară un sul roşu de hârtie, unde a pictat cu tuşe negre, în engleză: *1982 – Anul Câinelui.* Caracterele au fost imprimate, decupate şi lipite, alături de abţibilduri cu felinare şi petarde. Câinii desenaţi manual decorează marginile, însoţiţi de doze generoase de sclipicişi panglici aurii.

„Caracterele spun *gong xi fa cai.* Ea atinge pe fiecare cu

degetul arătător. „Înseamnă „vă doresc bucurieşi

prosperitate”.

„Foarte frumos, „, spune el. Caracterele mov mimeografiat, lipite în unghiuri puţ în

ciudate, par deplasate în bucătăria sa americană.

„Putem

pleca?” „Unde

să mergem?

Lily vorbeaşi el a ratat întrebarea ei.

„Petrecerea! Este o petrecere de Anul Nou Chinezesc, iar toată lumeaşi familiile

lor sunt invitate. Vreau să mergşi eu. Vă rog? Vă rog?

Henry se uită la Rachel, care îi întinde o fotocopie a unei invitaţii desenate de mână.

De o parteşi de alta este desenat un banner vertical cu un cuplet de Anul Nou scris în

caligrafie chineză. Fiecare banner a fost colorat cu un creion roşu. Un abţibild roşu în

formă de diamant cu caracterul auriu pentru „binecuvântări” se află mândru în partea de

sus.

Mai jos, în engleză: „Tuşi familia ta sunteţi invitaţi să vă alăturaţi nouă pentru o sărbătoare a limbii, culturiişi mâncării pentru a întâmpina Anul Câinelui. Aduceţi un fel de mâncare şi ne vom împărtăşi cu toţii norocul”. Data este o sâmbătă, câteva săptămâni.

„Poate”, spune el, împăturind hârtiaşi punând-o în buzunar. „Oh, sper că da. Lily îşi flutură steagul înainteşi înapoi.

Bucăţi de sclipici zboarăşi se aprind pe podea în timp ce ea se roteşte. „Pot să-l pe uşa mea? „Da, bună idee. Henry deschide un sertarşi scormoneşte printre foarfece, pixurişi ştampile pentru a găsi o rolă de bandă adezivă. I-o înmânează şi îi indică să urce scările.

Reumple ceainiculşi îl pune pe aragaz.

Pe hol, Rachel se frământă cu cheile, haina şi poşeta. „Deci, ce

crezi?”, spune ea. „Ar trebui să mergem?

Henry priveşte în cutia sa de oolong. Nu a mai rămas mult. Pune o mână de frunze

de ceai înfăşurate în cana sa.

Rachel intră în bucătărie. 'Ar fi frumos facem cunoştinţă cu celelalte familii.

Unele dintre ele sunt ca noi'.

„Ca noi? Henry ridică privirea.

„Tată chinezşi mamă caucaziană. „Oh. Ceainicul începe să bolborosească pe arzătorul său. „Henry, să mergem.

Sunetele lui Lily care distribuie benzi lungişi mari de bandă adezivă se filtrează în

bucătărie. Henry se uită tavan.

'Lily, e destulă bandă! Nu o irosi', strigă Rachel. *„Nu* o irosesc!

Ceainiculţipă. Henry opreşte gazulşi apă direct pe frunze, acoperindu-şi cana cu

capacul de la un borcan cu unt de arahide pentru a reţine căldura.

„Bine, bine, vom merge. Vom vedea despre este vorba.

Când sâmbătă soseşte, Rachel pune folie de plastic pe un platou din bucătărie. Aceasta

conţine o grămadă de ceva presărat cu nucişi înconjurat de biscuiţi Ritz.

„Ce este asta?”
„Este un
cheeseball. „Un cheeseball?

„Este un aperitiv, pentru petrecere. Întinzi brânza pe biscuiţi şi ta-da! Delicios! Obişnuiam întotdeauna să mâncăm una în ajunul Anului Nou când eram mici. Henry nu spune nimic. Îşi scutură capul în timp ce urcă să se schimbe. Chiar ar prefera să stea acasă în seara asta. O aude pe Rachel spunându-i lui Lily să se încalţe. E doar o petrecere, îşi spune el.

' ! La mulţi ani! Un bărbat cu umeri largi, într-un costum călcat, îi întâmpină

uşă. Părul său negru este uşor argintat, iar faţa sa mândră şi frumoasă este încreţită. Henry detectează urme de accent nordic. Beijing?
Edwin Huang”, spune bărbatul în timp ce îi întinde o mână lui Henry. Nu cred că ne-am mai întâlnit. Strângerea de mână a lui Huang este fermă, insistentă. Privirea lui pare caute ceva în Henry. Nici măcar nu a trecut pragul, Henry se întreabă dacă a fost o idee bună să vină.

„Henry Dao”, spune el.

Privirea lui Edwin se opreşte asupra lui Rachel. „Soţia ta?”, întreabă el în chineză. „Da, aceasta este soţia mea, Rachel”, răspunde Henry în engleză. El îşi slăbeşte mâna pentru a-şi pune braţul în jurul lui Rachel.

Mă bucur să vă cunosc”, spune ea, iar Edwin dă din cap.

Lui Lily îi plac foarte mult orele de chineză”, începe Rachel.

Edwin se

întoarce spre Lilyşi îi repetă salutul: „ !

Învăţătoarea Li, care a zăbovit lângă uşă, nerăbdătoare ca elevii ei să etaleze

cunoştinţele, îişopteşte lui Lily: *„Hong bao...*

„Hong bao na lai”, bâlbâie Lily, iar Edwin radiază.

El scoate un plic roşu din buzunarul de la pieptşi i-l prezintă.

Ea acceptă graţios cu ambele mâini, exact aşa cum i-a spus profesorul Li. Rachel îşiţine încă platoul. O chinezoaică într-un qipao maro închis se îndreaptă spre ele. Oh, e Patricia, una dintre mamele de la cursuri”,şopteşte Rachel. Henry poate auzi în vocea lui Rachel uşurarea de a vedea o faţă cunoscută. Patricia ia platoul. 'Bine aţi venit! Mă bucur să vă văd. Hai să ducem asta la bucătărie'.

Rachel îi dă haina lui Henry şi o urmează pe cealaltă femeie. În timp ce se

îndepărtează, Patricia se uită în jos farfurie. „Ce este?”, întreabă ea.

„Un cheeseball.
„Un
cheeseball?

În timp ce Henry agaţă paltoanele, priveşte camera. Panglicile roşiişi galbene se întind de-a lungul pereţilor, înfrumuseţaţi la fiecare câţiva metri de felinare de hârtie decorate cu ciucuri şi ornamente din plastic reprezentând câini. Pe mese sunt garoafe roşiişi galbeneşi imitaţii de mini petarde. Câţi oameni sunt aici? Poate patruzeci? Deşi câteva feţe îi sunt vag familiare, el nu cunoaşte pe nimeni bine. Habar nu avea că sunt atât de mulţi chinezi în oraş. Henry nu este sigur unde să stea sau ce să spună.

Unele dintre soţiile chineze poartă qipaos; altele poartăţinute occidentale elegante. Toată lumea pare să aibă bijuterii din jad sau aur. Rachel poartă o rochie în carouri cu un guler mare alb, care scoate în evidenţă pandantivul de jad pe care i l-a dăruit Meilin. Soţiile se agită în legătură cu mâncarea, aducând farfuriile. Rachel, de obicei atât de relaxată, pare să nuştie cum să ajute. Discută cu una dintre soţiile caucaziene. Lily a fost ademenită la o masă unde copiii decorează felinare de hârtie. Fetele cu panglici roşii strălucitoare în codiţe şi băieţii cu tunsori scurte se adună în jurul lor, îmbrâncindu-se unii pe alţii.

Cineva vine la Henryşi se prezintă ca fiind David Tian. El spune că este vecin cu

Tom Benson, colegul lui Henry,şi că se bucură

să îl întâlnesc în sfârşit pe Henry în persoană. Manierele uşoare ale lui Tian îl relaxează

pe Henryşi, bere, vorbesc despre când au venit în SUA, unde au făcut , cum au ajuns în Los Alamos. La un moment dat, fără dea seama, au trecut la limba chineză. Henry detectează accentul Sichuanese al lui Tian.

„Eşti din Chongqing?”, întreabă Henry.

„M-am născut acolo după ce familia mea s-a mutat în timpul Războiului de

Agresiune.

Vremuri grele”. El scutură din cap.

Pentru o clipă niciunul nu

vorbeşte. „Familia ta mai este

acolo?

„Unii. Cei mai mulţi dintre noi au plecat în Taiwan.

Henry dă din cap. Îşi imaginează că Tian este puţin mai tânăr decât el, poate de vârsta fiului cel mic al lui Peiwen. Tian îi plesneşte genunchiul când descoperă că amândoi au fost la Universitatea Naţională din Taiwan.

'Ştiam ! Un alt absolvent Taida. Suntem câţiva aici în seara asta. Huo!

Lin! Tian strigă la o pereche de bărbaţ i.

În timpul prezentărilor joviale, ei schimbă poveşti despre anii lor de facultate. Nici Greg Huo, nici Steve Lin nu au fost în clasa lui Henry. Ei sunt mai tineri, dar îşi amintesc de profesori comunişi de locurile preferate. Curând, cu toţii îşi amintesc cu plăcere cum mâncau tăieţei danzai. Henry aproape că simte gustul sosului savuros de carneşi al oţetului negru.

'Aceşti tăiţei sunt din oraşul meu natal, să ştiţi. Lucrurile bune vin din Tainan”,

spune Lin.

„La ani colegilor mei absolvenţi Taida. Huo îşi ridică berea şi toţi îşi ridică

paharele.

Veselia lor a atras atenţia lui Edwin Huang.

„Este minunat să-ţi vezi vechii colegi de clasăşi să faci noi cunoştinţe, nu-i aşa? Mă face să sper că într-o zi mă voi reîntâlni cu proprii mei colegi de clasă, de pe vremea când eram la Lianda, în Kunming', remarcă Huang. Vino, mănâncă. Mâncarea e gata”.

Farfuria lui Lily este împărţită în treimi ordonate, în careşi-a servit orez cu ouă prăjite, fructe şi castraveţi. Rachel are o salată verde, pâine, ouă încondeiate, chiftele şi o porţie

generoasă de brânză. Dar farfuria lui Henry este plină cu lăstari de bambusşi pepene amar, tăiţei reci cu susan amestecaţi cu carne de porc tocată, clătite cu ceapă verdeşi peşte picant cu tofuşi alune.

De asemenea,şi-a servit un bol de carne de vităşi tăiţei într-un bulion bogat. Camera devine din ce în ce mai zgomotoasă, iar beţişoareleşi lingurile de supă se ciocnesc în timp ce toată lumea mănâncăşi exclamă după mâncare. Conversaţiile sunt un amestec de engleză şi chineză, presărate cu accente şi dialecte regionale. Lily îşi şterge mâncareaşi fuge să se joace. Rachel îşi răsfoieşte farfuria.

Henry se apropieşi îi atinge mâna. „Nuţi-e foame? „Oh, sunt

bine. Mă bucur atmosferă.

Se uită în jos la farfuria lui goală.

„Este frumos să ai toate aceste mâncăruri speciale pe care eu nuştiu cum să le fac”,

spune ea.

„Sunt bune”, spune el, iar stomacul îi cere mai mult. Sunt o mulţime de ingrediente

neobişnuite. Prea multe probleme pentru a le face acasă. Poate doar din când în când, e

bine să le ai.

Rachel se ridică în picioare, cu ochii strălucitori. Mă duc să văd dacă vor o mână de

ajutor cu deserturile.

Cineva îi bate umărul lui Henry. „Vii cu noi la oţigară? E Tian.

În timp ce Henry se duce să-şi ia haina, îşi bagă capul în

bucătărie şi vede că femeile s-au separat în grupuri de vorbitori de chineză şi de engleză. Rachel este implicată într-o conversaţie animată. El îi atrage atenţiaşi îi face semn că merge afară. La ieşire,
aude două chinezoaice vorbind despre cursuri. El face o pauză. La început, pare că se ceartă despre profesorul Li. Când ascultă mai atent, îşi dă seama că ambele sunt de acord că orele au nevoie de mai multă rigoare. Se gândeşte că probabil este adevărat. Una dintre femei se plânge că se

pune prea mult accent pe distracţie, ca şi cum chineza ar fi doar o curiozitate culturală. Copiii nu au o înţelegere reală a
istoriei sau moştenirii lor. Cealaltă spune
că este timpul pentru lecţii adecvate de chineză. Şi, continuă ea, implicarea copiilor de rasă mixtă diluează totul. Este esenţial părinţii să vorbească chineza acasă şi cum se va întâmpla acest lucru dacă doar unul dintre părinţi o poate face?

Faţa lui Henry se înroşeşte. A auzit destul.

Aerul ascuţit al nopţii este o uşurare. Pentru o clipă, Henry închide ochii şi respiră adânc. Tian, Huoşi Lin stau grămadă, fumul ieşind dinţigările lor. Lor li se alătură alţi câţiva bărbaţi pe care Henry nu-i cunoaşte.

Tian îi face semn să treacă, întinzându-i un pachet de ţigări. Henry refuză, gândindu-se la tusea urâtă pe viaţă a lui Longwei. Vorbesc despre viitoarea delegaţie de oameni deştiinţă care va veni în vizită din partea RPC.

„China se schimbă”, spune unul dintre bărbaţi. 'Aceasta ar putea fi o oportunitate de a restabili legătura. O mulţime de oameni nu au plecat când au plecat familiile noastre. Sunt colegi, prieteni, profesori încă acolo. I-am putea ajuta

acum”. Vorbitorul face o pauză şi îşi curăţă gâtul. Este Edwin Huang. „Deng este o creatură diferită de preşedintele Mao şi chiar de premierul Zhou. El vede importanţa ştiinţei şi a tehnologiei”.

„Diferiţi, dar tot comunişti”, glumeşte cineva.

Chestia este”, contraatacă Tian, „eşti aici de mult timp, Huang. Mulţi dintre noi am

venit cu sprijinul naţionaliştilor. Dacă ei află că primim o delegaţie a Republicii Populare Chineze, ne-ar putea pune pe lista neagră. Nu vreau să-mi pun în pericol familia sau să-mi trădez colegii din Taiwan”.

„Nu toţi am venit aici cu binecuvântarea naţionalistă”, murmură Lin. 'Dar dacă nu îi primim, vom fi consideraţi necooperanţi? Guvernul SUA încearcă să se bazeze pe despărţirea continentului de sovietici. Aceasta esteSansa noastră de a contribui la modelarea schimbărilor”.

Henry strânge ochii să vadă cine vorbeşte. Nu îl cunoaşte pe bărbatsi îşi dă seama că nu poate spune de unde este, deoarece bărbatul vorbeşte în engleză. De fapt, toată lumea a trecut la limba engleză, ascunzând astfel accentelesi idiomurile revelatoare.

„Sunt doar în vizită. Nu e caşi cum ar merge în spatele gardului”, comentează Huo. Din conversaţia lor anterioară, Henry

ştie că majoritatea cercetărilor lui Huo sunt teoreticeşi neclasificate. 'Au existat deja schimburi de succes în domeniul astronomiei şi oceanografiei. O mulţime de colaborări şi cooperări sunt posibile, dincolo de ideologie. Spiritul cercetăriiştiinţifice nu se ridică deasupra politicii?

Este seducător acest gând al internaţionalismuluiştiinţific,

dar Henry nu este sigur că ceva este mai presus de politică. Îşi freacă mâinile între ele pentru a le încălzi, gata să se întoarcă în casă. De fapt, e gata ca seara să se termine. Deşi discuţia este cordială, se iau părţ i.

„De ce nu invită o delegaţie Republicii Coreea? spune Tian, stingându-şi ţigara. 'Dacă Deng spune, „O ţară, două sisteme”, atunci eu spun, bine, o ţară: Republica Chineză'.

O voce feminină vine dinspre uşă. „Domnilor, pauza deţigară

s-a terminat. Veniţi înăuntru pentru prezentări.

Aşteptând ca copiii să se , Henry se gândeşte la faptul că această seară îl duce înapoi într-o perioadă dinaintea absolviriişcolii. Familiile, zgomotul, mâncarea comună, toate acestea sunt un ecou al primilor ani din Taipei, când locuiau în juancun. Dar în acele zile, toţi priveau în aceeaşi direcţie. În această seară, se simte caşi cum a privi într-o anumită direcţie înseamnă întoarce spatele alteia.

Rachel apareşi ia loc lângă Henry.

„Unii oameni sunt atât de drăguţi”, spune ea, în timp ce se aşează, „iar alţii nu sunt. Dar am avut o discuţie foarte plăcută cu mamele lui Maisy şi Darren, aşa că asta e bine. Sunt pregătită ca seara să se termine. Ea cască.

Luminile se stingşi copiii pe o scenă improvizată în faţa sălii. Ei încep să cânte cântece populare chinezeşti, care nu sună deloc aşa cum îşi aminteşte Henry.

Mintea lui Henry rătăceşte. Se gândeşte la argumentele bărbaţilor cu privire la cum şi dacă să întâmpine delegaţia. Aplauzele politicoase îi întrerup gândurile când copiii termină de cântat. În continuare, profesorul Li anunţă că vor avea loc scurte discursuri despre fiecare animal din zodiacul

chinezesc.

'*„Tot* zodiacul?şopteşte Rachel.

„Va trece repede”, spune el, „şi apoi vom pleca”.

Pe măsură ce trec prin porc, şobolan şi bou, Henry reia argumentele: să le ureze bun venit vizitatorilorşi, prin asociere, RPC? Să ne opunem vizitatorilor, favorizându-i pe naţionalişti? Să ne opunem amândurora? Nu, nu are sens să creăm sentimente rele în

toate direcţiile. Să-i primim pe vizitatori cu inima deschisă, dar cu un ochi avizat?

Tigru, iepure.

Dragon.

Seara aceasta a evocat trecutul lui Henry. Conversaţia pe care a avut-o cu unchiul Longwei în timpul plimbării lor de demult pe lângă cazarmă îi răsare din memorie. *„Renshu, pe măsură ce te mişti prin lume, rămâi treaz. Există întotdeauna o jocul care se joacă. Şi întotdeauna există” – aici se aplecase în faţă, suficient de*

aproape încât Renshu să simtă mirosul de usturoi din respiraţia lui – „un moment în care jocul trece de la piesele de pe masă la oamenii din cameră. Fii atent la margini. Dacă te implici prea mult, s-ar putea să nu observaţi când se schimbă mizele”.

r

„Am înţeles”, spusese Renshu. „Opreşte-te cât eşti în frunte, nu fi prea lacom. „Nu. Nu este vorba despre lăcomie. Important este să ne oprim cât timp toată lumea joacă acelaşi joc.

Şarpe. Cal.

Henry simte că se pregăteşte o neînţelegere mult mai mare între Tian şi Huang. Conversaţia anterioară va fi reluată
în curând, acum cu mai mult lichior, bravadă nocturnăşi nostalgie.

Capră.

Ambii bărbaţi au făcut presupunerişi cu privire la loialitatea lui Henry. Maimuţă.

Regulile se schimbă. Este timpul să nu mai jucăm jocul. Cocoşul.

După scenete, decide Henry, vor merge acasă. Va menţiona ora târzie şi ora de culcare a lui Lily, faptul că mâine vor începe devreme sau că urmează o zi încărcată. Are o mulţime de scuze bune. Le va folosi pe toate.

Câine.

„M-am născut în Anul Câinelui”, spune Lily. E pe

podium.

'Lăsaţi-mă să vă spun despre persoanele născute în Anul Câinelui', citeşte ea de pe o foaie de hârtie. 'Persoanele născute în Anul Câinelui sunt oneste şi loiale. Ei fac

prietenişi parteneri buni. Toată lumea se uită la un Câine pentru sfaturişi ajutor. Le

place să-i ajute pe ceilalţişi uneori pot fi puţin încăpăţânaţi”. Lasă hârtia jos. Oamenii

încep să aplaude.

„De fapt”, spune ea, iar aplauzele se opresc. Rachel îl apucă de mână pe Henry,

alarmată.

'De fapt, îmi plac câinii. Deci, mă bucur că m-am născut în Anul Câinelui. Oamenii

vorbesc despre tipurile preferate de câini, despre rase speciale şi pedigree. Uneori

oamenii cred că rasele pure sunt cele mai bune. Dar mie îmi plac mai mult metişii. La urma urmei, asta sunt eu. O corcitură chinezo-americană. Şi toată lumea ştie că corciturile au cele mai bune personalităţi”.

Lily se opreşte. Pentru un moment, nimeni nu spune nimic. Toată camera se uită la Lily, apoi feţele se întorc spre Henryşi Rachel. Henry simte cum îi ard obrajii. Rachel pare palidă.

Profesorul Li se grăbeşte să urce pe platformă.

„Mulţumesc, Lily. Stai jos acum. O îndrumă pe Lily înapoi spre locul ei.
„Să le mulţumim tuturor elevilor pentru discursurile lor amuzanteşi informative. Aplauzele se împrăştie prin sală, spulberând acea tăcere năprasnică. De îndată ce se reiau conversaţiile, Henry se ridică de masă. Rachelşi Lily se grăbesc în urmă. Henry

abia se opreşte cât să le permită să îşi ia

paltoane.

E timpul să plecăm. Ei nu se vor mai întoarce.

Capitolul Douăzecişi cinci

Los Alamos, New Mexico, ianuarie 1982

Pe drumul spre casă, Lily vorbeşte fără oprire despre mâncare, cântece şi scenete, declarândşi redeclarând care a fost cea mai bună parte. Lanterna ei de hârtie foşneşte în

timp ce ea se schimbă pe bancheta din spate, aburind geamul cu respiraţii fierbinţi. Degetul ei scârţâie pe geamşi trasează caracterele chinezeşti pentru 1982, murmurând *yi jiu ba er* pentru sine. În cele din urmă, murmurul ei se stinge şi este înlocuit respiraţia liniştităşi regulată a somnului.

Rachel priveşte pe fereastră, absorbită de propriile gânduri. Din când în când, maşina este inundată de lumina provenită de la traficul care vine din sens opus. Henry se bucură că petrecerea s-a terminat. Din momentul în care Edwin Huang l-a apucat de mână,şi-a amintit de tensiunile din anii facultăţii sale. Dezacordul cu privire la delegaţiile vizitatoare s-ar putea transforma într-o mare dezbinare, iar Henry nu vrea să fie prins mijloc.

Pe măsură ce China se normalizeazăşi mişcarea pentru independenţa Taiwanului ia amploare, el se teme că el sau mama sa vor fi cumva înghesuiţi între aceste două forţe. Nu este bine că documentele sale sunt neclare. Nu este bine că nu a ştiut

/

niciodată care au fost legăturile lui Longwei cu KMT. Situaţia, deşi îndepărtată, este

încă volatilă. El se teme că tot norocul său se acumulează ca o datoriesi

că, într-o zi,

soarta va veni să o încaseze.

Cred că Lily ar trebui să nu mai meargă la orele de chineză”, spune Henry.

„Ce? În vocea lui Rachel se simte o surpriză acută.

„Am spus că ar trebui să o scoatem pe Lily de la orele de chineză.

„Din cauza a ceea ce a spus ea? Rachel râde. 'Aw, e doar un copil, şi nimeni...'

„Nu. Ea nu mai poate merge.

Oh, pentru lui Dumnezeu, Henry! Rachel plesneşte bordul.

Lily se agită. Rachel se uită peste umăr, dar copilul nu se trezeste.

'Henry, ea iubeşte aceste cursuri. Nu vezi asta? Nu vezi cât de fericită este că are ceva, cineva cu care să se identifice? De ce nu o poţi lăsa să aibă acest lucru? Un profil scăzut. El trebuie să aibă un profil scăzut, iar în aceste clase, Lily iese în evidenţ ă.

„Chiar tu ai spus că unii dintre oamenii de acolo nu erau foarte drăguţi", începe el. „Unii dintre oamenii *de oriunde* nu vor fi foarte drăguţi. Acest lucru este valabil indiferent de limba pe care o vorbeşti sau de sărbătoarea pe care o sărbătoreşti. 'Am auzit câteva dintre soţii vorbind în chineză în bucătărie', explică el. 'Rachel, lor nu le place Lily. Nu le place că nu e numai chinezoaică. Ele...

„Ştiu, am fost acolo. Ea îl . 'Nu trebuie să vorbesc chineza ca să înţeleg dispreţul. Henry" – se apleacă în faţă, căutând să vadă dacă înţelege – „Nu caut aprobarea lor. Ei nu vorbesc în numele tuturor, iar acolo erau o mulţime de familii drăguţe. Profesoara

lui Lily, Patricia, celelalte mame. Cu toţii suntem de acord că orele sunt grozave. El bate volan, încercând să se gândească la o altă modalitate de a exprima acest sentiment de vulnerabilitate.

„Afară, ei vorbeau despre delegaţia care vine în vizită de pe continent.

„Ce legătură are asta cu ceva?

'Atât de multe opinii', continuă Henry, vorbind peste ea.

'Unul vrea să îi primească,

altul nu, altul vrea să vorbească despre politică, altul vrea să protesteze. Toţi sunt

experţi'.

„Ş i?

'Cu aceste cursuri, eiştiu cine este în comunitate. Vor săştie cine stă unde”. „Despre ce vorbiţi? Cine sunt „ei”? Vocea ei se ridică. „Shh”, o avertizează Henry.

„Eşti nerezonabil. Vocea ei scade la oşoaptă firavă. 'Oamenii vorbeau. Şi ce dacă?

Probabil că mâine nici nu-şi vor mai aminti conversaţiile. Fiecare are dreptul la propria

„Nu toată lumea.

„Da, toată lumea”, replică ea. 'Dezacordurile sunt permise. E o ţară liberă, poţi

spune ce vrei. Pentru lui Dumnezeu, Henry, nu mai fi atât de

speriat! Eşti un cetăţean american”. El loveşte.

„Dar nu este!

„Oh...” Vocea lui Rachel se schimbă într-o singură silabă. „Oh. Mai moale, acum.

El întoarce maşina în aleea lor.

„Lily nu are nevoie de ea. El opreşte contactulşi trage frâna de siguranţă. Nu are

nevoie de o limbă care o va îndepărta doar de mama ei.

Luni, Tom Benson trece pe la biroul lui Henry.
„Am auzit că te-ai întâlnit cu David Tian în acest weekend.

Lui Henry i se accelerează pulsul.

„E un tip grozav, nu-i aşa? Am crezut că vă veţi înţelege bine. Nu cunosc prea mulţi chinezi de aici, dar îmi imaginez că e plăcut să ai pe cineva care să vorbeşti. Henry recunoscu pe jumătate remarcile lui Benson. „Ai cunoscut mulţi dintre chinezii de acolo?

Încotro se îndreaptă această conversaţie?

'Tian mi-a făcut cunoştinţă cu alte câteva persoane care au urmat aceeaşi facultate

caşi mine. În ani diferiţi, totuşi. În rest, nu, nu chiar. Henry ridică din umeri. 'Nu am avut prea mult timp să stăm de vorbă. A trebuit să plecăm devreme. Fiica mea era foarte obosită după o seară atât de interesantă. Dulciuri, petarde, felinare. S-a epuizat singură.

„Copii. Benson zâmbeşte înainte de a continua. 'Deci, această delegaţie de vizitatori chinezi. Ai de gând să faci parte din comitetul de primire? Am auzit că sunt în căutare de traducători.

Henry se uită din nou la colegul său. Sub manierele uşoareşi râsul generos ale lui Benson se ascunde un intelect impecabil; perspicaceşi precis. Nu spune niciodată un cuvânt mai mult decât este necesar.

„Ah, am cumpărat deja bilete pentru a vizita familia soţiei mele în această vară. Se pare că este în acelaşi timp cu vizita". Henry este surprins de cât de uSor se formează scuza. Nu este o minciună – doar că nu este încă adevărată.

„Am înţeles. Benson dă din cap. 'Am o întâlnire de echipă în curând. Vorbim mai

târziu. Sunt foarte încântat că l-ai cunoscut pe Tian.

„GrăbeSte-te, mamă, o să întârziem! LilySi-a pus

pantofiisi jachetaSi aşteaptă la uS ă.

'Nu vreau să pierd nimic. Profesorul Li a spus suntem

învăţând despre cele patru comori ale caligrafiei chinezeSti. ! Lily, vino aici”,

o mama ei din bucătărie.

Lily este îngrijorată. Rachel se aSează masă. Lily rămâne în picioare uSa bucătăriei.

„Ce s-a întâmplat? Am probleme?

„Nu, dragă, nu ai probleme.

Dar...” Rachel ezită. „Dar ce? Clopotele de alarmă sună în capul lui Lily. Ceva nu e în regulă. Mama ei pare că îSi cere scuze. „Lily, astăzi nu mergem la ora de chineză. „Ce?

„EuSi tatăl tău am decis că e mai bine dacă nu mai mergi. Ce? De ce? Lily face o

pauză, luată prin surprindere. Apoi: „Am făcut eu ceva

greSit?

'Nu ai făcut nimic rău. Noi doar... tu, tu faci atât de multe lucruri, pian, fotbal, cor, cercetaSe. Totul e prea mult. 'Voi renunţa la pianşi la cercetaşe. Nu-mi pasă de lucrurile astea. Vreau să învăţ
/

chineză! Mamă, te rog? Vocea lui Lily se clatină. 'Nu poţi să-mi iei asta fără motiv. Nu

e corect!

'Îmi pare rău, Lily, dar tatăl tău chiar nu crede că este o idee bună.' Rachel se ridică

pentru a încerca consoleze.

„Este ideea lui? Unde este el? Lily se uită pe fereastra bucătărieişi îşi vede tatăl

grădina din spate. „Tată!”, strigă ea.

„Lily, nu...” începe Rachel, dar Lily a ieşit deja afară.

Lily izbucneşte pe uşa din spate. Henry strânge ochii. Omizi de cort se târăsc peste tot

în cireşul lui.

„De ce trebuie să întrerup cursurile de chineză?”, cere ea. „Nu trebuie săştii limba asta”, spune el, trăgând jos o altă creangăşi încruntându- se masa de insecte care se zvârcolea.

„Dar vreau învăţ. Acum ea este chiar lângă el, fără suflare de furie. 'Nu, nu vrei să

ştii chineză.'

„Da, vreau! Te rog, tati?

„Nu, e mai bine dacă nu o faci. În felul ăsta, nimeni nu-ţi poate spune lucruri pe care nu vrei să leştii. Henry eliberează creangaşi se uită la cer. Se formează nori de furtună.

„Vreau săştiu”, susţine ea. 'Vreau să vorbesc chineza. Vreau

să fiu capabilă să vorbesc mai mult cu Nainai. Vreau să aflu

despreţara din care ai venit.

Ţara din care ai venit. Ea nu mai există. „Ascultă-mă. El se întoarce cu faţa la ea. 'Nu avea încredere în .Ştiu asta. Am învăţat pe calea cea grea. Stai departe de ei.

Ea se apropie de el şi strigă: „Nu eşti corect! Oamenii sunt drăguţi acolo. Sunt

prietenii mei!

„Nu!”, tună el. 'Ei nu sunt prietenii tăi! Gata cu orele!

Ea se retrage caşi cum ar fi fost lovită. Se uită la el cu o durere pe care el nu a mai

văzut-o până acum. În loc să mai spună un cuvânt, ea îşi muşcă buzaşi îşi ridică bărbia

în semn de sfidare, apoi fuge înăuntru.

Ridică mânaşi scutură o creangă. Unele omizi cad la pământ, altele încă se agaţă de frunzele pe jumătate mâncate. El rupe creanga. Uşa se deschide din nou. Rachel iese şi se îndreaptă spre el.

„Pot să te întreb ceva?”, spune ea.

Lasă creangaşi începe să calce pe cuibul de omizi. „Ce vrei pentru ea?

„Ce vrei să spui?” el, fără să se oprească.

„Puteţi interzice cursurile, dar nu puteţi împiedica întrebările ei. Într-o zi va dori să

afle despre moştenirea ei.

Henry se holbează casă, unde o aud pe Lily bătând în deschiderea unui preludiu

Rachmaninoff. Se aude caşi cum ar lovi pianul cu pumnul.

După o clipă, el spune: „Prefer să fie supărată pe mine decât să afle prea multe lucruri care o vor răni. Dacă i-aş spune tot ce crede ea că vrea săştie, nu ar mai putea să nu afle acele lucruri”.

O cascadă de acorduri alternează între mâna dreaptăşi cea stângă, prăbuşindu-se pe claviatură. Lily a sărit la o secţiune zgomotoasă, rapidă, furioasă, lovind note suplimentare pe marginile fiecărui acord.

Îţi aminteşti cum, atunci când era mică, erau mereu lucruri

pe care voia să le facă – să se caţere pe copaci cu ramuri slabe, să sară jos din sala de gimnastică din junglă? Lucruri periculoase?

Rachel dă uşor din cap.

„Şi am spus nu”, continuă Henry. 'Poate că se agita, dar în cele din urmă, se oprea. Orice ar fi fost, mai devreme sau mai târziu, ar fi uitat. Este la fel. Ceea ce vrea ea – ceea ce vrea săştie – nu are nevoie de asta. Nu are nevoie săştie toată mizeria, toată tristeţea. În timp, va uita că a întrebat.

'Henry, nu mai este un copil mic. Nu cred că asta' – gesticulează spre casă – 'va dispărea odată ce va plânge adoarme. Eu aş asculta-o cât timp încă vorbeşte cu tine'. Henry examinează o altă creangă. De unde a apărut nenorocita asta de infestare? „Nu ai putea face ceva ca să te întâlneşti cu ea la mijloc? sugerează Rachel. „Poate o înveţi tu ceva chineză? Să o duci în Taiwan să o vadă pe mama ta? Henry dă din cap cu emfază. Nu, el nu vrea ca Lily să limba. Şi oricât de multşi-ar dori să-şi vadă mama, nu vrea să atragă atenţia asupra ei sau asupra lui. Nu se poate întoarce, nu acum.

'Trebuie să fie ceva. Trebuie să faci un mic compromis. Dumnezeu ştie că am

învăţat să fac compromisuri în această căsnicie.

Ce vrei să spui?”, se el, întorcându-se cu faţa la ea.

Rachel se uită la el neîncrezătoare. „Ce vreau să spun? Ăsta” – gesticulează ea în jur – „locul ăsta, cu mame pline de snobism şi de minte îngustă, oraşul ăsta fără nicio slujbă interesantă pentru mine, asta nu e mea de viaţă împlinită. Am muncit din greu, căutând modalităţi de a fi fericită. Ai observat măcar?

Henry tresare. *Nu, nu chiar,* recunoaşte el însuş i.

'Şi cu aceste cursuri, am găsit în sfârşit ceva care funcţionează atât pentru mine, cât şi pentru Lily. Ea a fost încântată, iar eu abia începusem să- mi fac nişte prieteni adevăraţi, iar acum tu ai pus capăt acestei situaţii.

„Lily se poate alătura unui alt club. Îţi poţi găsi alţi prieteni. „Nu asta e ideea! strigă Rachel. 'Uite, înţeleg că este o situaţie delicatăşi că eşti îngrijorată pentru mama ta, darşi noi suntem familia ta. Nu contează fericirea noastră pentru tine?

„Desigur. El respinge izbucnirea ei. 'Dar nu există nicio comparaţie între pericolul cursurilorşi faptul că ai sau nu ocazia să bei o cafea cu mama unui copil. Nu înţelegi cât de gravă este această ameninţare?

'Nu', spune Rachel, frustratăşi furioasă. „Nu, Henry, nu înţeleg.

Henry se holbează la ea. Ea se uită la el, apoi se întoarceşi pleacă. El se uită în jos.

Omizi se târăsc pe cizmele lui.

Din casă, notele de pian încă se poticnesc unele de altele, muzica destrămându-se.

O disonanţă imensă se rostogoleşte prin aer, în timp ce Lily îşi lasă tot braţul în jos din

nouşi din nou, pătând clapele. Capacul de la

pianul se închide, urmat de sunetul scaunului răsturnat.

Într-o zi va dori săştie despre moştenirea ei. Moştenire. Cuvântul se întipăreşte în mintea lui Henry. Mai târziu, în acea după-amiază, se duce în biroul său şi deschide

dicţionarul. „Ceva ce este transmis din trecut, o tradiţie”. Ce tradiţie ar putea el să transmită? Oţară distrusă? Suspiciuneşi trădare? Mileşi mile de mizerie? Cine ar lăsa o astfel de moştenire unui copil?

De ce să nu-i oferim libertate lui Lily în schimb? În loc de poveşti triste, Henry îi va oferi fiicei sale o albă. Nu îşi poate imagina un gest mai generos. Nu contează că ea nu-l vrea, nu-i poate înţelege valoarea pe moment. În timp, va înţelege.

Los Alamos, New Mexico, martie 1982

„Pot să merg la bibliotecă cu bicicleta? Acestea trebuie predate mâine. Lily îşi ridică cărţile de la bibliotecă. În majoritatea weekendurilor, petrece câteva ore culoarele secţiei pentru copii din bibliotecă, găsind un nou teanc de poveşti pentru săptămâna care urmează. Îi place că cititul este ca o călătorie prin spaţiu şi timp. Sunt atât de multe locuri despre care a cititşi pe care i-ar plăcea să le vadă în viaţa reală într-o zi.

Rachel cascăşi ridică capul din cartea pe care o citeşte. „făcut temele?

Lily dă din cap.

„Şi practica de pian?

„Da, în această dimineaţă, când aţi fost la plimbare cu doamna
Bennett. Rachel îşi descreţeşte fruntea. Apoi: „Poartă o jachetă, e răcoare. Întoarce-te până la ora patru.

„Mulţumesc! Lily o sărută pe mama eişi iese grăbită pe uşă.

Lily îşi verifică ceasul: mai este suficient timp. Pedalează cât de repede poate, îşi încuie bicicleta în faţa biblioteciişi intră pe uşa automată. Înăuntru, îşi pune cărţile pe biroul de

returnări şi se îndreaptă spre secţiunea pentru copii. Dar astăzi, în loc să zăbovească ca de obicei de-a lungul rafturilor, ia două cărţi la întâmplare şi se îndreaptă spre .

Bibliotecara, dna Trujillo, îi zâmbeşte în timp ceştampilează cărţile. „Vizită rapidă,

Lily”, spune ea.

„Uh-huh. Lily dă din cap.

„sunt bune, va trebui să-mi spui ce crezi data viitoare vii. Îi înmânează cărţile Lily.

„Da, doamnă Trujillo.

Aleargă câteva străzi de la bibliotecă până la centrul comunitarşi se aşează la locul ei exact când profesorul Li împarte un recipient cu pensule de caligrafie. Între fiecare pereche de elevi se află o piatră de cerneală, un beţişor uscat de cerneală şi o sticlă mică de apă.

„Lily, bine ai venit! Vocea profesorului Li se luminează. Ne-a fost dor de tine! Nu

contează, ne poţi ajunge din urmă. Doar urmează-i pe ceilalţi. Îşi ridică vocea pentru a

face să tacă nişte chicoteli. „Acum, să ne amintim cum începem să practicăm caligrafia

chineză. În primul rând, trebuie să vă aşezaţi foarte echilibratşi calm.

Ea le cere elevilor să pună picioarele pe podeaşi săţină spatele drept. Lily îşi ajustează postura şi copiază instrucţiunile profesoarei Li, mâna în pumn pentru a măsura distanţa potrivită între marginea mesei şi burtă. Învăţătoarea Li le spune apoi să îşi pună braţele pe masă, să închidă ochiişi să respire adânc, inspirândşi expirând

puternic.

Odată ce lecţia începe, Lily este fascinată. Îi place să simtă cum băţul de cerneală se freacă de piatră în timp ce se amestecă cu apa. Îi place felul în care pensula bea lichidul din bazinul întunecat. Senzaţia este magică atunci când vârful pensulei întâlneşte hârtia şi cerneala îşi lasă amprenta. Învăţătoarea Li le-a dat hârtie specială marcată cu căsuţe pentru a putea exersa numerele. Lily umple o pagină întreagă, apoi încă una,şi încă una.

Unii dintre copii încep să picteze feţe zâmbitoare. Alţii folosesc pensulele pentru a- şi vopsi unghiile în negru sau pentru a trasa oasele de la articulaţii la încheieturi. Câteva sticle de apă se răsturnăşi unele dintre fete chiţăie, dând vina pe băieţi. Lily le ignoră pe toate.

Prea curând, ora se termină şi profesorul Li strânge materialele. Lily îşi pune cu reticenţă pensula în borcanul cu apă pentru a o curăţa şi se ridică să plece. Este ora 15.30. Este suficient timp pentru a se întoarce la bibliotecăşi pentru a merge acasă.

Îngenunchează pentru a-şi debloca bicicleta când cineva îi bate pe umă r.

„Unde ai fost? Ea se . Este Thomas Lu, unul dintre băieţii care se prostea în timpul

lecţiei de chineză.

„Da, am crezut că nu te mai întorci”, adaugă un băiat al cărui nume Lily nu şi-l

aminteşte. Evan? Eric? Deşi nu e sigură, e sigură că are o sclipire rea ochi.

Lily se încruntă la ei, uitându-se în jur după alţi copii mai drăguţi. Nu vede pe

nimeni.

Nu-i place cum Thomas se profilează deasupra ei. Ea se ridică.

„Sunt doar ocupată. Ridică din umeri.

Credeam că eşti prea fricoasă să-ţi mai arăţi faţa după petrecerea de Anul Nou”,

rânjeşte el.

Ce a fost în neregulă cu petrecerea de Anul Nou?

„Despre ce vorbeşti?

„Sunt o corcitură, un amestec, o încurcătură”, spune el, cu voce înaltă. „Sunt Lilyşi îmi place Anul Câinelui, pentru că sunt un câine. Îşi ridică mâinile ca nişte labeşi se mişcă.

„Taci din gură! strigă Lilyşi îl împinge.

„Ooh, ai grijă, o să se bată cu tine”, o ironizează Eric. El o trage de curelele

rucsacului, iar ea se poticneşte.

Acum Thomas vine spre ea. Faţa lui nu mai este batjocoritoare, ci furioasă. În altă zi, i-ar fi fost frică. Ar fi fugit sau ar fi încercat să-şi ceară scuze. În schimb, îşi recapătă echilibrulşi îl priveşte în faţ ă.

El strigă ceva la ea, dar ea este prea furioasă ca să asculte. Era atât de fericită să se întoarcă în clasă. Nu are de gând să-i lase pe aceşti băieţi proşti să strice totul. Fără să stea pe gânduri, îşi mişcă pumnulşi îl loveşte cât de tare poate în nas. Se aude o pocniturăşi pumnul ei pulsează de impact. Îşi trage mâna înapoişi îşi freacă încheieturile. Le simte caşi cum ar în flăcări.

Thomas . Mâinile i s-au ridicat la faţă, iar sângele îi curge din nări.

„Rahat, omule! guiţă Eric. „Eşti bine?

Lily tremură şi rămâne fără cuvinte. Ce a făcut? Nu a vrut să... să ce? Să-l

lovească? Chestia e că a vrut să o facă. Nu-i pare rău. Nici măcar un pic.

Thomas urlă, iar tricoul său este plin de sânge.

Haide, Thomas", spune Eric, trăgându-şi prietenul deoparte.

'O să ai atâtea probleme', îi spune el lui Lily în timp ce

pleacă.

Lui Lily nu-i pasă. Se uită în jos la pumnul ei. Începe să se umfle,şi e mâna ei de scris. Îşi ia rucsaculşi se urcă pe bicicletă, pedalând cu o singură mână tot drumul spre casă.

„Lily! Este aproape patruşi jumătate!

„Ştiu, îmi pare rău am întârziat puţin. Am fost trasă pe sfoară. Lily îşi ascunde

mâna în spatele rucsacului.

„Am fost îngrijoraţi. Trebuie să fii cu ochii pe timp. Cum altfel am putea avea

încredere în tine?

Voi fi mai bună data viitoare", spune Lily şi urcă la etaj.

În camera ei, Lily răsfoieşte noile cărţi de la bibliotecă. Nu sunt foarte bune. Data viitoare, va trebui să plece mai devreme, ca să poată alege cărţi mai bune. Când sună telefonul, Lily se crispeazăşi se străduieşte să audă conversaţia mamei sale, observând cum îşi schimbă tonul.

„Oh, bună ziua, doamnă Lu! Ce mai ? Rachel pare plăcută şi surprinsă. „Serios?”

Surprinsă, dar nu atât de plăcută.

„Oh, trebuie să fie o neînţelegere. Ea nu mai urmează cursurile. Tranşant, ca atunci

când ştie că are dreptate şi aşteaptă doar ca cealaltă persoană să îşi dea seama de

greşeală.

„Astăzi? Nu, a fost la bibliotecă'. În defensivă. „Oh...” Mai lent. Luat prin surprindere. „Oh, înţeleg. Calm mortal. Lily închide ochii.

„Îmi pare foarte rău. Vom vorbi cu ea. Lily lăsă

capul în mâini.

„Vă mulţumim că ne-aţi anunţat. La revedere acum.

Lily numără trei secunde până când mama ei îl cheamă pe tatăl ei. Apoi începe să numere din nouşi ajunge la douăzeci înainte de a auzi paşii venind pe hol. „Lily.

'El început! El m-a împins! Spunea lucruri îngrozitoare!

„Trebuia să-l ignori”, spune mama ei.

„Nu! Erau doi, nu am putut. Au fost răi. N-ar fi trebuit să scape cu asta!

'Poate că s-au înşelat, dar violenţa nu este răspunsul', spune Rachel. Ar trebui să ne

ridicăm în faţa bătăuşilor! Lily nu vrea să renunţe la discuţie. „Lily, i-ai *spart* nasul!

Lily chicoteşte. Nu vrea, dar îi scapă înainte să poată înăbuşi

ea.

„Nici măcar nu trebuia să fii acolo! o mustră Rachel.

„Nu contează comportamentul băieţilor, ne-ai minţit în legătură cu locul în care te

duceai. Am avut încredere în tineşi ai făcut-o pe la spatele nostru. Asta e ceea ce eşi

mai rău.

„Chiar voiam să merg la cursuri”, se plânge Lily.

„Îţi vei cere scuze. Eşti pedepsit, pentru tot restul anuluişcolar. Fără petreceri, fără

prietenişi fără plimbări cu bicicleta până la bibliotecă. Rachel spune asta pe un ton care

spune că problema s-a încheiat.

Lily se uită la tatăl ei. El nu a spus nimic în tot acest timp. El doar dă din cap

dezamăgitşi iese din cameră. Lily se simteşi mai rău.

„Am vrut doar să învăţ. Am vrut doar să fac parte din ceva”, se văicăreşte ea.

Henry, deşi nu este deloc încântat de minciunileşi furtişagurile lui
Lily, este în secret

încântat că i-a spart nasul micului ticălos. Se pare că a meritat-o.

Capitolul douăzecişişase

Taipei, Taiwan, decembrie 1983

Meilin îşi cenzurează scrisorile către Renshu. Nu-i spune ce a ajuns să înţeleagă despre Revoluţia Culturală de pe

continent sau despre Teroarea Albă din Taiwan. Nu îi scrie despre mişcarea pro-democraţie taiwaneză în creştere. Nu scrie nimic care i-ar putea pune pe amândoi în . Sunt prea multe limbi ocupate, ochi invidioşi, degete agăţate. Ea nu-i spune cum oamenii s-au întors pe furiş pe continent pentru a-şi căuta prieteniişi familia. Odată ce paşapoartele au devenit disponibile pentru cetăţenii din Republica Populară Chineză, oamenii au început să rezerve călătorii în Hong Kong, Singapore sau Europa pentru a se strecura înapoi în China. Toţi vor să găsească ceea ce au lăsat în urmă cu atât de mult timp în urmă.

Nu-i spune cum vecinul lui Peiwen din juan-cun, bătrânul Wu, s-a întors la Xi'anşi a găsit doar tristeţe. Numele locurilor se schimbaseră, sate întregi fuseseră rase de pe faţa pământului sau inundate, înregistrările se pierduseră, mormintele strămoşeşti fărâmiţate. Bătrânul Wu plângea în faţa tuturor violenţelor făcute celor vii şi celor morţi. Dintre toţi oamenii, nu recunoştea niciun chip. Şi ce rost ar fi avut să-i spună lui Renshu despre cum cei care s-au întorsşi i-au găsit pe cei dragi au avut inimile frânte în zece mii de alte moduri? Familiile fuseseră despărţite şi împrăştiate în toată ţara. Mulţi au descoperit că taţiişi mamele lor suferiseră crunteşedinţe de luptă sau că fraţii şi surorile lor fuseseră executaţi sumar pentru că aveau legături cu naţionaliştii sau rude în străinătate. Alţii au povestit despre prieteni care au murit din cauza bătăilor, a malnutriţiei, a bolilor netratate.Şi prea adesea, pentru cei mai străluciţi intelectualişi artişti, sinuciderea sau nebunia le-au distrus lumina.

Chiar şi reuniunile reuşite au fost pătate. Există povestea doamnei Zhao, care a vândut un lingou de aurşi o brăţară de jad pentru a-şi cumpăra bilete la Shanghai. Voia să îşi găsească surorile. Le-a găsit, dar după o întoarcere acasă

fericităşi

la masa de sărbătoare, suspiciuneaşi gelozia se strecurau în aer; doreau mai mult de la ea, nu o credeau când spunea căşi în Taipei au fost vremuri grele. Familia lor fusese vizată din cauza fiicei cu legături cu negrii, spuneau surorile, şi nu era nevoie să dea nume. A existat o singură fiică care a părăsit China. Doamna Zhaoşi-a scurtat călătoria şi s-a întors la Taipei cu două săptămâni mai devreme.

În ciuda acestor rapoarte, oamenii continuă să viseze la continent. Toată lumea speră că situaţia lor va fi diferită. Dar, unul după altul, când se întorc în Taiwan, indiferent de ce spun, Meilin îşi poate da seama că China nu a fost ceea ce credeau ei că fi.

Deşi astfel de poveşti îi umplu zilele, de la bârfele de la piaţă la discuţiile sincere la

ceai, Meilin nu îi spune niciodată nimic lui Renshu. Îi spune doar ceea ce trebuie să

ştie.

Ce trebuie săştie?

/

Să fie bine (chiar dacă nu este; o deranjează ochii, iar artrita o împiedică să coasă).

Că este în siguranţ ă.

Că are destul.

Că îi este dor de elşi că se gândeşte des la familia lui. Că

se bucură că sunt sănătoşişi fericiţ i.

II /

Los Alamos, New Mexico, martie 1984

Îl observă luni la prânz.

Ieri, Rachelşi Lily au dus maşina lui la Santa Fe pentru un schimb de ulei. După aceea, urmau să meargă la cumpărăturişi să ia cina în oraş, întorcându-se târziu. El era deja în pat când a auzit uşa deschizându-se, un foşnet de genţi, murmureşi, în cele din

urmă, linişte.

Când Rachel a venit în dormitor, el s-a prefăcut că doarme.

De când Lily a încetat să mai meargă la orele de chineză, Rachel a fost mai rece cu

el. Indignarea iniţială a lui Lily s-a transformat în rotirea ochilorşi ridicarea din umeri.

Rachel îl asigură că acesta este doar începutul anilor adolescenţei, dar el nu poate scăpa de sentimentul că ceva s-a rupt între ei. Totuşi, va accepta distanţarea lui Rachelşi îmbufnarea lui Lily. Continuarea cursurilor ar fi dus la

la probleme mai mari.

Dimineaţa, nu se gândise să se uite în spatele maşinii. În ultima vreme, pleca devreme, înainte ca Rachelşi Lily să se trezească, înainte ca traficul să se aglomereze. De fapt, Henryşi-a adaptat întregul program pentru a fi cu o jumătate de oră înaintea tuturor. Începe devreme, ia prânzul devreme, pleacă devreme. În acest fel, el evită conversaţiile neaşteptate de la birou. Odată cu normalizarea relaţiilor cu China, tot mai multe delegaţii vizitează laboratorul. Fiecare vizită îl face pe Henry din ce în ce mai nervos. Cu cât sunt mai puţineşanse pentru o discuţie nestructurată cu cineva, cu atât mai bine.

Dar acum, când traversează , observă ceva alb pe bara de protecţie din spate a maşinii sale. A marcat-o cineva? Se întreabă dacă a fost vandalizată în Santa Fe. Mulţi oameni

din oraş au cerut plăcuţe de înmatriculare pe care să nu scrie „Los Alamos County”, astfel încât maşinile lor nu fie vizate atunci când merg în oraşul mai artistic. Poate că ar trebui să-şi iaşi el acele plăcuţe. Se grăbeşte, dezgustat de sentimentul unei transgresiuni.

Dar nu, e un abţibild. Rachel trebuie să îi fi permis lui Lily să îl pună acolo. Henry râde uşurat de el însuşi. Este doar unşir de ursuleţi de pluş care seţin de mână, cu ceva scris în partea de jos. Chiar dacă ar trebui să fie prea mare pentru ei, Lily încă iubeşte ursuleţii de pluş. El se apropie pentru a citi textul: „Ursuleţii de pluş ai lumii, uniţi-vă!

Henry îngheaţă. Un slogan comunist. A trecut prin oraş, pe şantier, în spatele gardului şi într-o zonă clasificată, cu un slogan comunist pe bara sa de protecţie. Îl marchează drept trădător, loialitatea faţă de un sistem căruia a muncit toată viaţa să i se opună.

„URSULEŢII DE PLUS DIN LUME, UNIŢI-VĂ!

De cât timp se află pe maşină? Cine a văzut-o? Având în vedere că a ajuns devreme, este posibil ca fiecare persoană de la serviciu să fi văzut-o. Va fi dus la interogatoriu? Este disperat să scoată abţibildul, dar nu poate fi văzut în această , scoţând propaganda de pe maşina sa. Asta l-ar incrimina şi mai mult.

Descuie portiera şi se strecoară în scaunul său. Se întreabă dacă e mai bine să

meargă acasă pe drumurile lăturalnice şi pustii sau pe drumul principal, ca să ajungă mai repede acasă. Optează pentru drumul mai scurt; e încă înainte de ora prânzului. Drumul de cinci kilometri i se pare unul de cinci sute. Odată ajuns acasă, intră cu maşina pe alee. Opreşte contactul, sare afară şi rupe autocolantul de pe spatele maşinii.

Aruncându-l direct la gunoi, ar putea fi totuşi incriminator. Se grăbeşte în biroul său pentru a-şi lua foarfeca. Taie abţibildul în panglici subţirişi apoi taie panglicile în bucăţi mici. Bucăţile de urechişi lăbuţe de urs se adună într-o grămadă, împreună cu literele majuscule din desenul animat. Taie semnul exclamării în trei bucăţi. Expiră, apoi îşi dă seama că are nevoie de momeli pe care să le amestece, în cazul în care cineva descompune suficient din autocolant pentru a-şi da seama ce scria pe el. Mazăre congelată. Ia o pungă mare congelatorşi goleşte mazărea într- un castron de aluminiu. Bolul răsună când fiecare mazăre atinge suprafaţa. Henry începe să sfâşie punga de plastic.

Când abţibildulşi punga cu mazăre congelată sunt o grămadă de confetti, el cerne prin resturi. Nimeni nu ar fi în stare să separe fragmente din Uriaşul Verde de rămăşiţele abţibildului comunist. Îşi petrece restul orei de prânz mergând la diferite coşuri de gunoi din oraş, împrăştiind câteva bucăţi de confetti în fiecare. Termină exact la timp pentru a se întoarce la muncă.

Întors la birou, stomacul lui Henry bolboroseşte. A uitat complet să ia prânzul.

„Unde este autocolantul meu de protecţie?

Rachel spală vasele. Închide apaşi se întoarce spre Lily. „Ce? „Autocolantul meu de protecţie. Cel pe care l-am luat în Santa Fe. Nu mai e pe maşină.

Rachel îşişterge mâinileşi se îndreaptă spre uşă, urmată de Lily. Stau în picioareşi se uită la partea din spate a Honda Civic roşie. În loculşirului vesel de de pluş, există doar un contur dreptunghiular de praf.

Când Rachel se uită în altă parte, Lilyştie căştia deja. „Ştiai, aşa? De ce

nu mi-ai spus? Unde este?” „Tatei nu i-a plăcut.

„Argh! exclamă Lily. „De ce?

„A spus că este un slogan comunistşi că oamenii ar crede că este comunist dacă l-ar

avea pe maşină.

„Comun-cum? Ce-i asta?” „Comunist. Ca Rusia sau China.

„Dar el *este* din China. În plus, erau doar de pluş. „El este din

Taiwan, nu din China.

„Ai spus că s-a născut în Chinaşi a crescut în Taiwan. „Da, dar noi

spunem doar este din Taiwan.

„De ce este atât de ciudat în legătură cu totul?

„Ai grijă”, avertizează Rachel. 'A crescut în vremuri foarte dificile'.

'Dar asta nu e acum. Acesta este trecutul, şi într-o ţară aflată la mii de kilometri

distanţă, despre care îi place să pretindă că nu există. În plus, ce legătură are asta cu un

abtibild?

„Lily, opreşte-te. Vocea lui Rachel este dură acum. 'Poti să iei altulşi să-l pui în

altă parte. Aruncă-l.

„Oh, cui îi pasă? murmură Lily, ieşind din cameră. „A fost doar un abtibild tâmpit.

Mai târziu în acea săptămână, telefonul sunăşi Lily se grăbeşte să răspundă. „Alo? Alo... Oh! *Hen hao, hen hao. Ni hao maT,* începe Henry când o aude pe Lily vorbind în

chineză. „Tată, telefonul!

Cine ar putea fi? Henry nu se aşteaptă la un telefon de la mama lui. Când ia

telefonul de la Lily, el : „Nainai? Ea scutură din cap.

„Alo?”, spune el în engleză.

O voce necunoscută de bărbat începe să vorbească în mandarină. Henry îi face semn

lui Lily să pleceşi ajustează telefonul, pierzând numele bărbatului. Interlocutorul spune

că este absolvent al NTUşi că acum studiază în America.

Cine este acesta?”, întreabă Henry, vorbind încă în engleză.

Bărbatul rosteşte numele de familie Yang şi continuă, spunând ceva despre

construirea unei comunităţi. Henry se gândeşte la prietenii lui din . Nu-şi aminteşte niciun Yang. Îi este greu să se concentreze asupra cuvintelor bărbatului. Un gând îi sare în minte lui Henry: ar putea avea legătură cu abţibildul de pe bara de protecţie a lui Lily?

„De unde ai numărul ăsta? îl întrerupe Henry.

Apelantul spune ceva vag despre nume de familie chinezeşti din cartea de telefon.

Henry îşi dă seama că bărbatul nu a spus de unde sună. Acum îl întreabă pe Henry dacă a auzit de mişcările pro-democraţie din Taiwan, întrebându-l dacă Henryştie de linia telefonică „Vocea Taiwanului”. Henry nuştie ce vrea omul sau pentru cine vorbeşte. *Nu-ţi arăta cărţile atunci când nu-ţi poţi da seama ce joc se joacă.*

Mâinile îi tremură. „Nu mă interesează!”, strigă el în setul

de mânăşi atârnă sus

Când telefonul sună din nou, el nu răspunde. Lily apare în jurul

colţ.

El dă din capşi îl lasă să sune.

În următoarea sâmbătă după-amiază, Henry stă în biroul săuşi se gândeşte la un calcul pentru serviciu. Aude maşina lui Rachel ajungând acasă, după ce a lăsat-o pe Lily la o prietenă. Se aude clinchetul cheilor la uşă, foşnetul pungilor de hârtie şi, în curând, paşii ei pe hol. Rachel bate la uşă în timp ce o deschide.

'Bine, am anunţat banca, furnizorii de utilităţi, şcoala şi familia mea despre noul nostru număr de telefon, care nu figurează pe listă', spune ea. 'Lily înţelege că trebuie să îl dea doar prietenilor pe care îi cunoaştem. I-ai spus tale, nu-i aşa? Henry mormăie o recunoaştere.

'Le-am spus şi celor mai mulţi dintre prietenii mei din afara oraşului. Trebuie să

mai spunem cuiva?

„Nu, nimeni altcineva.

„Cum rămâne cu prietenii tăi, Lişi Pao? Vei dori să-i sunişi să le spui, nu-i asa?

„Nu, sunt profesori importanţi acum, m-au uitat.

„Henry, ei sunt cei mai vechi prieteni ai tăi. Nu vrei săţii legătura cu ei?

Henry ridică din umeri.

'Nu te înţeleg', oftează Rachel, exasperată. 'Înainte îţi plăcea să faci lucruri. Obisnuiam să râdem mult. Obisnuiam să vorbim mult. Acum tot
ce vrei să faci este să te ascunzi în biroul tău. Ce s-a întâmplat?

Henry se enervează. „Care e problema?”, spune el. 'Ai unde să locuieşti, mâncare din belşug, o maşină a . Eu am o slujbă bună. Lily este sănătoasăşi se descurcă bine la şcoală. De ce te plângi?

„Pentru că te-ai schimbat. E caşi cum te-ai pliat pe tineşi măţii afară.

Henry se holbează la ea.

'Într-o căsnicie ar trebui să existe două persoane, . Dar în ultima vreme parcă nu eş ti

aici, parcă vrei să fii invizibil. We've been

Suntem căsătoriţi de aproapeşaisprezece ani, Henry, şi tu ai devenit mai necunoscut, nu mai puţin. Chestia e că” – vocea ei începe să tremure – „am renunţat la mulţime de lucruri pentru a te susţine pe tineşi cariera ta. Şi nici măcar nu pare să-ţi pese. Nu-i aşa?

Henry este uimit. Chiar dacă o blochează afară, aşa cum spune ea, este doar pentru a o proteja pe eaşi pe Lily. Se uită înapoi la calculele sale. *Aha!* Există o greşeală în algebra lui. Îşi ridică creionul pentru a face corecţia.

'Henry! Argh! Las-o baltă – doar baltă.

Ea iese din birou. El o aude cum ia poşeta şi cheile şi trânteşte uşa. Maşina

pleacă.

El înjură. Ea reacţionează exagerat. El continuă să lucreze la calculele sale pentru

restul după-amiezii.

„Unde este mama?

Lily stă la uşa biroului lui. E apus de soare, iar lumina aurie face un halou în jurul

ei. Probabil că nu a auzit-o intrând. E aproapeşase seara.

„Nuştiu. Poate s-a dus la cumpărături?”, sugerează el.

Trece oraşapte , apoi ora opt, iar Rachel nu este încă acasă. În jurul orei 20.30, Henry face orez prăjit cu ouă amestecateşi roşii. Lily stă lângă el în bucătărie, clăteşte salataşi taie morcovii pentru o salată.

Când se aşează la masă, Lily întreabă: „Tuşi mama v-aţi certat sau ceva de genul

ăsta?

Henry nu suportă să întâlnească privirea lui Lily. „E doar supărată”, îi spune el

farfuriei sale. Termină masa în tăcere.

Dimineaţa, Rachel încă nu s-a întors. „Se va

întoarce”, spune Henry.

Lily se uită tristă la el peste castronul ei de cereale, apoi continuă să-şi citească

cartea. Rachel urăşte când Lily citeşte la masă. Termină micul dejun în tăcere.

Am întârziat la autobuz”, spune Lily, strecurându-şi cartea în rucsac şi luându-şi

haina.

Toată ziua la serviciu, Henry este distrat. Unde este Rachel? Când se întoarce?Şi dacă nu se întoarce? El nu s-a gândit niciodată că ea ar putea chiar să plece. Se va întoarce, se asigură el din nou. Dar poate că el

ar trebui să meargă acasă mai devreme, în caz că Rachel nu e acoloşi Lily are nevoie de cineva. Apoi îşi aminteşte că Lily are o cheie. De ani de zile vine singură acasă după ore. Totuşi, pleacă puţin mai devreme de la serviciu şi nişte provizii pentru cină, pentru orice eventualitate.

Maşina lui Rachel este pe alee. El se grăbeşte să intre în casă. Ea stă masă. Se uită în sus

la el, fără să zâmbească.

„Unde e Lily?” el, lăsând cumpărăturile jos.

„E la Connie. Întotdeauna merge acolo lunea dupăşcoală. „Oh. Era el conştient

de acest aranjament?

„Henry.

„Rachel, îmi pare rău. I-'

„Nu. Ascultă. Rachel ridică mânaşi continuă. 'Toată ziua de ierişi de / /
azi, m-am plimbat prin Santa Fe, încercând să-mi dau seama cum să repar asta – cum să *ne* reparăm.Şi în cele din urmă, în după-amiaza asta, mi-am dat seama că nu pot schimba.

Nuştiu cum. Nu te pot proteja când nici măcar nu înţeleg de ce eşti atât de speriată. „Dar Henry, nu voi continua . M-am săturat să încerc să-ţi dau ceea ce ai nevoieşi să mă laşi pe dinafară.

Henry îşiţine respiraţia. Ce spune ea?

Are lacrimi în ochi. Ea leştergeşi îşi linişteşte vocea. „Când

am prima dată aici, Los Alamos părea un loc bun, dar acum mă simt prinsă în capcană. Mi-e dor să fiu într- un loc mai mare. Am nevoie de mai mult decât ture part-time biblioteca publică. Nu mai este suficient. Vreau ceva mai mult, ceva diferit.

„În curând Lily va fi la , apoi la facultate,şi ce va mai rămâne pentru mine? Îmi

place să fiu mama ei, dar nu pot fi doar mama eişi soţia ta. Nu e corect faţă de nimeni

dacă tot încerc să fac din tineşi Lily totul pentru mine. Şi eu am nevoie de o viaţă a ,şi

nu e nimic aici.

Îl părăseşte? Inima lui Henry bate mai repede. Ce s-ar face fără Rachel? 'Voi un post de bibliotecar cu normă întreagă în Santa Fe. Voi continua să aplic până voi găsi ceva bun. Ceva provocator, unde pot creşte, unde pot avea o profesie, nu doar un loc de muncă.

„M-am gândit la asta”, continuă ea. 'Lily e destul de mare să aibă grijă de dupăşcoală, iar în zilele în care este implicată în activităţi, poate merge cu bicicleta. S- ar putea să fie nevoită să ajute mai mult pe aici, dar asta va fi bine pentru ea”. Henry studiază chipul lui Rachel. El poate vedea cât de mult înseamnă asta pentru ea. Există în ea o intensitate, o determinare pe care nu le-a mai văzut de mult timp. „Am spus „la bineşi la rău”şi nu voi încălca aceste jurăminte, dar am

nu mă voi abandona nici pe mine. Am nevoie de asta. Pentru mine.

Henry este atât de uşurat că Rachel nu-l părăseşte încât nu se poate opri din dat din cap. Aproape că plânge. „Dacă vrei

să lucrezi în Santa Fe, e în regulă. O să găsim o soluţie. Mă bucur că te-ai întors. Îşiţine braţele deschise să o îmbrăţişeze. „Şi îmi pare rău.

Când începe anulşcolar următor, noua slujbă a lui Rachel oţine în Santa Fe până târziu

în majoritatea serilor.

Iniţial, Lily se simte un pic pierdută. Este ciudat să plece laşcoală dimineaţa, după

ce mama ei a plecat deja la serviciu, şi este ciudat să vină acasă într- o casă liniştită. Până acum, mama ei a fost mereu prin preajmă, având grijă de mese, cumpărături, . Sunt atât de multe lucruri de care ea sa ocupat fără probleme.

În cele din urmă, lui Lily îi place să aibă mai multe responsabilităţişi mai multă independenţă. Găseşte mâncarea pentru eaşi tatăl ei, face o parte din cumpărături, se plimbă prin oraş pe bicicletă. În timpul liber, după ce termină cu temeleşi exersează la pian, Lily citeşte. Secţia pentru copii a depăşit-o, iar bibliotecarii i-au făcut cunoştinţă cu Jane Austenşi surorile Bronte. Îşi imaginează că va deveni o persoană cu inteligenţa lui Elizabeth Bennet, rezistenţa lui Jane Eyreşi pasiunea înflăcărată a lui Catherine Earnshaw. Mama ei este mai fericită, dar atât de ocupată. ei pare să se fi înmuiat, dar esteşi mai retras. În weekenduri, se retrage în cărţileşi muzica lui.

//

Lily, de asemenea, se retrage la lectură. Este caşi cum cei trei orbitează în jurul casei

pe care o împart, dar nu mai sunt sincronizaţ i.

Lily a încetat să-l mai întrebe despre trecutul său. Nu că nu i-ar păsa – mai degrabă a renunţat. E mai uşor să nu se certe

cu el. În plus, ea are o viaţă a ei. Liceul este o schimbare binevenită faţă de anii de gimnaziu, când era ciudată şi plină de ganguri. Îi place agitaţia de a avea mai multe cluburi, mai mulţi oameni de cunoscut, cursuri mai provocatoare. Îşi găseşte un grup primitor de prieteni în cor şi se alătură revistei literare. Atâta timp cât îşi menţine notele bune, ea

părinţii nu par să fie deranjaţi de activităţile ei suplimentare.

Laşcoală, s-a întâlnit cu câţiva dintre copiii la orele de chineză, dar asta a fost cu atât de mult timp în urmă, încât toată lumea pare să fi uitat de ei. Încă mai are cutia cu cărţi de chineză pe care i-a adus-o Nainai. Chiar nu este sigură cum să pronunţe corect cuvinteleşi oricum nuştie cu cine ar vorbi, le simte ca pe o legătură cu ceva important. Din când în când, când tatăl ei primeşte o aerogramă albastră din Taiwan, ea îşi trece degetele pe hârtia subţire, dorindu-şi să o poată citi. Dacă o întreabă cum se simte Nainai, el îi răspunde întotdeauna ceva vagşi previzibil, de genul: „E bineşi speră că înveţi din greu”. Într-o zi, gândeşte Lily, va găsi o cale să o vadă din nou pe Nainai. Pe măsură ce liceul continuă, studiile lui Lily ajung să aibă un dublu scop. Ea lucrează cu sârguinţăşi are rezultate bune, pentru că aceasta este o parte din ceea ce este ea, ceea ce a fost întotdeauna. Dar, în plus, performanţele ei academice devin un

mod diferit de a comunica cu tatăl ei. Urmează cursuri avansate deştiinţeşi / / / calculşi, ori de câte ori se blochează, îi cere ajutorul. Sunt întrebări la care el răspunde cu plăcere.

Spre sfârşitul ultimului an, Lily este acceptată la Universitatea Rice din Houston. Lily este entuziasmată. Vrea să îşi creeze un nou sentiment de sine, într-un oraş nou, într-un stat nou. S

a săturat de oraşul în care a trăit toată viaţa. Înnebunită

după experienţă, vrea să vadă lumea. Rachel este fericită pentru că, deşi Lily va fi într-un alt stat, nu este prea departe: doar un stat mai încolo, în Texas.

„Foarte frumos, , este oşcoală de inginerie bună”, spune Henry.

Rachel adaugă: „Da, din moment ce ai capacitatea, ar trebui să te uiţi la programul lor de inginerie. Dacă aş aveaşansa să o iau de la capăt, mi-aş lua o diplomă tehnică”. „Fă EE; întotdeauna există locuri de muncă pentru ingineri electrici. O bună siguranţă pentru viitor”, spune tatăl ei.

Dar Lily nu se gândeşte la locuri de muncăşi la diplome pe piaţă. Ea aşteaptă cu aventura unui nou început. Pentru restul verii, părinţii ei continuă să o încurajeze să se specializeze în inginerie. Este un subiect pe care par să fie de acord, măcar o dată.Şi pentru că lui Lily îi plac majoritatea materiilor şi urăşte dezamăgească părinţii, este destul de uşor fie de acord.

Los Alamos, New Mexico, iunie 1989

Este o sâmbătă după-amiază, la o săptămână de la începutul vacanţei de vară. O ultimă

vară lungă acasă, în Los Alamos, înainte ca Lily să înceapă facultatea.

Lily intră în sufragerie. Tatăl ei stă pe podea, jucând solitaire, uitându-se pe

jumătate la un program TV. Părul i se subţiază, iar creştetul capului îi este chel. Se

aşeazăşi ea canapea să se uite.

Brusc, spectacolul este întrerupt. Henry se uită în sus.

Ecranul arată mulţimi care mişună undeva noaptea, cu

incendii în fundal. Un bărbat zace cu faţa în jos într-o căruţă, cu tricoul pătat de sânge. Un tanc se află printre baricadele distruse înainte ca camera să treacă la prim-planuri cu oameni pe biciclete. Printre strigătele, sirenele şi pocnetul insistent al focurilor de armă, crainicul citeşte: *„În timp ce lumea priveşteşi ascultă îngrozită, mişcarea paşnică pro-democraţie din China ajunge la un sfârşit violent şi sângeros, zdrobită de valuri de forţe militare chineze. Sute de civili neînarmaţi, dornici de libertate, măcelăriţi în Beijing de soldaţi înarmaţi*

Ecranul se opreşte la graficul de difuzare: „Raport special – CBS
News”. Henry priveşte îngrozit, în mână cărţile nejucate. Pieptul lui Lily începe să o doară de când ţine respiraţia.

În toiul nopţii, continuă crainicul, tancurile au intrat în Piaţa Tiananmen din Beijing, trăgând fără discernământ miile de oameni care se adunaseră la manifestaţiile studenţeşti. Imaginile arată mulţimi de soldaţi în uniformă completăşi căşti metalice verzi luptându-se cu civilii. În semn de disperareşi sfidare, oamenii aruncă cu cărămizi sau flutură beţeşi undiţe pentru vite. *„Mii de trupe de luptă ale Armatei Populare de Eliberare acum Piaţa Tiananmen din Beijing. Studenţii au dispărut. Aerul miroase a praf de puşcă”.*

Reportajul continuă, dar o cortină coboară peste faţa lui Henry.
Acesta îşi aruncă

cărţile pe covor, se ridicăşi închide televizorul.

„Mă uitam la asta!

El îi aruncă o privire despre care eaştie că înseamnă *că nu*

se discută despre asta.

Dar ea este atât de aproape de a-şi începe viaţa în propriile condiţii, îl provoacă oricum.

'Ai de gând să o opreşti şi să o ignori? Să te comporţi ca şi

cum tancurile nu au făcut doar

să se rostogolească în mulţimeşi să înceapă să ucidă oameni? „Tu nu ştii”, spune el. 'Nu ştii nimic despre situaţia asta. Nu ştii nimic despre oamenii de acolo,şi cine vede ceşi cine...

'Dar ce ar putea justifica măcelărirea protestatarilor paşnici? Tancurişi trupe care

avansează asupra ? Studenţ i!

Acest lucru este greşit. Ce fel de guvern face asta? Nu vă pasă? Întrebările lui

Lily sunt în aer. Niciuna nu vorbeşte.

„Cum poţi să închizi televizorul?”, spune ea, în cele din urmă. „Nu vrei să faci

nimic?

Ce pot să fac?” Mâinile îi zboară în sus într-un gest de disperare. 'Nu-i pot ajuta. Nu

o pot ajuta nici măcar pe propria mea mamă. Nu te băga în asta. Nuştii toată povestea'.

'Tocmai asta e problema. Eu nuştiu toată povestea. Nuştiu toată povestea ta; nu ştiu toată povestea *mea.* Cum aş putea săştiu cine sunt dacă atât de multe lucruri sunt interzise?

Henry se uită la ea,şocat. Văzând surprinderea tatălui ei, Lily continuă. Eliberarea este copleşitoare. Acum strigăşi nu se poate opri. „De ce respingi mereu orice are legătură cu

China? De ce nu

să-mi spui mai multe despre trecutul tău? De ceţi-e atât de frică?” El se

uită la ea mult timp, fără să spună un cuvânt.

„Nici măcar nuştii, nu-i aşa?Ţi-ai petrecut toţi aceşti ani fiindu-ţi atât de frică de

toţişi de toate,şi nu poţi să-mi dai nici măcar un motiv bun de ce.

„Bine, bine. Iţi voi spune. Ce doreşti săştii? În ochii lui se citeşte o abandonare sălbatică şi, pentru o clipă, Lily îşi doreşte să nu fi întrebat, temându-se de ceea ce a provocat. Dar nu-şi poate slăbi strânsoarea asupra acesteişanse de a-l înţelege, poate, în sfârşit.

„Totul. Spune-mi despre China. China ta.

„China mea? Ochii lui se măresc de neîncredere, ca şi cum ea ar fi rostit o imposibilitate. „China mea…” începe el, dar nu mai poate continua. El ezităşi părăseşte camera.

Înapoi în biroul său, Henry stă la birou, tremurând. Când închide ochii, este bombardat

cu imagini ale ultimelor sale zile în Shanghai, ale suspiciunilor

Simpatizanţi comunişti împuşcaţi pe stradă, lupta pentru a scăpa pe vapor.

Când Lily s-a uitat la el acum, el a văzut, poate pentru prima dată, nu copilul pe

careşi-a petrecut atâta timp din viaţă încercând să-l protejeze, ci o tânără plină de furie

şi dragoste. Îşi amintea de ferocitatea mamei sale. *De ceţi-e*

atât de frică? vocea lui

Lily răsună în capul lui.

Totul. Totul, vrea el să spună.

Îi este teamă pentru Meilin. Orice demonstraţie militară de forţă din partea Chinei

se simte ca o ameninţare la adresa Taiwanului. Această monstruozitate de la /
Tiananmen îi aminteşte, încă o dată, de vulnerabilitatea mamei sale şi de propria sa neputinţă. Un fiu ar trebui să îşi ajute mama, iar el nu poate. În ciuda diplomelor sale de lux, a cetăţeniei sale americane, a slujbei sale, a tuturor măsurilor sale de succes, el nu o poate ajuta pe mama sa, iar acest lucru,ştie el în sinea sa, este un eşec de neiertat. Imaginea tancurilor avansând îi trece prin minte. Lily are dreptate, nu e corect, dar

el tot nu vrea ca ea să vadă asta. Nu vrea ca ea să se implice, chiar şi de la această distanţă. Nu vrea ca ea săştie că asta li se poate întâmpla studenţilor.

De ceţi-e atât de frică?

Se teme pentru viaţa lui aici. Îşi aminteşte că locul său de muncă este sigur; actele sale sunt în regulă. Dar este încă bântuit de numele lui Longwei. Nu poateşti niciodată dacă păşeşte sau nu pe un teren fals. Dacă în China sau în Taiwan vor fi tulburări, este îngrozit că ceva din trecut îi va compromite pe cei pe care îi iubeşte.

Nu este doar că este speriat: se micşorează. Cu mult timp în urmă, şi-a împărţit lumea în două: Lumea lui Renshuşi a lui Henry. De ani de zile, împărţirea îl trage în afară, îl întinde. Este prea greu săţină douăţări, două vise. A lăsat deja în urmă atât de mult din viaţa lui ca Renshu. Nu poate

risca să piardă viaţa, familia, pe care şi-a construit-o ca Henry.

Închide ochii, îşi pune capul în mâini.

În următoarele câteva săptămâni, Lily îşi repetă discuţia în minte. Se întoarce mereu la momentul în care el a părăsit camera. *Iar pleacă, în loc să înfrunte lucrurile.* Iniţial, furiaşi indignarea ei o fac să se întoarcă la acel moment. Este convinsă că are dreptul săştie mai multeşi este furioasăşi frustrată că el încă – *încă* – este atât de

secretoasă. Ea nu mai este un copil. Ce ar putea fi atât de rău?

Dar, în cele din urmă, furia ei se stinge, iar ea rămâne cu imaginea lui şovăind, clătinând din capşi camera. Pe măsură ce furia ei dispare, ea începe să vadă angoasa lui. De fapt, el nu poate face faţă acelor amintiri. Vinovăţia o loveşte ca un val uriaş. În toţi anii în care a insistat, nu i-a trecut niciodată prin cap că el nu vrea să-i spună poveştile pentru că nu poate.

PARTEA A

sASEA

~r--------

1989-2000

Capitolul douăzecişişapte

Houston, Texas, august 1989

Să ieşi din holul cu aer condiţionatşi să ieşi afară este caşi cum ai intra într-un zid de

umiditate arzătoare.

„O să mă
topesc până ajungem la târgul de activităţi”, spune Lily,

stratul de transpiraţie care s-a format în timp ce ca restul

grupului de boboci să iasă.

Se îndreaptă spre centrul studenţesc al Universităţii Rice în grup. Totul în timpul săptămânii de orientare, sau „săptămâna O”, a fost făcut în grup. Au vizitat campusul împreună, au ieşit împreună la desert la miezul nopţii la House of Pies de pe Kirby Drive, s-au înghesuit împreună într-un autobuz spre Waterworld, au revizuit împreună regulile Codului de onoare. Lily a cunoscut atât de mulţi oameni noi încât nu mai poate reţine numeleşi feţele.

Pe cât este de copleşitor, pe atât este de emoţionant. Lily este pe val. Deşi îşi preţuieşte prietenii de acasă, la sfârşitul liceului, uneori se simţea prinsă în grupuri. Toţi credeau că îi cunosc deja pe toţi. Acum areşansa de a se defini pe sine, în loc să fie definită de oameni care o cunosc din gimnaziu sau chiar de la grădiniţ ă.

Curtea centrului este plină de studenţi în pantaloni scurţişi tricouri. Studenţii din clasele superioare au mese reprezentând diferite cluburi şi împart gustări, pixuri gratuite şi autocolante. Powderpuff Touch Football, Campanile Orchestra, The Rice Thresher Newspaper, Campus Crusade, Juggling Club. Lily se plimbă de la o masă la alta. Atât de multe grupuri! Un banner roşu pe care scrie „Asociaţia studenţilor chinezi” cu litere aurii atrage atenţia lui Lily. Curioasă, Lily se opreşte. Cineva îi întinde o broşură cu o bomboană în folie roşie. „Peste câteva

/ / săptămâni va avea loc un picnic de

bun venit – alătură-te nouă!”, spune tânăra. Lily se evantaiază cu hârtia, dar asta nu face decât să mişte aerul fierbinte înainteşi înapoi.

Vede un loc umbros pe nişte trepteşi se aşează. Răcoarea betonului este o uşurare.

E bine să ieşi din lumina orbitoare. Deschide bomboanaşi bagă în gură. Căpşuni, cu o umplutură moale. Ochii i se odihnesc pamflet. Decide că va merge la picnic. Nimeni nu-i poate spune să nu meargă.

Punctul culminant al vieţii la Rice este colega ei de cameră, Anne Lin, originară din Houston. „Crezi că ne-au pus împreună pentru suntem amândouă chinezoaice? Lily a întrebat în prima zi.

„Eşti chinezoaică? spusese Anne, cu o expresie de nedumerire mult prea familiară

pentru Lily.

„Ei bine, jumătate. Tatăl meu este chinez”.

„Ah, bine, îmi dau seama”, a spus ea, dând din cap. „De fapt, familia mea este din

Taiwan, nu din China. Din ce parte a Chinei este tatăl tău?

„Umm, nu sunt foarte sigură. Lily se înroşi, brusc ruşinată. 'Dar ştiu că a fost în

Taipei înainte să vină în SUA.Şi bunica mea încă locuieşte acolo.

„Super. Şi al meu are.

Chiar dacă Anne se pregăteşte pentru medicină, specializarea biologie, ele sunt în multe dintre aceleaşi clase. Împreună cu toţi ceilalţi boboci din domeniulştiinţelorşi ingineriei, ele urmează cursurile celor

trei discipline principale: calcul, chimieşi fizică. Eaşi Anne învaţă adesea împreună, comparându-şi notiţeleşi făcând temele împreună. La începutul semestrului, au stat până târziu într-o noapte, chinuindu-se să rezolve nişte de fizică.

„Nu aş lua acest curs dacă nu ar trebui. Cum naiba mă va ajuta să fiu un doctor mai bun dacăştiu despre traiectoria ghiulelelor de tun? mormăie Anne. „De ce vrei să fii doctor? întreabă Lily, sincer curioasă.

Anne ridică din umeri. „Nu ştiu. Îmi place biografia. E interesant. Cred că mi-ar

plăcea să fac parte dintr-o clinică de familie, să ajut oamenii, să învăţ despre corp. Pot

vedea punctul final. Aşa că părţile dificile – cum ar fi fizica – sunt suportabile. Dar tu?

De ce vrei să devii inginer?

Lily se gândeşte la asta. Ea nuşi-a pus niciodată această întrebare.
„De fapt, nici

măcar nu sunt sigură ce este ingineria.

Anne râde în hohote. „Ce?

„Ei bine, doar că, din moment ce cursurile de anul acesta sunt în principal de introducere în ştiinţe, voi avea o idee mai bună anul viitor, când voi urma cursurile specifice ingineriei.

Cred că are sens. Anne cască.

Pe măsură ce semestrul continuă, ora preferată a lui Lily este cursul obligatoriu de

ştiinţe umaniste. Profesorul este amuzantşi energic,şi scoate la iveală idei interesante

de la fiecare student. Deşi unii studenţi laştiinţe se plâng de lectură, Lily adoră faptul că în fiecare săptămână apare o carte nouă de la un scriitor nou. Discuţiile în grupuri mici sunt o pauză binevenită de la nesfârşitele teme pentru acasă şi rapoarte de laborator de la orele de matematicăşiştiinţe.

La picnicul Asociaţiei Studenţilor Chinezi, aproximativ douăzeci de studenţi se adună la umbră, unde este doar puţin mai răcoare decât în soare. Majoritatea par asiatici, dar Lily observă o fată blondă într-o rochie de soare. Într-un cerc de băieţi care joacă hacky

sack, câţiva par a fi hispanici sau indieni. E greu de spus, dar, la prima vedere, Lily nu

vede pe nimeni care să pară în parte chinez.

Masa de picnic din lemn este încărcată cu mâncare. Cineva a adus un fierbător de

orez Tatung, la fel ca cel al tatălui ei de acasă. Deşi cea mai mare parte a mâncării pare

necunoscută, odată ce Lily începe să îşi umple farfuria, apar urme de memorie. Există mirosuri pe care Lilyşi le aminteşte de la chefurile de gătit nocturne ale tatălui ei. Sunt arome pe care le recunoaşte de la prânzurile lui ocazionale din weekend. Murături de prune cu gust ascuţitşi ciuperci brune ciudateşi moi; alge marine alunecoase, aproape cauciucate, pe care le mestecă şi le mestecă şi apoi se forţează să le înghită, nefiind sigură dacă le-a mâncat cum trebuie. Prăjituri rotunde, sfărâmicioase, cu volute elaborate,ştanţate cu caractere chinezeştişi umplute cu o pastă roşiatică uşor dulce, uşor granulată. Salate de verdeţuri fierte la aburi, condimentate cu sos de soia, seminţe de susan negruşi ceapă verde. Mai presus de toate, îi aminteşte de acea vară demult apusă alături de Nainai.

Lily zăboveşte aproape de marginea unui grup care schimbă poveşti despreşcoala chineză de sâmbătă. Unul îşi aminteşte de un profesor de caligrafie care se furişaşi smulgea pensula din mână dacă o ţineau necorespunzător, lăsând în urmă o dungă neagră. Altul menţionează plictiseala de a trebui să completeze pagini şi pagini în fiecare săptămână, exersând caractere chinezeşti. Toţi gem în semn de compasiune. Cineva se alătură cercului, prezentându-se ca secretară a Asociaţiei studenţilor chinezi. Spune că o cheamă Elizabeth şi că este studentă în primul an la medicină şi istorie asiatică. A vrut să vină

salută toţi noii veniţi. Când o vede pe Lily, se opreşteşi spune: „Mă bucur să te văd. Cei care nu sunt chinezi suntşi ei bineveniţi la întâlnirile noastre CSA”. „Dar eu sunt chinezoaică”, se bâlbâie Lily.

Elizabeth îşi ridică sprâncenele. „Serios?

Lily simte că se micşorează. Acum ceilalţi se uită la ea.

„Ei bine, pe jumătate chinez. meu este chinez”, reuşeşte Lily să spună, vocea ei

devenind oşoaptă.

Elizabeth o priveşte de sus în jos, dă încet din cap, apoi emite un zâmbet larg către grup, atrăgând atenţia tuturor celor aflaţi acolo. Cum am spus, vă urăm bun venit tuturor. Lily se îngrozeşte la dulceaţa sacadată din vocea lui Elizabeth. În acel moment, cineva o strigă pe Elizabeth. 'Ah, mă cheamă datoria. Preşedintele vrea să vorbească.

Un tip atletic cu părulţeposşi un tricou cu Houston Rockets se ridică pe una dintre bănci pentru a atrage atenţia tuturor. El se prezintă drept Chris Gee, preşedintele,şi vorbeşte club şi despre numeroasele activităţi viitoare. La sfârşit, face o

glumă presărată cu mandarin. Toată lumea izbucneşte în râs. Lily zâmbeşte şi dă din cap, sperând că nimeni nu va observa că nu înţelege.

„Cum a ?” întreabă Anne, care tocmai strâmbase din nasşi dăduse din cap când Lilyo

întrebase dacă vrea să participeşi ea.

Lily nu e sigură ce să spună. „Bine, cred. „Crezi?Ţ i

a plăcut?

„A fost frumos. Multă mâncare bună, mulţi oameni interesanţi. Anne îşi întinde braţele peste manualul de calcul deschis. „Mă bucur că te-ai distrat. Nuşi pentru mine, totuş i.

„De ce nu?

'Am avut parte de destule lucruri de genul ăsta când eram copil.
Părinţii mei mă

târau mereu la lecţii de
limbi străine, petreceri, meciuri de softball. Oricare ar fi evenimentul, întotdeauna se termina cu certuri. La moment dat, Mi-am dat seama că acestea erau doar ocazii pentru mame de a concura cu alte mame, de a se lăuda cu copiii lor, de a se plânge de soţii lorşi de a relua bârfele din Taiwan.

„Hmm. Lily dă din cap, întrebându-se cum ar fi fost asta.

„Hei, mâine seară nişte oameni merg la Chinese Café în Bellaire.

Ar trebui să veniţi. Sunt sigur că picnicul a fost destul de plăcut, dar cafeneaua

chinezească este foarte bună.

„Nu am fost niciodată la un restaurant

chinezesc. „Glumeşti. Niciodată?

„Nu. Mamei nu-i place mâncarea chinezească. Era un singur restaurant chinezesc în Los Alamos, iar spunea că era groaznic. Apoi, mai târziu, când am încetat să mai vorbim alţi chinezi, a avutsi mai multe motive să stea departe.

„Stai, de ce tatăl tău nu a mai vorbit cu alti chinezi? „Nu am nicio idee, pursi simplu a făcut-o. A fost cam în aceeaşi perioadă în care m-a făcut să renunt la lectiile de chineză.

/ /

„Ce? *Tatăl* tău te-a făcut să renunţi la lecţiile de chineză?

/ /

Lily dă din cap.

„Mi-aş fi dorit ca tatăl meu să mă fi lăsat să renunţ. Cursurile alea erau

plictisitoare. „Poate, dar fi plăcut să învăţ limba.

„Nuţi-a spus-o acasă?

„A spus că e mai bine dacă nu.

Anne este grijulie. „Mama ta vorbeşte chineză? Lily scuturădin

cap.

„Atunci poate a fost din respect pentru ea sau ceva de genul ăsta.

Lily râde, un pic mai amar decât intenţiona. „Sau ceva de genul ăsta. 'Ai putea

învăţa acum, totuşi, dacă ai vrea. Ce opreşte?

„Nuştiu”, suspină Lily. 'M-aş simţi ciudat, aproape ca o

trădare. El a fost atât de împotrivă. În plus, dacă nu i-aş putea spune că o învăţ, care ar fi rostul? Dacă nu aş putea nici măcar să vorbesc cu el?

„Asta e . Apoi Anne îi zâmbeşte lui Lily. 'Dacă Chinese Café fi primul tău restaurant chinezesc, atunci vei începe cu cel mai bun. Pun pariu căşi tatălui tău i-ar plăcea.

După ce ruşinea ei iniţială dispare, Lily este atrasă din nou de evenimentele CSA. Speră ca toată lumea să fi uitat ce a spus Elizabeth.Şi oricum, nu a fost răutăcioasă. A fost doar o observaţie. Dar la fiecare eveniment, fie că este o seară de film, un festival sau o ieşire la un restaurant chinezesc, în loc să îşi facă prieteni şi să înveţe despre moştenirea ei, Lily se simte din ce în ce mai nelalocul ei.

Spre sfârşitul semestrului, CSA anunţă o pauză de studiu la mijlocul anilor terminali. Lily merge şi ea. Oamenii se înghesuie în jurul meselor, mâncând farfurii pline de găluşte şi chinuindu-se cu examenele şi lucrările de diplomă. Când conversaţia trece la poveşti scandaloase despre verile „Love Boat” în Taiwan, călătorii în care ar fi trebuit să exerseze mandarinaşi să aprecieze cultura chineză, dar în loc de asta au învăţat despre sexşi alcool, Lily nuştie cum să reacţioneze. Când râd de faptul că îşi înfurie părinţii răspunzând în engleză la întrebări chinezeşti, Lily nu are nimic de adăugat.

Dar apoi elevii încep să-şi amintească de prepararea jiaozi. Lily se . Îşi aminteşte că făcea jiaozi cu nainai ei. Cu toate acestea, pe măsură ce vorbesc, ea observă că este ceva ce majoritatea dintre ei fac cu familiile lor în fiecare an nou chinezesc. Se simte dezamăgită: familia ei nu a mai sărbătorit Anul Nou Chinezesc de mult timp. Cum se face că ceva despre care era sigură că o va face să se simtă completă, că îi va da un sentiment de identitate, sfârşeşte

prin a o face să se simtă mai alienată ca niciodată?

Ruşinată de incapacitatea ei de a relaţiona, pleacă mai devreme.

Când Lily se întoarce la cămin, se prăbuşeşte pe patşi se holbează la tavan. „Mă tot duc la toate aceste evenimente, sperând că ceva se va potrivi, dar nu se întâmplă niciodată. Nu mă integrez. Toată lumea pare să fi avut aceste experienţe comune pe

care eu nu le-am avut. De cele mai multe ori nici nuştiu despre ce vorbesc. Ai auzit

vreodată Love Boat?

„O, Doamne. Anne clătină din cap. 'A fost atât de jenant. În fiecare vară, când ne

vizitam rudele în Taipei, vedeam copii chinezo- americani alergând prin pieţele de

noapte şi prin locurile turistice, comportându-se ca nişte proşti. Mătuşile mele ne avertizau mereu să stăm departe de eişi ne spuneau că ar fi bine să nu devenimşi noi atât de răsfăţateşi americanizate.

'''

„Vezi, eu nici măcar nuştiam ce este.Şi toţi ceilalţi au o părere despre asta. „Dar ai spus că nu toţi cei din CSA sunt chinezi, nu? Ce se întâmplă cu ei? „Nu pare să le pese. Lily se sprijini pe un cot. 'Poate pentru că nu face parte din moştenirea lor. Mulţi dintre ei iau chineza ca materie opţională sau studiază istoria Chinei. E caşi cum nu ar avea nicio *obligaţie* personală; e doar ceva ce le place.

„Lily, e un club. Dacă nu-ţi place, dacă nu e distractiv, nu te duce.'

Lily se lăsă din nou jos.

„Lily, Lily, Lily. Nu poţi câştiga faptul că eşti chinez sau pe jumătate chinez. E ca şi cum ai încerca să dovedeşti ceva ce nu se poate dovedi. Fie vorbeşti sau nu mandarina fluent, fie că ai vizitat rude în Taiwan sau Hong Kong în fiecare vară de când aveai trei ani, aceste lucruri nu te fac mai mult sau mai puţin chinez. Îţi dai seama de asta, aşa?

Lily nu spune nimic. Ştie că Anne are dreptate, dar să o audă atât de clar o înţeapă. „Ce rost are să încerci să faci parte dintr-un grup dacă te face să te simţi atât de prost? Dacă vrei săştii mai multe despre cultura chineză, ia un curs sau citeşte nişte cărţi sau ceva. Nu trebuie să fii *membru de gradul A al Asociaţiei Studenţilor Chinezi.* Lily înghite un nod în gât. Se simte prostuţă.

„Hei, dacă vrei o cultură locală adevărată, vino diseară să faci doi paşi. Este un grup de noi care merge la Pearland. De câte luni eşti în Texasşi încă nu ai plecat? De trei ori? Asta e adevărata ruşine aici.

„Uh...

„Oh, nu face fata asta. Trebuie să încerci mai întâi. Haide. Se ridică deasupra lui Lily

şi îi luă ambele mâini, trăgând-o în picioare. 'Presupun că nu ai cizme? Nu contează, nu contează. Acum, cu ce să te îmbraci? Anne deschide dulapul. „Pot să merg în blugi?

„Blugii sunt buni”, spune Anne, scotocind prin umeraşe.

Anne are dreptate. E distractiv să faci doi paşi.Şi mai are dreptate, decide Lily,şi în privinţa CSA. Când Lily se întoarce pentru al doilea semestru, nu mai încearcă să afle cum să fie chinezoaicăşi încearcă doar să afle cum să fie ea însăşi. Este uşor să treacă printre restul studenţilor ca fiind „vag etnică”, ceea ce, într-un oraş ca Houston, nu este

neobişnuit. Ea pune o distanţă între eaşi moştenirea sa, o distanţă care alunecă, în cele din urmă, spre indiferenţă, astfel încât, atunci când este întrebată despre originile sale, Lily va remarca cu uşurinţă: „Oh, tatăl meu este chinez”, caşi cum ar fi fost afecţiunea lui, nu a ei.

Capitolul douăzecişi opt

Houston, Texas, august 1990

În anul al doilea, cursurile sunt mai provocatoare. Lily se află pe un teritoriu nou:

gândire computaţională, ecuaţii diferenţiale, bazele ingineriei electrice, materialeşi

dispozitive şi laborator de inginerie.

Cursurile plăcute de ştiinţe umaniste de anul

trecut par o amintire îndepărtată. Totul pare atât de serios acum.

La jumătatea semestrului, Lily stă până târziu la laboratorul de informatică, încercând să termine un raport de laborator care trebuie predat dimineaţă. A trebuit să

aştepte ca un computer să fie disponibilşi acum, aproape de ora 2 dimineaţa, unul este

în sfârşit liber. Trebuie doar să adauge nişte date la raport, să facă graficele, să

tipărească totulşi va fi gata. Îşi introduce discheta în computerşi aşteaptă. Aşteaptă. Are un sentiment de slăbiciune când pictograma dischetei nu apare imediat, apoi apare un mesaj de eroare care spune discheta nu poate fi citită.

„Argh!”, geme ea. „Nu, nu, nu, computer prost! „Ce s-a

întâmplat?”, întreabă fata de la computerul de lângă ea.

„Computer stupid, disc stupid. Nu pot ajunge la dosarul meu, iar raportul meu

trebuie predat în” – Lily se uită ceas – „exactşapte ore.

Fata dă din cap compătimitor. „Du-teşi întreabă-l pe Tony”, arată ea spre biroul de asistenţă. 'E foarte bun la salvarea fişierelor de pe discurile deteriorate. Nu ştiu cum reuşeşte, dar mi-a mai salvat fişiere”.

„Bine. Lily bagă o agrafă îndreptată în gaura de lângă unitatea de disc pentru a-şi elibera discul, apoi îl iaşi se grăbeşte la biroul de asistenţă, unde un tip cu părulşaten creţ citeşte un manual.

„ puteţi ajuta? Raportul meu laborator trebuie predat mâineşi toate fişierele mele sunt pe acestaşi spune este deterioratşi este singura mea copieşi toţi partenerii mei laborator dormşi...

„Uau, mai . Lasă-mă să văd ce pot face', spune el, întinzând

mâna pentru disc.

El îl introduce în computerul său. Ea observă că are constituţia lungăşi subţire a

unui jucător de baschet.

„Care este numele fişierului?

'Umm... laboratorul de circuite? Sau laboratorul patru? Nu ştiu, ştiu doar că am

avut-o deschisă în după-amiaza asta.'

Tastează ceva, apoi dă din cap. „Hmm...” Ejectează discul şi îl introduce în alt

computer, tastează din nou, se lasă pe spate.

„Vezi ceva? Lily sare de pe o parte pe alta.

„S-ar putea să dureze ceva timp. De ce nu te întorci peste aproximativ zece

minute?”, spune el către ecran. Apoi se uită în sus. Are nişte ochi imenşi, căprui ca

alunele. „Cum vă numiţ i?

„Lily. Lily Dao.

„Bine, Lily Dao, ne vedem în curând”, spune el, întorcându-se la computer. „Da,

bine, sigur. Ea se plimbă afară, aşteaptă câteva minute, primeşte un pachet de M&M's de la automat, face câteva ture în jurul curţii de inginerie, îşi verifică

ceasul, apoi se întoarce. El îşi citeşte din nou cartea.

„Ai reparat-o?

El dă din cap, întinzându-se să ia o nouă.

„Da,ţi-am transferat fişierele pe un disc nou. va costa, totuşi. Arată spre un afiş pe

care scrie *„Dischete noi, 1,50 dolari bucata”.*

Ea izbucneşte în lacrimi de uşurare în timp ce numără restul. „Doamne, urăsc

circuiteleşi fireleşi toate chestiile astea! Tony pune restul în sertar. „Care este specializarea ta?”, întreabă el. „Inginerie electrică.

„Oh, desigur.

Lily pufneşteşi îşi lacrimile. El chiar arată bine. „Dar tu?”

întreabă ea.

„Eu? Eu nu urăsc circuitele.

„Nu. Lily râde. „Nu, am vrut să spun care este ta?

Se uită prin laboratorul de informatică. „Ştiinţa

calculatoarelor. „Oh, desigur. Şi îţi place?

„De ce aş fi studiat-o dacă nu-mi plăcea? Poftim. Îi întinde discul. Mulţumesc! Mi-

ai salvat viaţa! Lily se uită la ceas: aproape 3 dimineaţa.

Timp suficient pentru a terminaşi, sperăm, pentru a dormi puţin.

În după-amiaza următoare, se întoarce să-l caute pe Tony. După ce predat raportul de

laborator, s-a gândit să se culce în patşi să doarmă toată ziua. În schimb, a stat trează,

gândindu-se la el, reluând scurta lor conversaţie. A fost amuzantşi amabilşi, deşi el probabil crede că ea este o proastă, ea vrea doar să-l vadă din nou. „Lily Dao”, spune el când ea se apropie. „Mai ai un disc de calculator bolnav? „Nu, dar am vrut să-ţi mulţumesc pentru că mai ajutat. „Doar îmi făceam treaba. Dar el îi oferă un zâmbet uriaş.

„Când termini, vrei, nu ştiu, să mergem la o plimbare sau ceva de genul ăsta?” spune ea. Nu a mai fost niciodată atât de îndrăzneaţă cu un băiat. El îşi ridică sprâncenele la ea, surprins. Faţa ei se încălzeşteşi ea încearcă să dea înapoi. „Adică, aş

înţelege perfect dacă eşti ocupat,şi serios, eu...

„Da.” El dă din cap, cu o scânteie de amuzament în ochi. „Sigur, mi-ar plăcea asta.

Ne întâlnim în curte în jurul orei patru?

„Grozav, da, ne vedem atunci”, se bâlbâie ea, roşind, dar zâmbind. Îi vine săţopăie

în timp ce iese pe uş ă.

Parcurg pe jos buclă exterioară de trei mile a campusului. De două ori.

prima întâlnire, îşi puţin despre ei. El este în ultimul an de liceu, iar în toamnă va

merge la facultate. Familia lui este din Pittsburgh. Deşi nu se poate spune după de familie, Camberwell, este italian, din partea mamei sale. Ea este medic. Tatăl său este inginer informatician.

„Deci, ai luat după tatăl tău, cu chestii de calculator? întreabă Lily.
'De fapt, mulţi oameni spun că semăn cu bunicul meu, mamei mele. Când am era copil, părinţii mei erau ocupaţi cu slujbele lor, aşa că după Scoală stăteam cu bunicii mei”.

Îi vede expresia încălzindu-se cu afecţiune în timp ce îi povesteşte despre delicatesele bunicilor săi, un centru comunitar din Pittsburgh. Se pare că făcea parte dintr-o familie extinsă care includea întregul cartier. Poate că acesta este motivul pentru este atât de sociabilşi de serviabil.

„Dar tu?”, întreabă el.

Îi povesteşte puţin despre cum a crescut în New Mexico. Când el o întreabă despre familia ei, ea îi dă răspunsul standard: mama ei este caucaziană, iar tatăl ei este chinez. Dar curând, vorbesc despre alte lucruri: muzică, cărţi, locuri în care le-ar plăcea să călătorească.

„Mai bine plec”, spune ea, în timp ce termină a doua buclă.

„Mă duc două

cu nişte prieteni mai târziu. Vrei să vii?

El se retrage îngrozit. „În niciun caz, fără dansuri country pentru

mine. Ea tresare, regretându-şi impulsivitatea.

„Dar eşti liber sâmbătă seara?”, întreabă el.

„Unde mergem?” întreabă ea, urcându-se în maşina lui.

„O să vezi”, spune el şi introduce o casetă. Ies din oraşul Houston pe acordurile

piesei *The Joshua Tree a trupei* U2.

După aproximativ o jumătate de oră, ajung la un deţară. Este fermecătorşi banal. Şiruri de becuri goale luminează tarabele cu jocuri de carnaval şi atracţii şubrede. Târgul este plin de oameni oraşul vecin, care au ieşit să petreacă noaptea. 'Un târg deţară? Cât de interesant! Nu am fost niciodată la unul.

„Ce? Ai crescut sub o stâncă sau ceva de genul ăsta?” îl tachinează el. „Ceva de

genul ăsta”, murmură Lily, dorindu-şi să nu se fi speriat. 'Cum

ştiai despre asta?”, întreabă ea.

„Nu am făcut-o. Aveam altceva în minte, dar când am văzut luminile, am devenit

curios.

„Îmi place asta”, spune

ea. „Ce?

„Cum îţi schimbai planurile fără să clipeşti; cum, atunci

când vedeai ceva ce îţi

plăcea, te duceai după el.

El îi aruncă o privire care sugerează că se abţine să mai spună ceva, apoi o apucă de

mână în timp ce merg spre de bilete. Încântarea o străbateşi ea îi strânge degetele. În timp ce se plimbă, savurând hot-dogşi privind oamenii, Lily îl priveşteşi ea. Îi place felul în care el spune poveşti cu mâinile, mersul lui lejer, felul în care vocea luiţine râsul la suprafaţă. Când aproape că a câştigat un câine masiv de pluş la o partidă de baschet, el susţine că a ratat intenţionat ultima aruncare, ca să nu mai aibă o a treia roată pentru restul serii. „Corect", spune Lily. Mai târziu, Madame Esmeralda îi spune lui Lily viitorul, prezicându-i multe aventuri, multe necazuri, kilometri de călătorieşi, în cele din urmă, dragostea adevărată. Ameţităşi uşor tulburată de prezicerile doamnei, Lily arată spre roata Ferris.

Tony o apucă de mânăşi o îndrumă spre maşină.

„Ce noapte uimitoare", murmură ea când ajung în vârf. Ea se uită înapoi spre

luminile din Houston, înclinându-se timid spre el.

„Mmm..." El îşi pune braţul în jurul umărului ei. *Ce se va întâmpla în continuare,* se întreabă ea? Îi fură o privire. El îi prinde privireaşi îi face cu ochiul.

Se face târziuşi mulţimea se subţiază. Târgul se va închide în curând, dar Lily nu vrea

ca seara să se termine. Plini de bomboaneşi prăjituri, se îndreaptă spre maşină. Tony întoarce cheia în contact. Ceasul de pe bord arată 11.30 p.m. „Obosit?" întreabă el.

„Nu, deloc", spune ea.

„Mai vrei să mergem, atunci? Am avut un plan pentru seara noastră, îţi aminteşti?

„Sigur, să mergem... Um, unde?

El nu răspunde, ci fredonează pe bandă, care acum redă un fel de jazz.

Este aproape miezul nopţii când ajung pe o plajă pustie din Galveston. „„, spune

Tony,şi se îndreaptă spreţărm. Lumina lunii

ilumineză linia dintre apăşi nisip. Liniştea valurilor pictează un peisaj complet diferit strălucirea târgului. Lily îşi scoate sandalele, nisipul moale sugându-i degetele de la picioare. Mai jos pe plajă, flăcările pâlpâie de la un singur foc de tabără. Mareaşi cerul par deschiseşi pline de posibilităţi. Brusc veselă, Lily începe să alerge pe malul apeişi face o roată. Tony încearcă şi el. În ciuda graţiei sale de mai devreme, când era în poziţie verticalăşi trăgea la coş, el se prăbuşeşte, cu picioarele zvâcnind în unghiuri ciudate. Fără suflareşi râzând, se aşeazăşi privesc valurile.

Lily observă o strălucire pe creasta fiecărui val care se prăbuşeşte.
„Ce este?”

întreabă ea, fascinată.

„Nu ştiu, un fel de bioluminescenţă, poate? spune Tony.
'Biolumin-ce?

Nah, e magie. Asta e ceea ce este. Magie.

Ei continuă să privească în tăcere.

„Ai dreptate,” spune Tony, după câteva momente. Îl simte cum se întoarce să se uite

la eaşi ea îi întâlneşte privirea. „Este magic.

El se apleacă spre ea.

„Aşteaptă. Lily se îndepărtează. „E... n-am mai...”

„Eşti bine?

„N-am sărutat niciodată pe nimeni”, recunoaşte ea, simţindu-se prostuţ ă.

„Niciodată?” El pare surprins.

Lily îşi muşcă buza, sperând că nuşi-a ratatşansele.

„Este în regulă. Nu trebuie să facem nimic, putem doar să stăm”, spune
el. „Nu, nu. Vreau să te sărut. Vreau să te sărut, am vrut toată noaptea, dar acum este acest moment important, un moment care m-am gândit,şi vreau doar să fie special,şi

este special, dar dacă „ -ştie că bolboroseşte, dar nu se poate opri – „Pun pariu că ai avut tone de prietene înainteş i-

„Mmm, nu chiar”, spune el. „Oricum, nimeni ca tine. „Cum

adică?”, se opreşte ea.

„NuŞtiu. Eşti doar – diferit. Într-un mod bun.

Diferit, într-un sens bun. Îi place asta. Se întoarce să privească din nou valurile. „Cum e posibil ca cineva atât de drăguţă, amuzantă şi dulce ca tine să nu fi fost sărutată niciodată? Căldura lui o linişteşte.

Ea suspină. „Crescând într-un oraş mic, toată lumea se cunoaşte dintotdeauna. În , am avut aceiaşi copii în toate clasele mele. De exemplu, stăteam mereu între Josh Danielsşi Robert Dooley. Sigur, ieşeam în grupuri, dar nu prea aveam întâlniri. Acum

că mă gândesc la asta, sărutând oricare dintre acei băieţi ar fi ca sărut un frate sau ceva.

Ugh.'

El râde. „Ei bine, Lily Dao, din fericire pentru noi, nu sunt fratele tău. Tony îi ia

mânaşi îi sărută uşor încheieturile, uitându-se în sus la ea.

„Nu, eşti. Ea se , buzele ei întâlnindu-se cu ale lui.

Când Lily este cu Tony, se simte ea însăşi. Nu este Lily care încearcă din răsputeri să se integreze sau Lily, studenta la inginerie care se chinuie, este doar Lily. Nu ştia că e posibil să se simtă aşa: fiecare celulă vieşi cântătoare. Un salt de bucurie când îl vede, un val de căldură când oţine de mână, un râu care o poartă departe când se sărută, când degetele lui îi găsesc cutia toracică, îi urmărescşoldurile. Atunci când sunt împreună, în palmele ei, în tălpile picioarelor ei se simte o cunoaştere caldă: *asta funcţionează, asta se potriveşte, noi suntem.*

Ei împărtăşesc plimbări impulsive cu maşina până la Captain Quackenbush's Inter- galactic Café din Austin, doar pentru milkshake-urile cu cafea; plimbări printre aligatori în parcul de stat Bayou Bend; după- amieze lungi de joi la Muzeul de Arte Frumoase, când galeriile sunt gratuite şi au aer condiţionat; şi plimbări cu bicicleta până la

cartierul Montrose, terminând la Bess's, care, o asigură Tony pe Lily, are cea mai bună

limonadăşi cei mai buni chicken-fingers din Houston.

Ea este atrasă de simţul lui de scopşi de încrederea în tot ceea ce face. Pe măsură ce ajung să se cunoască mai bine, ea devine puţin invidioasă pe încrederea lui nespusă şi incontestabilă în sine. Cum de este el atât de sigur de ceea ce vrea să facă cu viaţa lui? Cum de este atât de sigur de *toate?* El pare să ia de bun un tip de sprijin necondiţionat

din partea familiei sale pe care ea îl doreşte de la familia ei.

Nu este vorba că părinţii ei nu susţin, ci doar că aşteptările lor sunt clare: va obţine o diplomă în ingineriesi o slujbă bună.Şi cu cât cursurile devin mai dificile, cu atât se simte mai puţin capabilă să îndeplinească aceste aşteptări. De asemenea, nu este sigură că îşi doreşte acest lucru.

Semestrul de toamnă se apropie de sfârşit. Lily stă întinsă pe podea în camera ei de cămin, ascultând o casetă mixtă, când Anne vine de la cursurişi se aşează pe scaunul lor din beanbag. Ridică casetofonulşi îl analizează. 'John Coltrane, urmat de R.E.M., urmat de Tori Amos, apoi cântece gregoriene, Bob Dylan, Cowboy Junkies, Miles Davis, Leonard Cohen şi Chopin? E cel mai ciudat mixtape pe care l-am văzut vreodată'.

„Nu-l criticaţi până nu-l ascultaţi. E marfă bună. În plus, Tony a făcut-o pentru

mine.

'Ah, Tony. Sunteţi doi porumbei, nu-i aşa? Anne pune caseta jos, apoi îşi încreţeş te

fruntea. „Hei, nu-mi place să mă port ca o mamă cu tine, dar nu ai spus că îţi vei

petrece ziua studiind pentru examene?

„O voi face. În curând... Mai târziu.

„Bine, dar nu-ţi pierde complet capul pentru un tip, oricât de grozav ar fi el.

„Mmm," Lily se întoarse pe burtă, deschizând în zadar un manual.

În primăvară, Tony este acceptat laşcoala doctorală de la Cal Tech. După absolvire, se va muta în California pentru a

face un doctorat în informatică. „Uimitor! strigă Lily, îmbrăţişându-l. „E ca un vis devenit realitate, aşa?” „Da,” îi mângâie el gâtul. „E bine, foarte bine.

Apoi îşi ridică privirea, cu sobrietate: „Cum rămâne cu noi?” întreabă el, arătând spre ea, apoi spre el însuşi, apoi din nou spre ea. „Te plac cu adevărat. Nu vreau ca asta să se termine.

„Nici eu”, spune Lily.

„Am putea încerca la distanţă”, spune el.

'Shh...' Lily îşi pune degetul pe buzele lui. 'Să vorbim despre asta mai târziu. Chiar

acum, să sărbătorim. Îşi îndepărtează degetulşi îl înlocuieşte cu buzele ei.

Dar pe măsură ce săptămânile trec, viitorul lor incert o tulbură pe Lily. Îl place mult pe Tony. Poate chiar îl iubeşte, dar asta i se pare prea mult, prea devreme. Nici măcar nu s-a mai întâlnit cu altcineva. Tony nu pare să îi înţeleagă temerile. El e obişnuit ca lucrurile să meargă bine. Obişnuit să aibă aşteptărişi să fie capabil să le îndeplinească. Nu-şi pune întrebări, nu se îndoieşte de el. Deşi iniţial Lily se simte extrem de atrasă de el, acest lucru devine un punct sensibil, iar ea începe încet să se îndepărteze. Distrată, Lily

îşi neglijează

studiile. Abia trecuse de examenele semestrului de toamnă fără să pice, iar cursurile de primăvară suntşi mai dificile. Nu trece mult timp până când se pierde în prelegerişi rămâne în urmă cu temele. Se teme de examenele finale.

Este o sâmbătă după-amiază de aprilie. Lily stă la biroul ei, cu cărţile deschise în ei,şi priveşte pe fereastră. Se pare că toţi ceilalţi sunt afară şi se bucură de soarele de primăvară. Se aude o bătaie la uşă, patru bătăi în succesiune rapidă.

Tony.

„E deschis, intraţ i.

„Înveţi sau îţi plângi de milă? Ea ridică din umeri.

„Haideţi, ieşiţi afară. Lasă cărţile să se odihnească. Ce zici de o scurtă plimbare?”

El îi masează umerii.

Ea îşi înăspreşte umerii şi se îndepărtează. El îi aruncă o privire. Ea ştie că e

dezamăgit, dar ea e atât de în urmăşi examenele se apropie cu paşi repezi. Îngrijorarea

şi enervarea se întrec în expresia lui. Îngrijorarea pare să învingă.
„Eşti bine? Eş ti

stresată?

„Sunt bine”, murmură ea. „Este doar un semestru dificil. Trebuie să învăţ. „Pari

nefericită.

„Urăsc ingineria”, spune ea, izbucnind lacrimi.

„Dacă îl urăşti atât de mult, de ce te specializezi în el? El pare nedumerit. Ea se

mişcă în scaun, apoi ia un creionşi mâzgăleşte în timp ce vorbeşte.

„Bine, nu o urăsc exact, dar cred că nici nu o iubesc. Obţinerea unei diplome de inginer este un mod de a mă conecta cu tatăl meu. Am avut atât de multe discuţii în copilărie despre, ei bine, despre orice, şi în cele din urmă părea căşcoala a fost singurul lucru pe care am putut fi de acord. Eu mă pricepeamşi lui îi plăcea că mă pricepeam la

asta. Aşa că, atunci când m-am hotărât să vin aici, am fost cu toţii de acord să studiez ingineria”. Ea face o pauză, îşi freacă ochii cu ambele mâini. „Nu este pentru totdeauna,

iar după ce voi termina, voi face altceva. E un fel de menţinere a păcii. Dacă obţin diploma asta, atunci el va putea fi mândru de mine, iar eu voi putea face ce vreau'. Lily se uită la Tony, aşteptându-se la compasiune, dar el se uită neîncrezător. „Ăsta e cel mai stupid lucru pe care te-am auzit vreodată

spunând. „Ce?

„Când ne-am cunoscut, practic primul lucru pe care l-ai spus a fost „Urăsc circuitele”, şi iată-te aici, nefericită, studiind ingineria electrică, din cauza unei idei aiurea de a fi o fiică bună.

Lily se trase înapoi caşi cum ar fi fost pălmuită. Sângele curge în urechi. Tu nu înţelegi”, replică ea. Accepţi, *te aştepţi,* să poţi face tot ce vrei. Tony îşi ridică braţele în sus, exasperat. „De ce nu putea?
Am muncit din greu. Am câştigat-o. Nu nimic nimănui'.

'Serios? Tu nu? Cred că aici suntem diferiţi. Nu e doar al meu, acest viitor. Esteşi al tatălui meu. Acesta este modul meu de a-l onora. S-ar putea să fie singurul meu mod. 'Asta e o tâmpenie, Lily! Nu te cred', îl provocă el, cu vocea ridicată. 'Nici măcar nu pari să crezi în tine. Vorbeşti ca cineva care spune o replică – una care crede că e cea mai bună replică de spus.

Se holbează la el. Nu poate gândi, nu ştie cum să răspundă. „Ai o

singură viaţă. De ce vrei să o trăieşti pentru altcineva?

El clătină din cap, sătul. „Nu vreau să fiu cu o versiune

palidăşi conştiincioasă a
/
lui Lily, care încearcă prea mult să fie cineva care nu este.

„Ticălos arogant!”, explodează ea. 'Deci acum mă cunoşti mai bine decât mă cunosc ? Mă cunoşti de când, de jumătate de an, poate? Sunt multe lucruri pe care nu leştii despre mine. Nu toată lumea vede viaţa la fel de clar ca tine, Tony Camberwell. De ce crezi căştii cine sunt, ce vreau? Abia dacă mă cunoşti.

/

Ochii lui Tony clipesc furioşi. Îi poate vedea venele gâtului pulsând.

Se holbează unul la celălalt. Apoi, o răceală. Apoi, un semn din cap. „Poate că ai dreptate. Abia dacă te cunosc. Am crezut că avem ceva special, ceva diferit, dar m-am înşelat.

El pleacă înainte ca ea să poată răspunde.

Se uită în jos la cartea ei de chimie. Cuvintele sunt neclare, iar hârtia se umflăşi
/
face băşici pe măsură ce lacrimile cad pagină.

Ai o singură viaţă. De ce vrei să o trăieşti pentru altcineva? Lily nuştie. A devenit atât de bună în a urma agenda altcuiva, a uitat a ei. Cuvintele lui Tony îi răsună în urechi. Ochii i se umezesc de fiecare dată când deschide un manual, iar studiul îi este imposibil. În următoarele câteva săptămâni, Tony îi lasă câteva mesaje pe telefonic, cerându-i să se întâlnească, apoi unul în care speră că va veni la absolvire, apoi un ultim mesaj înainte să plece, în care îşi ia rămas bun. Ea le ignoră pe toate.

Capitolul Douăzecişi nouă

Houston, Texas, mai 1991

Examenele finale ale lui Lily sunt dezastruoase. Ea pică patru din cinci cursurişi abia îl trece pe al cincilea cu un D. Perioada de probă academică, sau posibil suspendarea, se apropie. Îi este groază să vorbească cu părinţii ei şi nu ştie ce să facă. Ruşinată, se târăşte până la întâlnirea obligatorie cu un consilier academic.

Biroul doctorului Nancy Ashford este plin cu rafturi cu cărţi de la podea până la tavan. Este o femeie atletică, de vârstă mijlocie, cu obraji roşiatici, ochelari rotunzişi păr creţ, neîngrijit. Comportamentul ei este serios, dar amabil. Ca o introducere, explică faptul că a urmat o formare de psiholog, iar mai târziu a devenit interesată de consilierea academică. Îi place să ajute studenţii universitari să înveţe cum să echilibreze o atmosferă academică solicitantă cu propriile lor obiective. Spune că speră ca Lily să poată folosi întâlnirea de astăzi pentru a începe să desluşească ce s-a întâmplat în acest semestru. În timp ce Dr. Ashford vorbeşte, Lily continuă să se uite în spatele ei la rafturile cu cărţi. Pe lângă multe titluri profesionale despre învăţământul

superiorşi consiliere, Lily observă un raft cu romaneşi poezii: *The Collected Works of*

Emily Dickinson, Leaves of Grass, The Bell Jar, A Room of One's Own, One Hundred

Years of Solitude, The Brothers Karamazov.

„Lily?

„Poftim?

„Te-am întrebat care este specializarea ta. „Oh, um, inginerie electrică”, recunoaşte Lily. „Serios? Vocea consilierului sare în sus de uimire. Ea ridică foaia matricolă a lui Lily.

„Ştiu,ştiu, am avut doar un termen prost. Am fost distrasă. Semestrul următor va fi

mult mai bun, voi fi mai concentrat.

„Lily, lasă-mă să te întreb ceva. Dr. Ashford îşi scoate ochelarii şi îşi ciupeş te

podul nasului. Ochii ei par mai micişi vulnerabili. „Ce te interesează?

Lily îngheaţă. Nu e sigură cum ar trebui să răspundă la această întrebare. „Spui că

specializarea ta este ingineria electrică, dar astea sunt cursurile

ai picat. Ne gândim la o suspendare academică pentru cel puţin un semestru, posibil un

an. Chestia e că notele tale de anul trecut sunt decente. Îşi pune ochelarii la locşi se

uită din nou la foaia matricolă a lui Lily. De fapt, ai 10 şi 10 la orele de ştiinţe umaniste. Este posibil să fie mai bine să studiezi altceva? „Ar trebui să fiu inginer”, începe Lily. Vocea ei se simte slabă. 'Ar trebui să fiu? Vrei să fii?

Lily tace.

„Ştiu că motivele pentru care oamenii îşi aleg specializările pot fi complexeşi că sunt adesea mulţi factori în joc. Având în vedere transcrierea taşi ascultându-ţi vocea acum, se pare eşti nesigur. Mă întreb dacă putea folosi timpul liber pentru a distinge între ceea ce vreişi ceea ce crezi că ar trebui să

vrei.

Lily are un nod imens în gât. Nu e sigură dacă e certată. Lacrimile încep să curgă,

iar Lily nu le poate opri. Dr. Ashford împinge o cutie deşerveţele către ea. Lily ia unul,

şterge la faţă şi strânge şerveţelul în palmă. Adulmecă şi încearcă să liniştească

vocea. „Deci este pentru un semestru sau un an?

'Asta este o parte din ceea ce trebuie să decidem astăzi. De obicei, este vorba doar

de un semestru, după care eşti în perioada de probă când te întorci. Dar cu ingineria, nu

toate cursurile sunt oferite în fiecare semestru. Este complicat ieşiţi din secvenţă. Hai să vorbim despre asta. Există beneficii pentru tine în a lua un an întreg liber? „Poate”, spune Lily. Ideea de timp liber este atrăgătoare.

„Şi cumţi-ai petrece anul? Ai merge acasă?

Lily îşi permite să gândească cu voce tare. „Nu, nu acasă. Aş rămâne în Houston. Înainte de asta, plănuisem deja să locuiesc în afara campusului anul viitor cu prietenii. A trebuit să semnăm un contract de închiriere pe un an, aşa că, oricum, câţiva dintre noi stau deja vara.'

„Şi ce ai face?

Ochii lui Lily se odihnesc din nou pe raftul cu romane. „Citeşti mult? Îmi plăcea să

citesc atât de mult. Munca, probabil. Cu siguranţă. Aveam de gând să caut un

muncă de vară, aşa că poate ar putea fi pentru un an. O

pauză de laşcoalăşi studiu. Vocea ei se simte mai puternică acum. Poate că asta e ceva ce îşi doreşte. „Obişnuiam să iau mereu note bune, dar acum...” Vocea i se întrerupe. Se uită în jos laşerveţelul umed din palma ei.

Dr. Ashford răsfoieşte din nou dosarul lui Lily, răsfoind ceea ce trebuie să fie foaia matricolă de la liceu, cererea originalăşi scrisorile de recomandare. O studiază pe Lily. „Dacă crezi că ai nevoie de un an, te voi sprijini. Avem nevoie de acordul părinţilor, iar apoi pot începe să fac nişte aranjamente. Vorbeşte cu părinţii tăişi apoi întoarce-te să-mi spui ce ai decis.'

Lily se ridică să plece. Mintea ei începe să se învârtă cu posibilităţi.
Cum ar fi să aibă atât de mult timp la dispoziţie pentru a-şi da seama ce îşi doreşte? „Lily, orice ai decide, asigură-te că este decizia ta.
„Da. Mulţumesc, dr Ashford.

Sugestia doctorului Ashford pare corectă. Cu cât Lily se mai mult la asta, cu atât este mai sigură că trebuie să înceteze *să* mai audă *„ar trebui”.* Vocile părinţilor, prietenilor, lui Tony, profesorilor, toate sunt zgomot. Ea are nevoie de suficientă linişte pentru a se auzi.

Îşi face curaj să sune acasă. Este hotărâtă să îşi prezinte planul de a-şi petrece anul

în Houston, dar nu la Rice, ca pe o decizie, nu ca pe o întrebare.

După ce Lily îi explică, Rachel este, desigur, reticentă. „Nu ştiu, Lily. Poate ar

trebui să vii acasă toamnaşi să o iei de la capăt în noul an.

„Nu, mamă. Vreau să rămân aici, în Houston. M-am angajat

deja la un contract de închiriere cu prietenii mei. Îmi voi găsi un loc de muncă pentru a-mi plăti partea mea de chirie. Tu nu trebuie să mă întreţii.

„Lily, este foarte important să-ţi iei diploma. O diplomă este o garanţie. Nu vreau

să fii vreodată în situaţia în care trebuie să depinzi de altcineva pentru veniturile tale.

„Nu renunţ. Îmi iau doar un an liber. În parte pentru că am dat-o în bară, iar în parte pentru că trebuie să-mi dau seama de ce am dat-o în bară atât de rău. Vă rog, m-am gândit bine la astaşi chiar am nevoie de acest timp". Simte cum se clatină în hotărârea ei. „Doar un an. Apoi promit că voi pleca

înapoişi termină. Ea îşi muşcă limbaşi aşteaptă.

Ea aude suspinul mamei ei pe tot parcursul telefonului. 'Se pare că te-ai hotărât să faci ceea ce ai de gând să faci. Ce ai nevoie de la mine, de la noi, atunci? „Credinţa ta. Încrederea ta.

Los Alamos, New Mexico, mai 1991

Când Rachel îi spune lui Henry vestea lui Lily, el este fUrios. La început, el insistă ca Lily să se întoarcă la şcoală cât mai curând posibil; să facă apel la decizie, să reia examenele, orice pentru a rămâne pe drumul cel bun. Dar Rachel este fermă: el trebuie să o lase pe Lily să-şi găsească singură calea. Ea are un plan pentru acest an, iar ei

trebuie să dea oşansă. Când el acceptă în cele din urmă că nu poate face nimic, este

zdrobit.

Henry continuă să spună: „Nu pot să cred a picat, că a „. Rachel îl corectează. „Ea nu a renunţat. Se va întoarce. Ea

va termina. Trebuie să
credem în ea.

Dar Henry simte că se îneacă în ruşine. El ar fi trebuit să ducă mai departe numele

familiei Dao – era singurul dintre nepoţii lui Dao Hongtse care era fiul unui fiu, singurul care a supravieţuit. Şi unde a ajuns? A eşuat ca fiu. Nu a putut să-şi protejeze mamaşi să aibă grijă de la bătrâneţe. A eşuat ca tată. Copilul său, singurul său copil, a renunţat la facultate. A eşuat! După tot ce s-a pierdutşi s-a sacrificat, aici se încheie moştenirea familiei Dao?

În toţi aceşti ani, cireşul lui Henry nu a produs aproape niciodată mare lucru. În fiecare primăvară, frunzele sunt zgârcite şi rare. Recolta este plină de resentimente, oferind fructe acreşi tari care sunt furateşi apoi aruncate de gaiţele hoaţe.

După prea multe sezoane de înflorire slabăşi recolte slabe, Henry îşi taie copacul.

Acesta cade uşor, trunchiul nefiind niciodată mai gros decât încheietura lui. Îl taie în

două, aruncă bucăţile în căruciorul său. Umple groapa cu pământ şi o abandonează. Nici măcar buruienile nu prind rădăcini în pământul acela zgârcit. Rămâne un gol: o amintire uscată a livezii sale care a refuzat să înflorească.

Houston, Texas, august 1991

Pentru Lily, vara fusese exaltantă, caşi cum ar fi scăpat cu ceva. Îşi găsise o slujbă la o librărie într-un teatru transformat şi se bucura de camaraderia pe care o împărţea cu ceilalţi librari. Citind noile apariţii, discutând cu clienţii şi cufundându-se în lumea poveştilor, îşi amintea de tot timpul

petrecut în bibliotecă în copilărie. La sfârşit de săptămână, ea şi colegii ei de apartament plimbau cu bicicletele prin cartierul

Montrose, pe Bissonet Avenue şi până la River Oaks pentru a admira casele mari. Săptămânile se scurgeau în excursii nocturne pentru plăcinte sau tacos pe Kirby Drive sau vizite la Water Wall, unde priveau în sus la pânzele de apă care se scurgeau în jos, în jos, în jos pe fântâna semicirculară şi se răcoreau în jet.

Dar acum că a început semestrul, Lily nu se mai sincronizează cu prietenii ei.

Slujba ei de vară librărie s-a încheiat, iar zilele se întind în faţa ei. Îşi ia câteva slujbe

diferite cu jumătate de normă, lucrând cu amănuntul şi ca chelneriţă, dar orele sunt neregulate şi obositoare. Salariul cu bacşişuri îi ajunge doar pentru a plăti chiria şi cumpărăturile. Oamenii de casele de marcat sau care fac comenzi par să vadă prin ea. Îi este dor de Tony. Îi lipseşte felul în care simţea când era în preajma lui. Uneori

îşi petrece o zi întreagă ascultând caseta pe care i-a dat-o el, iar iar, ca şi cum versurile pline de suflet ale lui Tori Amos sau Leonard Cohen i-ar putea calma, dacă nu rezolva, angoasa.

Dar, mai devreme sau mai târziu, ea se întoarce mereu la ultima lor ceartă. Nu doar

faptul că s-au despărţit încă o supără, ci şi felul în care a fost zdruncinat sentimentul ei

de identitate. Pe tot parcursul liceului şi al primului an la Rice, nu a trebuit niciodată să aleagă între ceea ce îi plăcea să facă şi ceea ce credea că ar trebui să facă. Era suficient spaţiu pentru amândouă. Dar acum, când se gândeşte la

inginerie, se simte copleşităşi resentimentară. Cuvintele lui Tony au aruncat-o de pe o coardă sensibilă şi este incapabilă să se ridice înapoişi să continue. Urăşte că s-au certat, urăşte căşi-a pierdut prima iubireşi cel mai bun prietenşi, mai presus de toate, urăşte că el a avut dreptate. Dacă v-aţi trăit viaţa mai ales ca răspuns la dorinţele altcuiva, oricât de bine intenţionate, atunci când veţi sta pentru prima dată pe propriile picioare, veţi

picioarele tale se clatină ca ale unui copil mic, vocea îţi tremură. Trebuie să înveţi

singur, de unul singur. *Cum ştiu oamenii ce vor? Cum îşi găsesc calea?* se întreabă

Lily.

Se gândeşte la Anne, care nu pare să se fi întrebat niciodată dacă va deveni sau nu medic. Sigur, sunt momente când cursurile sunt greleşi se plânge de MCATS la fel de mult oricine altcineva, dar obiectivul ei nu este niciodată pus la îndoială. „la-ţi un an, *gândeşte-te* la ceea ce vrei", îi spusese Dr. Ashford. 'Nimeni nu te opreşte să visezi. Crede în tine, Lily. Fii încrezătoare".

Tony era încrezător. Înfumurat, chiar. Ea era fascinată de siguranţa lui în faţa lumii. Întotdeauna părea sigur că ceea ce avea de spus merita să fie

spusşi că oamenii îl vor asculta. Această siguranţă trebuie să fi venit de undeva. Să fi venit din faptul căştia că pământul de sub picioarele sale era sigur? A venit de la cunoaşterea poveştii familiei saleşi a locului său în ea? Aveţi nevoie săştiţi de unde veniţi pentru a gândi unde vreţi să mergeţ i?

În decembrie, Lily este atât de sătulă de slujbele ei neregulate de chelneriţă, încât caută din nou în anunţurile

„Help Wanted”, căutând ceva mai interesant şi cu un program stabil. Una dintre colegele ei de apartament, Pam, este originară din Houstonşi menţionează căşcoala Montessori unde lucrează mama ei are nevoie de un asistent de clasă începând din ianuarie. Intrigată, Lily depune o cereşi merge la interviu. Imediat ce intră înşcoală, ceva se trezeşte în Lily. Un sentiment de entuziasm. Se uită la câteva dintre proiectele elevilor afişate pe pereţi. Spre deosebire de lucrările şcolare de care îşi aminteşte, acestea nu sunt variaţii pe o temă. Fiecare dintre ele este diferită. Mama lui Pam explică faptul că o parte din filozofia învăţării Montessori este că munca este motivată de elev. Profesorii intervin pentru a ghida şi a ajuta la dezvoltarea abilităţilor, dar interesele proprii ale elevilor sunt principalele motoare ale învăţării. Lily petrece restul după-amiezii vorbind cu profesorişi elevi. Este uimită de cât de pasionaţi sunt de învăţareşi de cât de puţin seamănă aceasta cuşcoala. Lily pleacă în acea după-amiază cu o slujbă nouă şi cu mintea plină de întrebări: Cum învaţă oamenii cel mai bine? Care este rolul unui profesor? Un student? Un învăţăcel? Unde vei ajunge dacă laşi curiozitatea să-ţi fie ghid?

Este exact slujba de care Lily are nevoie. În ea, găseşte ceva care o face să se simtă

vie.

Restul anului trece repede. Aşa cum a promis, se întoarce la Rice în toamnăşi, în

următorii câţiva ani, îşi termină studiile, nu în inginerie, ci în educaţie.

Cu o diplomă în educaţie, ea ar putea merge oriunde doreşte. Este nevoie de profesori peste tot. Predarea este o meserie care nu o va

lega de un anumit oraş, industrie sau parte aţării. Ar putea chiar să predea limba engleză în altăţară. De ce să rămâi în lumea cunoscută când ai o lume întreagă de explorat? Oricât de mult s-a ataşat Lily de Houston, este pregătită să plece departe de aglomeraţieşi de căldura toridă. Cu toate acestea, a ajuns să iubească sentimentul unui oraş. Îi place energia de a trăi aproape de atât de mulţi oameni cu viziunişi vieţi diferite. În timp ce se gândeşte la ceea ce urmează pentru ea, o conversaţie cu Anne îi apare în memorie.

Stăteau pe balansoarul din faţa colegiului lor chiar înainte ca Anne să plece la

facultatea de medicină din Baltimore.

O să-mi fie dor de tine! Mă întreb încotro mă voi îndrepta anul viitor, după ce voi

absolvi”, gândi Lily.

„Dacă ai putea merge oriunde, unde ai merge?”, a întrebat Anne. „New

York! a rostit Lily, surprinzându-se pe sine.

'Ce? Serios?

Da. Nu crezi că e ceva romantic în asta? E un loc în care te poţi reinventa. Ce este

viaţa, la urma urmei, dacă nu o mare aventură?

„E atât de ieftin”, spusese Anne, mereu practicăşi echilibrată.

Dar un an mai târziu, acel răspuns ieftin se dovedeşte a fi ceva ce Lily nu poate uita. Deşi o diplomă de profesorşi o viaţă în New York nu sunt ceea ce ea sau părinţii eişi-au imaginat, odată ce Lily începe să se gândească la acest plan,

nu se mai poate opri.Şi nici nu vrea să se oprească.

Oraşul New York. Este locul în care au început atât de multe poveşti. Acolo a

început povestea tatălui ei din SUA. Poate că acolo va începeşi următorul ei capitol.

Capitolul treizeci

New York City, New York, septembrie 1994

Lily îşi găseşte un post într-o mică şcoală publică magnet din Manhattan-ul de jos, găzduită într-o şcoală gimnazială restructurată şi divizată. Fiecare aripă găzduieşte acum oşcoală mai mică cu propria specialitate. Specialitatea aripii sale esteştiinţa, dar ea predă limbi străine.

Primul an este greu. Toată ziua, grupuri de elevi de gimnaziu inteligenţişi gălăgioşi din New York intrăşi ies din clasa ei. În unele zile, se prăbuşeşte la catedră după plecarea ultimului copil, clipind în faţa tăcerii ciudate după ore de zgomot neîntrerupt. Drumul de 45 de minute cu metroul până la apartamentul ei din Brooklyn trece ca o ameţeală, în timp ce se pregăteşte pentru o seară de notareşi pregătire pentru ziua următoare.

Sunt momente când este atât de obositşi descurajată munca constantă încât este tentată să renunţe. De ce nu a rămas la de inginer? Cel puţin circuitele nu răspundşi nu aruncă cu scuipat.

Dar, în adâncul sufletului ei,ştie că aceasta este munca ei de făcut. Face ceva ce îi place, ceva care contează şi la care, într-o zi, sar putea chiar să fie bună. Chiarşi atunci când

lucrurile nu merg conform planului, ceea ce se întâmplă de cele mai multe ori, ea rămâne fascinată de modul în care oamenii învaţă. Simte o determinare instinctivă de a-şi dezvolta cunoştinţele pe care nu a simţit-o niciodată când studia ingineria.

Tatăl ei a acceptat în cele din urmă decizia ei de a renunţa la inginerie, deşi încăo îndeamnă să urmeze cursuri de informatică ori de câte ori vorbesc la telefon. Mama eia fost mai mult uşurată că Lily a o facultate. Faptul că Lily are acum o profesieşi este independentă a contribuit, de asemenea, la împăcare. În zilele bune, lui Lily îi place. Îi place diversitatea populaţiei studenţeşti, care pare să reflecte oraşul însuşi. Îi place gama de mediişi experienţe pe care le aduc la învăţătură. Mulţi vorbesc

alte limbi decât engleza acasă, iar mulţi sunt primii din familiile lor care au crescut în SUA. Câţiva dintre elevi o întreabă despre trecutul ei, despre ei de familie. În general, nu sunt deranjaţi când le spune că tatăl ei este chinez, iar mama caucaziană. Mulţi dintre ei, de asemenea, sunt . Are o slăbiciune pentru elevii care stau la margineşi încearcă să găsească modalităţi de a-i atrage înăuntru. Fără greş, fiecare dintre ei o învaţă ceva de care nu şi-a dat seama. Fiecare elev este diferit, iar Lily se dedică învăţării despre ei, unul câte unul.

Până la sfârşitul anului, în ciuda tuturor dificultăţilor, este sigură că şi-a găsit

vocaţia.

Vara trece repedeşi, în curând, Lily se întoarce la lucru, pregătindu-şi clasa. Tocmai terminase de capsat scurtele recenzii ale cărţilor de anul trecut pe un avizier, când se aude o bătaie la uş ă.

Intră o femeie asiatică pe care nu a mai văzut-o până acum, fluturând un capsator.

„Bună, aveţi agrafe în plus? Am rămas fără,şi mai am două panouri de afişat.

„Sigur. Lily se îndreaptă spre biroul ei. „Sunteţi noul profesor deştiinţe?” întreabă

ea, uitându-se prin sertarele ei.

„Da, eu sunt Julie.

„Julie Zhang? Când femeia dă din cap, Lily continuă: „Ţi-am văzut numele pe lista

noului personal. Bine aţi venit, eu sunt Lily. Predau limbi străine -şi nu găsesc capse de rezervă. Poftim, foloseşte-le pe ale mele. Îi dă lui Julie capsatorul ei. „Este prima ta slujbă de profesor?

'Nu, slavă Domnului! Primul an este atât de greu. Am predat timp de câţiva ani la o şcoală gimnazială din Queens, apoi am intrat în concediu de maternitate. Când mă pregăteam să mă întorc la muncă, îmi doream oşcoală mai micăşi un post cu jumătate

de normă. Isobel părea entuziastă şi flexibilă când am luat interviul, aşa că m-am gândit, de ce nu? În plus, îmi place să fiu în Manhattan. Dar tu? De cât timp predai? „Acesta este al doilea meu an. Am început aici anul trecut. Da, Isobel e în regulă. Susţinătoare, dar cereşi ea multe. Cred că face parte din a fi oşcoală mică. Să nu fii

surprins dacă te trezeşti făcând nişte acoperiri ciudate de ultim moment. Dar, în general, ceilalţi profesori sunt grozavi. Iar copiii – ei bine, pregăteşte-te pentru o mulţime de opinii nesolicitate despre Yankees.Şi pârţuri

glume.

În timp ce discutau, Julie se uita la Lily caşi cum ar fi vrut să spună ceva. „Hei, eş ti

parte chineză?

Francheţea lui Julie este revigorantă. De obicei, oamenii abordează acest subiect cu o serie de întrebări care încet de la formalităţi politicoase la ceea ce vor cu adevărat să

ştie.

„Sunt pe jumătate chinez”, răspunde Lily. „Şi tu?

„Toţi chinezii”. Modul în care Julie accentuează „toţi” sugerează amuzamentul.

„Fiul meu, Milo, caşi tine, este jumătate chinez. Familia soţului meu este originară din

Pakistan, dar acum locuieşte în SUA. Care parte este chineză?

„A tatălui meu.

„. Care parte a Chinei?

„Ştii, nu sunt sigură. În loc să se simtă defensivă sau dispreţuitoare, Lily este surprinsă că vrea să spună mai multe. 'S-a născut în China, dar a plecat în Taiwan când era destul de tânăr. Cândva în anii 1940? Poate în timpul războiului? Nuştiu. Rareori

vorbeşte despre trecutul său. Obişnuia să mă enerveze, dar acum mă gândesc că aşa el.

Totul este vag”.

„Ştiu ce vrei să spui.

Este prima dată când cineva răspunde la comentariile lui Lily despre tatăl ei cu înţelegere. Asta o face să vrea să continue să vorbească, să afle mai multe. „Julie, familia ta a

plecatşi ea în Taiwan?

„Nu, au părăsit continentul, probabil cam în aceeaşi perioadă cu tatăl tău, şi s-au

stabilit în Hong Kong. Acolo am crescut eu. Mai ai rude în Taiwan?

„Nainai mea este acolo. Ne-a vizitat o dată când eram mică. Lily face o pauză,

devenind gânditoare. „Mi-a plăcut acea vizită. A fost minunată. Chiar nu ştia prea

multă engleză, simţeam că ne înţelegem. Şi putea să-i dea ordine tatălui meu ca nimeni altcineva. Întotdeauna mi-am dorit să o mai văd, dar, din anumite motive, nu am mai mers în Taiwan şi ea nu s-a mai întors. După cum am spus, tatăl meu a fost vag în legătură cu asta. Oricum, cum rămâne cu tine? Cum ai ajuns în New York? întreabă Lily, parţial din curiozitate, parţial din instinctul de a distrage atenţia de la propria ei

experienţă. Deja a împărtăşit mai mult decât era obişnuită.

Julie explică faptul că familia ei a părăsit Hong Kong-ul pentru Toronto în 1987,

când ea era adolescentă. Preocupată de apropiata predare din 1997 către

RPC, au decis că ar fi mai sigur să emigreze. A terminat în Canadaşi a venit la NYU pentru facultate. „Şi iată-mă”, conchide ea, întinzând braţele larg. „Mă bucur că eşti aici”, spune Lily.

„Mulţumesc,şi eu. Ah, mai bine mă duc să-mi termin plăcile. Aproximativ o oră mai târziu, Lily aproape că terminase de aranjat sala de clasă când Julie se întoarce,

returnând capsatorul.

„Pot să te întreb ceva?

„Sigur. Lily se aşează şi îi face semn lui Julie să ia ea loc. „Cum a

fost să creşti cu un trecut de rasă mixtă?

Întrebarea o prinde pe Lily cu garda jos. Nimeni nu i-a mai pus vreodată o astfel de întrebare, ca şi cum a fi de rasă mixtă ar fi o experienţă interesantă, nu un defect de caracter. În timp ce ea încearcă să îşi dea seama cum să răspundă, Julie continuă.

„Soţul meu şi cu mine ne gândim mult la modul în care Milo va învăţa toate culturile sale: chineză, pakistanezăşi, acum, americană. Eu vorbesc cu el în cantoneză, soţul meu vorbeşte cu el în urdu, iar noi vorbim între noi mai ales în engleză. Care va fi pentru Milo limba sa maternă?

„Nu vorbesc chineza”, spune Lily liniştită.

Adică, mă întreb cum va fi pentru el experienţa de a fi biracial”. Julie clarifică, ca şi cum ar fi îngrijorată că a jignit-o cumva pe Lily, 'Se vor lua copiii de el laşcoală? Va şti el de unde este? Ce va spune despre familia lui? Cum te-ai descurcat cu asta?

„Nuştiu”, spune Lily. 'Nu a fost întotdeauna simplu. În orice caz, partea chineză s-a

pierdut. Spălată în alb? Îi zâmbeşte pe jumătate lui Julie. Într-un fel, cred că tatălui meu

i s-a părut prea greu să fie chinezşi american în acelaşi timp, aşa că a renunţat la a fi

chinez.

„Cum poate o persoană să nu mai fie chineză? se întreabă Julie cu voce tare.

Ar fi fost frumos să cresc fără să mă văd ca două jumătăţi nepotrivite, ci ca un fel

de întreg. Poate că Milo va găsi o modalitate de păstra atât moştenirea chineză, câtşi pe cea pakistaneză ca fiind preţioase. Nu trebuie să aleagă între ele, nu-i aşa?
„Adevărat. gândeşte Julie.

Pentru Lily, este ciudat să se gândească la acest tip de întrebări după atâţia ani. Amărăciuneaşi frustrarea pe care obişnuiau să le lase în urmă au dispărut. În locul lor, Lily găseşte o nouă gândire.

Julie se uită la ceas. „Hei, trebuie să plec, trebuie să fac nişte comisioane. Mi-a

făcut plăcere să cunosc, Lily. Ne vedem luni!

Pe măsură ce al doilea an de predare al lui Lily avansează, i se pare mult mai uşor decât intensitatea non-stop din primul an. Deşi există încă zile grele, ea nu mai face atât de multe greşeli de începătoare. În schimb, face altele noi. Dar devine din ce în ce mai pricepută să gândească pe picioarele ei.

Într-o zi de vineri de la începutul anului, când ultima lecţie se termină cu zece minute înainte de final, Lily ştie că trebuie să găsească ceva rapid, înainte să izbucnească haosul. Pe biroul ei se află o carte cu poveşti populare din întreaga lume. Ea deschide o pagină la întâmplare şi începe să citească cu voce tare o poveste jamaicană intitulată „Cursa dintre broască şi măgar”. Foşnetul hârtiilor şi mişcarea scaunelor încetează. Când termină, clasa este liniştită şi mai sunt trei minute până la plecare. „Mai citiţi una?”, sugerează cineva. Următoarea poveste, „Fiul regelui

merge la vânătoare de urşi”, este din Finlanda. O citeşteşi pe aceastaşi se termină exact când sună clopoţelul.

minunat să citeşti poveştile cu voce tare. Aerul din cameră devine expansiv, în loc să fie sufocantşi înghesuit. Săptămâna următoare, decide să înceapă ziua citind cu voce tare un basm folcloric clasei saleşi să încheie ziua cu un altul. Pentru aceasta, chiarşi cei mai agitaţi elevi stau nemişcaţi, vrăjiţi de isprăvile şi nebuniile şmecherilor, pungaşilor, înţelepţilorşi nebunilor.

Julie Zhang se dovedeşte a fi o profesoară foarte iubităşi o mare prietenă pentru Lily. Când vine timpul pentru conferinţele anuale părinţi- profesori, Lily îi este deosebit de recunoscătoare pentru prezenţa ei. În primul ei an, când au început conferinţele, directoarea Isobel a întrebat- o pe Lily dacă ar vrea să o ajute să traducă pentru unele dintre familiile chineze. Oricât multşi-ar fi dorit Lily să ajute, a trebuit să explice că nu poate. Surpriza lui Isobel, împreună cu cea a multor părinţi care au întâlnit- o în acea searăşi au început să vorbească în chineză, au trezit regretulşi ruşinea lui Lily. Anul acesta, Isobel a întrebat-o pe Julie.

„Este minunat că ai putut să ajuţi la traducere”, spune Lily, când seara s-a terminat

şi fac .

„Sunt atât de obosită”, spune Julie. „Creierul meu a funcţionat la turaţie maximă,

încercând să triangulez între părinţi, profesorişi elevi, uneori în trei limbi”.

„Trei limbi? întreabă Lily.

'Cantoneza nu este o problemă, dar mandarina mea nu este

atât de bună. De câteva

ori, cineva m-a întrebat ceva în mandarină, iar când nu înţelegeam, îmi scria

caracterele. Dar apoi, dacă foloseau caractere simplificate, deveneaşi mai confuz. Aşa

că trebuia să mergem înainteşi înapoi între mandarină, cantoneză, diverse caractereşi

limbajul semnelor. Şi apoi trebuia să le transmit totul profesorilor. Phew!

„Uau. Habar nu aveam.

'Din punct de vedere tehnic, probabil că nu ar fi trebuit să fac nimic din toate acestea. Nu este în contractul meu, iar districtul are traducători. Isobel m-a pus într-o poziţie dificilă. Ştia că acest lucru se va întâmplaşi ar fi putut să planifice acest lucru.

Când am confruntat-o, mi-a spus ceva despre birocraţieşi liste de aşteptareşi, în plus,

ar fi fost mai bine dacă copiii mă cunoşteau deja”.

„Şi de ce ai fost de acord?

Julie ridică din umeri. „Ştiu cum e să fii copilul în situaţia asta.
„Oh. „Bine, am terminat aici pentru noaptea asta. Să mergem', spune Julie, punându-şi haina.

În timp ce se plimbă pe străzi, Lily menţionează că Isobel îi ceruse ajutorul în anul precedent. „M-a surprins cât de groaznic m-a făcut să mă simt, să nu pot să ajut. „Deci a presupus că vorbeşti chineză?

„Nu este . Uneori, elevii, părinţii sau chiar oamenii parc

încep să vorbească cu

mine”.

„Ai învăţat vreodată ceva?

Lily scutură din cap. „Nu chiar. „Tatăl

tău nu ţi-a vorbit niciodată despre

asta?

„Nu. Poate că l-a întristat prea tare. Sau poate a crezut că protejează ceva, nuştiu.

El poate fi iraţional cu privire la lucruri.

„Hmm. Julie dă din cap. După câteva minute, ea spune: „Ştii, generaţia părinţilor noştri a trecut prin vremuri atât de grele. Aproape toţi cei cu care am crescut în Hong Kong şi ai căror părinţi proveneau din China continentală au avut experienţe foarte dificile în timpul războiului”.

Generaţia părinţilor noştri. Lily nu s-a gândit niciodată la tatăl ei ca făcând parte

dintr-o întreagă generaţie.

„Îmi amintesc că tatăl meu spunea o poveste despre mersul pe stradă în China

în timpul ocupaţiei japoneze, înainte să se mute la Hong Kong. Pe cealaltă parte a străzii, a văzut un coleg de clasă. Pe stradă venea un soldat japonez. Toată lumeaştia că, dacă vezi un japonez, trebuie să te înclini. Dar băiatul nu a fost atent, sau nu a fost suficient de rapid, şi a fost împuşcat mortal, chiar acolo. S-a întâmplat atât de repede, încât nimeni nu a putut face nimic pentru a-l opri. meu a spus că elşi fratele său s-au aruncat imediat la pământ, în caz că soldatul îi vedeaşi pe ei. Din fericire, soldatul i-a lăsat în

pace, dar era atât de periculos. Puteai fi ucis pentru cea mai mică greşeală”.

„Wow...”, spune Lily neîncrezătoare, dar ceva i-a atras atenţia:
sunt mai multe

poveşti.

„Cei care au supravieţuit au văzut lucruri pe care ar fi vrut să nu le fi văzut, lucruri pe care ar fi vrut să le uite. Probabil şi tatăl tău. Julie se opreşte pentru a-şi scoate cardul de metrou. „Bine. Ne vedem mâine.

Ne mai vedem. Lily îi face cu mâna, privindu-şi prietena coborând în grabă scările metroului. În drum spre casă, Lily îşi dă seama că nuştie aproape nimic despre Războiul Chinei cu Japonia sau războiul civil chinez. Nu prea ştie de ce oamenii au părăsit China sau unde s-au dus, dacă nu în Taiwan. Speriată şi apoi obosită de anxietăţile tatălui ei, la un moment dat a renunţat. Acum, însă, viziunea lui Lily despre tatăl ei se lărgeşte. Începe să caute poveşti din generaţia tatălui ei, de la cei care au rămas în Chinaşi de la cei care au plecat.

Ea începe cu cărţile. Vrea să umple tăcerea tatălui ei cu vocile celor care aveau

nevoie să îşi spună poveştile la fel de mult cum el avea nevoie să le uite pe ale lui. *Wild Swans,* apoi *Woman Warrior,* apoi *The Joy Luck Club,* apoi fiecare roman, biografie sau carte de memorii pe care le poate găsi. librăria Strand, este uimită să descopere autobiografiile lui Han Suyin, scriitoare şi medic jumătate belgian, jumătate chinez,

care a trăit în China în aceeaşi perioadă cu tatăl ei. Fiecare poveste are propriile nuanţe

de tristeţeşi rezistenţă. Fiecare poveste completează încă o parte din puzzle- ul perplex.

Cu timpul, îşi dă seama că, cu cât află mai multe despre poveştile altora, cu atât are mai puţină nevoie să le definească pe ale sale. La fel ca în etapele finale ale asamblării unui puzzle, la un moment dat, nu mai are nevoie de piesele lipsă pentru a-şi putea imagina întregul.

Capitolul treizecişi unu

Muzeul Palatului Naţional, Taipei, februarie 1997

Privirea ei se opreşte pe figura unui călugăr din piaţă.

În jurul lui se învârt strigăteşi chemări, zgomot de roţi de căruţă, strigăteşi hohote. Fumul pătrunde în aer, amestecat cu mirosuri de carneşi mirodenii. Palanchinele trec pe lângă ferestrele cu perdele, cu ciucurii zăngănind, purtătorii păstrând un rapid. În altă direcţie, o procesiune de călăreţi şi soldaţi flutură steaguri, sosirea unui înalt oficial. Portarii îşi aşează stâlpii de umăr, coşurile încărcate cu peşte pe de o parteşi legume pe de alta. Vânzătorii din piaţă se grăbesc să facă târgurişi să ducă mărfurile proaspete la tarabele lor.

Ochii călugărului sunt închişi. Nu se mişcă atunci când o monedă se ciocneşte în castronul său sau când un câine răcneşte la genunchiul său. Nimic nu-i protejează capul chel de soare sau de ploaie, de praf sau de vânt. Chiarşi cel mai neîndemânatic hoţ de buzunare l-ar putea jefui. Dar nimeni nu o face. Liniştea sa îl transportă undeva dincolo de raţiune, acţiuneşi limbaj. El are încredere că ceea ce se întâmplă are un scop, chiar dacă nu îl poate vedea.

Un grup de turişti se înghesuie în jurul lui Meilin,

înghesuindu-se să vadă pergamentul. Ghidul atrage atenţia asupra diferitelor detalii cu un indicator lungşi negru, trecând cu privirea peste sigiliile roşii ale colecţionarilor, caligrafia fină din codicile, pensula delicată şi culorile caracteristice perioadei. Turiştii fac fotografii înainte de a se îndrepta spre următoarea galerie. O mamă ţine un copil mic în braţe, cântând încet în timp ce se plimbă de-a lungul pergamentului. Un mic grup de copii se mişcă înainteşi înapoi, imagini cu animale: bou, cal, câine, tigru, heron, căprioară. Un cuplu mai în vârstă zăboveşte, vorbind cu voce joasă, lăsând pauze lungi. Nu este nevoie să se grăbească; eişi îşi pun conversaţiile de ani de zile.

Galeria se umpleşi se goleşte, se umpleşi se goleşte.

Bineînţeles, nu este pergamentul ei.

De fiecare dată când se deschide o nouă expoziţie, care prezintă mai multe comorile salvate de pe continent, Meilin merge la Muzeul Palatului, sperând. A pierdut socoteala câte pergamente a văzut. Fiecare este uluitor. Fiecare este un miracol al supravieţuirii. Şi de fiecare dată, profunzimea dezamăgirii ei că nu este pergamentul ei încă o surprinde. Poate că dezamăgirea este preţul speranţei. Meilin a învăţat să întâmpine cu bucurie momentele în care această durere veche se ridică şi se apropie. O strânge în jurul ei ca pe unşal, aducând durerea tot mai aproape. Această tristeţe, oricât de subţire şi de rudimentară, este tot ce a mai rămas să lege de un băiat care a crescut, de un bărbat mort de mult, de o viaţă de aşteptareşi de un trecut care dispare încet din peisaj.

Taipei, Taiwan, martie 1997

Zilele, anii, au trecut într-o furtună de muncăşi bârfe. La taraba mătuşii Luo din piaţa de ţesături Yongle, există un

flux nesfârşit de mirese care aleg mătăsuri şi satinuri pentru qipaos-uri speciale, bărbaţişi femei de afaceri nou îmbogăţiţi care caută croite. Din ce în ce mai eleganţişi mai sofisticaţi, ei încă vin pentru a fi măsuraţişi ajustaţi. Meilin este apreciată pentru abilitatea sa de a alege nuanţeşi texturi care pun în valoare o persoană. Nu-şi mai aminteşte când a trecut de la statutul de client la cel de angajat la Auntie Luo's. Ca multe alte lucruri din viaţa ei în Taipei, graniţele s-au dizolvat cu timpul.

Meilin adoră dimineţile în Dadaocheng, când străzile sunt liniştite şi singurii oameni de pe strada Dihua sunt credincioşii matinali care merg la Templul Zeului Oraşului. Există un ritm liniştitor în ritualurile zilnice ale comercianţilor. Ei aprind lumânări roşii pentru strămoşi, hrănesc peştişori aurii în vasele de ceramică care le înfrumuseţează vitrineleşi udă micile jungle de plante în ghiveci sub streaşină. Înainte ca căldураşi aglomeraţia să crească, înainte ca zgomotul paşilorşi scârţâitul frânelor de bicicletă să umple aerulşi înainte ca sacii cu mei, orezşi ciuperci uscate să iasă pe alei, îi place să steaşi să privească arcadele din cărămidă roşie care se îndepărtează în josul arcadei. În unele dimineţi, crede că aproape poate zări, la capătul cel mai îndepărtat, o tânără mamăşi băiatul ei, trecând pe lângă punctul de dispariţie.

În această dimineaţă, ea s-a trezit devreme. Înainte de cântecul păsărilor. Casa este

liniştită.

Singurele sunete sunt propria respiraţie şi clinchetul moale al porţelanului de fiecare dată când îşi bea ceaiul şi apoi aşează ceaşca înapoi pe farfurioară. Dacă stă perfect nemişcată, simte că o linişte statică învăluie casa ca o

pătură.

Afară, mugurii prelungesc capetele ramurilor. Timpul se grăbeşte, se grăbeşte înainte. Totul este creştere, grăbindu-se prin zile, desfăşurând o explozie de culoareşi parfum, o accelerare a anotimpurilor. Aşteaptă, vrea ea să . Aşteaptă. Există ceva în ea care vrea să oprească luminii. Tânjeşte săţină întunericul, liniştea, puţin mai mult. În ultima vreme, a visat la îngheţ. Au trecut zeci de ani de când nu a mai avut parte de o iarnă adâncă. Ea tânjeşte după liniştea zăpezii, după un anotimp adormit, după odihnă.

Los Alamos, New Mexico, martie 1997

Henry tocmai a ajuns acasă de la serviciu. Rachel îl întâmpină la uşă. Ea stăşi aşteaptă

în timp ce el îşi pune geanta jos, îşi desface şireturile de la pantofi şi se încalţă în

papuci. El se îndreaptă pe coridor spre bucătărie, scoţându-şi insigna, ceasulşi inelul.

Ea îl urmează.

„Henry, ascultă.

Apasă butonul „play” de pe telefonic. Într-o engleză ezitantă, o voce care sună de departe spune: „Îl căutăm pe Dao Renshu”. Pe fundal se aude o chineză înăbuşită. „Pentru Henry, pentru Henry. Mama lui este foarte bolnavă. Vino. Receptorul zăngăne la celălalt capătşi este închis.

Mâna lui Henry îi zboară la gură. Se aşează, strânge ochii, împinge pumnul

încleştat pe buze. Rachel ia loc vizavi de masă.

Înainte de a primi vestea, Rachel se pregătea pentru o

conferinţă naţională pentru bibliotecari. A fost încântată să fie invitatăşi a aşteptat-o cu nerăbdare luni întregi. Ea se oferă să îşi anuleze planurileşi să meargă cu Henry Taiwan, dar el spune nu. El vrea ca ea să meargă la conferinţă. Elştie cât de mult înseamnă asta pentru ea. În plus, în Taiwan, ea nu ar cunoaşte limba,ţara. Va fi destul de greu pentru elşi fără să fie un turistic.

Ea se enervează. Nu se aşteaptă ca el să facă pe ghidul turistic, se gândeşte doar că

ar putea dori sprijin.

Îi pare imediat rău că a sunat . Dar este categoric:

el trebuie să meargă singur.

După o nouă rundă de certuri, Rachel cu reticenţă. O sună pe Lily pentru ai da

vestea.

„Lasă-mă să vorbesc cu el, mamă”, spune Lily. Henry pune mâna pe telefon. „Trebuie să plec în Taiwan, fetiţo. Nainai este bolnavă „.

„Tată, vin cu tine. Am să te ajut.

„Nu, nu, tu ai de lucru. Te concentrezi pe viaţa ta acolo.

„Nu-i nimic. Am medical . Acest lucru este importantşi sunt sigur că directorul

meu va înţelege.

„Nu, nu trebuie să vii.

„Da, trebuie. Trebuie să vin. Ea este nainai mea. El nu

spune nimic.

„Îmi rezerv un bilet. O să ne întâlnim acolo. Ea este nainai

mea”, repetă ea.

El trage de timp.

Bărbatul care a petrecut ani de zile sosind mai devreme la întâlnirişi întâlniri, care a planificat din timp ca să nu fie nevoit să se grăbească, care a verificat de două ori, apoi de trei ori toate calculele sale – stagnează. Trebuie să se întoarcă Taiwan, nu mai poate lăsa deoparte această viaţă trecută, dar se îneacă în detalii. Trebuie să ceară timp

liber de la serviciu, să-şi aranjeze biletul, să-şi actualizeze paşaportul, să schimbe bani,

să-şi facă bagajele. Ce să aducă? Cât timp trebuie să stea? Cine mai este acolo? Timpul

se scurge.Ştie că e bolnavă, dar cu siguranţă mama lui nu va muri înainte de a-şi lua rămas bun. Face tot ce poate, dar sunt prea multe lucruri de făcut; nu e pregătit încă. Nu e pregătit.

Henry devine din nou Renshu. Din nou, el este copleşit de evenimenteşi de timp. Este prins în graba disperată a oamenilor care încearcă să urce într-un tren, să coboare dintr-un vapor sau să intre într-un adăpost antiaerian. „Ma! Ma!” Strigătele lui se pierd într-o aglomeraţie de umeri, coateşi împingeri, nimeni nu se uită în jos să vadă un băiat

pierdut. Ce se va face dacă îşi va pierde mama?

Rachel îl ajută. Îl ajută să redacteze scrisoarea prin care solicită concediu de odihnă, situaţia. Îl ajută să-şi facă bagajele, îi sortează paşaportul, coordonează biletele cu Lily, îl duce la aeroport.

După ce se înregistrează, stau unul lângă altul la poartă, cu faţa în faţă, aşteptând să înceapă anunţurile de îmbarcare.

„Henry. Rachel se întoarce cu faţa la el. „Henry, uită-te la

mine. El se întoarceşi ea îşi pune ambele mâini pe umerii lui, aşa cum obişnuia să o calmeze pe Lily când era mică. Faţa ei este serioasă, tonul ei hotărât. 'Henry, orice s-ar întâmpla, săştii că ai făcut tot ce ai putut pentru ea, timp de mulţi ani. Sunt sigur că e mândră de tine.

Se mişcă în scaunul său. Poarta se umple de călătorişi binevoitori.

Începe anunţul de îmbarcare.

„, acum. Îţi cheamă rândul'. Ea îl îmbrăţişează strâns, îi sărută ceafa.

„Mulţumesc, Rachel. Mulţumesc.

Accelerând pe pistă, motoarele zumzăie, apoi vâjâie, apoi răcnesc. Prin tălpile picioarelor, Henry simte cum vibraţiile cresc pe măsură ce roţile se învârt din ce în ce mai repede. Închide ochii în aşteptarea momentului în care presiunea aerului de sub aripile avionului depăşeşte presiunea de deasupra. Acesta este punctul exact al schimbării. Momentul în care forţa de ridicare învinge forţa de gravitaţie, iar roţile pierd contactul cu asfaltulşi avionul părăseşte solul.

Taipei, Taiwan, aprilie 1997

Aeroportul Internaţional Chiang Kai-shek. Henry debarcă, obosit zborul de peste noapte. Se uită la hârtia pe care Rachel a scris detaliile zborului lui Lilyşi se îndreaptă spre ea. Când intră pe poartă, o mândrie se ridică în Henry, . Este o femeie în toată firea. Nu e vorba doar de tunsoareaşi hainele ei elegante. E felul în care se comportă. Îşiţine umerii drepţişi trage o valiză mică după ea, scanând mulţimea. Când îl vede pe el, faţa ei se transformă într-un

zâmbet uriaş, iar el îşi vede din nou fetiţa. Ea aleargă la elşi îl îmbrăţişează. Deşi încercase să o descurajeze să vină, acum este recunoscător că este aici.

Aşteptând la coada de la vamă, ei discută despre zborurile lor. Curând, oboseala îi cuprinde şi devin tăcuţi. Henry aproape că
adoarme înainte ca agitaţia generală a oamenilor care îşi schimbă bagajele şi valizele să îl trezească din nou la realitate. Cineva leştampilează paşapoartele. Ei îşi adună

valize. Când ies afară, sunt întâmpinaţi de un val de umezeală cu mirosuri pe care el le

uitase.

El opreşte un taxişi îi dăşoferului adresa lui Meilin. Este într-o parte a Taipei pe care nu a văzut-o niciodată. Uitându-se pe fereastră, Henry nu recunoaşte nimic, în timp ceşoferul se alătură unui fluviu de trafic în mişcare rapidă. Caracterele chinezeşti se revarsă peste harababura de indicatoare agăţate de vitrinele magazinelorşi de-a lungul străzilor. Într- un haos de fonturi, dimensiunişi stiluri, limba sa maternă îl înconjoară. Totul rezonează cu o limbăşi o viaţă pe care le-a lăsat în urmă.

Taipei este plin de drumuri largi, de un metrou supraînălţat, de zgârie-nori strălucitori. Motoarele trosnescşi claxoanele claxonează acolo unde el îşi aminteşte de clopoţeii bicicletelorşi de strigătele vânzătorilor ambulanţi. În Taipei-ul pe care îlştia, străzile erau străjuite de stâlpi de electricitate din lemn, cu fire care radiau spre exterior, aducând lumină şi energie în clădirile de dedesubt. Acum mai vede fire şi stâlpi, ci doar clădiri care urcăşi urcă.

Lily, în ciuda decalajului orar şi a zborului lung, este foarte

trează. Toate aceste noutăţi se revarsă în ea şi el vede, încă o dată, entuziasmul copilului care îl urmărea prin grădină, spunând cuvinte la întâmplare în mandarină. Ea este fascinată de oraşul pe care îl vede pe fereastră, trage continuu de braţ, minunându-se de roiurile de motociclete, de străzile mici pline de pietoni şi vitrine deschise, de templele antice ascunse între clădirile moderne cu mai multe etaje.

Când taxiul îi lasă, el plăteşte, numărând stângaci bancnotele şi dând din mână

restul. Îşi iau valizeleşi stau unul lângă altul. Henry sună la soneriеşi aşteaptă.

Pe toată lungimea arcadei de pe strada Dihua, el vede copii în uniformeşcolare în drum spre casă, legănându-şi ghiozdanele în bucle, încercând să le rotească suficient de repede pentru ca pixurile, creioaneleşi hârtiile să nu cadă în vârf.

„Dao Renshu? Lily?'

Pentru o fracţiune de secundă, crede că este Peiwen, apoi îşi aminteşte că ea a

emigrat cu ani în urmă. Aceasta este Lin-Na, prietena mamei sale de la pieţele de

ţesături. Este mai tânără decâtşi-a imaginat, mai aproape de vârsta lui decât a mamei

sale.

„Da, da. Tu trebuie să fii Lin-Na.Şi mea?” Chipul ei

îi vestea.

„Când?

„Ieri după-amiază. V-am sunat acasă, dar nu era nimeni

acolo. Am plecat un mesaj”.

Mintea îi devine goală. Este ca şi cum ceva după care a tânjit atâta timp cât îşi poate aminti a dispărut. *Ieri după-amiază.* Închide ochii şi încearcă să îşi dea seama unde ar fi fost. Nu reuşeşte. Epuizareaşi adrenalina îl fac neputincios.

Oh! La ce mă gândeam? se mustră Lin-Na şi deschise larg uşa. 'Intră, intră. Ati

mâncat?

Păşesc înăuntru, ridicându-şi valizele peste prag. Parfumuri de camforşi tămâie se

lipesc de peret i.

Ea face un gest către două perechi de papuci albişi curati de lângă un rând de

pantofi. Lin-Na închide uşa, apoi îşi pune mâna pe antebraţul lui.

„Pe .

O urmează printr-o curte, pe lângă bucătărie. El aruncă o privire înăuntru. Toate

oaleleşi tigăile sunt , plita este oprită, blaturile sunt goale. Bucătăria mamei lui nu era

niciodată tăcută, niciodată liniştită. Întotdeauna erau cuţite care tăiau, oale şi cratiţe care zăngăneau, tocăniţe care bolboroseau, uşi care se deschideauşi se închideau. Pe masă sau pe tejghea se afla coşul ei plin, cu ridichi, varză, fasole lungă, ciuperci uscate.

Lin-Na deschide o uşăşi le face semn să intre. pat este un scaun gol. El se aşează.

Lily stă în spatele lui.

Meilin pare micuţă. Părul ei este alb. Lin-Na şi familia ei au îmbăiat-o şi au îmbrăcat-o. Poartă o rochie de mătase albastru închis cu broderii negre. Stă întinsă cu mâinile încrucişate pe piept. Articulaţiile i s-au mărit din cauza artritei, curbându-i degetele. Pe pat, lângă picioarele ei, este întins unşal de satin alb. Este brodat cu fluturi corai, violetşi auriu care bujori coloraţi. Arată ca o broderie proprie.

Ce ar fi spus dacă ar fi ajuns la timp pentru a-şi lua rămas bun?Şi-ar fi mărturisit eşecurile: livada pe care nu a crescut-o niciodată, hârtiile pe care nu le-a reparat niciodată, anii pe care nu ia vizitat niciodată? Pentru o clipă, îşi cerne amintirile de mişcareşi nesiguranţă, amenințarea raidurilor aeriene, teama rece a bombardamentelor. Ar fi încercat să-şi amintească şi ceva bun despre acei ani petrecuţi împreună? În toată tristeţea care sa transformat în amorţeală, a existat vreodată vreun har? Îşi trece degetul lungul cusăturilor individuale petalelor de bujor, ale antenelor de fluture, apoi îi netezeşte uşor părul mamei sale. Se gândeşte la pergamentul ei manualşi la poveştile ei. Cum părea să aibă întotdeauna una potrivită de spus.

O atingere moale la umărul lui. Lily. Uitase că ea era acolo. Ea îl strânge de braţ, iar

el îşi pune mâna peste a ei.

Uşa se deschideşi intră Lin-Na, aducând un alt scaun. Îl pune Henry şi îi face

semn lui Lily să se aşeze.

'Şi noi am iubit-o pe Ma Mei. A fost ca o altă mamă pentru mine”.

„O altă mamă?”, repetă el.

„Eu l-am pierdut pe al meu imediat după război.

Se ridicăşi o înfruntă pe Lin-Na. „Îmi pare rău pentru pierderea

ta. „Şi eu pentru a ta.

Henry se uită din nou la mama lui. Cum a putut o femeie atât de mică să poarte atât

de multe?

Lin-Na traversează camerasi deschide sertarul de sus al unei comode.

Acolo sunt niste hârtiisi niste lucruri pe care a vrut să le ai. Când Henry

începe să se uite prin ele, usa se închide.

Deasupra unui dosar maro se află o mică posetă din satin rosu şi un plic. În

interiorul posetei se află două clopoţei aurii. Plicul este plin de bani. Cele mai vechi

bancnote sunt moisi uzate, se îndoaie mai mult ca oţesătură decât ca o hârtie. În faţă

sunt bancnote clare, în cupiuri mai mari.

Deschide dosarul: certificatul de absolvire a liceului Jianguo, diploma Taida, fiecare cu o mică fotografie alb-negru cu el. O fotografie cu el în armată. O fotografie înrămată cu easi Longwei, poate făcută în New Park? Longwei poartă unul dintre costumele lui

din în de culoare crem. Ea este în aceeasi rochie pe care o poartăsi astăzi. Îi este greu,

chiar şi acum, să se uite la Longwei. Întoarce rama şi scoate spatele. Desprinde cartonul de pe suport.

Fotografia cade la pământ. , observă că pe spatele ei este lipităo altă fotografie, mai mică: un instantaneu alb-negru al unui cuplu. Fotografia este veche, marginile sunt dezintegrate. Cuplul este tânăr. Femeia este radiantă. Poartă o rochie de mireasă tradiţională şi o coroană phoenix simplă, dar elegantă. Are chipul lui Lily, expresia de încântare a lui Lily. Henry se uită la chipul bărbatului, ciudat de asemănător cu cel de pe diploma lui Taida. Nu este el, nu poate fi el – stilul este prea vechi, hainele sunt prea formale. El şi-ar fi amintit să fi făcut o astfel de fotografie. Apoi înţelege.

Mâinile
îi tremură, întoarce fotografia. În scrisul mamei sale: *Shui Meilin şi Dao Xiaowen, anul 22 al Republicii.* O întoarce din nouşi se uită la faţa tatălui său. Aceia sunt părinţii tăi? Lily stă acum lângă el.

El dă din cap, înmânându-i lui
Lily fotografia. Ea o studiază.
„Par atât de tineri. „Tatăl meu", murmură el. „Îţi aminteşti de el? întreabă Lily. El scutură din cap.

„Ce vă amintiţ i?

Se uită departe, în depărtare, caşi cum ar privi în trecut. 'O curte, cu peşti într-un iaz mic. Un puzzle cu maimuţe făcut dintr-un lemn special. Dacă îlţineai într-un fel, erau o sută de maimuţe; dacă îl întorceai cu susul în josşi numărai, erau doar nouăzeci şi nouă. N-am înţeles niciodată asta. Vocea lui se stinge.

Se întoarce la Meilin. Se apleacă pentru a-i săruta frunteaşi a-i mângâia obrazul. Apoi se ridicăşi pune poşeta cu cele două clopoţei de aur în mâna lui Lilyşi îi îndoaie degetele în jurul ei. Iese din cameră.

Lily stă Meilin. Încă îi poate vedea blândeţeaşi frumuseţea, chiarşi în paloarea ei liniştită. Îşi doreşte să fi avut mai multe şanse să fie împreună. Lacrimile îi curg pe obraji. Lily este recunoscătoare pentru timpul petrecut cu bunica ei, oricât de scurt. Se apleacă în faţăşişopteşte: „Adio, Nainai. Te iubesc”.

În bucătărie, Lin-Na pregăteşte o cină simplă din orezşi carne de porc cu legume. Soţul ei, Ta-wei, a ajuns acasăşi stă de vorbă cu Henry. Lily li se alătură la masă. Lily este surprinsă de cât de înfometată se simte. Mănâncă, iar apoi abia îşi mai poateţine ochii deschişi. Lin-Na, Ta-Wei şi Henry sunt într-o discuţie animată. Lin-Na are o hartă la îndemânăşi ei arată locuri, sunt de acord, se întrerup, vorbesc unul peste altul. Este atât de ciudat să îl audă pe tatăl ei vorbind chineză. O vorbea atât de rar când ea era mică. El este mult mai vorbăreţ decât îşi aminteşte ea vreodată.

„Culcă-te”, îi spune el, când o prinde căscând. „A fost o călătorie mare.

Mâine, veţi vedea o parte din Taipei”.

Dimineaţa, în timp ce Lily încă doarme, Henry încearcă să facă aranjamentele pentru incinerarea lui Meilin. Dar este dificil săştie de unde să înceapă, pe cine să sune, ce să facă. După prea multe apeluri telefonice frustrante, renunţă pentru astăzi, copleşit. Mai târziu, ei ies în oraş.

Să te plimbi prin Taipei este caşi cum ai pătrunde în memoria altcuiva. El nu poate găsi oraşul pe care l-a cunoscut cândva. Acesta este îngropat, nu sub ruine, ca oraşele pe care şi le aminteşte din China, ci sub prosperitate, care este propriul său tip de uitare.

Străzile pe presupunea că va ajunge la juancun îl conduc

spre un parc nouşi apartamente înalte. Credea că aşa se întorcea acasă din Jianguo, dar poate că se înşela. Nu mai există nicio urmă a vechilor porţi roşiişi albe care duceau la alei mici. Pe o altă stradă, vede ziduri de beton gri care se prăbuşesc, pătate de apă de la zeci de ani de taifunuri. Există clădiri dărăpănate cu acoperişuri ruginite din metal ondulat.

Abandonaţi de mult timp, zidurile rămase sunt marcate cu graffiti decolorate. O mare parte din zonă este înconjurată de garduri ieftine, într- o încercare timidă de a preveni vandalismul.

Schimbând viteza, încearcă să găsească unul dintre căminele în care a stat când era student. Încep să meargă, dar când ajung la capătul străzii, el nu a văzut clădirea. Se gândeşte că trebuie să fi fost distras. Se întoarceşi merge din nou pe toată lungimea

străzii, dar tot nu vede. A treia oară,ţine evidenţa numerelor în timp ce merge. Când

se apropie, încetineşte, uimit să descopere că pe locul unde afla dormitorul său se

întinde acum o faţadă de magazin.

„Să mergem să vedem NTU”, spune el.

lungul drumului, trec printr-un parc. Parcul forestier Da'an. *Acesta nu era un parc,* se gândeşte el, în timp ce trec pe lângă oameni care fac mişcare. Trec pe lângă un vânzător de fructe cu o piramidă de pere pe căruciorul său.

„Tată, asta îmi aminteşte de o poveste”, spune Lily. 'La şcoală, le citesc elevilor

mei poveşti populare din întreaga lume în fiecare dimineaţă pentru a începe ziua. Unul dintre preferatele mele este din China. Este vorba despre un copac de pere. „Hmm?” Henry

ascultă doar pe jumătate. Încearcă să îşi amintească cum arăta această zonă pe vremuri.

„Uite,ţi-o spun eu. A fost odată un fermier care a avut o recoltă bogată de pere de zăpadă...” Replica îi prinde în ureche. Pe măsură ce ea spune povestea călugăruluişi a perelor, tot corpul lui reacţionează. Ochii i se umplu. Aproape că simte gustul perelor pe care le-a găsit pe dealurile de deasupra Yichangului. Când ea termină ultimul vers: „Şi călugărul s-a înclinat, spunând: „Aveam nevoie doar de o sămânţă”„, Henry este copleşit. Scoate o batistăşi îşişterge frunteaşi ochii. Tot ce reuşeşte să spună este: „Foarte frumos, . Da,ştiu povestea asta. Nu am mai auzit-o de mult timp'.

'Serios? Cineţi-a spus-o?” „Mama. Îi

plăceau poveştile.'

„Îţi aminteştişi alte poveşti pe careţi le-a spus?”

„Poate”, spune el. „Mă voi gândi la asta.

Coboară pe străzi mai mici, iar zgomotul traficului se diminuează, fiind înlocuit de zumzetul vânzătorilor ambulanţi şi al clopoţeilor de biciclete. Oamenii stau în faţa caselor lor pe scaune dărăpănate, aerisindu-se în aerul primăvăratic. Rufele atârnă de grilajele de fier ale ferestrelor. O colecţie de ghivece de plante formează o oază de

verdeaţă pe o alee liniştită. În apropierea unei mici pieţe acoperite, trec pe lângă o tarabă de măcelar cu picioare de porc aşezate pe gheaţă. O femeie îngenunchează şi loveşte cu un cleşte o bucată de carne aşezată pe un bloc de lemn. Lama taie osul cu o singură lovitură.

Acesta seamănă mai mult cu oraşul pe care şi-l aminteşte.

Curând ajung la campusul Taida. Bulevardul Royal Palm este la fel de măreţ ca întotdeauna. Se plimbă

pe lângă bibliotecă, stau sub Fu Bell, privesc studenţii trecând pe lângă ei pe biciclete. Cel mai bine, azaleele sunt în plină floare, asigurându-l că nu toate amintirile sale au dispărut.

Pe măsură ce zilele trec, Lily oscilează între senzaţia de a fi într-un loc complet străin şi un sentiment straniu de întoarcere. Există gusturi care trezesc amintiri ale vizitei lui Nainai. Prăjiturile cu susan sfărâmicioase, cu aromă de nuci; dulceaţa răcoroasăşi suavă a jeleului de iarbăşi a fasolei roşii pe gheaţă rasă; micile legume verzi murate, acreşi ascuţite, ale căror nume nu le-aştiut niciodată. Este caşi cum ceva mai profund decât limba o primeşte acasă.

În acelaşi timp, este înconjurată de noi privelişti care să se minuneze, pe care să le remarce. O familie formată din patru persoane care străbate străzile aglomerate din Taipei pe un singur scuter cu motor. Teatrul de târguială şi negociere din pieţele deschise. Modurile ingenioase în care vânzătorii leagă pachetele cu o singură lungime de sfoară pentru a le putea transporta mai uşor fără geantă.

Este dezorientant să nu poată citi textul oriunde se uită sau să tragă cu urechea la conversaţiile care îi trec pe lângă urechi. Pentru că nu poate înţelege limba, încearcă să ghicească relaţiile dintre oameni în restauranteşi magazine. Nu a fost niciodată printre atât de mulţi chinezi şi taiwanezi. Nu a fost niciodată într-un loc cu atât de puţini occidentali. Într-un fel, Lily nu s-a simţit niciodată atât de ieşită din context.

În acelaşi timp, un context pentru tatăl ei şi pentru

obiceiurile lui a ieşit în evidenţă. Ea îl vede în felul în care vorbesc oamenii, în gesturile lor, cadenţa discursului lor. Când sunt la restaurantşi el discută cu chelnerul, arătând spre meniu, punând întrebări, ajungând la un acord, râzând, ea îl priveşte. Acest bărbat este total diferit de tatăl de nepătruns, nefericit, adesea nerezonabil, pe care şi-l aminteşte din copilărie.

Tatăl ei, neclar de ani de zile, a ieşit în evidenţă.

A trecut aproape o săptămână. Henry trebuie să facă aranjamentele pentru Meilin. Se trezeşte devreme într-o dimineaţăşi se hotărăşte să-i ceară ajutorul lui Lin-Na. În bucătărie, aşteptând-o pe Lin-Na, el alege o farfurioară, o ceaşcăşi un capacşi caută ceai pe rafturi. În timp ce ceainicul fierbe, deschide o cutie de Alishan oolong, aducând-o la nas. Poate că aici, în acest miros de prăjit şi verdeaţă, îşi poate găsi mama. Toarnă un pumn mic de frunze înfăşurate în ceaşcă şi aşteaptă. Prinde fierbătorul înainte ca acesta să urle, toarnă apă peste frunzeşi le priveşte cum încep să se deschidă, să se întindăşi să-şi verse culoarea în apă. Întoarce capacul pentru a lăsa la infuzat, găseşte cuvintele de care are nevoie.

Când vine în bucătărie, Lin-Na ascultă fără să comenteze, adulmecând din când în

când sauştergându-şi un colţ al ochiului.

„Desigur. Voi face cum îmi ceri, Renshu. Este o onoareşi o datorie să o ajut pe Ma

Mei să călătorească în viaţa de apoi.

El dă din cap recunoscător. Îi vede durerea, iar când Lin-Na spune că mama lui a

fost fericită aici, el o crede.

În după-amiaza târzie, Henry o duce pe Lily la templul Longshan. Templul este un reper, o reasigurare a faptului că acesta este oraşul în care el şi mama sa şi-au găsit stabilitatea, în care rătăcirea lor a luat sfârşit.

Înăuntru, cumpără două lumânări roşii marişişase beţişoare de tămâie. Ei trec pe lângă mese pline cu aranjamente florale elaborate şi farfurii cu fructe, bomboaneşi prăjituri lăsate pentru diverse zeităţi. Elevii scriu cereri de succes la examene, lăsându- le alături de ofrande de fructe şi bani de hârtie. Zăngănitul ritmic al ţambalurilorşi clopotelor străpunge cântecul constant al rugăciunilor de după-amiază.

Lily îşi urmează tatăl în spatele templului, trecând pe lângă un grup de oameni care

aruncau scoici oracole. El îi înmânează lumânările. După ce ea aprinde

fiecare de la o flacără existentă, el pune câte o lumânare în fiecare arzător. Privesc în tăcere cum bălţile de ceară sclipescşi apoi se întăresc la baza arzătorului. Rămân până când însoţitorul le adună lumânările, împreună cu cele ale celorlalţi care au venit să se roage. Îngrijitoarea manevrează fiecare lumânare cu tandreţe. Fără să stingă nicio flacără, ea creează un nou mănunchi de lumânări proaspăt aprinse, apoi îl pune în echilibru pe unul dintre suporturi. Mai mulţi oameni vin cu lumânări proaspete de aprins. Aprinderea, arderea, strângereaşi stingerea flăcărilor sunt neîncetate. Împreună, ei continuă prin templu, întorcându-se la arzătorul de tămâie de aur din faţă. Aici îi dă lui Lily trei dintre beţişoarele de tămâie. Le aprinde pe celelalte treişi stă în picioare,ţinându-le în faţa corpului, la înălţimea umerilor, cu mâinile împreunate şi capul plecat. Lily face la fel.

Dao Renshu îşi permite să îşi amintească, să simtă.

Amintirile apar dezordonate, ca o cutie de fotografii răsturnată pe podea. Vaporul spre Taiwan, bărcile de hârtie cu yeye, timpul petrecut în armată, Chongqingul care arde, vapoarele de pe râu, Liling, primirea scrisorii de la Northwestern, ascunderea în Marele Tunel, mormintele familiei mamei sale distruse.

Durerea, în sfârşit recunoscută, cutremură. Dorul, regretul, pierderea, toate vin în valuri. Un geamăt, mai puternic decât a cunoscut vreodată, se ridică din plămâni. Eliberarea sălbatică ceva intoxicant. Când aceasta încetează, el este epuizat, dar într-un fel mai uşor, după ce a dat jos o povară pe care nuştia că o poartă.

Când deschide ochii, Lily este încă acolo, lângă el. Beţişoarele lor de tămâie mai au doar un centimetru de ars. Le eliberează în nisipulşi cenuşa de pe fundul arzătorului. Templulşi-a schimbat ritmul. Valul de credincioşi de după-amiază a venitşi a plecat. Tăcerile mai lungi se întind între perioadele de incantaţie. Ecoul scoicilor de oracol se stinge înainte ca următorul zgomot de divinaţie să spargă aerul.

Privesc cum ultimele şuviţe de fum de tămâie se ridică şi se răsucesc. O lună crescentă străluceşte în spatele dragonilor şi phoenixilor coloraţi ai templului, care înfloresc în cerul violet al serii cu peneleşi solzii lor, cu gheareleşi limbile lor.

În acea seară, stauşi beau ceai în bucătăria lui Lin-Na, după ce toată lumea s-a dus la

culcare. Lily îşi ridică farfurioara pentru a admira delicata bujorie albastrăşi albă

pe părţile laterale ale paharului ei.

„Gaiwan”, spune el. *„Gaiwan?*

'Da. Înseamnă „castron cu capac”. Farfuria este pentru pământ, cupa pentru om, iar

vârful pentru cer'.

„E atât de frumos. Ea pune farfuria la locşi ridică capacul, verificând frunzele de

ceaişi inhalând mirosul de iarbă.

Fără să vrea, el se întoarce spre ea şi începe să vorbească. „Bunicul meu, Dao

Hongtse, a avut trei soţii.

Ea se uită la el, îşi strânge buzele, dar nu spune niciun cuvânt. Îşi duce mâna la geantăşi scoate un caietşi un stilou. *Dao Hongtse a avut trei soţii,* scrie ea. Lily rămâne tăcută, sperând că el va continua, nedorind să sperie poveştile pe carea aşteptat toată viaţa să le audă.

El se uită la ce a scris ea, ia o înghiţitură lungă de ceaişi continuă. „Familia avea

un magazin în Changsha, în provincia Hunan", continuă el. Şi încet, încet, începe să

povestească ceea ce îşi aminteşte. Camera se umple cu nume de oraşe de care ea nu a auzit niciodată, de rude pe care nu le va întâlni niciodată. Pe paginile caietului ei, ea încearcă să prindă toate frânturile de amintiri care îi cad de pe buze: de kerosen,o verişoară preţioasă, un parc cu un păun, un pergament de mână, povestirile mamei sale.

Spune că atunci când au venit japonezii, familia a fugit în noapte. Spune că au mersşi au tot mers, prin toată China. Uneori mergeau cu căruţele. Nuştie cine le trăgea, sau de ce. Nu vaşti niciodată. Spune că s-au înghesuit în trenuri plineşi le-au călătorit spre nord. Spune că japonezii, sau poate naţionaliştii, au aruncat în aer căile ferateşi podurile. Nuştie cine a făcut-o; ştie doar că apoi au coborât trenurişi au continuat să meargă. Spune că au luat vapoare pe

Yangtze în susşi în jos

Râul. Râul era înţesat de canoniere scufundateşi de prăpăstii înşelătoare. Au întâlnit oameni buni la suflet şi oameni duri la inimă. Sau mutat din oraş în oraş. Tot felul de adăposturi, tot felul de slujbe pentru mama lui. Au învăţat cum să devină invizibili.

Când japonezii s-au oprit, au început comunişti.Şi mizeria a început din nou. Când termină, stau liniştiţi câteva clipe. Este târziu. În ochii lui, e caşi cum ea ar putea vedea distanţa, oboseala. El aranjează ceştile de ceai pe tavăşi se ridică.

El respiră adânc. „Istoria Chinei este tristă, Fetiţo”, spune el, clătinând din cap.

Ridică tavaşi din cameră.

Lily se uită peste notiţele ei. Îşi trece un deget pe fiecare pagină, simţind amprenta. Nu este sigură cum să înceapă să proceseze ceea ce tocmai s-a întâmplat, dar ştie că tatăl ei i-a dat în sfârşit un lucru extrem de preţios: moştenirea ei.

Dupăşapte zile are loc incinerarea. Nu există morminte de familie. Nu există pământ pe care Meilin să-l numească al ei. Ei îi încredinţează urna cu rămăşiţele lui Meilin lui Lin-Na, care promite că le va îngropa alături de strămoşii ei, mai jos pe insulă, în Chiayi.

În ultima zi a vizitei lor, Henry o duce pe Lily la Keelung, locul unde elşi Meilin au ajuns pentru prima dată pe insulă. Se duc în parcul Zhongzheng şi urcă pe lângă terenurile de joacă, pe lângă Muzeul Festivalului Fantomei, până la cea mai înaltă parte a muntelui. În vârf se află o statuie albă uriaş ă.

„Cine ? întreabă Lily.

„Guanyin, zeiţa milei, a bunătăţiişi a compasiunii”.

Amândouă se gândesc la expresia senină a statuii, la veşmintele ei fluide, la aerul ei

de înţelepciune calmă. După un timp, Lily spune: „Cred că acesta este modul potrivit de

a ne lua rămas bun de la Nainai”.

„Hmm”, este de acord Henry.

Ei admiră priveliştea. Mai jos se află oraşul Keelung. Henry portul, navele din port,

munţii -şi undeva, dincolo de locul unde apaşi orizontul se întâlnesc, China. Chiar înainte să coboare înapoi, Henry se uită din nou la statuie. În mâna ei, Guanyinţine un pergament înfăşurat.

Capitolul treizecişi doi

Los Alamos, New Mexico, iunie 1997

Războiul Rece se dezgheaţă. Cu mai puţine contracte pentru proiecte de apărare majore, Laboratorul începe să facă oferte de pensionare anticipată. Timp de aproape douăzecişi nouă de ani, Henry a muncit din greu, producând întotdeauna cercetări de înalt calibruşi într- un ritm constant. Deşi nu s-a simţit niciodată complet în largul său la Los Alamos, în ani s-a simţit din ce în ce mai neliniştit.

Colegul său de mult timp, Tom Benson, s-a pensionat recent, iar lui Henry îi lipsesc inteligenţaşi francheţea prietenului său. Ocazional, Benson mai trece pe la birou pentru a consulta, dar din ce în ce mai rar. Ultima dată, chiar înainte de a pleca, Benson l-a întrebat pe Henry dacă a avut

probleme cu reînnoirea autorizaţiei de securitate. Surprins de întrebare, Henry a spus că nu. Benson a explicat apoi că vecinul său David Tian a menţionat că unii dintre ceilalţi oameni de ştiinţă chinezi păreau să aibă dificultăţi minore. Procedura a implicat mult mai multe întrebări decât data trecută. Când Henry nu a spus nimic, Benson s-a întrebat cu voce tare dacă întârzierile ar putea fi legate de cazul de spionaj împotriva lui Peter Lee. Îl cunoştea Henry? Nu, Henry nu-l cunoştea.

El a adăugat rapid că, cu excepţia acelei petreceri de Anul Nou de acum câţiva ani, nua fost implicat deloc în comunitatea chineză. A fost mai uşor aşa. Benson a dat din capşi a fredonat în semn de aprobareşi acord.

Acum, luând în considerare termenii ofertei de pensionare, Henry îşi aminteşte de această conversaţie. Fără Benson în preajmă, lui Henry i-a fost mult mai greu să navigheze printre înţelegerile nespuse din grupul său de cercetare. Ani de zile, el s-a bazat pe indicaţiile lui Benson şi i-a respectat perspectiva. Câteva dintre proiectele majore ale lui Henry se apropie de sfârşit, iar finanţarea continuă pare redusă. *A fost o slujbă bună,* se gândeşte el. Apoi: *A fost doar o slujbă.Şi acum, poate că e timpul să lase pe altcineva să o facă.*

Când îi aduce vorba lui Rachel, este surprins de cât de repede este ea de acord. În ciuda numeroşilor ei prieteni, ea nu a iubit niciodată acest oraş. Este pregătită pentruo schimbare. Ei decid să îşi scoată casa la vânzare. Este una dintre cele mai uşoare conversaţii pe care le-a avut cu Rachel în ultimii ani.

Henry începe să împacheteze pentru mutare. Pe raftul de sus al bibliotecii sale, îşi găseşte pensulele, piatra de cerneală, vârful unui băţ de cerneală. Bambusul pensulelor

este delicat; firele lor de păr sunt despicateşi uscate. Piatra de cerneală strânge praful în fântâna sa. El freacă suprafaţa pentru a o face să strălucească din nou, dar praful rămâne în crăpături. Dicţionarul său chinez-englez zace lângă ei. Întinde mâna spre dicţionar, simţind greutatea lui în palmă. A fost folosit ca opritor de uşă, prespapierşi suport de carte improvizat. Paginile sale s-au îngălbenit, lipiciul de la legătorie este uscatşi crăpat. Fulgi de pastă îi cad în mâini când o deschide. Fire fragedeşi fragile leagă coperţile de corpul cărţii.

Se gândeşte la toate acele aerograme albastre care mergşi vin din New Mexico în Taiwan. Câte ore a petrecut încercând să îşi aranjeze viaţa americană în coloane verticale ordonate, căutând în dicţionarul său caractere care aproape că explicau această lume, dar niciodată suficient? Acum, când îşi foloseşte dicţionarul, călătoreş te în direcţia opusă, căutând un caracter pe care nuşi-l aminteşte sau căutând un cuvânt pe care l-a învăţat în englezăşi nu l-aştiut niciodată în chineză.

În toţi aceşti ani în careşi-a dezvoltat engleza, chineza sa a dispărut. Există fraze pe care nu le mai rosteşte, silabe pe care limba sa nu le mai pronunţă, lexicoane întregi pe care nu le mai . O limbă poate fi infinită, dar o persoană nu este. Henry nu poate păstra fiecare cuvânt, gând, idee, amintire. Ar fi atât de plin nu mai putea mişca.

Răsfoieşte paginile, la început în zadar, apoi cu un scop precis. Se opreşte când ajunge la listingul pentru , a repara, a reglementa, a cultiva. Îşi plimbă degetul pe coloana de combinaţii de caractere aferente. Există atât de multe concepte construite cu caracterul : a construi o casă, a studia la şcoală, a tăia copacii, a reînnoi o veche prietenie, a repara o barcă, a construi poduri, a cultiva virtutea, a

cultiva inima. Aici face o pauză. , să cultivi inima. Închide dicţionarul. Urmează caracterele pe palma sa. Pentru prima dată după mulţi ani, inima lui se simte uşoară.

În câteva luni, Henryşi Rachel se mută la Albuquerque. El lasă în urmă amărăciunea

zilnică de a face munca altcuivaşi nu se mai uită înapoi.

Oraşul oferă grupuri de lectură, muzee, cafenele, concerte. Rachel este încântată să- şi facă prieteni noi, să-şi lărgească cercul de cunoştinţe. Se înscrie în Clubul noilor veniţi. Au trecut ani buni de când nu a mai fost un nou venit nicăieri. Cel mai bun lucru este că reuşeşte să găsească un loc de muncă la Biblioteca de Arte Frumoaseşi Design a Universităţii, specializându-se în colecţiile lor muzicale.

Albuquerque este atât de divers încât diferenţele sunt ceva obişnuit. Un trecător, dacă este atent, ar putea ghici că Henry este hispanic, navajo, chinez, japonez, peruvian sau poate tibetan. Dar, în general, oamenii nu întreabă, iar el nu explică. În schimb, el vine şi pleacă de bibliotecă şi de la magazinul alimentar chinezesc fără să fie recunoscut. Nu mai trebuie să cerceteze strada, gata să intre în magazinul de bricolaj sau în bancă dacă o vede pe bârfitoarea doamnă Riordan plimbându-se pe trotuar.

La noua casă, Henry lasă grădina să crească sălbatic. Sagebrush, yucca şi tumbleweeds domină solul nisipos. Rachel îi spune *grădinărit Xeriscape.* Când Rachel aduce acasă o pungă mică de piersici de piaţa fermierilor, dulceaţa lor îi aminteşte lui / /
Henry de ceva ce nu poate exprima în cuvinte. El mănâncă toate piersicile într-o singură după-amiază, aruncând sâmburii în curtea din spate.

O vară indiană glorioasă se întinde până la începutul lunii

octombrie, încălzind pământul. Copacii de bumbacşi frasinii strălucesc auriu pe pantele estice Sandias. Pe urmele ei vine o iarnă grea. Din noua lor casă, Rachel şi Henry privesc furtunile de zăpadă venindşi plecând, ascunzând apoi dezvăluind munţii.

Un somn de zăpadă acoperă grădina. Undeva dedesubt, nişte vreascuri albe încep să

se întindă prin întuneric.

Luna martie încălzeşte şi umflă pământul. În grădina din spate, lăstarii mici

izbucnesc prin solul vegetal.

Nimeni nu supraveghează şi nu udă. Nicio mână protectoare nu furnicile curioase

care urcă şi coboară pe răsadurile nevăzute. Fără adăpost, apropiateşi înghesuite una

lângă alta, ca şi cum şi-ar promite un refugiu reciproc, ele împart umbrele pentru a bloca strălucirea soarelui. Sfidând vânturile furioase ale lunii aprilie, inima se ridică în centrul micilor lor trunchiuri.

La începutul lunii mai, Henry îşi împinge roaba prin curte, umplând-o cu frunze uscate de lemn de bumbac care au ajuns în grădină. În spatele unui nod de buruieni căzute, observă o creştere verde. Descâlceşte buruienileşi se opreşte.

Copaci! Nu beţe în noroi, ci puişori rezistenţi. Îngenunchează să priveascăşi atinge

uşor fiecare ramură, fiecare lăstar. Mugurii lipicioşi lasă sevă pe vârfurile degetelor. Fiecare frunză este un steag verde care flutură în aerul strălucitor de primăvară. Inconfundabil. Începutul unei livezi.

„Rachel”, spune el în sinea lui, apoi mai tare: „Rachel,

Rachel! Aleargă în casă. Împreună, curăţă frunzele rămase, iarba uscată şi buruienile. Nu discută despre miracol. În schimb, fac următorul lucru necesar pentru a ajuta copacii să crească. Henry îşi ia lopataşi sapă opt găuri, distanţate uniformşi nu prea adânci, cu suficient spaţ iu

între ele pentru a lăsa loc speranţei. Când Rachel merge la centrul de grădinăritşi se întoarce acasă cu saci de pământ îmbogăţit, compostşi mulci, Henry nu scoate o vorbă. Împreună dezrădăcinează puii de copac şi separă grămezile de rădăcini şi pământ. Coboară răsadurile în găuri şi bagă cu lopata compostul şi solul îmbogăţit. Rachel adună mulci la baza fiecărui copac, iar Henry îi udă cu generozitate.

New York City, New York, septembrie 1998

După patru ani, Lily a reuşit în sfârşit să se impună în clasa ei. Anul acesta este cel mai bun de până acum. A găsit un echilibru între grija pentru elevii ei şi grija pentru ea însăşi. În sfârşit, are suficientă experienţăşi încredere încât nu mai trebuie să petreacă atât de mult timp pregătindşi notând lucrările elevilor.

Când întors din călătoria la Taipei, neliniştea pe care o simţea faţă de ea însăşi de când se ştia a început să dispară. Nu a fost vorba de o lăsare conştientă la o parte a acelor griji; a fost mai degrabă o trecere treptată într-o linişte pe care nu o cunoscuse niciodată, o calmare a unei nelinişti înrădăcinate. Deşi tatăl ei nu a mai pomenit niciodată de poveştile saleşi nici nu a mai vorbit prea mult despre călătorie, pareşi el mult mai fericit.

Există un cerc de prieteni profesori cu care se întâlneşte şi îi face plăcere să se întristeze şi să sărbătorească împreună

cu ei succesele de la clasă. Dar Lily este pregătită să aibă o viaţă socială în afara serviciului. Au fost câţiva bărbaţi cu care a

văzut din când în când, dar nimic serios. Sunt destul de drăguţi, dar, la un moment dat, ea începe de obicei să viseze cu ochii deschişi la cum vor fi lucrurile când relaţia se va termina, va avea din nou spaţiul ei pentru ea.

Pe un capriciu, decide să meargă la o seară a absolvenţilor Rice într-un bar din Midtown. A văzut anunţuri prin buletinul informativ din când în când, dar până acuma fost prea ocupată.

Se agită în timp ce se pregăteşte. A trecut atât de mult timp de când nu a mai mers la un eveniment unde nu cunoaşte pe nimeni. Ce să poarte? Nu haine de profesor. Blugi? Nu i se pare potrivit. În cele din urmă alege o rochie tunică albastru marinşi jambiere negre. Pantofi comozi. Întotdeauna.

Când ajunge, scrutează camera. Câteva feţe îi sunt vag familiare, dar nu poate identifica niciuna. Sunt o mulţime de absolvenţi mai în vârstă, în costumeşi cravate; par oameni de pe Wall Street. Nimeni nu a purtat vreodată costum la Rice. Atunci era vorba doar de pantaloni scurţişi tricouri. Se îndoieşte că ar recunoaşte pe cineva care poartă costum acum.

„Lily Dao? Vocea este plină de căldurăşi surpriză.

Ea se întoarce. „Tony! El încă mai are buclele alea neordonate. Linia părului îi este puţin mai înaltăşi are câteva riduri de zâmbet lângă ochi. Nu poartă costumşi cravată. Look-ul său este elegant şi relaxat. Pantaloni kaki, un pulover maro, o cămaşă frumoasă cu guler. Nu trecut

prin cap că s-ar putea întâlni cu el.

El zâmbeşte. „Eşti în pană de cuvinte?

„Nuştiam că sunteţi în zonă.

El zâmbeşte. 'Cred că ăsta e scopul acestor chestii cu absolvenţii, nu? Să cine e prin

preajmă.

Chiar este încă foarte chipeş, se gândeşte Lily.O

băutură?

„Poftim?

„Pot să vă aduc ceva de băut?”, întreabă el.

„Oh, da, ar fi grozav. Um... da, orice. El îşi ridică sprâncenele

la ea.

„Vin roşu”, spune ea,şi se simte uşurată când el nu îi cere mai multe detalii. În timp ce el îi aduce băutura, ea se uită în jurul barului. Tot nu mai vede pe nimeni pe care să îl recunoască. Tony se întoarce cu o halbă de Guinness pentru elşi un pahar de vin pentru ea. „California Cabernet Sauvignon”, spune el, înmânându-i-l.

Ea dă din capşi ia o . „Foarte frumos”, spune ea, sperând că e suficient. „Deci,

Lily Dao, ce faci în New York?

„Nu trebuie să-mi tot spui numele întreg. Poţi să-mi spui doar Lily”, spune ea. „Bine, Lily, ce faci în New York? Îi place să-l audă numele.

„Sunt profesor. Predau engleza la gimnaziu la oşcoală magnet. „Un profesor de

engleză? Fabulos! Asta pare... perfect. El zâmbeşte. 'Do

vă place?

„Da, foarte mult. Este o muncă grea, dar nu aş prefera să fac altceva. În timp ce

spune asta, îşi dă seama cât de mult înseamnă asta. „Şi tu? „Ah, fac un post-doc la Columbia. 'Wow. Foarte impresionant. place? El dă din cap. Ea dă din cap. Bea vinul. Tăcere.

„Hei," vocea lui se înmoaie. „Îmi amintesc că ultima noastră conversaţie nu a fost -

cum spun asta? Nu a fost chiar-'

Lily clătină din cap. „Nu a fost grozav. Asta a fost cu mult timp în urmă. Am avut

ceva de crescut.

„Amândoi am făcut-o. Mult timp, am regretat ce am spus. Mi-a părut rău pentru

cum s-au terminat lucrurile. El face o pauză, până când ea îşi
ridică privirea. „Îmi pare

rău pentru cum s-au terminat lucrurile", spune el. Faţa lui este serioasă şi deschisă.

Există o vulnerabilitate în ochii luişi el înghite în sec, privind-o.

„Şi eu", spune ea, încet.

Se uită în jur. Barul se umple. Probabil caută alţi oameni cu care să vorbească. În curând îşi va cere scuzeşi va trece mai departe.

Vrea să îi ia faţa. „A fost minunat să te văd. Arăţi bineşi se pare că lucrurile merg fantastic. El pare că e pe cale să vorbească. Ea accelerează pentru ca el să nu-i poată tăia calea. Întotdeauna m-am întrebat, *ce s-a întâmplat cu Tony*

Camberwell?Şi acum ştiu. Ea îşi ridică paharulşi bea un pic prea mult, un pic prea repede.

„Lily, vrei să mergem în altă parte? Undeva mai liniştit, să recuperăm? „Oh, sigur. Oh. Adică, da”. Nervoasă, pune paharul jos, încântată. „Minunat! Lasă- mă un minut să-mi iau lucrurile.

Ea îl priveşte cum se strecoară prin mulţime. Oameni ca el, ea poate

după felul în care îi strigă, după felul în care le strânge mâna. Dar nu se opreşte prea mult să stea de vorbă, ci continuă să se îndrepte spre haina sa. „Să plecăm de aici. El se întoarse lângă ea.

Ea îşi ia poşetaşi geacaşi ies în aerul nopţii de toamnă.

La câteva distanţă, la un deschis toată noaptea, vorbesc toată noaptea despre ouă amestecate, cartofi prăjiţi, cârnaţi şi pâine prăjită. E la fel de uşor ca întotdeauna să vorbeşti cu el. Când se despart, este aproape 3 dimineaţa. În faţa apartamentului ei din Brooklyn, el o îmbrăţişează, o sărută dulce pe obraz şi îi promite că o va suna în curând.

Fidel cuvântului său, Tony sună. Se întâlnesc din nou, apoi din nou,şi în cele din

urmă îşi prietenia. Deşi povestesc perioada petrecută la Rice, există o dulceaţă în aş ti

că îşi poartă unul altuia o cunoaştere a ceea ce au fost atunci, împreună cu ceea ce sunt

acum.

Încă o dată, se îndrăgostesc unul de celălalt. De data aceasta pentru totdeauna.

Albuquerque, New Mexico, august 2000

Lilyşi Tony sunt în vizită la părinţii ei. Imediat ce ajung, Henry le arată copacii săi. În ultimii ani, el i-a tăiat şi le-a adăugat ţăruşi pentru a le stabiliza creşterea. Ramurile cele mai înalte ajung până la pieptul lui Henry. Datorită spaţiului, luminii soarelui, apei, hraneişi îngrijirii de care au avut parte, copaciişi-au întins mult ramurile.

„Piersici”, spune el. „Am aruncat pietrele aicişi uite: piersici! Lily se plimbă de la un copac la altul, pipăind mirată frunzele lungişi verzi. „Prima recoltă. Tatăl ei radiază, mângâind cu tandreţe o piersică micăşi plinuţă. Rachel îi cheamă cină.

Seara trece cu o uşurinţă care o derutează pe Lily. Temerileşi regretele care l-au

umbrit mereu pe tatăl ei par să fi dispărut. Au dispărut, de asemenea, resentimenteleşi frustrările nespuse care i-au invadat copilăria. După atâtea decenii, rănile vechi încep să se vindece.

În acea seară, când se pregătesc de culcare, Tony o întreabă

pe Lily dacă totul e în regulă, spune ea parcă liniştită. 'Sunt

bine', linişteşte ea. 'Doar că...'

„Doar ce?” El îi pune un braţ în jurul umărului.

„Nu mi-am dat seama niciodată” -şi vocea i se întrerupe – „Nu mi-am dat seama

niciodată că tatăl meu are un zâmbet atât de frumos.

În dimineaţa următoare, Lily intră în bucătărie şi vede o farfurie plină cu piersici

aşezată pe masă. Ea ia una. Se cuibăreşte în palma ei, încărcată cu sucşi aromă. Cu

frunzeşi promite dulceaţă, coaja ei roşie-portocalieşi pistruiată cedează uSor când este

stoarsă. Miroase a vară.

Henry stă la tejghea, spălând mai multe piersici. Picăturile strălucitoare de apă

ricoşează de pe suprafeţele lor, adunându-se ca nişte pietre mici pe tejghea.

Strecurătoarea se revarsă cu fructe. El ia o placă de tăiat din lemn, cu suprafaţa marcată de ani de zgârieturi mici, şi începe să taie. Lama cuţitului străpunge carnea. Cu o răsucire exersată a încheieturii mâinii, el îndepărtează secţiunile curate de piatra purpurie. Dintr-un gest blând, îndepărtează coaja, taie piersica în felii şi ia o bucată.

Sucul se scurge din fructşi el îl bagă în gură. Dă din cap pentru sine.
Pune restul de

felii într-un bol de sticlă.

„Bine ai venit acasă, „, spune el, întinzându-i-o.

Epilog

Albuquerque, New Mexico, aprilie 2005

Pomii de piersici ai lui Henry înfloresc. Arcuri de flori se îngrămădesc până la cer. Henry iese în livada saşi se aşează. Nu poartă sacou, pălărie sau mănuşi. Ochii îi sunt căptuşiţi cu gri. Cele câteva şuviţe de păr argintii sclipesc în soare. Pielea lui Henry este netedăşi încreţită. Este prea multă piele pentru oasele din interior.

Priveşte în sus, pierdut într-un rai de flori. Este exact aşa cum îşi imaginase cu atâţia ani în urmă, când stătea în biroul său, răsfoind cataloage, comandând primii . Este, murmură el, mai frumos decât orice scenă de pe orice pergament, pentru că simte aerul rece de primăvară tâmple şi urechile i se umplu de cântecul păsărilor şi de foşnetul ierbii.

Pergamentul de mână al mamei saleşi poveştile ei. Poateşi le aminteascăă? Henry stă foarte liniştit. Pe măsură ce soarele se mişcă pe cerşi umbra se schimbă, poveştile revin. Îşi aminteşte încet de ele şi zâmbeşte pentru sine. Fiecare este ca o piatră şlefuită, cu contururile preţuiteşi familiare. A crezut că le-a pierdut, dar nu a fost aşa. Mereu au fost în el. Poate că le va spune nepoţilor săi când îi vor vizita.

El se gândeşte la versiunea mamei sale „Primăverii cu flori de piersic”. Ani de zile, el a crezut că ea i-a spus-o incomplet, că l-a înşelat cumva cu povestea completă. Dar astăzi, îşi dă seama de altceva. Poate că nu e vorba atât de faptul că mama lui a spus-o greşit, ci că a spus o poveste diferită. Originalul este o tragedie. Bătrânul pescar din Wuling îşi păstrează visul, apoi îl pierde. Şi oricât de disperat ar căuta el sau ceilalţi, nimeni nu-l mai găseşte niciodată. Este o căutare fără sfârşit, fără rezultat: o eternitate a dezamăgirii. Dar în povestirea lui Meilin, odată ce bătrânul pescar soseşte, el rămâne.

Învaţă să lase în urmă ceea ce el a lăsat în urmă. Meilin nu a vrut niciodată
ca povestea să fie o tragedie; ea a vrut doar să găsească un final. Povestea se încheie atunci când nu mai este nimic de luptat

după. Nu mai există dorinţă. Există doar plenitudinea florii, mângâierea unei brize, un cer bucuros de albastru. Acest

moment. Acest acum. Această primăvară cu flori de piersic.

Recunoştinţe

Când am început să scriu despre pomii fructiferi ai tatălui meu, nuştiam că voi ajunge să scriu un roman care se întinde pe şaptezeci de ani şi care încearcă să dea sens tumultuosului secol al XX- lea din China. Dorinţa mea a fost să scriu o poveste care să celebreze abundenţaşi fericirea pe care tatăl meu le-a găsit în cele din urmă, după o viată marcată de multe frământări.

Primăvara florilor de piersic este o ficţiune. Deşi personajele saleşi familia mea au parcurs multe dintre aceleaşi drumuri, povestea este în primul rând o operă a imaginaţiei mele. Când eram copil, tatăl meu vorbea foarte puţin despre trecutul său. Ştiam că s-a născut în China, a plecat în Taiwan în tinereţeşi a venit în America pentru studii superioare. Asta era tot ce trebuia săştim, ne asigura el. Dar în ziua de Crăciun a anului 1998, dintr-un motiv pe care nu îl voi şti niciodată, ne-a spus câteva dintre poveştile sale. Am notat fiecare cuvânt pe care l-a spus. Aproape douăzeci de ani mai târziu, am luat acele notiţeşi am început să alcătuiesc o poveste.

Pentru a da viaţă unei lumi despre care aveam puţină experienţă personală, m-am

dedicat să aflu mai multe despre cei care au trecut prin aceleaşi evenimente mondiale ca

tatăl meu. Sunt îndatorat scrierilor, cercetărilor şi povestirilor din *The Great Exodus from China* a lui Dominic Yang, *The Great Flowing River* a lui Chi Pang-yuan, *Birdless Summer* a lui Han Suyin, *The Good Immigrants* a lui Madeline Hsu, *Two Trees Make a Forest* a lui Jessica J. Lee,

Q. M. Zhang's *Accomplice to Memory,* Joshua Fan's *China's Homeless Generation,* Helen Zia's *Last Boat Out of Shanghai,* Danke Li's *Echoes of Chongqing,* Mahlon Meyer*'s Remembering China from Taiwan,* Rana Mitter*'s China's War with Japan,* câteva dintre cărţile Dianei Lary despre China

secolului XX, Pai Hsien- Yung's *Taipei Peopleşi* Wu Ming-Yi's *The Stolen Bicycle.* De asemenea, mult fotografiei lui Deng Nan- Guang, filmelor lui Hou Hsiao-hsienşi Edward Yang şi multor lucrări academice, inclusiv cercetărilor lui Wendy Cheng, Zuoyue Wangşi Pei- Te Lien.

În plus, sunt recunoscător pentru conversaţiile utile cu Dominic Yang, Danke Li,

Phyllis Huang, Dafydd Fellşi Biyu Chang. O mulţumire specială

lui Clare Chun-yu Liu pentru inspiraţie, conversaţie, traducerişi introduceri. Mulţumesc Arts Council England pentru că mi-a acordat o bursă Developing Your Creative Practice. Sprijinul din partea ACE a fost esenţial pentru finanţarea unei

călătorii de cercetare în Chinaşi Taiwan, care mi-a permis să refac traseul personajelor

mele.

În timpul călătoriei mele de cercetare, am avut marea plăcere de a lucra cu Blue Lan ca interpret, de a-l vizita pe profesorul Li la Blessed Imelda's, care mi-a răspuns la multe întrebări despre Taipei de-a lungul deceniilor,şi de a petrece timp cu David Lin

şi Yowen Tsai, care au împărtăşit cu generozitate poveşti de familie, precumşi mese

delicioase.

Povestea a fost îmbunătăţită prin contribuţia cititorilor diferitelor proiecteşi secţiuni. Mulţumim Jessica J. Lee, Yan Ge, Anne Chen, Linshan Jiang, Catherine Menon, Catherine Chouşi Elisa Tamburo pentru contribuţiile utile.

Mă simt extrem de norocos că am vorbit cu atât de mulţi oameni în cursul cercetării

mele. Contribuţiile lor fac această carte mult mai bună. Eventualele erori /

îmi aparţin. Deoarece scrisul în sine este o activitate solitară, am descoperit că o comunitate de scriitori este un colac de salvare. Sunt foarte recunoscătoare pentru numeroasele ocazii în care am băut cafeaşi am lucrat cu grupul de scriitori Angles din Cambridge, cu toţi iubiţii mei participanţi la Writing Circlesşi cu colegii scriitori de la London Lit Lab care l-au întâlnit pentru prima dată pe Henry în mea, „Henry Dreams an Orchard”. Apreciere profundă tuturor celor de la Word Factory, în special lui Cathy Galvinşi Paul McVeigh, pentru că m-au ales să fiu ucenic în 2017,şi lui Zoe Gilbert pentru că a fost un mentor atât de generosşi încurajator.

O mare parte din *Peach Blossom Spring* şi-a găsit drumul spre pagină în timpul perioadei în care am fost bursieră David T. K. Wong 2018/2019 la University of East Anglia. Mentorul perspicace al profesorului Jon Cook m-a ajutat să articulez şi să explorez multe dintre temele care au apărut pe măsură ce povestea se dezvolta. A fost un privilegiu minunat să lucrez cu Kate Stephenson, Ella Gordonşi Serena Arthur la Wildfireşi cu Helen O'Hare la Little, Brown. Sunt uimită de modul în care viziunea, răbdareaşi strălucirea voastră editorială au transformat manuscrisul meu într- o carte. Multe mulţumiri, de asemenea, copistului Tara O'Sullivanşi cartografului Tim Peters.Şi pentru că aţi ajutat

Peach Blossom Spring să-şi găsească cititorii, aplaud asul marketinguluişi publicităţ ii

eforturile lui Caitlin Raynor, Vicky Beddow, Stephanie Reddaway, Gabrielle Leporati,

Lena Littleşi Ashley Marudas.

Îi voi fi veşnic recunoscătoare agentului meu extraordinar,
Clare Alexander, care a ştiut înaintea mea ce ar putea deveni acest proiect. Vă mulţumesc pentru sprijinul acordat la fiecare pas.

Iar prietenilor mei care mi-au văzut scrisul şi această poveste crescând – Emma Rhind-Tutt, Pia Ghosh Roy, Nette Andres, Daphne Gerling, Bec Sollom, Yin Lim, Karen Littleton, Lynne Cameron, Lara Turner, Connie Hui, Rebecca Stevens, Suzanne Koopmans, Anne Clarke şi Ophelia Redpath – mulţumesc. Bunătatea şi prietenia voastră înseamnă atât de mult.

O îmbrăţişare mare pentru mama mea, Addie, şi fraţii mei, Michael şi David. Mulţumesc, , pentru că ajutat să găsesc personajele potrivite şi pentru că mi-ai trimis copiile tatei din şi .

În cele din urmă, lui Nicholas, Juniper şi Matthew. Voi sunteţi lumea mea.

multumesc. Vă iubesc pe toţ i.

Descoperă următoarea ta lectură grozavă

informaţii, recomandări de cărţişiştiri despre autorii dvs. preferaţ i.

Atingeţi aici pentru a afla mai multe.

Despre autor

Melissa Fu a crescut în nordul New Mexico, iar acum locuieşte în apropiere de Cambridge, Anglia, împreună cu soţulşi copiii ei. Ea a fost bursieră David T. K. Wong 2018/19 la Universitatea din East Anglia. Cu o academică în fizică şi engleză, ea a lucrat în domeniul educaţiei ca profesor, dezvoltator de programeşi consultant. *Peach Blossom Spring* este primul ei roman.